

Giới thiệu Cửu Châu Đại Lục

Túy Tửu lên 18 tuổi cả gia đình bị giết chết, nhờ cha của mình truyền nội công nên trở thành cao thủ, vì muốn báo thù nên gia nhập quân đội. Từ đây cuộc phiêu lưu tu tiên bắt đầu khắp cửu châu. Trải qua bao sóng gió để trở thành một người tiếng tăm trong toàn cửu châu đại lục.

Tình tiết truyện chậm rãi không tự sướng, con đường tu luyện gian nan, truyện mang hơi hướng của đấu trí, nghị lực, thể giới đặc sắc. Nhân tình thế thái.

Với những sự kết hợp độc đáo từ tinh hoa của những truyện siêu phẩm như: kenshin le vagabond, one piece, Phàm nhân tu tiên, tiên nghịch, Đấu phá thương khung, học viện anh hùng... Lão tiên sinh đã khiến câu truyện trở nên hệ thống mạch lạc thống nhất đầy thần kỳ. Hãy đọc và cảm nhận để thấy một cái nhìn mới mẻ hơn.

Truyện tu luyện theo hai hệ thống của người phàm tu theo võ công: phàm nhân, cao thủ, truyền thuyết

Của người có tiên khí có thể tu tiên: Thí luyện, trúc cơ, kết đan, tiên thiên, thần thoại, truyền thần, ngạo du, thống lĩnh, quân trụ.

Liên hệ tác giả: 01207667179

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gia nhập quân đội, cuộc chiến ba nước

"Cao thủ, cấp ba"

Thấy công lực mình tăng đột biến thể nhưng thiếu niên mặt không chút thay đổi, thần sắc tự giễu, nắm chặt tay, cẳng đau khổ bởi vì dùng lực quá mạnh làm móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, mang đến từng trận trận đau đớn trong tâm hồn..."

Cao thủ cấp ba! Cấp bậc: trung cấp! "... nếu như là một tuần trước đây Túy tửu có thực lực thể này thì cậu sẽ vui sướng chết ngất thể nhưng bây giờ cậu chỉ đau khổ cùng thù hận, bởi vì võ công cậu thăng tiến nhờ người cha truyền thụ võ công trước khi mất. Ba ngày trước, gia đình cậu bị kẻ thù đánh lên tất cả mọi người đều chết duy chỉ còn cậu và người cha. Vì cha cậu trọng thương gần chết nên truyền thụ tất cả nội công của mình cho cậu rồi qua đời.

"Cao Hưng Bá thù này ta nhất định trả"

Biết kẻ địch người đồng thể mạnh lại là cao thủ cấp 6, nên cậu quyết định gia nhập quân đội hi vọng có cơ hội để làm quan cùng ma luyện chiến trường để đột phá để báo thù.

Ngày đến báo danh cậu làm quen được một người bạn là Lương Ngô, cậu ta hôm nay được xếp vào tiểu đội 2 còn cậu vào tiểu đội 15. Bây giờ cậu đang được nghe tiểu đội trưởng Nhu Bì giảng sơ lược về chiến tranh và cuộc sống quân đội.

"Hiện nay kẻ thù lớn nhất của Nam quốc chúng ta là Man quốc và Hồ quốc, năm nay man quốc xuất hiện Phi Hổ đại tướng quân song võ toàn tài làm quân ta bị thiệt nhiều lần, tuy nhiên triều đình đã điều động Triệu Hàn tướng quân làm cố vấn là một thiên tài quân sự, con của Triệu Sỹ, Triệu Sỹ là cháu của tể tướng Triệu Cơ. Ta được quân hầu tin cậy giao làm tiểu đội trưởng năm nay ta 33 tuổi, chinh chiến sa trường đã được 8 năm. Bằng kinh nghiệm của ta, ta sẽ dạy mọi người sống sót tốt nhất trong chiến tranh"

Sau 1 tuần được tập huấn kỹ càng của Nhu Bì, hôm nay tiểu đội 15 được giao nhiệm vụ trông coi trận doanh.

Cách chỗ đóng quân một ngàn cây số tại hoàng cung, giọng vị quân vương oan oan nổi giận.

"Hai người giải thích thể nào cho bốn quân đây"

Hai vị đại tướng quân quỳ run rẩy

"Chúng thần biết tội"

"Ta không cần các người biết tội, thứ ta cần là kẻ sách lui binh"

"Khải bẩm chúa công liên quân Man Hồ đã chuẩn bị từ trước lương thảo, binh lực và vũ khí, lại thêm tướng địch gian trá lợi dụng chúng thần khinh xuất, nên quân ta đại bại đẩy nước Nam chúng ta vào tình thế nguy cấp, hạ thần xin được dốc hết sức lực thể sống chết với quân địch sẽ khôi phục lại từ đầu"

"Hừ ta không chấp thuận lui ra đi, để người thua nữa quốc gia này sẽ mất"

"Vâng"

Sau đó khuôn mặt quốc vương hoà hoãn lại hỏi vị quan bên cạnh "tể tướng có kế sách gì không?"

Vị quan này dung mạo oai nghiêm hơi mập tuổi chừng năm mươi tuổi tư thái ung dung khom người rồi nói " bẩm chúa thượng, việc đến nước này chỉ đành thay tướng"

"Tể tướng hẳn đã chọn được ai?"

"Thần thấy trong gia tộc họ Trương có một vị thích hợp làm chủ soái"

Một vị quan y phục màu xanh khá giống phần đông y phục trong cung đứng ra nói "tể tướng đại nhân nói đúng, hiện nay khi ai thích hợp bằng Văn Toàn đại tướng quân họ Trương, lão tướng quân chinh chiến hiển hách quân sĩ người dân ai trên dưới ai cũng ngưỡng mộ, phong Văn Toàn làm tướng thật hợp với chúng dân"

Nghe đến đây các quan đứng bên phải phe đối lập nhót tim, muốn ngăn cản nhưng không dám nói. quốc vương trầm ngâm chốc lát rồi nói

"Chọn tướng không thể vội vã, hôm nay đến đây mai bàn tiếp"

Trong mật cung nhà vua và tể tướng trò chuyện với nhau "bệ hạ, tại sao người không phong tướng cho Trương Văn Toàn?"

"Ta biết Văn Toàn là tướng tài nhưng lo lắng nếu phong tướng thì gia tộc họ Trương mở rộng thế lực, ta khó kiểm soát đại cục".

"Bệ hạ, việc cấp bách bây giờ là tiêu diệt liên quân Man Hồ, sau khi quân ta thắng bệ hạ tìm một cái cớ chèn ép Văn Toàn là được".

"Kaka, Khanh nói có lý"

Một tuần sau Văn Toàn được phong đại tướng quân thống lĩnh toàn quân diệt giặc, lúc này tại doanh trại cố vấn quân đội Triệu Hàn nhận được hai lời mời tham gia nghị luận của hai vị quan. một là của Trương Văn Toàn đại tướng quân, một của Sở Văn thám sát tướng. Triệu Hàn nghĩ bụng

" Văn Toàn tuy là đại tướng quân nhưng Sở Văn là quan được chúa thượng yêu thích, được hoàng thượng giao giám sát Văn Toàn nên ta chọn tham gia bên Sở Văn có lợi hơn".

Vào trướng Sở Văn, Triệu hàn thấy tất cả các tướng đều ở đây, sau khi trò chuyện mọi người chốc lát tất cả cùng uốn rượu vui chơi.

Đối lập lúc này bên trướng Văn Toàn không ai tham dự nghị sự của mình, Văn Toàn tức giận mắng thảm "hay cho Sở Văn". rồi mỉm cười nghĩ ra kế sách.

Một lát sau một tên lính đưa công lệnh của Văn Toàn cho Sở Văn. Các tướng nóng ruột ngừng uốn rượu chờ xem phản ứng của ông, Sở Văn vừa đọc vừa cười ha ha rồi nói

" ta tưởng Văn Toàn thế nào cũng chỉ là giọng điệu cũ rít lấy lệ."

Một tên tướng nịnh hót " Văn Toàn tuy là đại tướng quân không phải cũng bị giám sát đại nhân xem chừng đó sao, đại nhân ở đây thì ai dám trái ý ngài"

Sở Văn nghe mát dạ hô lên " Nào uốn".

Mọi người cùng uốn duy Triệu Hàn nghĩ bụng " tên Sở Văn này chẳng có tài cang gì lại làm rối loạn kỷ cương, còn Văn Toàn ta chưa biết thế nào, tốt hơn ta nên không dựa vào ai". nghĩ xong Triệu Hàn lấy cớ lui ra. sáng hôm sau các tướng đến nghị sự duy chỉ thiếu Sở Văn, lúc này Văn Toàn nói:

"Giám quân đại nhân đâu, có lẽ đêm qua giám quân đại nhân suy nghĩ nhiều quá nên giờ chưa dậy chăng?"

Một tên tướng đứng ra nói " đại nhân anh minh" Văn Toàn giả vờ rầu rĩ nói " oây, không có giám quân đại nhân làm sao kiểm duyệt binh sĩ, làm sao nghị sự đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Văn Toàn lập uy, Túy Tửu thể hiện bản lĩnh

Một tướng quân bối rối nói:"hay là...hay là để bị chức gọi giám sát đại nhân dậy".

Toàn xua tay " cứ để đại nhân ngủ cho ngon chúng ta cứ chờ vậy"

Nghe phải chờ, biết chờ đến bao giờ nên sắc mặt ai cũng trầm xuống, đến trưa Sở Văn mới tỉnh dậy bước vào doanh trại, vừa vào thấy các tướng hôm qua cùng uống rượu với mình đều ở đây nên Sở Văn nói "mọi người đến đủ rồi sao?"

Sau đó vỗ tay hô lên "tốt, tốt lắm".

Bấy giờ Văn Toàn mới lên tiếng" giám quân đêm qua uống quá chén chăng?"

Nghe đến đây Sở Văn kiêu ngạo" tôi qua muộn quá..., muộn quá..., hôm khác rù tướng quân uống cùng" trong lòng Văn Toàn cười lạnh nhưng vẫn hỏi

"Hôm qua Sở giám quân có xem công lệnh của ta chưa?"

"Rồi" Sở Văn đáp tự nhiên, lúc này biết Sở Văn đã mắc bẫy nên Văn Toàn nói "điều một đy trễ nghị sự, điều hai uống rượu phá phách rối loạn kỷ cương, tội đáng chém đầu, người đầu bắt Sở Văn lại cho ta" Lúc này hai tên lính gác chạy vào bắt Sở Văn lại, lão lúc này mới hoàn hồn la ó nhưng rất nhanh đã bị giải ra pháp trường.

Túy Tửu đang canh gác thì một tên lính thúc ngựa đến la to

" Sở giám quân uống rượu, đi trễ nghị sự rối loạn kỷ cương giờ ngo hôm nay trảm tại chỗ, mọi người có thể đi xem nhưng phải kỷ cương trật tự"

Từ tò mò, từ nhỏ cậu đã chăm học binh pháp, gia đình cậu có môn bắn cung thượng thừa bách phát bách trúng, biết quân ta trước khi cậu nhập ngũ đã thua liên miên nên nghĩ có lẽ đây là chiêu của đại tướng quân mượn đầu Sở Văn để làm sĩ khí quân lính tăng lên, cậu nghĩ thầm

" ta phải đi xem mới được".

Cậu rù Lương Ngô cùng đi, Lương Ngô là bạn tốt cậu quen khi cả hai đăng ký nhập ngũ. Lương Ngô thân hình to xác bụi bặm, da ngăm đen tóc xoăn, miệng hơi hô.

Vừa đến pháp trường đã thấy Sở Văn bị trói khuôn mặt hốc hác bơ phờ, gần đến giờ ngo thì một viên hoạn quan thúc ngựa chạy đến cầm bảo kiếm la to

"Đại nhân khoan chém đầu, bệ hạ truyền lệnh thả Sở Văn".

Lão thấy mình đã được thoát nạn, Sở Văn đứng dậy nhìn Văn Toàn hét lên

"ngươi dám bắt ta, ngươi tiêu rồi. Ha ha ha lão phu xem thử ai dám đụng vào ta".

Mọi người xì xầm" Văn Toàn đại tướng quân dùng chiêu này làm sĩ khí ba quân tăng lên, chỉ chờ lệnh cứu của bệ hạ thì thả được Sở Văn ra, đúng là kế vẹn toàn". Túy Tửu nghĩ

"không lẽ không chém thật sao, nếu vậy thì đại tướng quân này cũng thường thôi".

Lúc này Văn Toàn đứng dậy cầm kiếm chém đứt đầu con ngựa của tên hoạn quan, rồi nói

"xông vào quân đội,làm rối loạn kỷ cương tội chém đầu".

Nghe đến đây và thấy máu me tùm lum tên hoạn quan sợ quá tè cả ra quần, quỳ xuống khóc lóc van xin

"đại nhân tha mạng, nô tài chỉ làm theo lệnh bệ hạ". Trương Văn Toàn nói

"hề tình ngươi phụng mệnh bệ hạ nên con ngựa này chết thay ngươi".

Sau đó Văn Toàn quỳ trước thanh kiếm của vua nói "chiến tướng sa trường có việc cũng không thể nghe vua, xin bệ hạ thứ tội".

xong ông nói

"Sở Văn uống rượu, phá phách làm trễ nghị sự tội chém đầu tại chỗ". ông cầm kiếm đến thẳng chém bay đầu Sở Văn, tướng sĩ ba quân rét lạnh.

Tối hôm đó ông giao nhiệm vụ cho các tướng, tiểu đội Túy Tửu và Lương Ngô có nhiệm vụ phá kho lương gạo, lúc này hai tiểu đội họp ở chân núi, tiểu đội trưởng Nhu Bì nói:

"kho lương thảo của địch nằm giữa khe núi, nơi này ba phía xung quanh là núi một mặt là nước dễ thủ khó tấn công, theo tin thám báo của chúng ta nhận được thì con hẻm núi này ngoằn nghèo hiểm trở lính canh không nhiều đây là lúc tấn công tốt nhất chỉ cần chúng ta đánh hết lính gác ở cửa, chúng ta xông vào sẽ phá được kho lương thảo của địch".

mọi người gật gù đồng ý nhưng Túy Tửu Nghi hoặc trầm ngâm "được rồi mọi người xuất phát".

Lúc này Túy Tửu nói:"khoan đã"

Nhu Bì quát "to gan, ngươi là ai mà hô to gọi nhỏ ở đây!".

Túy Tửu nghiêm nghị nói "tôi nghĩ phe địch có gian trá".

Từ nhỏ Túy Tửu học binh pháp thuộc lòng nên phát hiện ra ngay có vấn đề.

Nhu Bì nói:"cậu nói thử xem".

"Kho lương quân địch có ba con đường, hai đường kia thì canh phòng nghiêm ngặt nhưng đường này thì lỏng lẻo, trong khi kho lương rất quan trọng trong chiến tranh, hơn thế đoạn đường này thể miêng hồ dễ mai phục nếu bị vây công chúng ta khó thoát".

Lúc này Nhu Bì cười nói "cậu cho là cậu giỏi hơn hai đội trưởng chúng ta sao?".

mọi người cười ồ lên, Nhu Bì hỏi "có ai ý kiến gì không, không ai dị nghị gì nữa thì xuất phát thôi."

Túy Tửu can ngăn thì Lương Ngô nói:" nếu cậu sợ chết thì cứ ở đây, đừng làm nhụt sĩ khí mọi người"

Xong rồi khinh thường cùng mọi người đi, duy chỉ còn mình Túy Tửu ở lại bơ vơ.

Lúc này mọi người đang rình rập trước kho lương của địch,Lương Ngô nói:

"làm gì có mai phục gì chứ, tên Túy Tửu này chỉ sợ chết mà thôi".

Nhu Bì nói "kẻ hèn ta đây, mọi người bắn tên giết bọn gác cổng rồi xông vào phá kho". vèo, vèo,vèo bên địch lính gác chết hết thì toàn đội xông vào phá kho, bất ngờ các kho lương không có lương thực mà chỉ toàn phục kích của hai phe Man Hồ, bị đánh lén bất ngờ cộng thêm quân địch đông và chuẩn bị từ trước nên phía Nam quốc chết khá nhiều. biết mình bị phục kích hai đội trưởng la to "rút", "rút lui".

Lúc này Nhu Bì bị chém đứt một tay, một tên lính thừa cơ muốn đâm Như Bì, nhìn thấy mũi lao đang hướng đến, Nhu Bì nghĩ mạng mình đến đây hết.

Bất ngờ một mũi tên từ phía sau lao đến trúng cổ tên địch, làm hắn chết tại chỗ, Nhu bì may mắn sống sót, rồi một loạt các mũi tên lao ra đâm vào cổ rất nhiều kẻ địch cứu nhiều quân nước Nam.

Lương Ngô nhìn xa xa thì thấy người bắn tên không ai khác chính là Túy Tửu. nhân cơ hội đó mọi người cùng nhau trốn thoát, từ thương vô số.lúc mọi người cùng trốn vào trong rừng bây giờ số quân giảm hơn một nửa, Nhu Bì trọng thương khóc nhìn Túy Tửu nói

"Ta vì không nghe lời cậu nên giờ đây nhiều anh em mất mạng, ta rất hối hận. Sau này tiểu đội mười lăm mong cậu lãnh đạo."

Nói tới đây Nhu Bì tắt thở chết. mọi người đau khổ muôn phần,Lương Ngô cũng cảm khái

"đội trưởng nhóm hai cũng đã hi sinh sau này nhóm hai chúng tôi cũng sẽ nghe cậu chỉ huy. có ai không phục không?".

Đùa gì chứ hiện nay số người cả hai đội còn ít hơn một đội ngày xưa, Túy Tửu đã thể hiện tài năng phán đoán với tài bắn cung kia ít nhất cũng là cao thủ cấp một. ngay cả Nhu Bì ngày xưa cũng chỉ có đạt phạm nhân cấp chín thôi, cả nhóm ai cũng sần sần phạm nhân cấp năm cấp sáu, Túy tửu không dẫn dắt thì ai làm được đây, và lại cậu đã cứu mạng mọi người.

thấy ai cũng ủng hộ Túy Tửu nói.

"các vị tôi sẽ tạm lấy vị trí tiểu đội trưởng, chúng ta phải báo thù cho mọi người, chỉ khi nào chúng ta phá tan kho lương của địch mọi người mới không hi sinh vô ích".

"Đúng, đúng phải báo thù"

"Thế bao giờ báo thù đây?". thấy mọi người hỏi như vậy mắt Túy Tửu loé sáng nhấn mạnh hai từ

"Đêm nay".

"Đêm nay"

nghe thế mọi người thoáng sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhiệm vụ mới

Trời về khuya, bên phía mạn hồ lúc chiều đại thắng nên bây giờ các binh sỹ và tướng quân uốn rượu ăn mừng, bên ngoài doanh trại các binh sỹ uốn rượu cười nói vui vẻ, trò truyện nhao nhao:

"Bọn mạn di nước Nam quả thật đần độn, lại dám phá kho lương của chúng ta, đáng tiếc không giết sạch tụi nó cho đã tay".

"Ha ha, tụi nó so với chúng ta chỉ là tôm tép mà thôi"

"ha,ha nào mọi người uốn cho đã, không phải lúc nào cũng được nhậu đâu".

lúc này một tên ngà ngà say bỗng mắt sáng ngoắt la to "mọi người nhìn kia,đó là cái gì?" vừa nói cậu vừa chỉ lên trời.

Tất cả nhìn lên trời thì thấy rất nhiều vật thể bay màu trắng phát sáng đang bay (đèn trời) rất đẹp, nên ai cũng chăm chú ngắm nhìn.

Khi đèn trời đang bay thì hàng loạt mũi tên từ đâu bắn rụng các đèn làm lửa bùng cháy rơi xuống doanh trại, rơi xuống kho lương. các ngọn lửa rơi xuống như mưa làm nhiều nơi bốc cháy dữ dội.

"Địch tập kích,...địch tập kích mau chữa cháy cứu kho lương"

Bọn lính bây giờ tỉnh hẳn ra thay nhau múc nước chữa cháy. hàng loạt mũi tên bắn xuống doanh trại Mạn Hồ, lính loạn cả lên.

Ở ngọn đồi phía trên các binh sỹ phía nước Nam ăn mừng hò reo vui sướng.

"Đội trưởng dụng binh như thần, Lương Ngô tôi phục sát đất" Túy Tửu mỉm cười rồi hô lên

"đi, rút thôi".

Lúc bấy giờ chiến trường nhiều nơi nhờ tài lãnh đạo tài tình của Văn Toàn cộng thêm sự cố vấn của Triệu Hàn nên đa phần chiến thắng, cục diện bây giờ thế giằng co.

Ba ngày sau, Triệu Hàn và Văn Toàn cùng các tướng nghị sự.Một tướng đứng ra nói: "phe địch có biến, bên Hồ quốc phái đại tướng Hồ Ánh Ly tham gia cuộc chiến.

" Triệu Hàn nói: "nội tên Phi Hồ của Mạn quốc đã làm chúng ta khốn đốn, nay thêm tên cáo già Hồ Ánh Ly chúng ta sẽ đau đầu đây".

Văn Toàn nói:"tên Ánh Ly là một tướng giỏi mưu kế cộng thêm tên Phi Hồ võ công thượng thừa, quân đội của hắn đều giỏi võ dù trận này phe ta thắng cũng tổn thất nặng nề. các tướng ai có ý kiến gì không?"

Mọi người trầm mặt, Triệu Hàn nói: "nếu chúng ta ám sát tên Hồ Ánh Ly thì phe địch không còn lo".

"Nhưng phái ai ám sát đây, ngày trước những sát thủ phe ta ám sát tên Phi Hồ thất bại các cao thủ đã chết".

Triệu Hàn mỉm cười:"ba ngày trước tiểu đội hai và mười lăm thành công phá kho địch, người lập công đầu là Túy Tửu ta đã xem xét cậu ta là cao thủ cấp ba trung cấp, am hiểu bắn cung, nếu ta đào tạo thêm chút để cậu ta lên cao thủ cấp bốn thì việc ám sát tên Hồ Ánh Ly có thể thành công".

Nghe đến đây Sở Văn gật gù: "vậy việc này phải nhờ cố vấn Triệu Hàn tướng quân xử lý".

Trời đêm yên tĩnh trăng lên cao tròn trịa Túy Tửu hiện giờ nhìn lên trời cảm khái thở dài "mối thù bị giết cả nhà bao giờ mới trả được đây?".Nghĩ đến đây nước mắt Túy Tửu bắt chợt lăn dài trên má.

"Túy đội trưởng có tâm sự gì chẳng, sao lại than ngắn thở dài thế kia?"

Túy Tửu nhìn thấy vị quân trưởng Phạm Dật cấp trên của mình (quân trưởng nắm hai mươi tiểu đội) thì khom người hành lễ nói: "cám ơn đại nhân quan tâm, chỉ là một chút chuyện tâm sự của tại hạ mà thôi".

"Uh, ta đến đây truyền ý của Triệu Hàn quân sư với cậu rằng, Triệu quân sư muốn gặp cậu".

"Gặp ta?" Túy Tửu nghi hoặc nhưng vẫn đi theo Phạm Dật đến trưởng Triệu Hàn.

lúc này hai người vào trong thì Túy Tửu trong thấy Triệu Hàn đang ngồi đọc sách.Đây là lần đầu tiên Túy Tửu trong thấy vị quân sư này, tướng trẻ trung tầm hai một tuổi, thân thể cân đối mặt liễu mày ngài vô cùng tuấn tú, khí thế bức người chỉ có cao thủ cấp tám trở lên mới có. Triệu Hàn thấy Túy Tửu vào thì nói:"

Phạm quân trưởng lui ra đi ta muốn nói chuyện riêng một chút với Túy đội trưởng".

Phạm Dật lui ra Túy Tửu nghe gặp riêng mình thì nghi hoặc

"tại sao Triệu Hàn muốn gặp ta, mà lại gặp riêng không lẽ... không lẽ tên Triệu Hàn này thích nam nhân?"

Triệu Hàn nhìn Túy Tửu rồi nói: Túy đội trưởng có sợ chết không?"

"sợ chết ư?" Túy Tửu nếu sợ chết thì sao lại tham gia quân đội đánh giết giết chứ, chỉ cần báo được thù thì cậu có chết cũng không sợ, cái cậu lo sợ là cậu chết mà không báo được thù. Túy Tửu nghe thế nói quả quyết:

"Túy Tửu tôi không sợ chết"

"Tốt, có khí khái nam nhi, nói cho cậu biết phía Hồ quốc đại tướng quân Hồ Ánh Ly đã tham chiến, hắn là một tay quân sự lão luyện, nước ta e là sẽ nước mất nhà tan, dân chúng lầm than."

"Hồ Ánh Lý ông ta là người như thế nào?"

Triệu Hàn trầm ngâm nhìn lên nóc doanh trường nói:

"Ông ta từ nhỏ đã thuộc lầu binh pháp, từ lúc làm tướng đến giờ chưa bại trận, thế nhưng tuy là đại tướng quân nhưng thực lực chỉ là phạm nhân đỉnh cấp, chỉ cần giết ông ta thì nước ta sẽ cân bằng với Man Hồ quốc dù thua lính gấp đôi".

Túy Tửu nói:

"thế thì chúng ta phải ám sát ông ta thì không còn lo nữa"

"kaka, Túy đội trưởng nói không sai chúng ta đang tìm thích khách cao thủ trở lên là được".

"Thế đã tìm được người thích hợp chưa?"

"Đã tìm được rồi, chính là Túy đội trưởng đây!"

Túy Tửu sừng sốt, "làm thích khách chính là cử tử nhất sinh, hèn chi hắn hỏi ta có sợ chết không".

Triệu Hàn thấy Túy Tửu im lặng thì hỏi:

"Túy đội trưởng có tâm nguyện gì muốn hoàn thành chăng?"

Tất nhiên là có rồi, Triệu Hàn đâu biết Túy Tửu muốn giết lão Cao Hưng Bá chính là hộ vệ bên cạnh tể tướng theo vai vế là hộ vệ của ông chú của Triệu Hàn. lúc trước phủ tể tướng tuyển hộ vệ cha cậu và lão cùng đi tham dự chung nên quen biết nhau, vì thấy cha cậu tài năng nên lão trong lúc uống rượu cùng cha mình ở nhà thì bỏ độc, giết chết hết cả nhà bịt miệng, cha cậu dẫn cậu bỏ trốn biết trúng độc sẽ chết nên truyền hết nội công cho Túy Tửu. cậu không chắc nếu cậu chết liệu tên Triệu Hàn này có trả thù giùm không, nên muốn từ chối. Triệu Hàn nói tiếp:

"Nếu cậu làm, tôi đảm bảo trong một tháng thực lực cậu lên cao thủ cấp bốn ngoài ra thưởng vàng năm mươi cây, năm mươi mẫu đất một dinh cơ, kèm theo hàng chục mỹ nữ và tặng cậu làm phó tướng quân."

Túy Tửu cười lạnh phần thưởng thì nhiều nhưng có mạng hưởng không mới là quan trọng, tuy nhiên nếu cậu đồng ý trong một tháng chắc chắn mình lên cấp bốn, đây mới là cái cậu động tâm. nhanh chóng tăng thực lực.

Cậu nghĩ "giờ ta cứ tham gia để nhanh tăng thực lực, lỡ nhiệm vụ quá khó thì ta chuồn thôi, bắt quá qua quốc gia khác sống, dù sao mình đã không còn gì để lưu luyến." cậu nhẹ gật đầu đồng ý. Triệu Hàn nhìn cậu hô lên "Tốt, Tốt".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ám sát

Trong vòng nửa tháng qua, đích thân Triệu hàn chỉ đạo võ thuật cho Túy Tửu. thuật ẩn nấp, nhất kích tất sát và kinh công nhất kê chi bộ, kèm với đó là các loại thuốc luma.

Chỉ trong vòng nửa tháng qua Túy tửu đã là cao thủ cấp bốn sơ kỳ, tuy nhiên mấy võ mới cậu chưa nắm vững lắm phải cố gắng nhiều.

Hôm nay Triệu Hàn dẫn Túy Tửu đi gặp hai thích khách khác và nói:

"từ bây giờ số một và số hai là cấp dưới của cậu, họ phụ tá cho cậu trong việc ám sát. Nhiệm vụ của cậu trong vòng 1 tháng nữa phải giết được Hồ Ánh Ly. tôi không cần biết quá trình, chỉ muốn kết quả." "vâng, quân sư"

Khi Triệu Hàn ra ngoài rồi Túy tửu xem kỹ thì phát hiện số một và số hai tu vi là phạm cấp đỉnh. trên người mặt toàn đồ đen, bịt mắt bịt mũi. cậu nói:

" Trong vòng một tuần tôi muốn có tư liệu về Hồ Ánh Ly, phải thật đầy đủ và cụ thể nhất. cho dù lao đi vệ sinh một ngày mấy lần, giò nào, đi trong bao lâu cũng phải điều tra cho ta."

Hai người chấp tay khom người trước Túy Tửu rồi lui ra. cậu gờ đây đã được miễn tất cả các công việc lật vật chỉ chuyên chú luyện võ ngày đêm.

Một tuần sau, hai tên sát thủ đưa một chồng tư liệu về Hồ Ánh Ly cho Túy Tửu rồi lui ra. Thấy chồng hồ sơ một đồng lớn Túy Tửu vui mừng tranh thủ đọc, cậu muốn biết kẻ địch như thế nào mới ra kế hoạch được. Đây là nhiệm vụ sống chết, nếu thành công cậu sẽ được trọng dụng, lúc này bảo tể tướng giao người, giữa mình và Hưng Bá xác suất tể tướng muốn thu mình làm thuộc hạ sẽ giết Hưng Bá lấy lòng cậu. Bởi thế nên cậu rất quyết tâm vụ ám sát này, nếu nhiệm vụ quá nguy hiểm thì cậu đành trốn thôi.

Một đêm qua đi, trời lơ mờ sáng Túy Tửu đã xem xong tài liệu rồi thờ dài lẩm bẩm "không ngờ xung quanh Hồ Ánh Ly được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, cho dù lấy năm tiểu đội đánh đến cũng chưa chắc lấy được mạng lão, huống chi đội ám sát chỉ có ba người."

Cậu xoa bóp trán suy tư, bỗng nhiên đôi mắt cậu loé sáng rồi tay lật tìm một cuốn hồ sơ và đọc rồi cười ha hả, nhảy lên phấn khích, miệng cười toe toét như thằng điên.

Hai ngày sau, hai người dáng cao ráo, bước đi nhanh nhẹn ăn mặc bình dân vào bước vào trong một nhà dân. Người đàn ông trong nhà đang chăm chú nướng cá. hai người đi vào nhà đó là Túy Tửu và Triệu Hàn. Túy Tửu cười vui vẻ gây chú ý cho người nướng cá rồi nói

"hà hà cá nướng thật thơm". xong cậu khom người hành lễ nói tiếp "Liêu Ngộ trấn sĩ, người này là Triệu Hàn quân sư là cháu tể tướng Triệu Cơ. Triệu quân sư được hoàng đế tin tưởng giao trọng trách quan trọng trong việc bảo vệ nước ta." người nướng cá tên Liêu Ngộ chấp tay vui mừng nói

"Nghe danh công tử đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt. thật là phúc ba đời" Triệu Hàn cũng mỉm cười chào Liêu Ngộ.

Ngộ hướng một tay vào ghế nói: "hai vị đại nhân xin mời ngồi"

Sau đó ông chân tay hướng hai người nói thành khẩn

"Hai vị đại nhân, tại hạ chỉ là thôn dân quê mùa, đại nhân có chỗ nào cần giúp sức của tại hạ Liêu Ngộ nguyện chết cũng không từ"

Túy Tửu hướng Triệu Hàn nói

"Như vậy xin mời Triệu Hàn công tử nói chuyện đại sự cho Liêu Ngộ trấn sĩ được biết"

"Trấn sĩ có biết hiện nay hai nước Man Hồ liên kết, đánh chiếm nước ta. Vân Toàn đại nhân hiện nay sắp không giữ được đại cục nước ta sắp rơi vào tay giặc dân chúng lâm than, nhà tan cửa nát"

" có chuyện như vậy ư? tôi nghe nói đạo gần đây Vân đại tướng thắng nhiều trận mà?"

"Đúng lý là như vậy nhưng nước hồ đa đoan mới đây phái Hồ Ánh Ly làm thống lĩnh nước Hồ, lão quỷ kế đa đoan xưa nay cầm binh chưa thua trận nào"

Liêu Ngộ lúng túng " vậy... vậy ta phải làm thế nào?"

"Moin người đã bàn bạc kỹ lưỡng, chúng ta chỉ có ám sát hắn thì may ra nước ta mới được giữ vững"

" Không có ai cầm trận thắng được hà sao?"

"Đáng lý ta cùng Vân đại tướng có thể đầu trí ngang hàng với kẻ địch nhưng ngoặc nỗi địch đông lại dùng mãnh, phe ta trước kia để hai tên phế vật đánh trận thua liên miên hao binh tổn tướng. vì thế chúng tôi cần một thích khách đích thân giết chết tên hồ ly này. để đất nước được an ổn thái bình, dân chúng ấm no."

" Vậy đã tìm được thích khách chưa?" Túy Tửu nhìn ông ta nói " đã tìm được Rồi".

Lão ngư ngạc hỏi "ở đâu vậy?"

Túy Tửu chỉ thẳng vào ông ta và nói "chính là trấn sĩ đây".

Lão trọn mắt chỉ vào mình "Tôi U?" rồi cười nói: "tại hạ tuy có sức lực,nhưng chỉ là một gã đồ tể thời trai trẻ tuy học được chút võ nghệ nhưng mưu lược cũng tầm thường sao gánh vác được nhiệm vụ lớn lao đó".

Túy Tửu nhìn ông chăm chăm giọng uy nghiêm:"trấn sĩ sợ chết ư?"

"ta không sợ chết, có điều..."

Túy Tửu cướp lời khẳng định

"Có điều là trấn sĩ mang phẩm chất hiếm có ở người thường, có dự tính và quyết tâm trở thành một thích khách siêu phàm".

Lúc này thì Triệu Hàn nghi hoặc hỏi:"đơn giản chỉ có sự tính toán và quyết tâm có thể hành thích đại tướng quân Hồ?"

Túy Tửu cười nói:"đương nhiên là chưa đủ chúng ta cần phải có thêm những điều kiện tiên quyết khác."

Triệu Hàn lại thắc mắc:"bên cạnh Ánh Ly có rất nhiều cao thủ lại thêm canh phòng rất nghiêm ngặt, Liêu Ngộ làm thế nào để có thể tiếp cận được Ly?"

"Đúng vậy,tiếp cận hành thích Ly là nhiệm vụ quan trọng nhất nếu muốn lại gần Ly thì cần nghiên cứu thật kỹ lưỡng. xin hỏi công tử Ly thích gì nhất?"

"Thích nhất là ẩm thực, trong ẩm thực thích nhất món cá nướng đồng hồ".

Nghe đến đây Liêu Ngộ cười nói:" thì ra là vậy, tại hạ đã hiểu đúng là diệu kế".

Triệu Hàn chưa hiểu mô tê gì cả thì Túy Tửu cười nói:

"nói về nướng cá thì Liêu Ngộ trán sĩ đây chỉ có thể nói là ngon tuyệt. tại hạ đã điều tra kỹ, bên cạnh Hồ Ánh Ly có Bá Bì chuyên ninh hót lấy lòng ông chỉ cần Liêu Ngộ trán sĩ thể hiện tài năng tiếp cận Bá Bì, lão thấy món cá nướng đồng hồ của trán sĩ ngon tuyệt thì sẽ tìm cách dâng món cá cho lão Ly thưởng thức. lúc đó, Liêu Ngộ tìm cách dâng món cá đến tận lão Ly thì có cơ hội ám sát".

Triệu Hàn vỡ lẽ ra cười vui vẻ nhưng vẫn còn nghi hoặc:" nhưng làm sao để mang vũ khí theo đây, bọn lính lục soát rất kỹ?"

Túy Tửu chờ câu hỏi này đã lâu nên mỉm cười bí hiểm lấy trong áo ra một vũ khí hình xương cá rất sắc bén nói:"công tử xem đây là gì?"

Là người thông minh nên Triệu Hàn đã hiểu ý đồ của Túy Tửu thì vỗ đùi khen tẩm tât " diệu kế, diệu kế, hay, hay...."

Túy Tửu được khen cũng nở lỗ mũi nói: "chỉ bằng bây giờ chúng ta ăn món cá của Liêu huynh, thế nào?"

Nghe thế Liêu Ngộ vội đem con cá lúc nãy nướng ra cả ba cùng ăn và uốn rượu. "quả thật là rất ngon, haha"

Ba tuần sau phía bên kia trận doanh, lúc này Bá Bì chạy vào ninh nọt Ánh Ly:

" Đại nhân, hôm qua thần mới tuyển một đầu bếp, tên này có công thức bí mật gia truyền nướng cá đồng hồ ngon tuyệt, thần ăn mà thôn thức không thôi. nên muốn mời đại nhân dùng thử đánh giá thế nào?"

nghe đến món ngon mà lại là món cá đồng hồ ngon tuyệt, nước miếng lão Ly ứa ra nói:

"Truyền lệnh ta tối nay tổ chức yến tiệc khao quân mai đánh trận, người nhớ mang tên đầu bếp đó làm món cá cho ta." Biết đại nhân đã vui, Bá Bì hí hửng chạy đi sắp xếp. màn đêm buông xuống mọi người ăn uống vui vẻ lúc này Ánh Ly nói: " Mau đem món cá cho ta, bảo đầu bếp dâng lên còn nóng ăn mới ngon"

Người đầu bếp nướng cá này không ai khác chính là Liêu ngộ, ba tuần trước đã dùng kế của Túy Tửu tiếp cận Bá Bì, và bây giờ kế hoạch đã theo sắp xếp không sai một ly.

Ông đem đĩa cá nướng vừa đến cổng trại thì bốn tên lính ngăn ông lại lục soát kỹ lưỡng ngay cả vùng kín cũng không tha. thấy không có gì chúng mới cho ông vào.

Vừa bước được ba bước hai tên lính lấy tay nắm vai ông đè xuống, ông phải vừa quỳ vừa duy chuyển đem món cá đến, hai tên lính vẫn đè ông không cho ông đứng lên.

Vừa đem đồ ăn đến nơi thì bốn thanh kiếm kề cổ ông, không cho ông có bất ngờ phát sinh. lúc này Ánh Ly thấy món cá mùi thơm xông thẳng lỗ mũi, lão thèm chịu không nổi bảo bốn tên kia lui ra rồi gấp cá để ăn. đôi đũa ông xé nửa con cá ra thì bên trong lộ ra con dao hình xương cá sáng loáng, lão Ly cả kinh thì nhanh như cắt Liêu ngộ dùng hết toàn khả năng của mình chụp tới con dao giấu trong con cá đâm thẳng vào cổ Ánh Ly.

Ánh Ly và tất cả mọi người bị bất ngờ không kịp phản ứng nên con dao đâm xuyên cổ Ánh Ly. làm lão chết ngay tại chỗ, bọn lính bấy giờ mới kịp phản ứng hàng chục cây kiếm bổ vào người Liêu Ngộ, ông chết tại chỗ không toàn thây.

Ánh Ly chết, Sở Văn biết tin vui mừng dẫn quân đánh tan liên quân hai nước. quốc vương hai nước cầu hoà chiến tranh kết thúc. Lúc này Túy Tửu đã được lên phó tướng các thứ đã hứa cho cậu không thiếu một xu. Túy Tửu lấy vàng bạc đất đai cho người nhà Liêu Ngộ phần lớn.

Dù sao nếu không có Liêu Ngộ thì người chết có lẽ sẽ là Tửu.

Dựa vào danh tiếng đang lên cậu hướng tể tướng giao Hưng Bá để trả thù. sau khi chuyện gia đình cậu chết thảm bị phanh phui nên ai cũng căm phẫn Hưng Bá. trong phủ tể tướng Triệu Cơ ngồi ung dung trên ghế cao, phía dưới là một người run rẩy quỳ gối đầu cúi gập xuống đất. lúc này Triệu Cơ nói:

"chuyện người giết cả nhà Túy Tửu là có thật không?"

Người đang quỳ chính là Hưng Bá ông run run đôi mắt lão liên nói:

"Bẩm tể tướng, chuyện này là có thật. lúc đó bị chức bị cha của Túy Tửu hãm hại, hấn biết trong người của hạ thần có bản đồ dẫn đến một ngôi mộ của một người tu tiên đã chết cách đây 300 năm, nên đã dụ bị chức đến nhà uống rượu rồi hạ độc định giết thần, tuy nhiên bị chức phát hiện sớm nên cả hai đánh nhau khốc liệt, ngờ đâu vợ và hai người con của hấn cũng xông lên phụ hấn một tay. Thần may mắn giết được vợ và một đứa con của gã, hấn trọng thương bỏ trốn cùng người con còn lại chính là Túy Tửu bây giờ, tại hạ giết người chỉ để tự vệ mong đại nhân minh giám".

Tể tướng nhú mày nói:

"Ta không quản người và tên Túy Tửu gì đó có ân oán gì, người đưa bản đồ đây ta xem thử."

Nghe đến đây Hưng Bá bắt đất dĩ đem bản đồ lên cho tể tướng, bản đồ vừa đến tay tể tướng cười nghĩ bụng

"thiên hạ bây giờ mọi người hay tu luyện võ công, cao nhất trên cao thủ chính là truyền thuyết. cả đại lục Tinh Châu này chỉ có bốn người đạt truyền thuyết nhưng thật ra trên đời này có một nhóm người lại tu tiên lợi hại hơn võ công cả trăm cả ngàn lần, họ chính là các thần tiên trong mắt người phàm. có bản đồ này ta sẽ biết được bí mật của tu tiên, lúc đó cả thiên hạ, không cả đại lục này sẽ quý dưới chân của ta".

(Lời tác giả: truyện trung quốc hay lấy khoản cách là trượng, tại hạ không thể hình dung được một trượng là bao xa nên về khoản cách sẽ lấy là cây số, để đọc giả dễ hình dung.)

Lão Tiên Sinh

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Huyết chiến

Nước Nam bây giờ đã yên bình, dân chúng bàn tán ca ngợi về Vân Toàn, Triệu Hàn ngay cả Túy Tửu dùng mưu ám sát Hồ Ảnh Ly cũng bàn sôi nổi.

"Nghe gì chưa, phủ tể tướng thông báo hai tháng nữa Cao Hưng Bá cùng Túy Tửu đánh tay đôi sinh tử, ngay cả quốc vương cũng sẽ xem trận này".

"Tên Hưng Bá này nghe nói mới tấn thăng cao thủ cấp sáu, còn Túy Tửu phó tướng quân chỉ cấp bốn, rõ ràng phủ tể tướng làm khó dễ".

"cũng chưa chắc Túy Tửu rất giỏi mưu kế, ta nghĩ hấn sẽ có biện pháp"

"người thì biết gì Túy Tửu chỉ giỏi ám sát, bắn cung, tuổi lại mới có 18 trong khi tên Hưng Bá am hiểu cận chiến tuổi đã bốn mấy kinh nghiệm phong phú, ta e Túy Tửu sẽ lãnh ít dữ nhiều".

Mọi người bàn tán xôn xao Túy Tửu ngồi ăn cơm trong một khách điểm cười khở không thôi, mọi người phân tích rất đúng cậu khó thắng Hưng Bá nổi, dù cậu ngày đêm luyện võ cũng không thể nào bù đắp chênh lệch. hôm nay cậu đang trên đường từ nơi sáng chế vũ khí bí mật của nước Nam trở về. cậu đã xin được các vũ khí, âm khí tốt nhờ Triệu Hàn bảo đảm nên cậu lấy thuận lợi lấy được các loại thuận tay.

Những ngày gần đây Túy Tửu điên cuồng luyện võ, buổi tối cậu ngủ trên một sợi dây. hai tháng qua đi cậu rút cuộc cũng đột phá cực hạn trở thành cao thủ cấp năm.

Chỉ còn hai ngày nữa đến ngày quyết đấu cậu quyết định nghỉ ngơi, đi thăm dò địa hình khu quyết đấu. trên đường đi cậu thấy một ông lão ăn xin gầy trơ xương nằm bên vệ đường, da thịt lở loét, Túy Tửu bỗng nhớ đến cha mình ngày trước trúng độc của tên Hưng Bá, độc phát tác da thịt thối rữa từ từ rất đau đớn. nhớ lại cậu bị ai cùng cảm phần nói thầm

"Dù ta có chết cũng phải giết được tên lòng lang dạ sói này".

Cậu thấy ông lão đáng thương bắt chợt thấy thương hại. cuộc sống này vốn rất tàn khốc, con người ta có thể giúp đỡ một người, hai người nhưng cả toàn tinh châu có hàng ngàn, hàng vạn người nghèo đói thì dù có lòng nhưng chúng ta vẫn phải bất lực. ấy thế nhưng người chúng ta giúp đỡ được họ một hai ngày nhưng ta cũng không giúp họ cả đời được. ngày xưa cha cậu đã giảng dạy vấn đề này rất thấu đáo cho các con, lúc đó ông nói

"khi ta câu được một rô cá, chúng ta cho lão ăn mày một nửa số cá. lão ăn mày hôm đó không bị đói nhưng nếu ngày nào chúng ta cũng làm thế lão sẽ ý lại chúng ta sinh ra lười biếng chỉ chờ có người cho cá ăn. nếu ta dạy lão câu cá lão sẽ hiểu có làm mới có ăn nhưng đến lúc hè khô sông cạn lão không câu được cá lão sẽ làm thế nào? nếu như lão biết tích trữ những con cá lúc câu được nhiều phơi khô đi thì lúc này làm sao sàu lo cái ăn, nếu biết buôn bán kiếm tiền thì sao làm ăn mày nữa. đời là thế người giàu và người nghèo khác nhau ở sự nỗ lực và đầu óc"

Túy Tửu biết mình không phải thánh nhân gì, nếu là thấy những người ăn mày khác cậu cũng bỏ qua hoặc cho họ chút thức ăn, nhưng ông lão này làm cậu thấy tình cảnh giống cha mình nên thương cảm đem thức ăn cho ông, sai người đem ông về phủ chăm sóc ông, dù sao mình cũng có thể sắp chết, tiền bạc công danh gái gú tất cả chỉ là phù du. đến chỗ sẽ quyết đấu, cậu xem xét cẩn thận từng ly năm rõ địa hình nhằm lúc giao đấu không phải bờ ngõ.

Ngày chiến đấu cũng đã đến, Sáng hôm đó, trên Đại Trúc Phong, mọi người đều vui mừng phấn khởi, nhất là người dân, ai nấy mặt mày tươi rói, tuy có

chút căng thẳng, nhưng nổi vui mừng đã át hết đi dần trong thành ừ ừ kéo đến bãi đất trống chuyển diễn ra các cuộc sinh tử chiến. trên thành cao nhà vua cùng các quan ngồi nhìn xuống, đối với vua và các quan thì đây chỉ là một trò giải trí xem cho sướng mắt. cháu gái tể tướng Điền Linh là cao hứng nhất, nhân lúc cha mẹ đang hoàn tất những chuẩn bị cuối cùng, cứ xoắn lấy Tể tướng vốn nhiều kinh nghiệm, tíu tít hỏi không ngừng:

“cậu ơi, Tì Vô sinh tử quả thật có nhiều người đi xem như vậy ư?”

Triệu Cơ mỉm cười, hiển nhiên là tâm trạng đang rất vui vẻ, đáp:

“Không sai, dĩ nhiên là sự kiện lớn nhất trong vài tháng qua, danh tiếng Túy Tửu đang lên, sự kiện giết cả nhà của Hưng Bá ai cũng cảm phần. giao đấu giữa các cao thủ với nhau không phải dễ thấy, và lại có hoàng thượng xem đấu thì càng không phải nói.”

Lúc này Túy Tửu bước ra trên người một bộ cung tên, tay cầm kiếm ngắn thân mặc áo giáp oai phong lẫm liệt. Hưng Bá mặc áo vải tung bay tay cầm kiếm xanh biết, hùng dũng đứng đối diện cách nhau trăm mét. Túy Tửu cầm kiếm chỉ thẳng hét lên:

"Cao Hưng Bá gia đình ta và ngươi không ân không oán, ngươi lại giết cả nhà ta cướp sạch của cải. uổng cho cha ta xem ngươi là bạn tốt nay ta phải lấy đầu ngươi tể mộ của anh ta, mẹ ta, cha ta".

Hưng Bá cười lớn:" nhóc con miệng còn hôi sữa, may mắn được chút thành tựu đã lớn lối tới đây om sòm. Hôm nay, ta sẽ thay mặt cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi hahaha."

Túy Tửu mặt đỏ tức giận lấy cung bắn liên hoàn vào Hưng Bá, lão xoay người nhẹ nhàng né miệng cười ka ka nói lớn:

"Quá chậm, nhóc con ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là cao thủ thật sự"

Lão chạy nhanh lại nhẹ nhàng né tất cả mũi tên,khi đến gần túy tửu còn hai mét lão dậm đất nhảy cao lên, hai tay nắm chắc kiếm chém xuống. Túy Tửu tay sẵn cầm cung ra đỡ một kiếm của lão.

"cheng"

Kiếm và cung và chạm, cây cung đứt làm đôi nhân cơ hội đó Hưng Bá lấy kiếm đâm thẳng vào người Túy Tửu. Túy Tửu cầm kiếm chắn dọc đỡ mũi kiếm lão trong gang tấc. cậu bị mất đà lui về sau vài bước, Hưng Bá không tha tay vẫn cầm kiếm chém đến, Túy Tửu đỡ trái né phải rất chặt vật.

Mọi người xung quanh xem thì phấn khích không thôi. nhà vua thì nói với các chúng thần đang xem

" đúng là cao thủ có khác, tốc độ, sức mạnh, di chuyển hơn người thường rất nhiều thiệt xem đã con mắt, xem ra phó tướng quân bại nhiều hơn thắng, cấp năm cũng không thể thắng nổi cấp sáu a!"

Túy Tửu tay cầm các loại phi tiêu ném thẳng vào Hưng Bá, lão chém bay tất cả cười phấn khích nói:

" thẳng nhãi đồ chơi cùi bắp của mày mà cũng muốn giết được ta sao?"

Túy Tửu được cơ hội thở dốc lúc này liều mạng vận nội công truyền vào thanh kiếm. Hưng Bá lúc này cũng không nói nhiều cũng thâm vận nội công vào thanh kiếm xanh của mình. hai người nhìn nhau năm giây thì cùng chạy đến đối phương tung ra một chém, hai kiếm chạm nhau.

"choooooangggg"

Thanh kiếm Túy Tửu gãy làm đôi, lúc này Hưng Bá khinh thường không thèm đếm xỉa đến Túy Tửu mà nhìn kiếm của mình nói:

"cũng có chút bản lĩnh, làm mê kiếm ta rồi!"

Nói xong lão cầm kiếm xông đến Túy Tửu chém liên tục. Túy Tửu vút kiếm gãy vận dụng tất cả kinh công nhất kể chi bộ né tránh vô cùng khổ sở, áo giáp te tua lộ ra chút máu.Hưng Bá dùng chân hất đất tung toé vào Túy Tửu rồi nhân cơ hội đâm mạnh một phát thẳng vào Túy Tửu.

"xọt"

Thanh kiếm đâm xuyên bụng cậu.

"Á....Á..."

Cô gái tên Điền Linh hét lên lấy tay bịt mắt lại không dám xem. mọi người thì chăm chú phấn khích không có điểm nào là thương hại Túy Tửu hay ngăn cản gì cả.

Lúc này Túy Tửu hai tay nắm chặt lấy tay cầm kiếm của Hưng Bá rồi phun một ngụm máu vào người hắn.máu dính vào mặt thì bỗng nhiên Hưng Bá hai tay ôm con mắt la hoàn lên đau đớn. Thì ra trong miệng Túy Tửu ngậm một cây kim rất nhỏ ẩn dấu đã lâu nên nhân cơ hội phóng kim trong miệng ra, máu lẫn trong đó chỉ là để che mắt mà thôi. Biết cơ hội đã xuất hiện, Túy Tửu rút kiếm ở bụng ra chém bay đầu Hưng Bá. nói thì chậm chứ thật ra hành động từ lúc phun máu cùng chém đầu hưng Bá chỉ có hai giây thời gian mà thôi. mọi người xem thì mắt chữ ô mồm chữ o, không ai hiểu gì cả rõ ràng Túy Tửu sẽ chết đến nơi thì tình thế lại đảo ngược hoàn toàn. nhà vua cũng không hiểu hỏi chúng thần

"Các Khanh ai có thể giải thích được không? rõ ràng Hưng Bá sắp giết được Túy phó tướng nhưng tại sao lại lộ sơ hở như vậy tự nhiên la hoàn rồi bị chém bay đầu?"

Vân Toàn là cao thủ đỉnh cấp chỉ thiếu chút là lên truyền thuyết nên thấy tất cả nên giải thích:

"tên Túy Tửu này rất có tâm cơ, hắn cố tình bị đâm một nhát để giữ chặt tay của Bá Hưng, sau đó phóng kim trong miệng ra thì chất chấn tên Hưng Bá không thể né được, ngoài ra hắn cố tình phun kèm máu ra để nguy trang cây kim, có thể nói đây là khổ nhục kế."

Mọi người lúc này mới gật gù đã hiểu, tán thưởng Túy Tửu giỏi tâm kế. ba ngày sau, tại dinh cơ Túy Tửu, lúc này cậu đang nằm dưỡng thương, cuộc chiến ba ngày trước quả thật rất nguy hiểm chỉ một sơ suất nhỏ chắc chắn cậu sẽ bỏ mạng. giờ đây đã trả được thù cậu phấn khích không thôi nước mắt tràn mi "mọi người cuối cùng ta đã báo được thù"

Bỗng một tiếng cười sang sảng "ha ha ha". một người đẩy cửa bước vào phòng cậu một cách tự nhiên, miệng cười tủm tỉm. người này chính là lão ăn mày cậu đưa về nhà nuôi năm ngày trước, không ngờ ông ta bây giờ rất khoẻ mạnh sạch sẽ nào có thảm thương như lần đầu gặp. Lão vừa vào thì cười nói:

"chàng trai trẻ tuổi nhỏ mà đã có tâm cơ hơn người lại hiếu thảo không sợ sinh tử có lòng thương người quả thật ta thích"

Túy Tửu định nói thì lão ra dấu cho cậu không cần nói rồi cầm tay cậu bắt mạch. lúc này cậu cảm thấy các ngón tay của ông thật lạnh lẽo, một luồng khí lạnh chảy vào người cậu. lúc này ông lão gật gù:

"Không ngờ trong người ngươi có tiên khí, đáng tiếc tuổi ngươi đã lớn dù có tu luyện thì thành tựu cũng không cao, tuy nhiên gặp ta là ngươi có duyên, anh bạn trẻ người có nghe hai từ Tu Tiên bao giờ chưa?"

Túy Tửu kinh ngạc ngơ ngác lắc đầu, lão nói tiếp:

"Ngươi không biết cũng là bình thường, Tu tiên chính là tu luyện thành tiên trường sinh bất lão, người thường họ tôn sùng là thần tiên. Ta chính là một người tu tiên". Túy Tửu sững sờ "Tu Tiên".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sơ lược về tu tiên

Tu Tiên lão khuất cái này tuy bí hiểm nhưng lão tưởng cậu là thằng ngu sao? lão có thể gạt con nít được chứ Túy Tửu là ai, tuy kinh nghiệm sống còn chưa chững chạc lắm nhưng cậu cũng có cái đầu thông minh, nhanh nhạy. Dựa vào ba tất lược để cậu tin là không thể nào.

Biết cậu nghị ngờ thì ông lão lấy tay ấn vào vết thương ngay bụng Túy Tửu, vết thương lập tức từ từ khép lại chậm rãi. Túy Tửu kinh ngạc đôi mắt mở lớn hết cỡ tròn như trứng gà cậu lắp bắp: "là...thật, là...thật sao? không thể nào, điều này sao có thể?"

ông lão cười, sau khi vết thương ở bụng lành hẳn ông bay lên đứng lơ lửng trong phòng. lúc này thì không còn ngại ngùng gì nữa, người thường dù võ nghệ có cao đến đâu cấp bậc đạt đến truyền thuyết cũng không thể lơ lửng không trung được. đến cả mơ cậu cũng không nghĩ đến mình sẽ gặp thần tiên a. ông lão nói:

"Ta tên Tịnh Lâm, ta rất tán thưởng tính cách của ngươi nên muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi thấy sao?"

Túy Tửu bối rối, chuyện đến quá bất ngờ nên cậu chưa chuẩn bị tâm lý. cậu gia đình tan nát, lúc xưa cha mẹ cậu là cô nhi nương tựa với nhau sống rồi lớn lên sinh ra hai anh em. cuộc sống vất vả như cha cậu cố gắng luyện võ có chút thành tựu cuộc sống cũng khá khá, cậu em dầm 18 năm không lo, không nghĩ nào ngờ cha mẹ cùng anh trai đều chết. Thù cũng đã trả, cuộc sống giờ đây cậu đã không còn mục tiêu. cuộc đời con người nếu không có mục tiêu thì cũng như thuyền giữa biển không có la bàn. bỗng mắt cậu sáng lên cậu lắp bắp hỏi:

"Liệu ngài có thể cứu cha mẹ, anh trai tôi sống lại được không, nếu được tôi xin làm trâu làm ngựa đời đời kiếp kiếp hầu hạ ngài".

"cứu một người chết đã lâu sống lại, ta không có khả năng đó. cũng chưa nghe giới tu tiên ai đã làm được, tuy nhiên nếu là cấp độ của các vị kia thì ta không biết, nếu ngươi tu luyện đến độ cao nhất trong giới tu tiên có lẽ làm được."

không ngờ đã có một tia hi vọng nhỏ nhoi cứu mọi người cậu vui mừng quá đỗi, nên quỳ xuống lạy ông lão ba cái nói "đệ tử vô năng bái kiến sư phụ" Tịnh Lâm cười ha ha lấy tay ấn lên đầu túy tửu. Túy Tửu cảm thấy một dòng khí mát chạy thẳng vào não cậu, hàng loạt thông tin về tu tiên hiện ra. "Ví dụ như: tu tiên giả dựa vào cảnh giới để phân chia, phân thành ba giai đoạn lớn: hạ cảnh giới, trung cảnh giới cho đến thượng cảnh giới.

Hạ cảnh giới bao gồm năm tầng: luyện khí, trúc cơ, kết đan, tiên thiên, thần thoại; trung cảnh giới thì có ba tầng: ngạo du, truyền thần, thống lĩnh; đến thượng cảnh giới, nhưng kì thực ở cảnh giới này chỉ có một cửa quan là độ kiếp mà thôi, qua được tầng này thì có thể thành Vương Trụ, thọ ngàn trời đất.

Nhưng nói thì dễ, nhưng đến lúc tu luyện thực sự thì lại là chuyện khác.

Không cần nói đề thăng tam đại cảnh giới, chỉ cần nói về cảnh giới cơ bản nhất - hạ cảnh giới, luyện đến tầng cao nhất – thần thoại, toàn bộ tinh châu cũng chưa có nổi một người. Còn đang dừng lại ở thời kì tiên thiên, cũng là ít trong ít, mà cũng là mấy lão quái vật có phúc duyên thâm hậu mà thôi. Thọ mệnh của tu tiên giả cùng với cảnh giới tu luyện có sự tương quan. Mỗi khi đề thăng một cảnh giới, đều đại biểu thọ mệnh của người tăng trưởng thêm một lần. Phạm nhân ở thế tục, có thể sống đến hơn trăm tuổi, là sự trường thọ hiếm thấy.

Nhưng tu tiên giả thành công ở giai đoạn trúc cơ, thọ đến hơn hai trăm tuổi, đó là việc hết sức bình thường. Nếu như có người may mắn kết thành kim đan, sống tới bốn năm trăm tuổi, là việc có thể làm được.

Giả dụ có kì tích phát sinh, khiến người đi vào con đường nghịch thiên, ngưng thành tiên thiên, vậy thì cần chúc mừng người rồi, cho dù muốn sống đến một nghìn tuổi, đó cũng không phải là việc không thể được".

Túy Tửu xem đến trợn mắt há hốc miệng, gã mặc dù đã thăm đoán được, thọ mệnh của tu tiên giả khẳng định dài lâu hơn so với người thường một chút, nhưng cũng không nghĩ đến là cách xa nhau đến vậy! Có thể thọ đến nghìn năm, vậy không phải là thành con rùa nghìn năm sao? Túy tửu không khỏi có chút ác ý thâm nghĩ.

Theo đồn đãi, phạm là tu tiên giả thực sự luyện đến thần thoại, muốn luyện đến cảnh giới đại viên mãn, vậy thì người đó phải thoát ly khỏi thế giới của chúng ta, đi đến một không gian khác cao hơn, cụ thể là không gian và thế giới như thế nào, ai cũng không biết, cũng không gặp người quay trở lại."

Ngoại trừ cách phân chia cảnh giới của tu tiên giả, Túy Tửu cũng đã đại khái hiểu rõ về tu tiên môn phái và tu tiên gia tộc. túy Tửu được biết, tại tinh châu, tông cộng có bảy môn phái tu tiên lớn nhỏ, phân thành Điều nguyệt tông, Hoả phong cốc, Yêu thú sơn, bát quái môn, kiếm đạo ô, Thiên thần bảo, âm môn, trong các môn phái đó thực lực của Điều nguyệt tông là mạnh nhất, yêu thú sơn xếp ngay sau, các môn phái còn lại thực lực không xa nhau lắm.

Nếu như nói các tu tiên môn phái này như đại thụ chống trời chống đỡ cho toàn bộ tinh châu tu tiên cảnh, vậy tu chân gia tộc cho dù là to hay là nhỏ, đều vòng vo bám quanh thân bọn họ một cách rối rắm lộn xộn, nhờ cậy sự giúp đỡ của bọn họ mới có thể sinh tồn tại tu tiên cảnh.

Chỉ cần là tu tiên gia tộc hơi có chút tiếng tăm, tổ tiên đều là đệ tử của các môn phái, bọn họ là huyết mạch của đám đệ tử đó. Sở dĩ đến được như ngày này, điểm này cần phải nói đến, tất cả tu tiên giả đều cùng chung có “tiên căn”

“tiên căn” là cái gì, đại bộ phận tu tiên giả đều không rõ ràng lắm. Nhưng bọn họ đều biết, một người nếu như không có “tiên căn”, vậy muốn tu tiên cũng không thể được, bởi vì người căn bản là không cách nào cảm ứng được tiên khí, càng không cần nói đến việc tu luyện được pháp lực. Nhưng người sinh ra đã có “tiên căn”, ở trong đám người bình thường thực sự là quá ít, thậm chí có thể nói vạn người có một, đếm vạn người mới có một. Nhưng cả khi như thế, có tiên căn rồi, có thể bước đi trên con đường tu tiên, vẫn là chiếm một phần rất rất nhỏ, tuyệt đại bộ phận đều là bình bình thường thường mà đi qua hết một đời. Cho nên người có tiên căn, thực sự là rất khó tìm ra, bọn họ phân bố quá tản mát, khiến cho hy vọng thu đệ tử của tu tiên môn phái, thực sự là rất đau đầu.

Hơn nữa tịnh không phải chỉ cần “tiên căn”, còn cần phù hợp với yêu cầu của tu tiên môn phái. Bởi vì “tiên căn” với “tiên căn” không giống nhau, cũng có sự khác biệt. Bình thường mà nói, “tiên căn” chia thành ngũ hành kim, mộc, thủy, hoả, thổ.

Ngoài ngũ hành còn có nhiều hệ khác hiếm hơn là hắc ám, sét, quang minh, phòng.

Tuy nhiên ngoài ra còn các loại hệ siêu quý hiếm ví dụ như sức mạnh, nhanh nhẹn, tợ,...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hắc chuột tinh, túy tửu đau đầu

Tịnh Lâm nhìn Túy Tửu nói:

“tinh châu chia làm ba phần, một phần của người phạm sống chính là nơi người đang sống, một phần của yêu thú sống nơi này ngăn cách nơi người phạm các người bởi các dãy núi cao, mây mù che phủ quanh năm lại có chướng khí độc hại nên con người và yêu thú không qua lại được với nhau.

Phần còn lại là của người tu tiên sống được ngăn cách thế giới bằng sương lạc lối bất cứ người hay yêu thú bị lạc vào mây này cũng sẽ trở ra, chỉ duy nhất người có tiên khí hay cửu châu gọi chung là linh căn mới đi qua được”

Nói đến đây lão ném ba quyển sách cùng một lọ đan dược một gói nhỏ màu đen cho túy tửu nói tiếp:

”đây là cách tu luyện nhập môn tu tiên cùng với thuốc giải độc chướng khí. Ta cho người thời gian trong vòng hai năm, ngày này hai năm sau người phải đến được linh thú sơn gặp ta. nếu người không đến được thì xem như chúng ta vô duyên, nếu như đến được thì người chính thức làm đệ tử của ta”

Nói đến đây ông ném cho Túy Tửu một con chuột màu đen to như bắp chân, rồi vẽ ngoằn nghèo lên mặt đất, những nét vẽ của ông sáng lên, ông nói:

”ngươi hãy bước vào vòng sáng thả lỏng tâm trí, không được suy nghĩ gì”

Túy tửu nghi hoặc làm theo, trong vòng sáng những tia sáng bò bò như giun chạy vào não cậu rồi chiếm một chỗ trong não cậu. Túy Tửu không biết nó là cái gì nhưng chắc nó phải là cái gì đó quan trọng lắm nên cậu để tự nhiên. Tịnh Lâm nói:

“tia sáng đó là chút linh hồn của Hắc chuột tinh của ta, bây giờ ngươi có thể dùng linh hồn trao đổi với nó, nó sẽ hướng dẫn đường đi cho ngươi”

Túy Tửu tò mò cậu hướng đến chỗ sáng trong não nói thầm

”chuột tinh có nghe ta trao đổi không?”

Một giọng nói oan oan trong não cậu

“nhóc con quê mùa hết sức, ta đã nghe đừng gọi nữa phiền chết đi được”

Túy Tửu kinh ngạc thấy con chuột khoanh tay đáng đứng rất chảnh, thật là giống người quá đi. con chuột đứng bằng hai chân một chân chống nạnh, một chân dựa vào tường, mắt nó nhìn Túy Tửu truyền âm nói

“bình thường có việc hãy nhờ ta, còn không việc thì để ta ngủ, cấm quấy rầy”.

Nói xong nó chuôi vào một cái túi có hai quai (giống như ba lô). Tịnh lâm cười nói:

“cái con chuột này nó hay vậy đó, ngươi đeo cái nhà của nó trên lưng coi như rèn luyện vậy, bây giờ ta đi đây. hẹn gặp nhau ở linh thú sơn”.

Nói xong Tịnh Lâm đi mất, Túy Tửu lấy cái túi có quai lên đeo thì nặng hết sức, cũng tầm cả trăm ký chứ chẳng chơi. may mà cậu là cao thủ cấp năm, sức mạnh tương đương năm mươi người thường nên cái này không có vướn víu lắm.cậu quyết định chuẩn bị thật kỹ trước khi khởi hành, lúc này hắc chuột tinh chuôi ra hỏi Túy Tửu.

”này thiếu niên, ta nghe Tịnh Lâm nói ngươi ám sát tên Hồ Ánh Ly được ban hai mươi mỹ nữ, dù sao cũng sắp đi ngươi không lẽ bỏ phí mà không dùng”

Ây da, từ lúc ám sát rồi lo vụ hưng Bá, cậu rất ít gặp các nàng, nhưng mà khi gặp rồi phải nói người ta nhìn thấy hai mươi người này mắt chữ ô mồm chữ O. Túy Tửu nói:

“người đâu”.

Một tên lính chạy vào:“đại nhân có việc gì ạ”.

”gọi hai mươi mỹ nữ Triệu Hàn ban ta vào đây, ta muốn nói chuyện cùng các nàng”.

Nghe đến đây trên mặt tên lính có nét tiếu ý nhưng không dám lộ ra

“vâng, đại nhân”

Một lúc sau hai mươi người con gái bước vào, hắc chuột tinh trông thấy thì la lên trong não cậu

“cái gì thế, mỹ nữ gì mà xấu thế này, trời cô này chắc nặng cả trăm ký, trời cô này mặt mụn đầy mặt, ây da sao cô này đen thế, ôi ôi vậy là sao? mỹ nữ cái quái gì thế này?”

Túy Tửu cười khở truyền âm nói: “mỹ nữ thì bị vua và các quan lớn hưởng hết rồi, họ cho ta hàng dóm mà thôi. giờ ngươi đã hiểu tại sao ta vẫn xử nam chứ?”

”ây, ta nói ngươi biết nữ tu tiên xinh đẹp cực kỳ, bọn mỹ nữ người phạm cũng chỉ là ngọn nến so với mặt trời mà thôi, thôi ta ngủ đây trông thấy họ ta không chịu nổi”

Túy Tửu không hiểu sao sư phụ đưa cậu con chuột vừa chảnh vừa đề tiện như vậy chứ “có lẽ ông cũng sợ nó nên đẩy qua cho mình chẳng?”

Cậu lấy một số vàng cho các nàng rồi nói:

“ta sắp đi xa một thời gian rất lâu, các người hãy chia số vàng này ra rồi giải tán, từ nay các ngươi được tự do, không làm nô tì nữa.”

Các cô gái khóc thút thít, số vàng này đủ mỗi người sống mười năm sung sướng, các nàng quý xuống lạy rồi mỗi người chia vàng ra rồi đi. mười ngày sau, sau khi chuẩn bị đầy đủ thức ăn cùng vũ khí, quần áo Túy Tửu lên đường đến Yêu Thú Sơn. cậu nghe chuột đảm tiện nói đề đến được đó cậu phải trèo qua dãy núi cao, ngăn cách người và yêu thú, rồi từ đó vượt qua vùng rừng núi đầy yêu thú mới đến được mây lạc lối, vượt qua mây lạc lối mới đến được vùng đất người tu tiên.

Đang đi thì con chuột chuôi ra nói

“ê, ê đừng nói nguoi bây giờ đi vào vùng đất yêu thú nhé?”

Túy Tửu vừa đi vừa nói

“nghe nói đoạn đường khá xa nên ta phải tranh thủ đến cho kịp”

”ây da, nguoi muốn chết cũng đừng lôi ta vào. ta đi đây ta còn yêu đời lắm!”

Túy Tửu nhú mày nghi hoặc hỏi:

“là sao, tự nhiên muốn bỏ đi không phải sư phụ giao nguoi dẫn đường cho ta sao?”.

” với thực lực của nguoi bây giờ đi vào vùng đất yêu thú chính là muốn chết.”

”ngay bây giờ nguoi phải lấy sách tu tiên của Tịnh Lâm ra học ít nhất phải đạt luyện khí tầng ba, ngoài ra nguoi phải đến Mông quốc một chuyến, nơi đó có bộ võ công Trọ Bảy chạy trốn cực nhanh, có Trọ Bảy ít ra nguoi gặp nguy hiểm may ra còn trốn thoát được.”

Nghे con chuột này nói cũng có lý nên Túy Tửu lo thu xếp mọi thứ xong tối đến đọc cuốn sách của Tịnh Lâm.

Sáng sớm, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào trên người thiếu niên đang khoan chân tu luyện, rất ấm áp...

”Hô...”

Tỉnh tọa một lúc lâu sau, Túy Tửu hít một hơi thật sâu, một dòng khí nhàn nhạt, mát thường có thể thấy, theo miệng mũi, đi vào trong thân thể, ôn đường cốt cách. Đôi mắt đột nhiên mở, bạch quang trong mắt bắn ra, Túy Tửu vươn vai một cái, thần tình say mê nói:

”ta cứ tưởng khó lắm ai ngờ lấy chân khí dẫn dắt tiên khí làm tốc độ nhanh hơn rất nhiều, dựa theo cuốn sách nói thì ta chỉ cần tu luyện mình tưởng ba ngày nữa là lên luyện khí tầng một rồi.”

Hôm nay Túy Tửu trên lưng mang cái nhà của lão chuột, bên hông cột túi quần áo, một thanh kiếm giắc chéo. người đi đường ai thấy cậu cũng chỉ trò cậu vì lưng đeo một thứ lạ mắt. mỗi ngày đi đường lúc rảnh luyện võ, đêm thì mình tưởng, bấy giờ đã qua hai tuần cậu đã lên luyện khí cấp hai, lão chuột khen mãi

miệng nói liên hồi kỳ lạ, kỳ lạ. chân khí và tiên khí kết hợp, khi tu luyện cậu phát hiện ra dung hợp hai khí vào một chỗ sức mạnh sẽ tăng gấp đôi.

Tuy nhiên lượng chân khí phải ngang bằng tiên khí mới được, luyện khí cấp hai tương đương mạnh hơn cao thủ cấp hai một chút. khí hai khí kết hợp cậu mạnh và cao thủ cấp bốn. cậu nghĩ thầm

“ nếu ta luyện khí đến tầng ba kết hợp chân khí cao thủ ba thì ta sẽ mạnh bằng cao thủ cấp sáu.”

Phát hiện sự thật này cậu vui sướng không thôi, cậu kể cho lão chuột thì lão bác bỏ ngay:

“ không thể nào có chuyện chân khí và tiên khí kết hợp với nhau được”

Cái con chuột cứ lải nhải không thôi cậu mặt kệ nó vẫn cứ tu luyện. một tháng trôi qua cậu đến được mông quốc. đây là kinh đô của Mông quốc, người dân đi lại buôn bán tấp nập thật phồn vinh, kinh đô nước Nam thua xa ở đây. lão chuột từ cái túi chui ra (sau này gọi cái ba lô là nhà chuột)

”nhìn kia nhóc con cô gái kia vêu thiệt là bự, kia kia nhỏ kia vừa xinh lại ăn mặc bốc lửa thiệt sướng mắt quá”

Túy Tửu nhìn xung quanh thì con gái bản địa ở đây ăn mặc khá thoải mái, mà đa số đều có nét, đều đẹp hơn xa con gái nước Nam. Túy tửu nhăn mày nói:

”ta cứ thắc mắt công phu kinh công Trọ Bảy đứng hàng thứ ba trong thiên hạ mà thôi, sao nguoi cứ bắt ta đi mông quốc. Thì ra nguoi chủ yếu dụ ta đến đây để nguoi ngắm gái a, ai mà không biết gái mông vừa xinh vừa nóng bỏng trong tình châu. hừ “

Lão chuột gãi đầu áy náy nói:

“ây da, nguoi cứ tu tu luyện luyện chán chết, đi tới vùng yêu thú làm gì còn gái mà ngắm, lỡ đến đây rồi nguoi phải kiếm hài, ba cô mới không uồn công a. Đi ta dẫn nguoi tới chỗ này nghỉ ngơi, ta từng cùng Tịnh Lâm qua đêm ở đây”

Túy Tửu được lão chuột chỉ thì đến một khách điểm khá to, đa phần các thanh niên đến đây ăn mặc sạch sẽ, quần áo lụa là, túy tửu nhìn bản hiệu thì thấy năm chữ

"Lầu Xanh Mộng Hồ Điệp".

(lời tác giả: đạo này bệnh lười viết quá, các đạo hữu thông cảm).

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Hết tiền và rắc rối của nữ nhi

"LÀU XANH MỘNG HỒ ĐIẾP "

Túy Tửu há hốc mồm không ngờ cái con chuột này chỉ mình đến đây, cậu đang há mồm bờ ngõ thì hai cô nương mỗi người cầm một tay của cậu kéo vào trong, cậu chưa hiểu điều gì thì một bà cụ tuổi tầm bốn mươi mặt son phấn đóng cả lớp (ngoài má mị ra thì còn ai). Bà nhìn Túy Tửu ăn mặc đồ cũ rít (có mấy bộ mặc từ Nam quốc đến Mông quốc, phơi sương nắng cũ là phải rồi) lưng đeo một cái túi kì lạ, nhìn là biết nghèo rồi. Bà hỏi:

" công tử đây có tiền không mà vào đây?"

Túy Tửu ú ớ thì bà cụ lục túi bên hông cậu thì thấy bên trong có vài bộ quần áo cộng một ít vàng bạc. bà nói:

" nhiều đây đủ hun một cái voi được sờ ba giây"

Nói đến đây bà hôn cái choắt lên má cậu rồi lấy tay cậu xộc thẳng vào áo mình. Túy Tửu chỉ thấy cái gì ước ước ngay má, rồi tay cậu bị kéo đi cậu cảm giác cậu sờ một thứ rất êm, rất mềm cậu nhủ thầm "mềm quá" cậu hung hãn bóp một cái. chưa được tò mò xong tay cậu bị lấy ra, bà nói:

" hết ba giây, thanh niên sau này có tiền rồi mới đi chơi gái nha, người đầu tiên khách"

Từ đầu hai tên gia đình lỏi cậu ra ngoài, cậu ầm ừ chưa hiểu mô tê gì thì bị trấn lột hết tiền bạc. cậu đang bức tức thì lão chuột cười khúc khích khoai trá. Nó nói:

" không ngờ người tiền vào kỹ viện cũng hông đủ, ta chưa thấy người tu tiên nào nghèo như người đem tiền cho bọn thuộc hạ hết, à cảm giác lúc này thế nào thoải mái không, tuy bà ta hơi đứng tuổi nhưng vòng một đúng là cực phẩm" mặt túy Tửu đỏ lên nói:

" đừng nhắc đến đây nữa, bây giờ làm sao kiếm chỗ qua đêm đây, hết tiền rồi"

" đúng là ngu lâu dốt bền, không có tiền thì ngủ ké, thế cũng không biết!"

" ngủ ké?"

Túy Tửu há mồm, không biết con chuột đề tiện này lại nghĩ ra trò gì mới đây.

" tất nhiên rồi, ta biết có một ngôi nhà còn bỏ trống một phòng trong kinh thành, chủ nhân của nó thường xuyên đi vắng có khi cả tháng mới về một lần."

Nghe đến đây Túy Tửu cũng động tâm, nhưng lo lắng cái con chuột này giờ trò nên dặn kỹ:

" nếu người lừa ta, thì ta thà ngủ bò, ngủ bụi ta sẽ tự đi đến yêu thú sơn. hừ"

" ka ka yên tâm, yên tâm"

Một lúc sau, Túy Tửu đến một dinh cơ khá đồ sộ, sau khi vòng vèo một lúc cậu vào được một phòng khá to không người ở. bên trong trang trí rất chi là con gái, cả căn phòng màu chủ đạo là hồng, trên tường tranh thêu hoa hoè khá tao nhã, giường thì khá lớn ba bốn người ngủ còn được, trên giường thì có các con thú thêu nhốt bên trong không biết thứ gì khá êm (thú nhồi bông đó mà:D), mềm thì khá lớn và dày, trên giường trải da thú rất êm. từ Nam Quốc đến Mông quốc túy tửu ngày đi đêm mình tưởng đâu có lúc nào ngủ ngon, nên Túy Tửu cởi áo xếp lại cất vào tủ, cái nhà chuột thì treo trên trần nhà rồi lên giường đắp mền ngủ một giấc thật là đã.

Màng đêm buồn xuống, bên ngoài dinh cơ quân lính xếp hàng quỳ gối đồng thanh hô:

" hoan nghênh thái sư cùng tiểu thư đi sứ trở về"

Một người tuổi tầm sáu lăm bước xuống ngựa dáng oai phong, thần thái không giận mà uy, ông ta bước xuống một tên lính chạy đến quỳ xuống làm bậc thang để ông kê chân bước xuống. tiếp sau đó một cô gái dáng người thon thả, khuôn mặt xinh xắn cằm nhọn, tóc nâu đen suông mượt, mắt đen, cao tầm một mét sáu lăm bước tiếp xuống. lúc này lão già nói với cô gái:

" cháu nghỉ ngơi trước, đường xa vất vả chắc cũng đã mệt rồi. ngày mai chúng ta bàn chuyện đại sự về việc con sẽ kết hôn cùng thái tử"

" dạ vâng, gia gia"

Một lúc sau cô gái đi về phòng mình, oái ăm thay chính là phòng túy tửu đang ngủ, cô mở cửa ra bước vào. thật may lúc này túy tửu ngủ vì sợ muỗi chít nên đắp lun mặt nên cô gái không nhận ra chỉ nghĩ là phòng bữa bột, bên trong mền chính là mấy con thú bông của cô mà thôi không nghĩ ngờ gì cả. bởi trong tâm trí cô không ai dám to gan đột nhập vào đây để ngủ cả, như thế chính là tự tìm chết không thể nghĩ ngờ, với lại lính canh dinh cơ thái sư cần

mặt, một con kiến còn khó lọt.

Cô vận đèn dầu để ánh sáng yếu đi, rồi lấy tay kéo mền chìm vào giấc ngủ cô ngủ ngay sau nhiều ngày đi đường mệt mỏi không phát hiện ra kế bên là một chàng trai đang ngủ trên giường cô.

Đêm càng về khuya trời càng lạnh, túy tửu không thấy mền đâu thì quơ tay kéo mền lại đắp nhưng nó như bị kẹt gì đó cậu kéo không được nên lăn người qua chui trong mền ngủ, lúc này duy có Hắc Chuột Tinh trên trần nhà ngó xuống cười khúc khích nói thầm

”thiệt là sướng quá, ta cũng muốn có một lão chuột bà, không được ta phải kêu hắn nhanh chóng đến vùng đất yêu thú để ta kiếm một tộc chuột lẫn lộn ở đó cho đã một phen hắc hắc”

Túy Tửu ngủ ngon thì tay cậu đụng một vật êm êm cậu mơ màng nghĩ là thú bông, nên ôm thật chặt bỗng cái vật cậu ôm lấy tay ôm chặt lại Túy Tửu, lúc này cảm thấy có tia không đúng Túy Tửu mở mắt ra thì thấy mình đang ôm một mỹ nữ, dường như cô gái cũng cảm thấy gì đó mở đôi mắt ra. Bốn mắt chạm nhau khoảnh khắc giây, cô gái thấy mình bị một người con trai xa lạ ngủ chung giường lại ôm mình nữa chứ cô gái sau khi hết thất thần biết đây không phải mơ thì hét lên

”Á.....Á...Á có tên biến thái, có tên biến thái”

Cô vùng dậy khỏi giường tay ôm mền lui về góc giường la hoảng. túy Tửu cũng run quá lòng thầm mẩn con chuột chết tiệt biết bây giờ có giải thích cũng không ai tin cậu vội nhảy lên lấy nhà chuột rồi mình trần nhảy khỏi cửa sổ thoát thân.

Vừa chạy ra khỏi dinh cơ thì hoàn loạt lính trần tay cầm đuốt tản ra truy lùng cậu khắp nơi, trong dinh bây giờ sáng như ban ngày Túy Tửu vận dụng tối đa Nhất Kê chi bộ chạy nhanh hết sức có thể, vừa chạy vừa mặc áo. Đến một góc hẻm mới có cơ hội thở dốc, thở hồng hộc.

”Sao ngươi nói với ta phòng đó không người ở, mà sao lại thế kia?”

Thấy túy Tửu đã giận thiệt nên lão chuột cũng nói áy náy

”ta nói là nơi đó gia chủ ít ở, ai mà ngờ lúc ngươi ngủ lại trùng hợp người ta về, mà ta thấy ngươi ôm người ta khoái lắm mà. thiệt ta không biết ngươi là xui xẻo hay là may mắn đây. ha ha lúc này mặt ngươi đỏ ra nhìn tếu vãi ra, ta cam đoan với ngươi nữ giới tu tiên đẹp hơn vậy rất nhiều, tuy cô gái kia cũng đẹp nhưng khuôn mặt không tự nhiên, hài hoà nên ngươi đừng tiếc rẻ”

”ta không nói chuyện với ngươi nữa từ giờ trở đi, ngươi muốn ở lại hay đi tùy ngươi”

Lão chuột biết Túy Tửu thật sự giận rồi nên nói:

”được rồi, được rồi ngươi cầm lấy đi, coi như bồi thường vậy”

Túy Tửu nhìn thấy lão chuột giơ ra một quyển sách, trên sách ghi năm chữ "kinh công pháp trợ bầy". lần này thì cậu kinh ngạc hỏi:

”sao ngươi có được bí kíp này?” lão chuột dặt ý nói:

”cuốn này của Tịnh Lâm lão xem rồi vứt đi, ta thấy tiếc nên giữ lại, cất trong nhà chuột của ta” nghe đến đây thì Túy tửu mắng:

”ngươi đã có bí kíp lại bắt ta khổ sở đến nước mong tìm nó thiệt là ngươi đang giỡn với ta sao?”

”ê, ê nhóc con quê mùa, cái này là của ta mất mớ gì phải cho ngươi tại sao ta phải đưa ngươi. không phải vì lần này ta cũng có chút xui lỗi nhỏ xíu xíu thì ta cũng không cho ngươi đơn giản vậy đâu.”

Nghe đến đây túy tửu cảm thấy có lý nên gật đầu xin lỗi rồi lấy cuốn bí kíp. lúc này bọn lính đang lùng sục cậu khắp nơi đang sắp đến đây. Túy Tửu nhảy lên nóc nhà nói:

“đây thôi đến biên giới yêu thú trước, vừa đi vừa tu luyện”

Sau khi dùng hết sức trong đêm trốn khỏi kinh thành.

Sau ba ngày, đến một thành thị gần biển cậu thấy vài tấm truy nã, trong đó có một tấm hình như là miêu tả cậu bên trên là khuôn mặt bặm trợn đôi mắt có vẽ dâm tà, khuôn mặt dễ tiện, miệng cười đều.

Túy Tửu cười khổ không thôi, cái hình chẳng tý gì giống cậu, hình như cái cô gái đó đã tưởng tượng cậu là như vậy. kèm bên dưới là dòng chữ

" đây là tên biến thái, chuyên đột nhập vào khuê phòng phụ nữ để ngủ nhằm ý đồ đòi truy, hắn ta cơ thể hôi hám, từng mặt cái áo màu xanh như hình (áo cậu để tủ, bên phòng chưa lấy), hắn đã đột nhập phòng tiểu thư cháu thái sư nhằm thực hiện mưu đồ đòi truy nhưng tiểu thư thông minh sắc tuyệt đã phát hiện ra sớm, nay ai gặp hắn bắt được thưởng 20 ký vàng, khai báo nơi ở 2 ký vàng "

Cậu nhìn thêm thì thấy có nhiều truy nã treo thưởng tương tự nhưng không cái nào nhiều tiền bằng cậu.

”y”

Cậu thấy một tấm trụ nã tiền thưởng khá cao.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hấp yêu lão ma

một ý tưởng loé lên “ sao ta không bắt mấy tên trụ nã kiếm tiền nhỉ?”

Nghĩ là làm cậu lên kế hoạch, chạy thẳng vào rừng gọt ngọn cây làm tên, đào hố phía dưới đặt chông nhọn bằng cây cậu gọt giữa, giăng dây.

Chuẩn bị xong tất cả cậu cười mỉm rồi nhặt rất nhiều hòn đá cầm vừa tay nhét vào túi bọc đeo lên người. chuẩn bị xong xuôi Túy Tửu liền trở về trộm một bộ y phục đẹp mắt vào, sau đó xách bịch đá đi vòng vòng những nơi đông người.

Lúc này túy tửu cảm giác sau lưng mình có rất nhiều cặp mắt theo dõi, cậu mỉm cười biết bọn có ý đồ xấu đã trúng kế. với độ linh mẫn của cao thủ cấp 5 hẳn biết ngày càng có nhiều người theo dõi mình, lúc này hắn chạy một mạch vào rừng

Khi đến gần các trạm bẫy thì hắn dừng lại nói to:

" mọi người theo tôi lâu như vậy có gì phải lấp ló chứ"

"ha ha ha nếu biết chúng ta thì mau giao nộp hết vàng bạc ra đây"

Tửu chuẩn bị ra tay thì một tia sáng loé lên, một vật hình tròn bay thẳng vào bụng tên cướp. bọn cướp xung quanh chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì mười sáu vật tròn vo, bay vào đánh cho bọn cướp rơi rụng không kịp ngáp. nếu nhìn kỹ thì mười sáu vật đó là như con cờ của bộ cờ tướng. sau khi lũ cướp nằm ngổn ngoài thì 1 viên cờ bay thẳng vào túy Tửu.

Do đã vận nội công từ trước túy tửu vùng hai tay đẩy nội lực hòng ngăn con cờ lại. unction trong con cờ chứa một nội công quá mạnh mà túy tửu không ngăn cản được, hai tay cậu và chạm con cờ, hai tay kêu rất rất, xương tay cậu đã nứt ra, đau đớn vô cùng. nội tâm cậu hồ lên

” truyền thuyết”

Chỉ có cấp bậc cao thủ trong truyền thuyết mới có thể chuyển nội có ra ngoài. đầu là siêu cao thủ thì nội công chỉ trong cơ thể không thờ ra ngoài được. Tửu té lăn quay máu trong miệng phun ra. một tiếng cười sán khoái từ trong rừng vang lên.

kha ka ka

Một người tóc tai bù xù, râu ria rậm rạp, da dẻ nhăn nheo, màu da tái nhợt. cơ thể nhỏ con cao tầm một mét sáu, lưng hơi khom. từ rừng bước ra. tửu đôi mắt co lại, tim đập thình thịch.

Từ hình dáng cộng với nội công thâm hậu thế này thì tám phần chính là đại ma đầu đệ nhất vùng phía bắc tỉnh châu

“ hấp yêu lão ma”

. dân gian có câu nói “ Đông lại cái, tây nữ tiên,nam viêm tiêu, bắc lão ma”.

Câu này chính là bốn đệ nhất võ công đạt đến truyền thuyết, trong đó bắc lão ma chính là hấp yêu lão ma, thiên tư trác tuyệt sáu tuổi đã học đánh cờ, mười hai tuổi bắt đầu học võ công, hai mươi tuổi sáng tạo thế cờ uyên ương pháo vô cùng quái dị từ đó trong cờ tướng vô địch thủ, các anh hùng hào kiệt trong cờ tướng ôm hận lần lượt bị hạ gục.

Năm hai mươi tuổi sáng tạo hấp công đại pháp, đây là võ công thượng thừa ông rút ra từ nguyên lý uyên ương pháo trong cờ tướng cùng hai bộ võ công đỉnh cao thời bấy giờ kết hợp lại mà thành, từ đó ông chuyên hút nội lực kẻ địch thắng tiến tu vi.

Năm ba mươi tuổi ông đạt đến truyền thuyết, từ đó ông đi khắp gian hồ gặp ai ông cũng hút nội lực, bất kể chính tà. từ đó ai ai cũng kính sợ ông cái biệt danh hấp yêu lão ma từ đó mà ra.

Tửu sợ chảy mồ hôi hột, lão già cười xong thì dùng tay hút một tên cướp vào tay, ông cầm tên cướp đang thoi thóp thì tên này da thịt teo rút lại chỉ còn da bọc xương. thấy vậy tửu than thầm

“ thôi rồi hấp yêu lão ma không còn nghi ngờ gì nữa”

Cậu lập tức vùng lên bỏ chạy, chỉ có bỏ chạy đến chỗ đặt cạm bẫy may ra có một cơ hội sống sót nhỏ nhoi. lão yêu thấy tửu chạy thì làm ngơ chỉ xem

cậu là con chuột nhất mà thôi không thể nào thoát khỏi tay lão.

Lão hút hàng chục tên bay lại rồi hút nội công về mặt lão vô cùng sản khoái.

Từ thấy lão không đuổi theo đành hết sức bình sinh vận nhất kê chỉ bộ bỏ chạy, cậu hận trước đó không lo học trợ bầy, nếu học trợ bầy thì tốc độ bây giờ là gấp đôi cơ hội sống sẽ cao hơn.

Một lát sau khi đến nơi bố trí cạm bẫy cậu thở phào nhẹ nhõm, lúc này một cơn gió thổi qua một cảm giác nguy cơ chưa từng có, từ liền lách người một cơn cò xẹt qua người cậu trong tích tắc.

Lão yêu dùng tay hút cậu lại. cơ thể từ bay lên hướng đến lão yêu, không do dự từ giờ tay lên ám khí trong tay áo bay ra, nhờ lực hút của lão nên nó bay nhanh hơn rất nhiều.

Thấy ám khí từ phóng ra lão yêu cười khinh bỉ phát tay, một làn gió hất văng ám khí từ đi. nhờ đó từ không bị lực hút trong sát na này.

Biết là cơ hội chỉ có một, từ vừa té chưa xuống đất liền phóng phi tiêu đứt một sợi dây gần đó. hàng loạt mũi tên phía sau phóng đến lão yêu.

Lần thì lão hơi chút bất ngờ liền vận công đẩy kinh khí ra, ngăn các mũi tên trúng người. khi lão đánh văng hết mũi tên thì nhìn quanh không thấy từ đâu. lão cười tự nói:

”con chuột nhất chạy nhanh lắm, nhưng hôm nay ngươi gặp ta coi như xui xẻo”

Lão định đuổi theo thì khựng lại, tự nhủ:

”khốn kiếp các nội công lại bắt đầu phản phệ”

Lão yêu phong ấn vài kinh mạch trong người rồi đuổi theo túy từ tự nhủ

”giết con nhuột nhất này rồi tính sau”

Từ chưa chạy bao xa thì thấy lão yêu đuổi theo phía sau, cậu phát động rất nhiều cạm bẫy. nhưng chỉ ngăn hấp yêu lão mà một chút mà thôi.

Lúc này đây lão yêu đã thực sự tức giận, trên đường lão gặp rất nhiều bẫy, trong đó một lần lão bị sụp hố, lão bị cây lao dưới hố làm trầy da chút xíu, không ngờ cây lao có độc. lão vận công đẩy chất độc ra khỏi cơ thể ngay.

Với lão đây là sự sỉ nhục, một tên cao thủ cấp năm nhỏ mà dám làm lão bị thương dù là chút xíu. lão quyết tâm phải hút sạch nội công túy từ để rửa hận.

Từ thì than khổ không thôi, lão quý bám dai như đĩa đói, nếu không có gài bẫy trước đó hẳn cậu không sống sót tới bây giờ.

Lúc này đây bẫy cũng đã hết, tốc độ lão quái tăng lên nhiều đã tiếp cận cậu, hàng loạt cơn cò bay xung quanh vèo vèo sượt qua người. một cơn cò phóng đến, lúc này từ không thể né được nên tay cầm kiếm, vận công hòng dùng nhất kích tất sát (một trong ba chiêu lúc học trong quân đội để ám sát hồ ánh Ly.)

chen

Kiểm và cò chạm nhau, cơn cò chậm lại nhưng vẫn ép thẳng vào người từ. phụt máu phun ra, lần này cậu đã trọng thương.

Lão yêu cười đều, hút từ bay lại, tay bóp cổ cậu rồi hút nội công.

Từ cảm thấy nội công theo kinh mạch truyền qua người lão yêu, cơ thể bắt đầu teo lại. cậu cười khổ biết hôm nay mình chết chắc không thể nghi ngờ.

Dù sao thù cũng đã báo, chỉ tiếc là cậu quá trẻ, cậu mới 19 thôi, còn chưa biết mùi con gái như thế nào. nếu lúc trước nghe lời con chuột kia thì bây giờ chết không hối tiếc.

Nhắc tới chuột tinh, nó có rút trong nhà chuột run cầm cập, lão quá mạnh. nó chỉ là chuột tinh cấp một thôi, mạnh hơn siêu cao thủ một chút.

Riêng lão yêu đã đến truyền thuyết gần viên mãn thì nó biết đánh không lại. cấp độ này tương đương Trúc Cơ Trung kỳ rồi. có Tinh Lâm ở đây thì may ra, dù sao tinh lâm cũng là Trúc Cơ viên mãn.

Nhắc đến lão yêu lúc này lão đang hút sản khoái thì lão nhận ra trong người túy từ có một dòng khí rất lạ truyền vào người, nó không phải chân khí. lão ngạc nhiên thì không ngờ cơ thể lão bị dòng khí này quấy nhiễu,

Các chân khí khác trong người lão bị giải khai, đầu đá nhau loạn xạ. đùa sao, dù sao lão yêu cũng là phạm nhân, không có linh căn. dám hút tiên khí túy từ đó là muốn chết.

Một khi không có linh căn mà dám chứa tiên khí vào cơ thể thì kinh mạch không chịu nổi sẽ nổ tung. người có linh căn thì sẽ giữ linh khí trong đan điền, đạt mức độ cao thì sẽ sinh kim đan, kim đan sẽ chứa tiên khí.

Vì thế sẽ không sợ tiên khí. đây là lý do vì sao người thường không tu tiên được. lão yêu lúc này thấy cơ thể, kinh mạch mở rộng đau nhứt không chịu nổi, lão bèn truyền trả lại tiên khí vào cơ thể túy tửu.

Các chân khí tán loạn lão cũng truyền qua lun. dần dần lão bình ổn lại. lúc này lão thôi truyền qua nữa nhưng các chân khí cứ tuôn trào qua túy tửu, lão không cắt đứt được, lão kinh hãi vội rút tay ra. nhưng tay lão bị túy tửu nắm chặt.

Từ miệng cậu phun ra cây kim cụt nhỏ và cực nhanh. khoảng cách quá gần, kèm theo lão yêu không điều khiển được chân khí nên cây kim bay thẳng vào mắt lão.

”Aaaaa aaa”

Lão đau đớn hét lên, lúc này một bóng đen từ cái túi sau lưng cậu nhào ra cắn một phát ngay cổ lão, đó chính là hắc chuột tinh.

Cổ lão yêu bị lũng một lỗ to, máu tuôn ra như nước chảy. chân khí lão ngày càng chảy nhanh hơn qua túy tửu. biết mình sẽ khó thoát, lão có mơ cũng không ngờ tên nhóc mình xem như con kiến, Con chuột này lại có những thủ đoạn như vậy.

Lão oán thán rồi đôi mắt nhắm lại trong bụng

”dám hút chân khí của ta, được cứ hút đi rồi các chân khí khác nhau trong cơ thể ta hút kè khác bao lâu nay sẽ tán loạn đầu đá trong cơ thể ngươi, ngươi sẽ chết đau đớn.”

Trên một cánh rừng nọ có ngọn ngang xác chết, các xác này chỉ có da bọc xương, một thanh niên người đeo một cái túi quái dị sau lưng, đang tìm kiếm các túi đồ của những xác chết.

Thanh niên chính là túy tửu, nửa tiếng trước cậu bị lão yêu hút nội công và tiên khí, không hiểu sao lão truyền lại cho cậu.

Với trí thông minh của mình cậu liền hấp nạp theo cách tu tiên, khi thấy lão bối rối cậu liền quyết đoán không do dự phóng ám khí trong miệng ra, kết hợp chuột tinh ám toán làm suy yếu lão rồi liền cuộn vận chuyển hấp nạp sạch chân khí lão yêu, sau đó lấy luôn tay nải bên người lão,

Bây giờ thì cậu đang lục soát mấy tên cướp hồng kiếm chết, nếu bỏ thì phí. không ngờ lão yêu trong người quá trời bí kíp, có bí kíp uyên ương pháo trong cờ tướng, và nhiều bí kíp võ công khác nhau. duy hấp tinh đại pháp thì không có, đây là một đáng tiếc,

thì có chút xiu. nhưng bọn cướp thì ngược lại tiền bạc thì nhiều, bí kíp thì không có. túy tửu vào kinh thành thuê một xe ngựa, và nhờ một tiêu cục bảo vệ cậu đến chân núi yêu thú sơn. còn cậu ngày thì nghiền cứu võ công đêm ngồi trong xe mình tưởng hấp thu linh khí

. bà tháng qua đi, trên đường tuy có vài rất rối nhỏ nhưng cuối cùng đến chân núi, nơi đây có một sơn thôn.

Từ trả tiền còn lại cho tiêu cục và xe ngựa, một mình vào thôn.

Hết chương 9 (sorry các đạo hữu, dạo gần đây tại hạ bận công việc, lẽ 30/4 với 1/5 mới rảnh để viết. tại hạ sẽ viết nhanh bù đắp thời gian qua bỏ bê truyện. ngoài ra tại hạ cũng hạn chế sử dụng từ ngữ Hán Việt, vì đây là tác phẩm Việt nên chẳng có lý do gì mình phải lạm dụng cả.)

Lão tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thôn yêu vụ

trong một ngôi nhà nhỏ, sau nhà trồng nhiều cây mía, mía là một loại cây cung cấp đường (một loại gia vị) chủ yếu của tỉnh châu. Ngôi nhà này là ngôi nhà trong thôn Từu thuê hai tháng để ở, dù sao cậu cần tu luyện các võ công mới và chuẩn bị vào mê vụ độc khí.

Và lại hai tháng nữa chính là ngày mê vụ loãng nhất trong ba năm, cách ba năm khí sẽ loãng ra trong 10 ngày, đây là cơ hội tốt để mọi người khắp nơi tới đây để tìm bảo vật.

Thôn trưởng ở đây chính là nhị đệ tử của dâm tà lại cái, một trong bốn truyền thuyết Đông lại cái. tên nhị đệ tử này tên tuần anh, là cao thủ đỉnh cấp (cao thủ đỉnh cấp còn hay gọi là siêu cao thủ).

Túy tửu lúc trước không tìm thấy 16 con cò của lão yêu đầu cứ thắc mắc không thôi, lúc này hắc chuột tinh mới chỉ cho cậu một cái túi lúc trước từu tìm thấy trong tay nải lão yêu, nó nói đó là túi không gian chuyên đựng đồ vật của người tu tiên.

Chỉ có người tu tiên hoặc siêu truyền thuyết mới mở ra được. cách mở túi ra thì con chuột không chịu chỉ cho cậu.

Nên từ đánh cất đội hỏi sư phụ, có lẽ các con cò được đựng trong đó. nhắc đến ba tháng trước không nhớ lão yêu bị phản phệ do các chân khí bài xích lẫn nhau nên mới may mắn có tình huống đó.

Trong thời gian trên đường đi tu học được một loại tiên thuật của sách sư phụ để lại đó là "nhện nhả tơ thuật".

Đây là thuật dùng tiên khí trong người áp súc thành tơ giãn ra như tơ nhện

” thì ra lúc trước sư phụ đứng trên sợi tơ, ta lúc đó cứ tưởng người đang bay”

Ngoài ra trợ bầy, cùng bốn loại võ công khác tu luyện thành công. có vài loại khác không cao siêu nên cậu chỉ tham khảo không thêm học mất thời gian.

Lúc trước hấp thụ các loại chân khí trong người lão yêu, từ áp súc chúng thành đan trong cơ thể hấp thu từ từ, dùng tiên khí và chân khí kết hợp cậu sẽ không lo bị phản phệ như lão yêu.

Do bây giờ cậu mới luyện khí cấp ba (mới thăng cấp gần đây), nên chưa kết hợp được nhiều. chân khí cậu hấp thu từ chân đan thăng lên cao thủ cấp bảy. đến đây cậu thôi hấp thu vì biết cơ thể sẽ không chịu đựng nổi nếu hấp thu nhiều.

Tu luyện trong nhà đã gần hai tháng, hôm nay từ ra khỏi nhà chuẩn bị vào mê vụ, còn bốn ngày nữa là mê vụ sẽ khởi đầu. cậu chặt một bó mía xách bên tay để đi dọc đường ăn. loại này cậu rất thích ăn rất ngon.

Đến từ điểm mọi người thấy từ vào thì nhìn thấy cậu tay cầm bó mía, lưng đeo túi đồ (nhà chuột), một bên hông là tay nải, một bên hông là kiếm. lúc này ai nấy cũng xem thường nghĩ bụng

"tên nhà quê"

"hai lúa"

"một tên thấp kém, hèn mọn".

từ chọn một bàn trống ngồi thức ăn và rượu nhắm nháp nhìn xung quanh. trong từ quán đa số người ở đây đều là các anh hùng hào kiệt, sát khí nồng nặc, nội công thâm hậu. đúng là quần hùng hội tụ.

Một cô bé tuổi tầm lên chín vào quán, bước thẳng đến một tên vai rộng ngực to, trên mặt có một vết sẹo ngay má, đầu đội nón lá bàn tên này có một thẳng nhóc tầm ba tuổi. cô bé quý xuồng khóc lóc nói:

” xin thúc thúc hãy cứu đại hiệp, đại hiệp vì tiểu Chu nên bị bắt, mong chú hãy cứu đại hiệp”

” cút”

Tên đại hán cho một đập, cô bé lăn quay văng ra bên ngoài.

Một vài người thấy cảnh này, có người cười lạnh, người ngó lơ, một vài người nghị luận, có người không thèm nhìn.

Một cô gái mặt áo xanh lá cây nhay tay cầm kiếm đứng lên cầm kiếm chỉ thẳng mặt đại hán nói:

“ tên kia, con nít sao ngươi lại đối xử như vậy, dù không đồng ý cũng không nên đập như thế”

Một nữ tử cùng bàn chạy ra ôm cô bé rồi xem thương thế. tên đại hán liếc thấy bàn cô gái này có hai đồng bạn là nữ nữa thì liếm môi nói:

” có chút nhan sắc, tối nay bốn cô em, hầu hạ ta đi. vào mê vụ ta sẽ chiếu cố các ngươi thế nào?”

”láo xược”

”hỗn láo”

”đê tiện, dâm tặc”

Ba cô cùng nói. cô cầm kiếm rút kiếm bay thẳng vào đại hán chém búa xua. tên đại hán xoay người né tránh nhẹ nhàng nói:

” cô em mới lên cao thủ mà dám đi mê vụ thiệt là can đảm hơn người”

Tên đại hán nhìn cô gái chém đến vừa né vừa nhìn cặp vú run run, nhìn cái eo thon, cái mông đầy đà thì thèm nhỏ nước miếng.

Liền lập tức vung tay nắm lấy tay cô gái, vận công đẩy kiếm rút ra. hán nắm lấy hai tay cô gái bắt chéo đứng sau khóa cô gái lại. sau đó một tay bóp

ngực về mặt mê say.

Hai đồng bạn tức giận xông lên hòng giải cứu cô gái. tên đại hán buột thả cô kia ra né tránh kiếm pháp hai cô nương nói:

”ồ cả hai đều cao thủ cấp một, hà hà”

Đại hán vung chân đá văng kiếm hai cô gái, rồi nhào thẳng vào hòng bóp vêu hai cô. thấy thế đánh tên đại hán hung hãn hai cô loay hoay xoay sở thì hán nhanh tay bóp vào hông một cô. cô này giận tím mặt hét lên:

”sur ty cứu bọn muội”

Lúc này cô gái chăm sóc đứa bé đặt cô bé dựa tường rồi rút kiếm chém đến đại hán.

”cao thủ cấp ba”

Tên đại hán liền cầm cái nón lá đỡ lấy kiếm cô gái, rồi phi nón lá đến cái cô sur ty này. cô sur ty dùng kiếm đỡ thì cái nón xoay bay ngược trở lại. ba cô đồng bạn tay cầm kiếm nhào đến. tên đại hán nhủ này, vội nhảy đến ôm thẳng con ba tuổi của mình lao ra cửa sổ bỏ trốn.

”hừ tên vô sỉ bỉ ổi”

Ba cô đồng bạn định đuổi theo nhưng cô sur ty can ngăn nói.

”đừng đuổi theo”

Ba cô kia ảm ức thì cô sur ty giải thích

”hắn ta thực lực hẳn là cao thủ cấp bốn, dù bốn chúng ta hợp lại chỉ hơn chút xíu thôi, nhiệm vụ quan trọng hơn”

Ba cô ảm ức nhưng đành dậm chân ở lại.

Sau khi cô bé kia tỉnh lại, thấy bốn cô gái võ công cao cường lại tốt bụng nên nhờ bốn cô cứu đại hiệp gì đó. thì ra chuyện là thế này,

Nhà cô bé được đại hiệp này thuê lại, mướn một phòng trong nhà cô để ở lại (anh tửu nhà ta thuê lun cả căn).

Một hôm đang đi đường, cậu bé ba tuổi tên đại hán mê chơi tông nhầm vào tên chủ thôn, tên này quát tháo cậu bé định đánh cậu thì cô bé chạy lại ngăn cản. tên trưởng thôn (là Tuấn Anh đệ tử của dâm tà lại cái) định đánh lun cả hai thì cậu đại hiệp ra tay ngăn cản. tên trưởng thôn đánh không lại nên lấy thẳng nhóc và cô bé uy hiếp. bắt cậu phải chịu trời nếu không sẽ giết cả hai. vị đại hiệp đã chấp nhận chịu trời để giải cứu hai người.

Chuyện là thế hôm nay tên trưởng thôn sẽ hành quyết vị đại hiệp trước thôn để làm gương, nên cô bé này mới đi cầu cứu cha thẳng nhóc.

Bốn cô nghe xong cảm động thầm mừng thẳng cha đại hán vong ơn phụ nghĩa. ba cô kia định đi cứu thì cô đại tỷ nói:

”tên Tuấn Anh trưởng thôn này là đệ tử của dâm tà lại cái, là siêu cao thủ, dù mười tỷ muội ta gộp lại cũng không cứu được còn mất mạng nữa, các muội không nên dại dột”

tửu nghe cả câu chuyện thì cảm động nghĩ thầm:

”tên đại hiệp này vì cứu hai đứa bé hi sinh thân mình, đáng kết giao ta phải cứu mới được. dù sao đã lâu không có ai để luyện tay. tên Tuấn Anh này là một đối thủ tốt”

. nghĩ thế tửu âm thầm đến nơi trời người đại hiệp. cậu ta bị trời dính chặt gốc cây, xung quanh có hai tên cao thủ cùng vài tên phạm nhân canh gác.

Tửu bay ra dùng ám khí tẩm thuốc mê cực mạnh phóng đến bọn lính gác. tất cả đều trúng ám khí ngã xuống, duy hai tên cao thủ dùng đao đỡ được.

Tửu dùng trợ bẫy phóng nhanh đến, kết hợp son hà chương (học từ bí kiếp của lão yêu). chương thẳng vào ngực hai tên. cả hai văng ra thì bị dính ám khí ngất xỉu. tửu bước đến góc cây hỏi người bị trời

”cậu tên gì?”

Tên bị trời ngược đôi mắt uể oải thì thảo nói:

”thức ăn”

Tửu ngẩn ra thì hiểu ngay, tên này chắc bị bỏ đói lâu ngày, bên người không có đồ ăn bèn dứt mĩa cắt khúc vào miệng tên bị trời. hẳn ta ăn ngón nghiêng nút lun cả xác mĩa. tửu há hốc mồm dứt tiếp. cứ thế hẳn ăn cả tầm chục cây mới ngưng lại. Tửu nói:

“ làm đồng đội của tôi nhé!”

Tên kia nói:

“không”

” vì sao “

” vì tôi phải tìm một người”

”ai?”

”vua chế tạo, Vinh Lương Thế”

Từu trầm ngâm một chút rồi nói:

“hãy làm đồng đội cùng tôi, chúng ta sẽ tìm hấn.”

Thế nói:

” trước hết cậu phải đánh bại tên phía sau đã”

Từu nhìn phía sau thì thấy một tên đẹp trai, chấp hai tay sau lưng. hấn không ai khác chính là Tuấn Anh. Từu liền vùng kiếm chém đứt dây trói cho lương thế rồi vận công, chuẩn bị quyết một trận thư hùng. tên tuần anh vận công

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chiến siêu cao thủ

vị đại hiệp (tạm gọi lương thế vì ông chả nói tên mình mà muốn tìm một người tên vinh lương thế, nên từu gọi tạm ông tên gã kia) Từu vận nội công lên cao nhất của mình, Tuấn anh rút ra cây roi, đầu roi có hình bàn tay. hấn liền quất roi đến, cây roi quất đến ần chứa nội công của siêu cao thủ, từu chạy đến trong sát na rút kiếm nhất kích tất sát

"kennnnnn"

Roi kiếm chạm nhau, kiếm từu chém văng đầu roi hình bàn tay qua một bên.

Nhất kích tất sát là chiêu vận toàn công lực dồn cho một chiêu, phải nhanh mạnh và chuẩn. đã ra tay là phải giết địch vì không thể dùng hai lần, thời gian vận công khá lâu trong chiến đấu để có thời gian vận công hai lần là rất khó.

Khi đầu roi văng qua, từu dùng nhất kê chi bộ nhảy vào phóng hàng loạt phi tiêu đến.

Tuấn anh nhướn mày không kịp rút roi về thủ nên một tay rút trong ngực ra một cây quạt bằng thép siêu cứng. hấn liền xoay tròn quạt khéo léo đỡ hết các phi tiêu.

Từu lúc này đã áp sát rất gần nên vùng kiếm dùng liên hoàn 108 đường kiếm " cửu kiếm chân kinh"(một trong bốn cuốn của lão yêu) chém tới tấp.

Lúc này tuần anh chỉ biết dùng quạt toàn lực chống đỡ.hấn đã nhận ra từu công lực là cao thủ cấp bảy, không ngờ lại làm hấn một siêu cao thủ chống đỡ vất vả.

Tuấn anh nóng máu tức giận hét lên:

” tên khốn hãy xem chiêu”

”người theo hương hoa mây mù giăng lối”

Tuấn anh phe phẩy quạt chống đỡ, rồi ném một viên bi vào từu. từu chém đôi viên bi to như quả trứng ra làm đôi, một hương hoa từ trong ruột viên bi toả ra.

” hương hoa chứa siêu thuốc mê”

Từu phát giác ra nên tránh lùi về sau. tuần anh mỉm cười lại tung tiệp chiêu thứ hai

”lân sương khói phơi phai đưa bước ai xa rồi”

Viên bi lúc này nổ tung toả ra khỏi nghi ngút có chứa thuốc mê. tửu đàn chỉ biết lùi về sau tránh bị dính khói.

” cánh hoa rụng rơi”

Hàng loạt những phi tiêu mỏng như cánh hoa hồng được tuần anh phi ra như vũ bão, nhờ có khói sương trước đó che tầm mắt nên đạt được hiệu quả cao. tửu chém tung các ám khí, nhưng bị hai mảnh trúng vai vô cùng đau đớn

. ” không xong ám khí có độc“

. tủy tửu đánh nhau chiêu dùng ám khí đánh người không ngờ hôm nay cậu phải bị người dùng ám khí đánh lại.

Thủ đoạn người này xem ra khá cao, đầu tiên tung hương hoa để mê hoặc đánh lạc hướng đối phương, sau đó ám khí phát nổ tung khói mù che tầm mắt, cuối cùng phóng ám khí. có thể nói vô cùng chắc chắn logic.

Tủy Tửu liền dùng gần như tất cả ám khí phóng về phía tuần anh nhằm tranh thủ chút thời gian. tuần anh nhẹ nhàng tránh được các ám khí của tủy tửu, lòng thầm nói:

”muốn chơi ám khí với ta, thiết là không biết lượng sức”

Từ sau khi phóng hàng loạt ám khí phi tiêu thì vận tiên khí ép thành tơ. cậu phóng tơ lên thân một cây cao rồi nhẹ nhàng kéo tơ lại từ từ phóng lên cây như người nhện.

Lần này thì tuần anh kinh hãi lé mắt. lắp bắp:

” bay.....bay...người biết bay“

. tửu đáp lên cây xong tiếp tục phóng tơ về các cây xung quanh bay qua bay lại. các sợi tơ nối lại khắp xung quanh. tửu ung dung đứng trên tơ, vì tơ quá mỏng làm bằng tiên khí nên người thường khó phát hiện ra nên cứ tưởng tửu đang lơ lửng không trung.

Tuần anh hãi hùng

“tiên...người là... người là tiên“.

Cậu nghe nói người tu tiên mà bay được thì cấp bậc rất cao, chỉ một búng tay thì đủ cả tứ đại "đông lại cái, tây nữ tiên, nam viêm tiêu, bắc lão yêu" sẽ chết không kịp ngáp huống chi là hắn.

Tuần anh sợ quá buồn vũ khí quỳ xuống xin tha.

Từ ngẩn ra, không ngờ kết quả lại như vậy, tửu còn chưa dùng đến sát chiêu chân chính nữa.

Hai ngày sau, tửu hồi phục thương thế, trận đánh hai ngày trước là một kinh nghiệm. cậu bây giờ mới biết tên vị đại hiệp đó là Thanh Hải, chuyên gia chế tạo vũ khí, năm nay 25 tuổi. muốn báỉ đệ nhất chế tạo Vinh Lương Thế làm sư phụ nên hắn phải đi tìm để báỉ sư.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ xong xuôi. hai người đến chân núi, lúc này anh hùng hào kiệt tụ hội gần ba ngàn người dưới chân núi. chuẩn bị vào mê vụ lũng bảo vật.

Hải nói:

“ trong mê vụ nguy hiểm trùng trùng, huynh đệ nên cẩn thận hai thứ đó là khí độc và con người“.

” khí độc và con người”

tửu ngẫm lại rất đúng vì bảo vật những kẻ giết người cướp của không thiếu. người nguy hiểm nhất không phải kẻ hung hãn mà kẻ nguy hiểm nhất là người cười nói thân thiện nhưng lại sẽ đâm sau lưng ta.

” ồ nhìn kia, đó có phải hắc bạch công tử đệ tử của nam viêm tiêu không?”

Mọi người xôn xao nghị luận khi có vài người mới đến đây.

” cẩn thận hai tên này là siêu cao thủ, nếu kết hợp lại dùng bí kiếp song kiếm hợp bích thì có thể ngang tay với người mới thăng lên truyền thuyết”

”ồ nhìn 10 cô gái kia, thật là xinh đẹp”

” đồ ngu, đó là đệ tử của tây nữ tiên, các nàng đều là các cao thủ thượng thừa, không nên trêu chọc”

”nhìn kìa đó là siêu cao thủ mới nổi là Xạ Long nghe nói có môn bắn cung hàng thượng thừa từng làm mưa gió trong tinh châu.”

Quả thật toàn cao thủ nhưng tủy tủy mục đích khác bọn họ. họ đến tìm bảo vật, vì đây là ranh giới của yêu thú và người nên hằng năm có nhiều yêu thú lạc vào mê vụ rồi chết, nên mục đích bọn họ tìm xác thú lấy da, xương nội đan. tất cả đều là hàng thượng phẩm làm vũ khí, áo giáp đặt biệt nội đan để bên người có thể chống nóng lạnh, giảm lão hoá, tinh thần ngày càng xung mãn, giá rất cao. ngoài ra còn nhiều thực vật quý hiếm, có những cây thuốc cực quý, hoặc có cây giúp tăng chân khí.

Nhiều bảo vật như thế nhưng ba năm khí độc nơi đây mới loãng đi trong mười ngày nên, những ngày này khá nhiều người tụ tập. đừng nói là cao thủ, ngay cả phạm nhân cấp hai cấp ba cũng có người tham gia thử vận may. Còn tủy là thâm nhập vào vùng đất yêu thú luôn. nên hai bên là rất khác nhau. tuy có thuốc giải độc sự phụ cho nhưng đợi khí ở đây loãng nhất rồi tiến vào thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Vàng trắng đã lên cao, ánh trăng chiếu sáng muôn nơi, phủ xuống khí vụ son thành ra một tầng hồng sắc quang mang nhàn nhạt.

Chính lúc này tại chân núi phía bắc xuất hiện ức vạn đạo đạo lôi điện tỏa liên từ trên đỉnh núi đánh xuống dày đặc như một thác điện quang.

Kỳ lạ là nơi chân núi phía bắc có một đạo sơn môn cao chừng mười thước có khắc các phù điêu kì lạ với đầy đặc lôi điện xung quang nhưng trong sơn môn lại không có lấy một tia lôi điện.

Giờ phút này cũng xuất hiện chừng hơn mười người ngay tại cửa sơn môn.

”Đây hẳn là lối vào duy nhất rồi!” thanh hải nói thầm

”Ta thực ra còn muốn từ chỗ khác đi vào xem lôi điện lợi hại ra sao kia!”

”Cẩn thận một chút không thừa đâu!”

Tủy tủy giờ cũng đang ngửa đầu nhìn quái trạng nơi U Minh sơn. Quả nhiên lớp lớp mây mù bao phủ thâm sơn có nhạt đi một chút.

”Tứ vị huynh đệ!”

Ngay bên cạnh là năm phạm nhân đang tụ cùng một chỗ, trong đó một người sắc mặt trịnh trọng

”Nhiều năm như vậy, lần này chúng ta tất cả đều quyết tâm truy tìm kỳ bảo! Nếu không thành công thì tử vong. Còn nếu vị huynh đệ nào thành công, phải giúp những huynh đệ khác, không được quên huynh đệ! »

”Yên tâm đi đại ca!”

Ánh mắt mấy người đó lập tức kiên định, rồi tất cả tiến vào sơn môn, chính thức bước vào mê vụ son.

”Đừng là đi chịu chết!” Một thanh âm âm nhu vang lên.

Kẻ vừa phát thoại chính là ngân phát âm nhu nam tử:

”Bọn họ cũng đòi tìm bảo vật?”

Ngân phát âm nhu nam tử vừa lên tiếng cũng lập tức đi vào U Minh sơn. Sau đó chỉ thấy đám cao thủ lần lượt trước sau cách nhau một ít, cùng xâm nhập yêu vụ son.

Chọn đi tìm bảo vật thực sự là đã liều mạng rồi. ngọn núi có Tam sắc mây mù, càng lên cao, càng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sơ nhập mê vụ sơn

thật ra trong mê vụ son (gọi là yêu vụ son cũng dk) ngoài khí độc ra còn có sét cũng rất nguy hiểm, mê vụ son có ba tầng, lên tầng hai và ba khí ở đây khó tiêu tán mới là độc, còn tầng một đã loãng nên người ta chỉ choán vãng chứ không bị trúng độc.

Tủy tủy tiến vào yêu vụ son, liền cảm thấy một cỗ uy áp kinh người đang tán ra.

”Uy áp thực mạnh!”

tủy về mặt trong nháy mắt trịnh trọng hẳn lên,

”túy tửu cẩn thận đánh giá xung quanh.”

Thanh hải trịnh trọng nhắc nhở. Sau khi bước vào sơn sơn môn, các cao thủ chưa từng xâm nhập bao giờ nên tất cả đều cẩn thận xem xét hoàn cảnh chung quanh trước.

Hung danh mê vụ sơn vang dội khắp nơi đến mức siêu cao thủ tiến vào cũng rất có thể vong mạng. Địa phương nguy hiểm như thế làm sao dám sơ xuất đây?

”Đám sương trắng cũng đủ làm cho người ta phát đau đầu. Bất quá đối với ta với chuột tinh thì ảnh hưởng không quá lớn.”

Từ không ngừng tính toán khi quan sát tình huống chung quanh. mê vụ sơn đầy đặc điệp trùng các loại thảo mộc, đại thụ to lớn san sát nhiều không kể số, bên trên bạch vụ cuộn cuộn hoàn toàn che phủ, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy lấp ló những nhện nhện những lối điện đầy uy lực.

Tất cả những điều túy tửu cũng có nghe qua giờ hoàn toàn không muốn ném thử uy lực của đám lôi điện kia một chút nào.

”Hô!”

Đội túy tửu (gồm thanh hải, từ và con chuột) trực tiếp hạ xuống một đỉnh sơn thạch.

”Thanh hải huynh. Tại yêu vụ sơn chúng ta men theo dãy núi mà tiến thôi.”

”đám sương trắng hoàn toàn có thể khiến chúng ta mất phương hướng, chưa kể có thể đụng phải lôi điện tỏa liên. Vậy thì không xong rồi.”

”huynh đang có hứng muốn thử đây.”

Thanh hải cười nhưng vẫn hạ xuống đứng trên đỉnh núi đá. Từ và hải, đồng thời cũng cảnh giác nhìn sang một gốc đại thụ bên cạnh. Đám cây cối sinh trưởng trong yêu vụ cũng có chút đặc thù. Không chừng đại thụ sẽ công kích ngoại nhân đây. từ không dám tùy tiện khinh thường.

”Yên tâm.”

hải cũng nhìn một chút cây cối chung quanh:

“Đám cây cối này không thể thương tổn được ta đâu!”

Lúc này, đám cao thủ đối với hoàn cảnh chung quanh đã có nhận định, bọn họ đều bắt đầu xuất phát.

”Chúng ta xuất phát.”- túy tửu ra lệnh.

từ, hải hai người tại mê vụ sơn bắt đầu hướng phía trước di chuyển nhưng tốc độ cũng không dám quá nhanh sợ cây cối trên đường đột nhiên tập kích.

Lát sau... ”Xoát!”

Từ và hải bỗng dừng lại. Trong mắt hai người đều có mê hoặc.

”đệ đệ, chúng ta bây giờ đi hướng nào?”

Từ ngó nghiêng tứ phía.

”Địa phương này thực quý quái.”từ trong lòng lo lắng.

Xung quanh là vô tận sương trắng mịt mù, cho dù cả hai cũng chỉ miễn cưỡng mơ hồ thấy cảnh vật cách mấy chục thước mà thôi. Hơn nữa yêu vụ sơn còn tồn tại uy áp đáng sợ đè xuống. Kết quả là không cách nào xác định phương hướng!

Mặc dù rõ ràng trông thấy địa thế núi non trùng điệp nhưng do hoàn cảnh nên bọn túy tửu dù có đặt chân lên trên núi cũng vô phương xác định mình đang ở đâu. Cây cối trong hoàn cảnh đó cũng tạo nên vô số hình thù kỳ lạ.

”yêu vụ sơn bên trong thực quái đản! Không có cách xác định phương hướng, còn không rõ đi thế nào thì lên núi mà đi hướng nào thì xuống núi nữa”

Từ nhìn kỹ bốn phía, tất cả đều bị các đại thụ kì quái che kín cùng với một biển sương trắng đầy đặc mênh mông. thanh hải về mặt đau khổ:

”trước sau, trái phải hai bên... ta đều không biết đi đến đâu!”

Hai người lúc này đã va phải nan đề thứ nhất của yêu vụ sơn Hoàn toàn mất phương hướng!

”Mặc kệ! Cứ đề phòng mà thẳng tiến!” từ cắn răng

”Phạm vi sương trắng bao phủ bất quá đường kính cũng chỉ hơn vài cây số, không đến ngàn dặm. Chúng ta cứ xông loạn... nói không chừng là có thể ra

khỏi”

Trong tình trạng này thì cũng chỉ có một biện pháp tạm thời thể. Dừng tốc độ mà xông loạn thôi.

”uhmm”

Hải cũng đồng ý. Lúc hai người lại bắt đầu dựa vào chính mình, hướng phía trước đi tới! Tuy nhiên bọn túy tửu cũng không dám toàn lực mà đi.

”Có người!” chuột tinh truyền âm.

Từ cùng với hải lập tức dừng lại, chỉ thấy phía trước cách đó không xa trong sương trắng mờ mờ một nhân ảnh. Bóng người này cũng hướng phía Lâm Lôi và hải đi đến. Khi đủ gần mới nhận ra là tên hắc bào tử phát thanh niên. Tên này giờ cũng nhận ra được bọn túy tửu hai người, chỉ hừ nhẹ một tiếng, liền tiếp tục đi tới. Đột nhiên

”Phanh!”

Trên bầu trời rồi đột ngột giáng xuống một đạo lôi điện, trực tiếp bổ vào một gốc cây đại thụ cách chỗ túy tửu khoảng hơn mười thước, đại thụ nọ trong nháy mắt hóa thành tro bay đi.

”Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hải sợ đến mức muốn nhảy dựng lên.

”Hai người cẩn thận một chút!”

Thanh âm của tử phát thanh niên cách đó không xa truyền tới

”Bên trong yêu vụ sơn vẫn còn có lôi điện đánh xuống. Lôi điện này ẩn chứa uy lực cực lớn! Các ngươi trong khi duy chuyển phải chú ý một chút trên đầu, một khi bị đánh trúng... hừ hừ...”

Thanh âm càng lúc càng xa, không còn nghe rõ nữa. từ cùng hải không khỏi ngửa đầu nhìn về phía trên.

”Địa phương quái đản.”

Hải nghiêng rằng “Vô duyên vô cớ lôi điện từ trên đánh xuống, không phải tự dưng bị chết oan sao!”

”Dám đến yêu vụ sơn ai cũng sớm chấp nhận sẽ thảm tử rồi!” tửu cười nhạt nói

“Đi thôi! chúng ta tiếp tục!”

Mê vụ sơn chính là tử địa nguy hiểm nhất của tinh châu đối với người phạm tục, còn là khu vực mà chủ thần mạnh nhất trong số bảy chủ thần. Vậy địa bàn lại dễ dàng thâm nhập được sao? bọn túy tửu hiện tại đều cảm giác chính mình đã đi theo một lộ tuyến thẳng tắp một hồi lâu.

”Sao, như vậy còn chưa tới ư?” hải nghi hoặc nói.

“Chúng ta bây giờ hẳn là đã đi chừng cả mấy chục cây số đúng không?”

”Tựa hồ chúng ta đi sai phương hướng rồi!” tửu nói.

Rõ ràng nếu phương hướng không thay đổi thì phải ra khỏi phạm vi sương trắng bao phủ từ lâu. Bình thường, túy tửu bọn họ cho dù nhắm mắt cũng có thể thoát được.

Nhưng vì bên trong yêu vụ sơn có uy áp đáng sợ, hơn nữa màn sương trắng cũng ảnh hưởng đến linh hồn một chút. tửu và hải không thể nào cảm ứng chính xác nên không định được phương hướng, dường như sai một ly đi một dặm mất rồi.

”Mặc kệ! Cứ đi tới xem sao.”

Hải nói. tửu cũng gật đầu. Hai người lại tiếp tục đi trong màn sương trắng. Dường như ở trong mê vụ sơn ngoại việc bị mất phương hướng ra cũng không có nhiều nguy hiểm

”Sao, sương trắng có vẻ nhạt đi rồi!”

Từ nhất thời mừng rỡ. mê vụ sơn Tam sắc mây mù, vừa vặn chia làm ba khu vực, tại nơi tiếp giáp, chắc chắn sẽ có một đoạn không có vụ khí. Lúc này sương trắng đột nhiên mỏng đi, có thể nói... đã tới phần biên giới đó!

”Đi!”

hải kinh vui vẻ nói, nhưng trong nháy mắt vẻ mặt hải đã thay đổi

”Sao lại thế này?”

Từ cùng với hải khi chạy tới lại thấy xuất hiện một khe hở trong suốt ám tàng lôi điện. từ nhìn xuyên qua khe hở thấy phía bên kia là một dải đất rộng đến khôn cùng.

”Chúng ta trở lại chân núi?” từ không khỏi cười khổ.

Từ mê vụ son son môn đi vào, giống như người mù đi quanh quần hồi lâu cuối cùng trở về chân núi. Bất quá cũng là chân núi chứ không phải son môn.

”Đi lâu thế ít ra cũng được mấy chục cây số, cũng đủ trở đi trở về mấy mươi lần. Ta nhất định không tin chúng ta này giờ chỉ quanh quẩn một chỗ.”

Từ quay đầu, lại đi vào trong sương trắng, thanh hải cũng không còn cách nào khác là đi theo.

”Phanh!”

Cách đó không xa một đạo lôi điện đột ngột đánh xuống. Nhưng túy từ, thanh hải tốc độ không giảm, vẫn đi tới. Nguyên lai Lâm túy từ cũng cho rằng màn bạch vụ cũng đơn giản, không ngờ bị trở đi trở lại đến ba lần.

Mà tốc độ của hai người đều rất nhanh, quãng đường phải lên đến hai trăm cây số. Tuy nhiên bọn túy từ vẫn kiên nhẫn tiếp tục.

”Phía trước có người.”

hải con mắt sáng ngời. túy từ cũng thấy được phía trước có người. Đó là một tráng hán có mái tóc ngắn màu vàng. Tráng hán này đang cẩn thận đi chuyển, rồi tựa hồ phát giác ra, quay đầu lại nhìn thoáng khiến hải tưởng rằng đã gặp phải quái thú nhưng nháy mắt hải đã bình tâm

”Hai vị cũng không đi ra ngoài được à?”

Tráng hán có tóc ngắn màu vàng cũng tới gần hai người:

”Địa phương quý quái, phương hướng đều không rõ.”

hải nói. ”Trong mê vụ son, phía dưới màn sương trắng là nơi ít nguy hiểm nhất đó!”

Kim phát tráng hán cười nói. ”Chỉ là phương hướng rối loạn không thể xác định. Ta đã thử vài lần. Nói không chừng vận khí tốt sẽ nhanh chóng thoát ra thôi. Chỉ hoa phí một chút thời gian thôi. Một lần không được thì mười lần, trăm lần... Sợ không có đủ thời gian thôi.”

từ cười: ”Vây chúc người mau đi ra ngoài được! Chúng ta cũng không quấy rầy người nữa. thanh hải, xuất phát!”

Hai người lúc này chuẩn bị lại hướng phía trước mà đi, không ngờ một tia sét đánh trúng ngay trán hải. tên trán hải bị dính sét chết không kịp ngáp, cơ thể khói bốc nghi ngút khét nẹt.

Từ và hải thấy cảnh này sợ toát mồ hôi hột.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trung nhập mê vụ son

Ở vòng khí đầu tiên, đa số thực vật quý hiếm đều đã bị các nhóm săn lùng những đợt trước lấy hết. Bây giờ muốn tìm loại thực vật quý thì khá hiếm, có chăng cũng chỉ là cây con, giá trị thấp.

Còn xác yêu thú thì khỏi nói cũng rất ít. Kho báu và nguy hiểm thật sự chính là ở vòng hai. Ở khu vực vòng hai khí độc chỉ loãng đi đôi chút nên nguy hiểm rất cao vì thể bảo vật cũng sẽ có khá nhiều.

Khi đi được một cây số thì lần này bọn Túy Từ gặp trán hán cha của thằng nhóc ba tuổi, từng đánh một trận với tứ cô gái ở từ điểm

Khi trán hán thấy hai người thỉnhĩ thầm “thằng cha đại hiệp này từng cứu con mình từng đánh bại tên Tuấn Anh, hẳn là siêu cấp cao thủ, ta đi chung bọn chúng chắc sẽ an toàn hơn”.

nghĩ thế nên trán hô lên:

"hai vị ở đây nguy hiểm trùng trùng hay là chúng ta đi chung sẽ an toàn hơn nhiều, thế nào?"

Từ đã từng thấy sự vô sỉ của tên này rồi nên cười lạnh mà khéo léo từ chối.

“Không để ý tới ta?” Tráng hán con mắt sáng ngời, cũng hướng phía Túy Từ, Thanh Hải hai người đuổi theo, miệng nói

“Nhị vị, các ngươi từ nơi xatoí đây, làm sao quen thuộc với Mê Vụson. Ta đối với nơi này vẫn còn biết chút.” - Vừa nói, hắn vừa bay đi đến.

Túy Từ, Thanh Hải không khỏi quay đầu lại nhìn tráng hán một cái.

“Từ đệ, người này thực phiền phức!”

Thanh Hải nói nhỏ.

“Thôi kệ cho hắn theo.”

Túy Từ cũng không để ý, đột nhiên khóe mắt Túy Từ dư quang lóe lên phát hiện một đạo ảo ảnh màu xanh biếc, trong nháy mắt bắn ra từ một thân cây bên. Bọn Túy Từ lập tức đề cao cảnh giác, tay nắm chắc kiếm. Chính lúc này đạo ảo ảnh màu xanh biếc, cũng bắn về phía sau bọn Túy Từ và tráng hán.

Từ và Thanh Hải lập tức xoay người.

“Hát!” rít lên một tiếng, tráng hán trong tay cầm nón lá tay phóng tới cẩn thận đề phòng.

“Huru!”

Bóng xanh tại giữa không trung vận vẹo tránh thoát một cái nóc công kích của tráng hán,

Bóng xanh trực tiếp phóng lên người trán hán. Một cảnh quỷ dị liền diễn ra. Sau khi bóng xanh dung nhập vào trong cơ thể

“A, a”

Tráng hán trong miệng phát ra thanh âm đau khổ kinh hãi, toàn thân run rẩy. Nháy mắt sau, tráng hán thân thể cứng lại, không còn thanh âm nữa.

“Bồng!”

Tráng hán ngã xuống ngay bên một thân cây cao lớn, rồi thân thể tráng hán bỗng bắt đầu từ từ huyền phù lên.

Túy Từ hai người cẩn thận nhìn chăm chăm thi thể tráng hán.

“Xuy xuy”

Trên trán thi thể đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, một con rắn nhỏ dài màu xanh biếc từ trong đó ngoe nguẩy bò ra, rồi thân hình tiểu lục xà con rắn khê động.

Sắc diện Túy Từ và Thanh Hải tức trở nên trầm trọng.

“Rắn!” Túy Từ trong lòng chấn động.

Từ cùng Hải lại gần thi thể tráng hán xem xét, thì ra con rắn cắn một lỗ trên người trán hán rồi chui vào cơ thể, con rắn này chắc chắn là yêu thú. lúc này tiếng nói của hắc chuột tinh truyền âm

“đó là lục xà tinh, nó là yêu thú cấp một trung kỳ tương đương cao thủ cấp 2 đến cấp 6 loài người các ngươi”.

Từ nghe thế thì hết lo nữa, chỉ cần không bị con rắn đánh lên sẽ không việc gì. Lúc này con rắn trong cơ thể tráng hán lộ đầu ra nhìn hain người rồi phóng đến Thanh Hải.

Hải liền vùng tay xuất hiện cái kéo to, cực nhanh cắt con rắn ra làm đôi.

Từ thấy thì than thầm “ không hổ danh người đánh bại đệ tử của Lại Cái”

lúc này Hải mở bụng con rắn lấy mật rắn, cẩn thận cất trong một cái bình ngọc, nhanh chóng lột da cắt da rắn vào cái hộp gỗ. rồi cười nhìn Từ nói:

" trong sương mù này các con vật này cơ thể toàn báu vật, không nên lãng phí"

Hai người tiếp tục đi, hai người giống như tia chớp hành tẩu trong màn sương trắng. Bên cạnh một gốc cây, mặt ngoài lá xanh quỷ dị toát ra năng lượng màu xanh biếc, cuối cùng biến thành một con tiểu lục xà. Một con lục xà đang đi theo sau Túy Từ, Thanh Hải hai người.

khả năng ẩn thân của con rắn khá cao cường, khiến cả hai không phát hiện ra được. Từ phát hiện không khí có dao động

"đột nhiên"....

hruuuuu

Lục xà trực tiếp theo sườn phía sau cực nhanh bắn về phía Túy Từ, tốc độ cực nhanh, giữa không trung chỉ lưu lại một đạo ảo ảnh màu xanh biếc. Từ xoay người

“nhất kích tất sát”

một chiêu ra quá nhanh chỉ thấy màu xanh biếc đứt làm đôi, đó chính là một con lục xà tinh.

sau khi Hải thanh lý (lấy mặt,da) con rắn cả hai đi tiếp. Một lát sau cả hai trở lại nơi xuất phát, đây là lần thứ năm rồi.

“Ta có dự cảm, lần thứ năm, khẳng định chúng ta có khả năng thành công.”

Hảihiển răng nói, liên tục nấp lại quay lại chân núi, hiển nhiên làm cho Thanh Hải có chút không cam lòng.

“Kiên nhẫn! chờ đợi cả ba năm để chạy tới mê vụ, còn quan tâm một chút thời gian này sao?”

Túy Từ tâm tính rất tốt, hẳn không hoảng hốt, cũng không vội vàng đi tới, cẩn thận chú ý xung quanh.

Tiếp tục một lần nữa đi tiếp...

Ở trong Mê Vụ, gặp phải lục xà còn ít, nhưng trên bầu trời lời điện nhiều vô số.

“Bồng!” ngẫu nhiên liền nghe được một tiếng oanh kích.

“May là Mê Vụ đủ rộng, bị lời điện bỏ tới xác suất không lớn.” Túy Từ cười nói.

“Bỏ tới cũng không sợ, có điều lão đệ người nói lời điện này rốt cục hình thành như thế nào? Uy lực như thế nào cường đại như vậy?” Thanh Hải không giải thích được, khó hiểu dò hỏi.

Từ lúc đầu, nhưng lòng thầm nói “đây là ranh giới yêu thú và người không có đặc thù thì yêu thú đã tràn qua tàn sát loài người từ lâu rồi. nếu nơi đây không đặc thù thì mới là kỳ quái”.

cả hai đi một lúc lâu thì ở đây đã loãng

“Đã tới khu vực ngoài cùng của màn sương, hy vọng không phải chân núi.” Thanh Hải nói nhưng cũng không tin lời chính mình.

Nhưng mà đảo mắt, bốn mắt cả hai đều lập tức sáng lên, bọn họ đi ra khỏi khu vực sương trắng, mà phía trước là một khu vực không có vụ khí. Tiếp về phía trước - đó là khu vực vụ khí màu xám hôn ám trầm trầm.

“Đã tới rồi?” Thanh Hải kinh hãi đứng lên.

“ha ha.” Túy Từ nhin không được cười rộ lên, “Thanh Hải, người dự cảm không sai, lần thứ sáu, chúng ta đã thành công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thượng nhập Mê Vụ sơn (1)

Giữa khu vực sương trắng và khu vực sương xám có một khoảng đất trống, đây là ranh giới giữa khu vực một và hai hai người đến thì thấy khoản gần hai trăm người đã ở đây từ trước.

Mấy ngàn người nhưng bây giờ đến được đây chỉ được bấy nhiêu thôi. khi hai người bọn Từ bước vào thì vài cặp mắt ngó sang nhưng cũng chẳng thèm để ý bọn Từ.

Từ và Hải ngồi xuống nghỉ ngơi đợi khôi phục đỉnh phong. Dường như những người đến đây biết đoạn sương xám phía trước nguy hiểm nên dự tính đợi mọi người đến đông đông rồi đi vào cùng lúc cho an toàn.

lát sau cũng có vài nhóm lục đục bước ra từ sương trắng tầng một, nét vui vẻ trên mặt hiện rõ trên mặt họ. càng ngày người đến càng nhiều, 1 ngày đêm qua đi lúc này số người tầm năm trăm. Khi xác định không ai vực nổi vòng một nữa mọi người nhìn nhau bắt đầu kết đội bước vào vòng hai.

Từ và Hải đang ngồi thì bốn cô nương lúc trước cứu bé gái bước đến về phía bọn Từ. Cô sư tỷ nhìn Thanh Hải nói:

“hai vị bên trong nguy hiểm trùng trùng, chỉ bằng chúng ta kết thành đội cùng vào chiếu cố lẫn nhau sẽ an toàn hơn, hai huynh nghĩ sao?”

rõ ràng các cô đã nhận ra Hải, vị đại hiệp như lời cô bé kia nói. Ngày trước tuy không đi cứu Hải nhưng nhờ cô bé kia nhiều chuyện gặp các nàng nói vị đại hiệp đã được cứu nên lưu tâm đến cậu. người vì người khác dám hi sinh mạng sống thì đáng kết giao và tin tưởng.

lúc này giọng nói truyền âm con chuột tinh nói với Từ: “ê, ê nhóc bốn cô nương này gương mặt cũng có chút xinh đẹp, được cái đáng chuẩn. Người cho bốn nàng theo đi, có gì hốt luôn bốn cô em làm tỷ thiếp hế hế”

Từ cười cười, cậu còn lạ gì cái bản tính đề tiện của con chuột này chứ, đạo gần đây nó nghiên cứu cái gì đó nên ít nói chuyện. Cậu mặc kệ nó, không ý kiến để Hải tự quyết định.

Hải là một người nghĩa hiệp, lại thấy bốn cô nương yếu đuối nên đồng ý ngay:

“vậy tại hạ thật hân hạnh”

bỗng từ đâu chín tên bặm trợn bước đến nói:

“bốn cô em, hãy kết đội với bọn anh, đêm xuống còn chiếu cố cho nhau, hà có chi tụi em lại đi theo hai tên nhà quê này”.

“nhóm cướp Nhật Nguyệt”

đây là nhóm cướp nổi danh ở nước Xiêm đều là cao thủ cấp năm, đặt biệt tên thủ lĩnh là cao thủ cấp tám. Hung ác tàn nhẫn giết người cướp của không chuyện ác nào không làm. Bọn chúng nhận ra bốn cô gái này chỉ cấp một, cấp ba mà thôi. Trong mắt chúng thì thiệt yếu đuối, còn bọn Từ thì ăn mặc kỳ cục chỉ là bọn nhà quê nên chúng mới dám đến sinh sự.

“cút” “Hải lạnh lùng nói.

“thằng ranh con” một tên rút đao xông tới.

Hải lạnh lùng rút một cây nỏ, bắn một phát. Mũi tên bay tốc độ cực nhanh bắn đến tên cướp xông đến. Hắn liền dùng một cái khiên lên che chắn. Một lực công phá cực mạnh từ mũi tên, khi nó va chạm cái khiên thì phát nổ. cái khiên tan tành, tên cướp bị dư chấn bay về phía sau, miệng hộc máu, đôi mắt lóe lên kinh hãi.

“thằng khốn mày dám” hai tên đồng bạn nhìn mặt rút kiếm chạy đến phía Hải. Hải lại lấy thêm một cây nỏ, mỗi tay cầm một cây vừa chạy vừa bắn liên hoàn về hai tên.

véo véo véo

hàng loạt mũi tên bay đến, hai tên kia cũng không phải dạng vừa, tuy naves tránh vấp và nhưng cuối cùng cũng tiếp cận được hải. hai tên vung đao chém tới

“vô tình đao pháp”

“ác đồ đao chiêu”

hai thanh đao đến rất gần, bốn cô gái kinh hãi lo lắng, Từ thì ung dung đứng xem.

Hải lập tức để tay hai bên hông ấn cái nút giấu trong người.

chúu chúu

hai đoạn dây nhọn bằng thép phóng đến cực nhanh xuyên qua cổ hai gã.vì quá bất ngờ hai tên lại đang thể công không kịp né chết thảm tại chỗ.

mọi người sửng sốt, không ngờ hai cao thủ cấp năm lại chết nhanh như vậy. tên thủ lĩnh tức giận hét lên:

“các anh em xông lên trả thù cho các huynh đệ”

cả đám sáu người cùng xông lên.

Hải cười lớn nói:“lâu rồi không được luyện tay, cũng tốt hôm nay cho các người thưởng thức những vũ khí của ta”.

nói rồi không biết Hải dùng cách gì mà bỗng nhiên cả cơ thể cậu từ từ có một lớp áo giáp đen che phủ toàn thân từ đầu đến chân không lộ kẽ hở.

hai làn khí nóng dưới hai chân phát ra cực mạnh làm cậu bay lên cao né tránh các chiêu thức bọn chúng rồi cực nhanh vừa bay vừa chạy nhanh như tia chớp, tàn ảnh màu đen cậu đến đâu nơi đó bọn cướp văng lên tới đó, máu văng khắp nơi.

Tên thủ lĩnh vùng đảo chém liên tục nhưng hoàn toàn không trúng Thanh Hải, nếu có trúng cũng không ăn thua vì áo giáp quá cứng, đao thương bất nhập. quả thật là vô đối.

hải nhảy lên xoay vòng trong người Hải phóng các phi tiêu bốn cánh đến tên thủ lĩnh làm hắn chống đỡ.

sau đó cậu rút mạnh hai sợi thép trong tay, các sợi thép bay đến trời tên thủ lĩnh lại. xong rồi Hải xoay người phóng đến dùng kéo cắt đứt đầu hắn.

cảnh tượng quá trán lệ, những người phía xa trông thấy cũng hãi hùng khiếp sợ. tránh ra xa sợ bị liên lụy.

“ồ thật là một tên thú vị” hắc bạch đệ tử viêm tiêu cười nói với nhau.

“Thiệt là dũng mãnh, thiệt là đẹp trai quá đi, ta thích” vài cô nương đệ tử của Tây nữ tiên thốt lên.

“ồ, vũ khí tốt, áo giáp tốt, tất cả chúng sẽ là của ta” Xạ Long mỉm cười thầm nhủ (cao thủ mới nổi)

Từ thấy thân thủ và các thủ đoạn của Thanh Hải thì cũng tự nhận mình thua kém không bằng, riêng cái áo giáp thôi từ chắc chắn sẽ đau đầu rồi huôn chỉ những thủ đoạn khác. giết cả chín tên toàn cấp năm trở lên mà chỉ tốn vài phút thì cũng đủ thấy sự lợi hại của Thanh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thượng nhập Mê Vụ sơn (2)

Bốn cô nương lúc này cũng khiếp sợ, các cô cũng biết Hải lợi hại nhưng không ngờ lợi hại như vậy.

trong đó cô gái mới thăng lên cao thủ run động.

“ây da, tên ngọc ngời để thăng cha đó biểu diễn, con gái tui nó mê thăng đó sao mê người nữa” chuột tinh trong nhà chuột truyền âm mắng.

Từ kệ con chuột mà chăm chú nhìn Thanh Hải. Lúc này cái áo giáp từ thu lại chỉ còn bao quanh thân thể của Hải.

Hải nhìn mọi người mỉm cười rồi đi đến thu hoạch đồ vật bọn cướp. Sau đó hướng năm người từ và các nàng nói:

“đi thôi”

bỗng âm nhu nam từ lúc trước bên ngoài sơn cốc cười nhạo mọi người bước đến Hải và nói:

“huynh đài có muốn kết đội với tị hạ không? tị hạ tên Bái Lại Cống”

Hải nhìn âm nhu nam từ nói:“ nếu các hạ không chê chúng tôi vượn bận”.

âm nhu Bái Lại Cống này nhú mày, thực ra hắn chỉ xem trọng Thanh Hải còn người khác hắn không để trong mắt, rõ ràng theo hắn thì Từ và các nàng chỉ tổ vượn tay chân thôi. dẫn đo một lúc hắn cũng gạt đầu đồng ý, rồi nói:

“Nhắc nhở mọi người trong khu vực này độc tố tuy loãng nhưng vẫn còn cao, người vào trong đó không những dễ lạc đường mà còn trúng độc lâm vào huyền cảnh, mê muội trầm luân cho đến chết. đây là ta có được thông tin mật từ những người vào đột trước thoát ra mới biết”.

Nghe thế cả nhóm cũng kinh hãi nhưng cũng tự tin vào những thủ đoạn bản thân nên vẫn không lùi bước.

lúc này mọi người nhóm khác cũng bắt đầu đi vào khu vực sương xám. Từ âm thầm uốn viên thuốc giải độc mê vụ của sư phụ Tịnh Lâm cho lúc trước rồi cùng mọi người vào trong.

Vừa mới tiến nhập khu vực sương xám. Tất cả mọi người cảm nhận được ảnh hưởng của thứ sương này, Thanh Hải có thủ đoạn riêng cũng có thể ngăn cản, Bái Lại Cống đã có kinh nghiệm, âm nhu nam từ cau mày vẫn bảo trì thanh tỉnh. cô sư tỷ cũng bảo trì thanh tỉnh. Duy có ba cô nương cao thủ cấp một thì đôi mắt đỏ lè

cả ba trên mặt vẻ mặt bắt đầu biến hóa. Toàn thân cũng phát run.

“A!” Đột nhiên phần nộ diên cuồng, hét lên một tiếng. Trong tay đột ngột xuất hiện một thanh kiếm. Trực tiếp hướng tới sư tỷ bên cạnh bỏ tới. cô sư sử và các nàng quá gần nhau, ngay cả ngăn cản cũng không kịp

“Bồng”

Ba cô bị Lại Công dùng chùy đánh văng không thương tiếc. Cô sư tỷ tức giận hướng Lại Công trầm giọng nói: "ngươi muốn làm gì?"

Lại Công không đếm xỉa đến, lấy trong áo ra một chai nước nén về phía cô gái nói:

“Đưa các nàng uổng sẽ không việc gì!!!”

Cô sư tỷ kinh nghi nhưng cũng cắn răng trút từng ngụm nước vào ba muội muội. lúc này ba cô nàng mở mắt ra, cô sư tỷ nói:

“các muội không việc gì chứ?”

Ba nàng trong ngực đau nhức, máu tươi nhiễm hồng quần áo, cả ba rất nhanh khôi phục thanh tỉnh, rồi sau đó lớn tiếng nói: “chúng muội không có việc gì. Bái Lại Công đại nhân cảm ơn đại ân người đã cứu mạng!” Nếu không phải có Lại Công, có lẽ các nàng đã giết chết sư tỷ, mà chính họ cũng trọn đời cũng không quay đầu lại được!

“Không biết tự lượng sức mình.” âm nhu thanh niên cười một tiếng.

“Đi thôi.” Túy Tửu nói.

Ở xa xa khá nhiều người lâm vào cảnh chém giết nhau, họ đã lâm vào huyền cảnh nên điên cuồng chém giết.

Trong khu vực sương xám, Túy Tửu bọn họ bảy người cẩn thận đi tới, mỗi thời khắc đều chú ý xung quanh. Truyền đến lỗ tai, tiếng hét phẫn nộ, chém giết không ngừng, mọi người cấp tốc né tránh không ngu muội đến gần chỗ có người. Thanh Hải cũng cẩn thận để áo giáp bao phủ toàn thân.

Trên đường đi cả nhóm thu hoạch rất nhiều nào xác yêu thú, đồ vật người chết nhiều năm trước để lại, đến cả các loại cây quý đều hơn xa ở khí trắng tầng một. Lúc này bỗng nhiên một bóng đen lướt đến hướng về phía Thanh Hải

“Phốc!”

Một chiến đao màu đen tỏa quang mang xanh bô vào ngực của Hải. Hải một tay nắm, bắt được đối phương. Tay phải cầm con dao trực tiếp cắm vào đầu đối phương.

Người chết rồi, trong đôi mắt vẫn còn điên cuồng đỏ đậm, trong nháy mắt cũng trở nên vô thần âm đạm.

“Người điên.” Âm nhu thanh niên thấp giọng nói.

Không để ý đối phương công kích, cũng muốn giết chết đối phương. Đây là hành vi của người điên. Thanh Hải thì triển từ đầu đến cuối thực hoàn mỹ. Hải trên người ngay cả một vết thương cũng không có.

Khi nhìn người này Tửu phát hiện ra đây không phải người cùng thời gian bước vào, có lẽ là người những đợt trước.

Sắc mặt Túy Tửu biến đổi, bởi vì hắn cảm giác được không gian bốn phía xảy ra chấn động. Rất hiển nhiên bốn phía đang có không ít người hướng tới. Túy Tửu không rõ vì sao đám cao thủ đã lâm vào huyền cảnh mà sao đám người kia vẫn linh mãnh, như vậy.

Chính là...

Địch nhân đánh tới!

“Chạy!”

Ai cũng không biết trong khu vực sương xám này rốt cục có bao nhiêu cao thủ lâm vào huyền cảnh. Túy Tửu mấy người bọn họ vội vàng chạy.

Mấy đạo ảo ảnh chạy trốn cực nhanh vào bên trong khu vực sương xám Mê Vụ sơn.

“Dừng lại.” Túy Tửu quát khẽ.

Túy Tửu bọn họ bảy người đều phát hiện, nhưng không có ai truy đuổi, “Tại sao các cao thủ rơi vào huyền cảnh, bọn chúng đều truy đuổi chúng ta vậy?” Một cô gái nói. Âm nhu nam tử cười giễu nói: “Bọn họ vốn đã điên rồi!”

“Là rơi vào huyền cảnh!” vị sư tỷ có chút tức giận quát.

“Ta nói bọn họ điên, nhưng chưa hề nói người điên, người kích động cái gì?” âm nhu nam tử có chút kinh ngạc.

vị sư tỷ hừ lạnh một tiếng.

“Đừng tranh luận nữa.” Tửu nhìn xung quanh, thấp giọng nói, “Bất kể những người này rơi vào huyền cảnh hay là điên, ít nhất linh hồn bọn họ đã bị sương

mù ảnh hưởng. Giết chóc sẽ hấp dẫn những người khác đến. Xem ra... chúng ta phải tăng tốc độ lên để mau chóng thoát khỏi khu vực sương xám”

“Không cần vội.” âm nhu nam tử cười nói. “Nói không chừng, trong khu vực sương xám có Mê Vụ quả.”

Mê Vụ quả là một loại trái cây siêu quý chỉ có trong Mê Vụ sơn, người ăn nó vào sẽ gia tăng rất nhiều chân khí, có khả năng nếu siêu cao thủ ăn vào cũng sẽ đột phá lên truyền thuyết.

nghe đến đây Thanh Hải cũng động tâm. Túy Tửu bảy người cẩn thận cảnh giác đi tới. Nếu cảm giác được phía trước có giết chóc, sẽ trực tiếp chuyển hướng hành tẩu. Túy Tửu bọn họ đều phát hiện bên trong Mê Vụ sơn, nếu bằng cảm giác mà đi thẳng, thì ngược lại không có khả năng thành công đi tới mục đích. Nhưng nếu đi loạn lên, thử vài lần, thì lại có cơ hội thành công.

Từng bước từng bước tiến lên.

bỗng một mũi tên hướng đến Túy Tửu, Tửu né tránh phóng phi tiêu trúng ngay trán vào bóng người. Tên đó lập tức chết thảm tại chỗ, bọn này chỉ biết công không thủ nên tính ra đối phó cũng không khó khăn gì.

Tuy nhiên bốn cô nàng kia nhận thấy người chết ít nhất cũng là cao thủ cấp sáu, không ngờ bị Tửu nhẹ nhàng giết chết, lúc này thì bốn cô cũng âm thầm đánh giá lại cái tên nhà quê này.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thượng nhập Mê Vụ sơn (3)

Màng đêm buồn xuống, các tiếng rú rợn người của yêu thú, những bọn người mất lý trí càng đi lại chém giết lẫn nhau, những tiếng hét kinh hãi....

Nhóm Túy Tửu lúc này hành tẩu rất cẩn thận. Những đạo ảo ảnh đột nhiên từ xa, cực nhanh phóng tới.

Cơ hồ trong nháy mắt, hơn mười người đang khoanh chân ngồi im, đồng thời nhìn lại.

Lúc này - hơn mười người cùng Túy Tửu bọn họ bảy người đối mặt.

“Sao?” Túy Tửu bảy người ngẩn ra.

Trong nháy mắt về mặt hơn mười người này vận vạo, giống như tia chớp từ trên mặt đất bay lên.

“Nhanh!” Tửu lập tức gào lên một tiếng.

Không phải là sợ hơn mười người này, mà không muốn gặp rắc rối bị hơn mười người này cầm chân. Nguyên nhân trái mấy chục năm, càng có nhiều cao thủ điên cuồng chém giết lẫn nhau. Có khả năng sinh tồn tại đây cho tới tận bây giờ, các cao thủ sẽ không phải là người yếu, phần lớn đều gần đạt thực lực cấp bảy cấp tám.

“Cấp!” một tử phát nữ nhân điên cuồng dùng đao hình lưỡi liềm, trực tiếp đánh xuống, một đạo hắc quang hình cánh cung, trong nháy mắt cực nhanh bay tới Túy Tửu bọn họ.

“Hát!” một thiết giáp tráng hán điên cuồng đột nhiên đánh ra một quyền, theo đường thẳng, nhanh chóng tiến tới gần Túy Tửu bọn họ.

Trong nháy mắt, hơn mười người cùng xuất ra công kích cực mạnh. Hơn nữa, không thể nghi ngờ đều toàn là sát chiêu.

Kiếm, đao, móc, liềm đủ thứ công kích lên bảy người.

Hơn mười người công kích bao phủ một khối khu vực, nên có chút phân tán, mỗi người cũng chỉ gặp phải hai ba đạo công kích mà thôi. Trong đám người, ứng phó nhẹ nhất nhất hiển nhiên là Thanh Hải, tùy ý dùng năm tay đánh nát các công kích. Túy Tửu dựa vào Trọ Bảy dễ dàng né tránh. Lại Cống thì dùng chùy đánh văng hai tên vây công.

Bốn người còn lại có chút thảm, một nữ tử trong nhóm Tửu bị chém chết tại chỗ.

“Chạy thôi!”

Lại Cống miễn cưỡng ngăn cản được hai đạo công kích. Sau khi bị đạo công kích thứ ba đã bị thương cánh tay trái, liền gào lên, cực nhanh nhảy lên để chạy trốn.

“sư muội” ba nàng cùng đau đớn khi thấy tỉ muội của mình chết thảm. Giờ đây cả ba nàng bị thương khá nặng, một người trong đám họ thôi cũng đủ đánh

tan các nàng rồi. huống chi bây giờ có một đám cả chục người.

“xọt” một cô gái trong nhóm bị đâm chết thảm tại chỗ.

“sur muội, không” vị sư tỷ này đang vất vả chống đỡ thấy sư muội một người chết thảm nữa thì kêu thảm lên.

lúc này Thanh Hải ôm lấy cô chạy trốn, Từ nắm chặt cô gái còn lại dùng tơ phóng lên cây, lướt đi như người nhện. Một cảm giác mềm mại ôn nhu, một hương thơm thoan thoãn trong người cô gái xộc thẳng vào mũi Từ. Từ bác tri bác giác sản khoái ôm chặt cô hơn.

một lát sau cả năm người đến một góc đại thụ to. Lúc này Hải và Từ thả hai nàng xuống, các nàng tâm lý bây giờ khá khủng hoảng. Duy vị sư tỷ thì trấn định hơn một chút.

Lại Công bỗng hô lên: “mọi người nhìn lên cây kìa!”

Cả đám nhìn lên cây thấy trên cây có chục quả cây hình tròn, trên thân trái có hoa văn như đám mây.

“là... là Mê Vụ quả, ha ha ta có thể đột phá bình cảnh bấy lâu nay rồi”

lúc này cả đám đều động dung, duy Từ cũng chú ý nhưng không khao khát lắm, vì cậu còn chân khí của lão yêu trong cơ thể nữa, nếu hấp thu hết chân khí của lão thì cậu cũng có thể đột phá lên truyền thuyết.

“trái cây này hái xuống phải dùng ngay, nếu không chân khí chứa trong quả sẽ từ từ tiêu tán theo thời gian.”

khi Công và Hải định nhảy lên hái thì hàng loạt mũi tên phóng đến đám bọn Từ. Từ, Công và Hải dễ dàng né tránh nhưng vị sư tỷ bị trúng tên xuyên bụng chết thảm tại chỗ. Cô nương còn lại thì lại may mắn né được. Quá đau đớn, cô gái hét lên:

“các ngươi phải chết, ta phải báo thù cho sư tỷ”

Cô cầm kiếm chạy đến bóng đen bắn tên.

“hừ tép riu, đom đóm mà so với ánh trăng”

Bóng đen đó không ai khác chính là cao thủ mới nổi, trùm bắn tên của Xiêm quốc “Xạ Long.” hắn ta bắn một tên trúng xuyên đầu cô gái rồi ung dung bước ra.

Lại Công hừ lạnh nói: “ngươi nghĩ một mình ngươi có thể thắng ba người chúng ta?”

Xạ Long cười cười không đáp mà nhìn qua một phía, lúc này sau lùm cây hai bóng người một trắng một đen bước ra.

“hắc bạch song tử”

chính là hai đệ tử của nam Viêm Tiêu. tên Xạ Long nói: “hai vị như giao ước, áo giáp tên kia là của ta, còn những cái khác ta không quản là của hai vị”

“ha ha Xạ Long huynh yên tâm”

Lúc này ba người bọn Từ cảnh giác, Lại Cái nói nhỏ với hai người.

“Thanh Hải huynh tên Xạ Long giao huynh, tên Bạch công tử là của tôi, Từ huynh phiền huynh cầm chân tên Hắc công tử, khi nào chúng tôi giải quyết đối phương thì sẽ phụ huynh”

Rõ ràng trong lời nói tên Lại Công không đánh giá cao Từ cho lắm. Hắn nhận ra Từ chỉ là cấp bảy mà thôi muốn kiếm chân siêu cao thủ thật là đã là giỏi rồi.

Từ hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn nhưng không nói gì.

Cả ba cùng lúc xông lên quyết một trận sống mái.

“nhất kích tất sát”

từ dùng một chiêu chém về Hắc công tử hã ns ta cũng chống đỡ dễ dàng rồi xông lên vùng kiếm chém tới tấp, Từ dùng 108 đường kiếm “cửu kiếm chân kinh” chống đỡ quyết liệt. hai bên chém nhau cả trăm hiệp bất phân thắng bại, lúc này Từ cùng Hắc công tử cùng dừng lại.

Hắc công tử nhìn Từ cười cười bước một bước đến nói: “sản khoái”

Từ tay cầm kiếm chia thẳng đôi phương phòng bị, tay cậu lúc này đã chảy máu, một vết chém sau bàn tay hiện rõ. Từ nhìn hắn với ánh mắt sắt bén, sát khí đằng đằng nói:

“ngươi nghĩ có thể thắng được ta sao?”

Hắc công tử người đứng đưa bình thân nói:" trong năm mươi chiêu nữa sẽ giết được ngươi".

nói rồi hắn nhún người nắm cái, hướng đến chém Tù. Tù cũng không phải tay vừa, võ công cậu học cũng đâu ít, cậu vung kiếm chống lại. Hai bên đánh nhau tới tấp, các cây xung quanh lá rụng rơi đầy.

Hắc công tử chém về Tù rồi xoay người lấy trón đạp vào thân cây để nhảy lên, hai tay nắm chắc kiếm chém xuống. Tù vung kiếm đỡ lui về sau.

được thế Hắc công tử chém liên tiếp đủ chiêu cao siêu về phía Tù. Tù chạy đến một cây nhỏ dùng một tay nắm thân cây, hai chân đạp đất vòng qua thân cây chém ngược lại Hắc công tử.

hắc công tử vẫn không nao núng vẫn chém quyết liệt, Tù trượt qua người Hắc công tử dùng chân đạp thân cây, phóng lên đạp các cành cây phóng đi.

Hắc công tử dưới đất đuổi theo chém các cây sau lưng từ đứt làm đôi. Tù nhảy xuống thuận thế chém xuống, hắc công tử một kiếm đỡ, chiêu sau chém kịch liệt Tù hụp người xuống chạy về phía ngược lại lúc này. Hắc công tử không tha lại đuổi theo, hắc công tử tốc độ nhanh hơn đã chạy đạp thân cây phóng lên trước chặn đường chém xuống một phát trúng tay Tù.

Tù khụy người, rồi nhanh chóng đứng lên nhưng người hơi khom, xem đáng hắn đã bị thương với chiêu lúc này. Hắc công tử không vội chém tiếp mà đứng nhìn vừa cười vừa nói

“chạy trốn cũng nhanh quá ha”

Tù ngược mặt lên ánh mắt ẩn chứa sát khí nhìn hắn. Hắc công tử vừa thờ vừa nói “ không ngờ một cao thủ cấp bảy cũng làm ta tốn sức như vậy, ngươi nên tự hào vì điều đó”.

Tù không nói gì nhân lúc có một chút thời gian này giờ đã vận công dùng nhất kích tất sát bất ngờ chém đến, Hắc công tử cũng chẳng phải dạng vừa đâu một chiêu chống đỡ một chiêu tiếp theo lại chém đến. Tù hụp người vung kiếm xẹt ngang đầu hắc công tử. hắn ngã về sau ngay lập tức rồi chém liên tục vào Tù. Tù dùng kiếm đỡ ba chiêu.

thật là long tranh hổ đấu, mỗi chiêu mỗi đường của cả hai đều là sát chiêu, nếu đối phương không cẩn thận sẽ chết ngay lập tức. hai bên lẫn lộn đánh với nhau thêm cả trăm đường kiếm.

Tù bất ngờ chạy đến dùng chân đạp chân Hắc công tử, hắc công tử khụy người ứng biến cực hay chém ngược lại Tù, Tù chưa kịp đứng lên nên dùng kiếm chống trả, cả hai vừa ngồi một tay chống đất, một tay vừa chém nhau, vừa chém vừa duy chuyển tìm cách đứng lên.

Bất ngờ hắc công tử dùng chân móc chân từ ngã xuống, hắn lập tức đứng lên, từ lúc này bị ngã nằm ngửa trông thấy hắc công tử hai tay nắm chắc kiếm chém xuống. lập tức dùng kiếm đỡ ngang chống đỡ, một tay chống đất, một chân đạp nhanh khiêu chân hắc công tử rồi lấy thế xoay người cực nhanh chém một kiếm cực nhanh vào chân hắc công tử.

hắc công tử dính chiêu,mất thế lui về dựa vào gốc cây sau lưng. Tù từ từ đứng lên không vội tấn công, lạnh lùng ngược nhìn khuôn mặt nhăn nhó của hắc công tử.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Thượng nhập Mê Vụ sơn (4)

Hắc công tử bị thương ngay chân, miệng vẫn cười giương, chân bị thương co lên, bước đi cà nhót xem ra què một chân rồi.

Tù đôi mắt nhìn xuống cái chân đang chảy máu của hắn, mặt vẫn lạnh lùng. Thấy Tù nhìn chân mình thì không do dự hắc công tử phóng tới chém một nhát, Tù lấy kiếm đỡ ngay, tay không cầm kiếm nắm lấy tay đối phương cả hai cùng nắm tay nhau xoay đối phương tay còn lại đều tung kiếm chém

kennnnn

hắc công tử lui phía sau, mồ hôi nhễ nhại chảy ròng ròng. xem ra đã thấm mệt có dấu hiệu xuống sức. Tù giả vờ tung kiếm chém thì Hắc công tử nâng kiếm lên đỡ, nào biết đó là hư chiêu của Tù, Tù tung một đạp vào bụng Hắc công tử làm hắn lui cả nhắc về phía sau, cả người công tử dựa vào cây, đáng rất chật vật. khuôn mặt Hắc công tử nhăn nhó rất khó coi vừa thờ vừa cà nhắc, xem ra cái chân rất đau, máu chảy nhiều bị mất máu nữa.

Tù không tấn công mà lạnh lùng nhìn hắn không cảm xúc. Bốn mắt đối nhau, Hắc công tử nhìn Tù cười giương gào, nhìn nụ cười giống khóc hơn là cười. hắn lấy tay vỗ đầu nắm tóc, mặt nhăn nhó nói:

“ cả đời ta người làm ta chật vật như vậy ngoài sư phụ ra người là người đầu tiên...”

Chưa nói hết câu hấn bắt ngờ chạy đến đâm một kiếm, Tùu nào há để bị đánh lên như vậy liền né người rồi khom người xuống chém thêm một phát vào chân thứ hai của hắc công tử. Hắc công tử bị đau té xuống giống như quỳ, liền đứng lên chém hai đường kiếm yếu ớt. Tùu né dễ dàng, vòng ra phía sau chém một đường vào lưng Hắc công tử.

không ngờ bị đánh chiêu nhưng hắc công tử vẫn quay lại chém ngược lại Tùu. Tùu dùng kiếm đỡ tay kia vung một chưởng vào bụng Hắc công tử đẩy hấn văng ra phía sau. Hắc công tử đứng lên nói:

“ngươi đừng tưởng có thể thắng ta dễ dàng như vậy, ta không thua, ta quyết không thua một tên yếu hơn ta”

Tóc dài của Tùu lúc này phủ xuống mặt khá bù xù, tóc ước hết do mồ hôi của Tùu thấm vào. cậu nâng kiếm, mũi kiếm hướng về hắc công tử, thần thái là khá giả lạnh.

Tùu lúc này như ngộ ra cái gì đó liền khom người xuống dáng đứng tựa như con bọ ngựa, càng ngày cậu càng khom xuống thấp, ánh mắt vẫn sát bên nhìn về đối thủ.

Hắc công tử biết Tùu sẽ tung sát chiêu nên mũi kiếm hướng về sau lưng, cũng hơi khom người xuống. Hấn liền chạy đến tung nhát chém bằng sức lực còn lại của mình. Tùu chỉ bước lên trước một bước hất kiếm lên, hai kiếm chạm nhau.

xẹt

kiếm của hắc công tử gãy làm đôi, kiếm của Tùu chém xuyên kiếm hắc công tử chém thẳng vào người công tử từ bên hông bên trái đến bả vai bên phải. cả người Hắc công tử hiện rõ một đường máu từ hông đến bả vai. Hấn trợn mắt ngã ngửa về sau mà chết.

Tùu không nhìn đối phương mà rút kiếm vào vỏ nhìn các trận đấu còn lại.

Có thể nói đây là trận chiến lâu nhất, một đối thủ xứng tầm nhất từ trước của cậu từ trước đến nay. Có thể thấy cả hai đều khá mệt, tuy nhiên Tùu có tiên khí cấp ba chạy quanh cơ thể bồi bổ sinh lực, nên dù mệt cậu vẫn lâu xuống sức, còn Hắc công tử, tiêu hao chân khí quá độ mà thành cục diện càng đánh càng thất thế.

Lúc này Tùu nhìn hai trận bên kia thì thấy Lại Cái bị bạch công tử chém bay đầu, còn bạch công tử bị mất một tay. Thanh Hải áo giáp hiện rõ một vết nứt tròn vo, xung quanh nứt như mạng nhện, còn Xạ Long tứ chi bị các roi thép của Hải trói bốn phía cả người lơ lửng trên không.

Hải lấy tay kéo mạnh dây thép, Xạ Long tứ chi phanh thây.

cuộc chiến cả ba xem ra kết thúc cùng một lúc, Bạch công tử không do dự bỏ chạy vào rừng. bóng bạch công tử chưa kịp khuất thì vài tiếng rít thê lên...

xẹt...xẹt...

Bạch công tử đầu lia khỏi xác. nơi xác Bạch công tử vừa ngã xuống bảy bóng hồng hồng bước ra trong bóng tối. Bảy người này chính là bảy nữ tử đệ tử của Tây nữ tiên.

Một cô gái xinh đẹp nhất nhóm bước lên vỗ vỗ tay nói:

“ta cứ nghĩ nhóm các huynh sẽ chết không ngờ, người chết lại là bọn tiểu nhân tưởng mình võ nghệ hơn người này”.

Tùu cùng Hải cùng nhìn đám nữ tử này. Rõ ràng bọn chúng đã núp ở đây từ lâu, đợi cuộc chiến hai bên kết thúc mới lộ mặt ra thật đúng như câu "bọ ngựa bắt ve, chim sẽ phía sau" thật đúng là ngư ông đắc lợi.

Tùu không hao cảm đám nữ nhi này, đầy mưu mô xảo quyệt. Thật tiếc tứ nữ đi chung đều chết hết, họ quá yếu Tùu cũng đã cố hết sức nhưng mạng họ thật khó sinh tồn trong hiểm địa này.

Lúc này Tùu và Hải đều có chút thương thế cộng với xuống sức, nếu chiến với các nàng một trận thì cậu đánh mặt dày nhờ Hắc chuột tinh phụ một tay thôi. Dù sao chuột tinh cũng là yêu thú cấp một hậu kỳ ngang cơ siêu cao thủ.

Các nàng bước đến định ra tay giết người cướp chiến lợi phẩm thì một loạt âm thanh xào xạc rất nhiều người hiện ra, mắt họ đều đỏ như máu. họ từ từ bao vây mọi người lại. không ngờ đám mất lý trí này không chém giết nhau mà kết thành đội có người chỉ huy. Người chỉ huy đám mất lý trí này chính là một người tóc đỏ, người mặt áo giáp xanh trong. Khi nhìn người này Tùu thấy người này có nét giống giống Thanh Hải.

Hải thấy người này thì đôi mắt rung rung, thốt lên:

“cha”

Tùu nghe thế thì chấn động, không ngờ người mất lý trí bao vây mọi người là cha của Hải, hèn chi có nét khá giống. Hải nước mắt hai hàng nói:

“đệ nhất sáng chế vũ khí Vinh Lương Thế, huynh đệ xin lỗi lúc trước đã dối cậu, Tên ta không phải Nguyễn Thanh Hải mà tên thật là Vinh Thanh Hải,

con trai của Vinh Lương Thế. Người phía trước là cha ta, mong huynh đừng làm tổn thương ông ấy, ta vào đây chủ yếu để cứu cha mà thôi”

Mọi chuyện đến đây đã rõ Từ gật đầu, cùng hướng về bảy cô nương nói:

“Các nàng muốn giết chúng ta cướp của hay muốn cùng nhau đối địch?”

Vị cô nương thủ lĩnh mặt nhăn nhó khó coi, rồi cười nói:

“Lúc này chẳng phải chúng ta giúp các huynh giết tên Bạch công tử sao, đương nhiên chúng tôi không có ý gì xấu với hai huynh đệ tốt bụng đây, chúng ta cùng nhau đối địch thôi”

Từ cười nhếch mép khinh bỉ, nhưng không nói gì dù sao kẻ địch có đến tầm bốn mươi người toàn cấp bảy cấp tám, cha của Hải xem ra là một siêu cao thủ hoặc có thể hơn, Từ cảm nhận tia nguy hiểm từ ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thượng nhập Mê Vụ sơn (5)

Trăng lên cao thật yên tĩnh, trong cái yên tĩnh chính là cái nguy hiểm chết người. Lúc này một đám người tầm cả trăm người nhìn họ cũng tầm cao thủ cấp ba trở lên, họ đang chạy thực mạng, phía sau họ là một đám người đôi mắt đỏ như máu, số lượng xem ra cũng hai trăm người đang đuổi theo đám phía trước.

Cả đám chạy chạy thì bất ngờ chạy đến khu vực của nhóm Túy Từ đang bị bao vây. Đám người bắt chặp chạy bắt chặp muốn xuyên qua đám Túy Từ. Đám người đang bao vây bị kích động bay vào chém trăm người kia, lúc này hai trăm người phía sau cũng lao đến, rồi chém giết, bọn Từ cũng không thoát khỏi hỗn chiến.

cuộc hỗn chiến bắt đầu...

tiếng nổ của các loại khảm khí, tiếng chém nhau, người chết kẻ bị thương loạn hết cả lên. các phi tiêu, nỏ, tên bay loạn xạ.

Lúc này có một người hiện ngang cả người mặt giáp đen, áo giáp bị sứt mẻ khá nhiều đang ung dung giết kẻ nào dám đến gần mình. Người đó là Thanh Hải. Cách Hải không xa một người tay cầm kiếm, trên thân kiếm máu nhuộm đỏ cả cây, áo rách nhiều chỗ, tóc dài phủ xuống trông khá rối, Sau lưng đầm mồ hôi, đôi mắt lạnh lùng. Người đó không ai khác chính là Túy Từ. Từ cầm kiếm không cần phân biệt địch ta xông thẳng vào chôn đông người chém giết khốc liệt, những nơi cậu đi qua liền bị cậu chém, đầm chỉ hai ba đường kiếm là chết. Thanh Hải không kém bước đi ung dung, chỉ vung tay một cái là có người mất mạng.

Túy Từ lúc này chân dùng Trọng Bẩy, tay dùng cửu kiếm chân kinh lướt đi như gió. Nơi cậu đi qua người thì bị cậu vật xuống, kẻ bị đâm người bị chém. Thật là nhìn cậu thiệt vô đối. Hải và Từ chém giết không biết qua bao lâu lúc này chỉ biết xung quanh từ không còn ai, tất cả đều chết.

Hải lúc này thì đang đối chiến với cha cậu, hai bên xem sơ qua thì ngang nhau, nhưng Lương Thế do mất lý trí nên chỉ tấn không thủ, mà Hải thì có áo giáp toàn thân nên chiếm thượng phong. Một lúc sau Hải thành công trời được cha cậu.

Từ nhìn sang thì ném lọ nước trên người chết Bãi Lại Công cho Hải. Hải không do dự cho cha mình uống vào, sau đó nói: “đạ tạ cậu, cả đời này của Vinh Thanh Hải ta thật may mắn khi làm bằng hữu với cậu, cha ta bị trúng độc quá nặng ta phải cứu người ra khỏi đây, hẹn lần sau gặp lại”

Từ hai tay chấp lại nói: “Tại hạ cũng rất vui khi có người bạn hiểu kính cha mẹ như huynh đây, dám không sợ hiểm nguy vào tử địa cứu cha!”

Thanh Hải phóng lên cây hái vài trái Mê Vụ quả, lấy hai trái bỏ vào một cái túi phóng cho Từ nói: “trong đây gồm hai trái Mê Vụ quả cùng một cuốn tâm đất chế vũ khí của tại hạ mong huynh nhận cho”.

Từ cảm động ném một túi cho Hải nói: “trong túi là bí kíp cò tướng uyên ương pháo cùng với babộ bí kíp cửu kiếm chân kinh, toái thần chường và nhất kích tất sát mong huynh nhận cho!”

Hải nhận lấy cũng cảm động ôm quyền công cha mình vút đi. Từ biết ngày sau mình vào thế giới tu tiên có lẽ cả đời cũng không gặp lại vị bằng hữu nghị hiệp này nữa. nên lúc đầu phóng đi mong tìm đường ra khí sương xám đến tầng cuối của mê vụ.

Mấy cô gái đệ tử của Tây nữ tiên lúc này cũng vừa giết xong kẻ địch, bọn họ bị chết một người, một người bị thương nặng. Cô gái cầm đầu phóng lên cây hái nốt mấy trái mê vụ quả còn lại rồi cùng các tỷ muội phóng vút đi, nhiệm vụ của họ đã hoàn thành. bọn người kia thì sống chết mất bảy, mất chúng chém giết. còn xâm nhập khí độc tầng ba thì nghĩ các nàng cũng không dám vì xưa nay khí đó rất độc, độc hơn tầng hai cả mấy chục lần. ngoài ra chưa nghe nói ai xâm nhập tầng ba mà thoát trở ra cả. nên khi hái được mê vụ quả các nàng phóng đi tìm đường trở về.

Từ hành tẩu một lúc lâu, trên đường đi cậu gặp một vài yêu thú mất lý trí nhưng những nơi cậu đi qua yêu thú chết thảm tại chỗ, trừ phi là yêu thú cấp một hậu kỳ hoặc yêu thú cấp hai trở đi Từ mới sợ, nhưng cả đoạn đường yêu thú cậu gặp đa số là cấp một sơ kỳ và trung kỳ.

Một ngày sau, cuối cùng Từ cũng thoát khỏi làn khói xám, bây giờ cậu đang đứng giữ ranh giới vùng khí cấp hai và cấp ba. Nơi đây không có nguy hiểm, không có sương khói nên Từ ngồi xuống nghỉ ngơi. Đợi khôi phục đến đỉnh cấp, cậu có thuốc giải độc của sư phụ cho nên độc của mấy nơi này đối với cậu là không ảnh hưởng.

Đang khôi phục cậu thấy vài bóng người thoát khỏi làn khí xám đến được đây.

Người đến là một trung niên, dáng người khá chặt vật, thương thế khá nặng. Hắn ta vào đến đây thì vua mừng khôn xiết, khi quay qua thấy Từ thì âm thầm đề phòng tránh lui ra xa, sợ Từ có ý đồ xấu.

Từ không thèm đếm xỉa đến hắn mà ăn lun hai trái Mê Vụ sơn. Dù sao để lâu nó tiêu tán chân khí hết bỏ uổng.

Trước kia cậu không dám hấp thu nhiều chân khí từ chân khí đan ép trong cơ thể của lão yêu vì cơ thể cậu sợ chịu không nổi nhiều chân khí, hại nhiều hơn lợi vì thế cậu lấy tiên khí dồn ép chân khí lão yêu thành chân khí đan ở đan điền.

Đợi từ từ hấp thụ, thời gian qua cơ thể cậu cũng đã thích ứng với cao thủ cấp bảy, có thể hấp nạp thêm chân khí nên cậu không do dự ăn luôn cùng lúc hai quả mê vụ quả.

Sau khi ăn vào, một luồng chân khí từ bụng truyền ra khắp kinh mạch trong cơ thể, Từ bắt đầu vận công, hấp thu.

Một đêm qua đi, lúc này Từ đã là cao thủ cấp tám hậu kỳ. Lần này cậu tự tin nếu có thể giao chiến với Hắc công tử cậu có thể trong vòng trăm chiêu giết chết.

Ngày trước cả hai phải giao chiến mấy trăm chiêu, Từ không nhớ nổi.

Bây giờ đã hai ngày qua đi kể từ khi Từ đến ranh giới. Lúc này nơi đây có tổng cộng sáu người.

Hai ngày qua bốn người nữa lần lượt đến được đây.

Sáu người đến được đây lần lượt là Từ, người trung niên lúc trước, một cô gái gương mặt khá xinh nhưng lại hơi mập một chút, một phụ nữ tầm ba mươi mấy, một thiếu niên tầm mười lăm tuổi và một lão già sáu mấy tuổi.

Cả mấy ngàn người nhưng đến được đây chỉ có sáu người đủ thấy sự khó khăn nguy hiểm của nó. Người đến được đây cũng không phải dạng vừa.

tin có lẽ có thể cũng nhiều người nữa có khả năng đến được đây chẳng qua họ không muốn mà thôi, như Thanh Hải và các đồ đệ của tây nữ tiên là một ví dụ.

Lúc này, Lão già sáu mấy lên tiếng:

“ Các vị, mọi người đến được đây bản lĩnh chứng minh đều không tầm thường, ta nghĩ mọi người cũng như ta muốn vào khí màu tím tầng ba này, bên trong ta nghĩ nguy hiểm có thể hơn hai tầng trước nhiều. Chúng ta nên kết thành đội để vào cùng nhau cho an toàn thế nào?”

Mọi người đều đồng ý, Từ cũng không ý kiến. Thế là sáu người cùng nhau bước vào nơi nguy hiểm nhất Mê Vụ sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khảo nghiệm tầng ba

Tại Mê Vụ sơn, cả sơn núi bị mây khói sương phủ quanh năm. Nơi đây một chỗ khá cao, một nhóm sáu người lững thững bước vào khu vực sương màu tím, nơi đây mệnh danh có vào không có ra.

Sáu người này chính là nhóm Tùy Từ. Cả sáu người vừa bước vào thì đột ngột Từ cảm thấy hít thở không thông, khá khó chịu. Da cậu cảm giác tê rần, lúc này một làn sinh khí từ bụng Từ toả ra toàn thân, hoá giải các cảm giác khó chịu đó.

Luồng khí này chính là thuốc giải độc của sư phụ Tịnh Lâm cho mà cậu đã uống trước đó.

“Á, Á.....”

Nhiều tiếng la kinh hoảng hét lên, Từ nhìn lại thì thấy toàn cơ thể năm người cùng vào da thịt lở loét. Cơ thể xanh xao.

Cậu thiếu niên sùi bọt mép, ngã xuống chết tại chỗ. Tương tự lần lượt bốn người còn lại cơ thể co giật lần lượt ngã xuống tử vong.

Từ kinh hãi, không nghĩ đến khí màu tím nơi đây độc như vậy, bất giác cậu nghĩ đến cái gì đó cậu lo lắng truyền âm chuột tinh nói:

“Này, này chuột tinh ngươi còn sống không?”

“Nhóc con quê mùa ta ra vào ranh giới nơi đây mấy lần, chút độc này có là gì so với ta.”

Từ thở phào nhẹ nhõm, cậu sợ con chuột sẽ chết chứ. Cậu truyền âm nói:

“Chuột tinh gia gia ra vào đây nhiều lần chắc biết những nguy hiểm nơi đây chứ, hoàn cảnh vùng khí này chứ?”

Giọng con chuột chảnh lên nói kiêu ngạo trong não cậu:

“Đương nhiên rồi, còn phải hỏi?”

Từ thấy thế tiếp tục hỏi: “Nơi đây như thế nào?”

Con chuột tinh cười truyền âm: “không thích nói, nhóc con tự mà đi tìm hiểu. Hừ, ta sao phải nói cho tên ích kỷ nhà ngươi!”

“Ích kỷ???” Từ thắc mắc hỏi.

Chuột tinh âm ức nói: “nhà ngươi có hai quả mê vụ mà ăn sạch hết lun không biết chia sẻ cho ta ăn. Có đồ ngon hưởng một mình hết!”

Từ ngó ra, quả thật là cậu không nghĩ đến điều đó. Cậu thắc mắc hỏi:

“Ngươi có tu luyện võ công đâu? Ăn trái đó ít gì?”

“Hừ, quả đó ta ăn vào tuy không có chân khí nhưng nó giúp ta trấn dương, cường thể. Sau này gặp chuột cái còn thể hiện bản lĩnh một phen. Ngươi chẳng nghĩ gì cho ta. nên sẽ không moi thông tin nào từ ta được đâu!!!”

Từ áy náy, thậm chí sau này mình chú ý quan tâm còn chuột này một ít vậy!.

Lúc này cậu đành mò mẫm bước vào trong.

Khu vực thứ ba có rất nhiều cây thuốc quý, Từ không ngần ngại thu nhập. Cả người cậu giờ đây nặng trĩu vì đồ đạc quanh người.

Mỗi lần giao chiến cậu phải gỡ bỏ chúng xuống.

Thật không ngờ khu vực thứ ba ngoài khí cực độc ra không có gì nguy hiểm khác nữa. Tuy nhiên muốn vượt qua khu vực này có lẽ không dễ dàng như vậy. Lúc này sau lưng Từ các luồng khí tím đang hội tụ nhau lại thành một bóng mờ mờ, ở đây sương khói mờ nhạt ảnh.

Từ cảm thấy sau lưng mình lạnh lạnh, cậu quay người lại thì thấy một bóng trắng trắng mờ ảo hình người

“Ma....ma, có ma”

Từ từ nhỏ mỗi lần buồn bực hay bị cha, mẹ người lớn hù nói nếu lì lợm sẽ bắt ăn thịt. Từ đó ma là thứ cậu khá sợ, lên mười lăm tuổi thì cậu biết người lớn chỉ dọa thôi nên càng ngày càng ngang hơn. Tuy nhiên sợ ma nó nhập vào tuy rồi nên khi thấy hình bóng lơ lửng mờ ảo, Từ ba chân bốn cẳng chạy thục mạng. Thiệt là mất hình tượng.

Lúc này Hắc chuột tinh cười ré lên, Từ chạy một hơi thả nhà chuột xuống thờ hồng hộc.

Chuột tinh trong nhà chuột đi ra, vừa đi vừa cười, nó ngược thấy từ lại cười sảng khoái lắm.

Từ hơi cáu nói: “cười cái gì?”

Chuột tinh vừa cười vừa đáp, dạng cười không kiềm được: “ta...ta khặc khặc nói ngươi quê mùa, lúa thiệt là không có oan cho ngươi”

“Là sao?” Từ không hiểu mô tê gì cả, khổ biết sao con chuột phát bệnh mà cười.

“Lúc này ngươi nói bóng trắng kia là gì?”

“Là ma”

“Bối thiệt lúa gì mà lúa, cái đó không phải ma, mà chính là người bảo vệ ranh giới”

“Người bảo vệ ranh giới?” Từ khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, người bảo vệ ranh giới chính là một đỉnh cao sáng tạo của thượng đế, nó chuyên thử thách người muốn bước qua ranh giới của yêu thú và người. Nó có dạng từ khí tím hợp lại mà thành, không phải ma. Người muốn qua tới vùng đất yêu thú hay không thì phải vượt qua ba thử thách của nó.”

Bây giờ Tửu đã hiểu ra.

Quả nhiên một lúc sau các khí tím lại hợp lại thành một bóng tím tím, hơi trắng trắng, ý chẳng hồn ma.

Cái bóng tím từ từ tiến tới Tửu. Tửu muốn tránh nhưng con chuột bảo cứ đứng yên đợi khảo nghiệm. Nên Tửu cắn răn nhắm mắt, mặt nó muốn làm gì thì làm.

Lúc này, Tửu cảm thấy một đôi bàn tay chạm vào người cậu. Đôi bàn tay êm như của nữ tử, nó từ từ sờ khắp người Tửu.

Tửu thầm than nghĩ thầm “không lẽ cái người bảo vệ này muốn hãm hiếp phá Rin của ta ư?”

Một đôi môi mềm mại chạm vào môi tửu, Tửu mở mắt ra thì thấy một nữ tử khá xinh đẹp đang ôm cậu. Giơ tay nữ tử dần dần mò xuống cái trường thương đang hùng dũng vươn ra.

“Đẹp quá”. Tửu cũng không phải quân tử gì...

Tửu hùng hãn lấy lưỡi mình xọc thẳng miệng đối phương, dùng lưỡi ngoáy khám phá bên trong.

“Cảm giác thật là sướng.....mà khoan đã. mình ít ra trước khi động thân với cô gái này cũng phải hỏi tên tuổi, này nọ. Không thể vô trách nhiệm chơi xong đóng được”

Tửu hỏi: “nàng tên gì?”

Cô gái không đáp đang mò tay xuống bên dưới, Tửu nắm chặt tay nàng lại nói:

“Ta không phải là người vô trách nhiệm đến mức người sắp cùng ta động thân mà không biết gì đối phương, ta không phải dạng tình một đêm”.

Cô gái vẫn không nói năng mà lấy lưỡi liếm liếm mặt cậu.

“Không đúng” Tửu cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng dùng răng cắn mạnh vào lưỡi.

Con đau đã khiến cậu tỉnh táo lại, lúc này cậu thấy cái lưỡi đang liếm mặt mình, nào phải cô gái xinh đẹp gì mà rõ ràng là một con chó cái.

Cả người cậu đang ôm con chó.

“Oe, oe”

Cậu hiểu ngay này giờ cậu trúng ảo giác nhìn nhầm con chó không biết nơi đâu ra, là tiên nữ xinh đẹp.

Con chuột tinh thì nằm lăn qua lăn lại cười khoái trí. Cậu định trách lão chuột không giúp cậu mà còn cười xem thì lúc này, một âm thanh thoan thoan kêu lên

"vòng một qua, mười phút nữa chuẩn bị khảo nghiệm tầng hai"

Con chó lúc này chạy khuất vào mảng sương, giờ Tửu tự nhủ phải thật cẩn thận. Nếu không phải con chó không biết nói thì cậu không dám tưởng tượng mình sẽ làm gì nữa.

Mười phút qua đi, bóng tím lại tiến đến tủy Tửu....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bị vây khốn trong sương tím

Tửu cảm giác thân thể mình lchio một thể giới nào đó.

Nơi đây là một căn nhà cực rộng, trong nhà có rất nhiều người, từ thanh niên nữ tú đến bà lão, ông lão đang ngồi đánh cờ.

Mỗi một người đối thủ của họ là bóng trắng màu tím mờ ảo đang ngồi đối diện.

“Ngồi xuống đi”

Bóng tím dáng hình một ông lão chỉ vào một bàn trống nói với Tùu. Rồi giải thích:

“Tất cả những người ngồi đây là đã ngồi đây đánh cờ với ta rất nhiều năm rồi. Thượng đế tạo ra ta để cản các người vào ranh giới của nhau tránh làm mất cân bằng của thế giới”

Tùu ngẫm lại cũng đúng, nếu không có ranh giới này thì yêu thú gì đó tràn vào các thành thị, vùng đất loài người thì chắc chắn ngày tận thế sẽ đến. Loài người sẽ biến mất khỏi thế gian.

Bóng tím trong suốt lại nói: “không cần biết người làm cách gì, chỉ cần trong một ngày thật ta được ba ván cờ tướng liên tiếp thì sẽ vượt qua vòng hai.”

Tướng gì, nói về đánh cờ Tùu tuy không phải cao thủ nhưng cũng thuộc dạng có trình độ. Với một người từng ra vào chiến trường từ một thằng lính quen lên phó tướng quân trong vòng vài tháng. Nếu cậu không đi tu tiên thì cậu có khả năng bây giờ là người uy chấn một phương rồi.

Tùu chiến thuật binh pháp thuộc lòng, trước nay tuy chưa đánh cờ bao giờ nhưng lúc cha cậu còn sống cũng hay đánh cờ với các lão già trong xóm. Cậu lúc đó ngồi xem, từ từ hiểu được cờ tướng.

“Ván thứ tám mươi, tỷ số '0-80'.”

Tùu đánh cờ tám mươi ván rồi nhưng không cách nào đánh thắng người bảo vệ ranh giới. Tùu nhìn quanh thấy những người kia cũng tương tự như vậy.

Tùu tiếp cận một ông lão tóc hoa râm hỏi: “lão bá, ông ở đây bao lâu rồi?”

Ông lão nhìn cậu rồi cười đáp: “Ồ anh bạn trẻ mới vào, ta không nhớ rõ nữa, có thể ta ở đây bà mươi hoặc hơn thế!”

Tùu há hốc mồm, không ngờ người này ở đây đánh cờ rất lâu. “Khoan đã”. Nếu lão ở lâu như vậy chẳng phải nói lão đánh cờ với sương tím mấy chục năm cũng không thắng nổi ba ván liên tiếp với người bảo vệ hay sao?

Lão già nói: “người nhìn ông lão sắp chết kia đi, lão là người ở đây lâu nhất, trước khi ta đến đây lão cũng bị hãm nơi đây vài chục năm đó!”

Tùu ngó sang thì thấy lão già gầy còm, da nhăn nheo, người ốm yếu đang nằm thoi thóp tựa sắp chết.

Tùu nghĩ thầm “Ông ta ở lâu như vậy chắc biết bí mật nơi đây cũng nên, ta phải hỏi thông tin từ lão, từ đó mới có cách thông qua khảo nghiệm này được.”

Tùu tiến đến ngồi nhìn lão già. Ông lão cảm giác có người đến nên khó khăn mở mắt ra, đôi mắt run run khó khăn. Thiệt là lão sắp die rồi.Lão thấy Tùu khá trẻ ngăn ra rồi nói:

“Mới đó lại qua ba năm”

Nói xong ông nhắm mắt lại không đếm xỉa đến Tùu.

Tùu bắt mạch cho ông thì kinh ngạc phát hiện ra trong người ông không có một tia chân khí nào.”Ồ, Tiên khí”.

Không ngờ lão già có tiên khí, Tùu cảm nhận một luồng khí khá mạnh trong người lão, ít nhất là luyện khí cấp chín, Tùu đoán thế.

Ông lão lúc này cảm giác tiên khí từ tay Tùu nên mở mắt ra nói:

“Không ngờ là người từ tiên, đáng tiếc chỉ mới luyện khí cấp ba.Ồ trong người người lại có chân khí nữa. Tu luyện hỗn tạp”

Tùu thấy ở ta có chút hứng thú thì bắt chuyện ngay:

“Ông ở đây bao lâu rồi?”

Ông lão giọng run run nói: “bình thường người khác hỏi ta cũng không thèm trả lời đâu, dù sao người cũng giống ta đều tu tiên. Không phải là con người hèn mọn, với ta cũng sắp chết. Nếu người đáp ứng ta một chuyện ta sẽ chỉ người cách đánh bại người bảo vệ”

Tùu nghe đến có cách vượt được vòng hai thì hưng phấn nói: “chỉ cần việc cháu đây có thể giúp được trong khả năng thì tuyệt không từ chối”

Lão già gật gật đầu bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Ta tên là Lâm Tĩnh”

“Lâm Tĩnh?” Tùu ngăn ra suy nghĩ:

“Không ngờ có người tên đọc ngược lại sư phụ mình như vậy, "Lâm Tinh", "Tinh Lâm". Vậy chẳng phải cái thanh niên âm nhu đã chết Bái Lại Công sẽ có người cũng sẽ có tên Bổng Lại Cái hay sao, rồi võ công Trụ Bầy cũng chẳng phải là Bầy Trụ là Bỏ Chạy hay sao?” Từ cười cười tự cho mình thông minh.

Lâm Tinh tiếp tục: “Ta ngày trước cũng là người thường được may mắn một người trúc cơ tán từ nhận làm đệ tử, từ đó cùng người ở tu tiên giới tu luyện, đáng tiếc tư chất ta có hạn không thể vượt qua được luyện khí cấp chín đỉnh lên trúc cơ được. Ta đành trở về thế giới con người thăm người thân, không ngờ lúc trở lại tu tiên giới gặp khảo nghiệm này. Ngày đó đi cùng sư phụ ta đi ké ông nên qua dễ dàng. Còn đi một mình thì người cũng thấy ta bị thế này đây, ta có biết đánh cò đâu. Nhưng vì cố gắng mấy chục năm ta cũng trở thành một cao thủ cò tướng. Đáng tiếc trận kỷ lục của ta chỉ là thắng nó hai trận mà thôi!”

Từ không ngờ ông lão có quá khứ như vậy nên hỏi tiếp:

“Thế sao ông về một mình được, lúc về không gặp khảo nghiệm sao?”

Đúng vậy, lúc về vượt qua ranh giới yêu thú và tiên giới có khó khăn một chút nhưng ta dù sao cũng sinh ra từ nơi phạm nhân nên lúc trở về nơi sinh thì vô cùng dễ dàng. Nhưng khi muốn đến vùng đất không phải nơi ta sinh ra thì lại khác, vô cùng khó khăn “

Từ giờ đã hiểu, Lâm Tinh nói tiếp:

“Ta ở đây lâu phát hiện hai bí mật, nếu người đồng ý giúp ta giết chết tên Văn Hảo của ám tông ta sẽ nói người biết“.

Từ không gạt đầu ngay mà cẩn thận hỏi: “Văn Hảo hẳn là người như thế nào?”

Lão già nghiêng răng nói: “hắn ta là đệ tử thiên tài của ám tông, ngày trước ta luyện khí cấp bảy thì hắn đã cấp chín đỉnh sắp trúc cơ. Không ngờ trong lúc ta cùng vợ ta đang đi đường tình cờ gặp hắn, hắn thấy vợ ta xinh đẹp đã hãm hiếp vợ ta. Ta quá yếu không đánh lại hắn, bị hắn đánh gãy hai tay. Bắt ta nhìn hắn làm nhục vợ ta.”

Nói đến đây lão già không tự chủ giọng sứt sịt, nước mắt rung rung. Rồi hai hàng lệ lãch chảy xuống má, xem ra là thật, không có chút nào là giả tạo. Lão cố nén nước mắt nói tiếp:

“Lúc sư phụ ta chạy đến thì chỉ cứu được vợ chồng ta. Tuy nhiên vợ ta quá nhục nhã nên tự sát tại chỗ, ta muốn theo nàng thì sư phụ đánh xui ta. Vì người chỉ là tán tu mà Văn Hảo lại được ám tông coi trọng nên sư phụ ta không dám trêu chọc hắn, ta căm phẫn hận cả sư phụ rồi bỏ đi. Ta định về thăm người thân lần cuối rồi liều mạng với hắn kết quả sau thì người đã biết“.

Từ nghe đến đây nước mắt cũng không cầm được mà chảy xuống. Không ngờ lại có loại cảm thú như vậy. Cậu bất giác gạt đầu nói:

“Lâm Tinh tiền bối, chỉ cần sự thật như người nói thì chỉ cần ta có khả năng sẽ giúp người giết chết Văn Hảo“.

“Tốt, Tốt lắm.” Lão già kích động thốt lên nói tiếp:

“Các năm qua ta phát hiện người bảo vệ rất thích đánh cò, hắn ta dùng cò làm giải trí để tránh sự buồn tẻ của những năm tháng dài vô tận. Ta thấy hắn đánh càng nhiều người thì tay cò càng lên, nếu người đánh với hắn càng lâu thì càng bất lợi bởi vì hắn sẽ ngày càng quen thuộc, các nước đi của người. Người càng khó thắng hắn hơn. Ta khuyên chỉ khi nào người cảm chắc chiến thắng thì mới đánh với nó, từ đó tạo bất ngờ mà thắng”

Nói rồi lão cầm một quyển sách đưa Từ nói: “đây là kinh nghiệm đánh cò cả đời của ta, cộng với một thể cò ta nghiên cứu tập trung điểm yếu của nó mà tạo ra, ta chưa dùng chiêu này đâu nó lần nào. Người răn học dùng nó ta không chắc người thắng bà trận, nhưng một trận thì hoàn toàn. Nên nhớ chỉ khi nào nắm chắc thắng hắn liên tiếp bằng không không nên dùng chiêu này tránh bại lộ, sau này dùng lại thì mất tác dụng“.

Nói rồi lão mỉm cười nhắm mắt xuôi tay.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ván cò bất hủ

Trong một căn nhà siêu rộng, bên trong khá nhiều trái cây và thịt yêu thú, xung quanh toàn các sương tím bao phủ quanh nhà, kỳ lạ là các sương này cách xung quanh nhà hai mươi mét. Không xâm nhập vào trong, lúc này bên trong nhà là rất nhiều người đang chơi cò.

Từ đã ở đây được một tháng, trong một tháng này Từ không đánh cò mà là làm quen mọi người trong nhà, thời gian còn lại nghiên cứu quyển sách của Lâm Tinh cho.

Thời gian ở đây cậu đại khái nắm rõ tình hình xung quanh. Ở đây thấp nhất đều là siêu cao thủ, trừ Từ. Trong đó có hai người cấp độ truyền thuyết, một người tu tiên luyện khí tăng năm.

Người tu tiên đó là một trung niên mập mạp tên Tăng A Ngu. A Ngu rất thích Từ, hẳn biết cậu cũng tu tiên giống hẳn nên rất thích cậu, hẳn chỉ cậu chơi cờ, luyện cờ, chỉ cậu dùng túi trữ vật lúc trước sư phụ cho. Mà còn chuột không chỉ.

Cách dùng túi rất dễ, chỉ cần dung nhập tiên khí (gọi là linh khí cũng được) vào túi sau đó dụng tâm là có thể tùy ý mở túi.

Trong túi sư phụ cho không có gì, bên trong không gian vuông vức thể tích đúng hai mươi bảy mét khối. Từ cất các đồ thu thập trong người, vũ khí vào túi. Rất tiện lợi, không phải khổ sở đem một đống hàng hoá trên người nữa.

Từ không ngờ ở đây cậu đánh cờ không thắng nổi ai cả, yếu nhất ở đây là Tăng A Ngu. Từ lâu lâu may mắn chiến thắng vài ván. Còn lại đều thua, Từ không nản lòng cùng A ngu luyện cờ vui vẻ.

A Ngu nói:“ Ở đây thật tốt, vừa có thức ăn mỗi tháng người bảo vệ đem vô, lại được chơi cờ cùng các huynh đệ, bằng hữu. Lại không nom nớp lo sợ như thế giới bên ngoài.”

Từ cười cười không nói như trong lòng không đồng ý:“ dù sao là nam nhân mà ru rú sợ chết trong nhà thì cuộc sống trên đời nào còn ý nghĩa. Ở phạm tục cậu thấy nhiều người lúc nhỏ thì rần đi học chữ nghĩa, lớn thì đi làm, cưới vợ sinh con rồi rần đi làm nhiều hơn để nuôi con nuôi vợ đến hết đời. Cậu thấy cuộc sống như vậy không khác cái máy, rập khuôn, nhàm chán. Cậu muốn khiêu chiến, muốn thử thách, muốn thám hiểm, tìm hiểu thế giới. Muốn trở thành bậc chí cao có thể cứu sống cha mẹ anh trai. **** Đã hai tháng kể từ khi Từ bị vây khốn ở đây. Từ này đã nghiên cứu được nửa quyển của Lạm Tinh. Đạo gần đây A Ngu không còn là đối thủ của Từ nữa. Lúc này Từ đang đối chiến cờ với một bà lão.

Bà thuộc dạng trung bình của những người ở đây. Từ đánh với bà có thắng có thua ngang nhau.

Tiếp tục khoản hai tháng nữa trôi qua Từ đã nghiên cứu triệt để cuốn sách. Cậu đứng hạng thứ mười lăm. Nên nhớ ở đây có đến 92 người bị vây đủ loại thời gian khác nhau. Đã luyện cờ rất nhiều năm, Từ hạng mười là trong bốn tháng là ghê gớm rồi.

Bây giờ Từ đang nghiên cứu thế cờ uyên ương pháo của lão yêu. Từ khi mở được túi trữ vật, Từ đã mở túi trữ vật của lão yêu ra xem thì trong đó gồm mười sáu quân cờ to vũ khí lúc trước của lão, bí kiếp hấp tinh đại pháp, uyên ương pháo đầy đủ và gồm nhiều vàng bạc.

Từ khi trở thành cao thủ thật sự của cờ tướng cậu mới hiểu được sự quý dị và tà môn của thế cờ này. Cậu tin nếu luyện thành công chiêu này thì sẽ đánh bại được người bảo vệ.

Chiêu thức uyên ương pháo quá thâm ảo, Từ không biết đã ở đây bao lâu, chỉ biết từ khi học và hiểu được chiêu này, tùy tâm mà phát, đôi pháo như uyên ương với nhau công phá siêu mạnh. Từ ở đây đã vô địch thủ, bách chiến bách thắng khiến mọi người ở đây ai cũng khiếp sợ.

Hôm nay là ngày cậu quyết đấu người bảo vệ. Đây là lần thứ hai kể từ lần đầu tiên là ngày đầu vào đây đánh cờ với nó.

Hai cao thủ đối diện nhau, sát khí bay pháp phối, chín mươi mốt người vây xung quanh quan khán.

Từ không vội dùng uyên ương pháo ngay mà dùng tiết kỹ của Lạm Tinh đánh ván đầu.

Thời gian một ngày một đêm qua đi, Từ đã thắng hiểm trận đầu.

“Thật không ngờ người bảo vệ cao cờ như vậy? Không ngờ Lạm Tinh nghiên cứu cả đời ra chiêu này thì ván này ta không dám chắc thắng, tuy nhiên hẳn đã đề phòng ta phải dùng uyên ương pháo đánh trận sau thôi.”

Ván thứ hai bắt đầu. Đối thủ pháo hai bình năm pháo đầu.

Từ đối chiến mã hai tiến ba nhằm bảo vệ chốt trung lộ.

Đối phương mã hai tiến ba.

Từ dùng chốt bay tiến một.

Người sương tím dừng lại suy nghĩ “ ha ha, ai đời mới dằng cờ mà lại tiến chốt, hẳn chỉ là tên nghiệp dư ta sẽ đánh tan tác để hẳn biết sự lợi hại của ta”

Nghĩ thế nên hẳn xa một bình hai nhằm giết con pháo Từ.

Từ không nao núng dùng xa chín tấn hai nhằm bảo vệ con pháo.

Người sương tím cười ha ha, thấy Từ lên xe tự ép xe một góc khó phát triển nổi cờ nên khinh thường. Hẳn đầu biết rằng đây là chiêu thức thành danh của hấp yêu lão ma. Nước lên xa thoát nhìn như nước đi vụn về nhưng thật ra nó là một nước đi rất cao. Uyên ương pháo là thế cờ trong đó ẩn chứa rất nhiều cạm bẫy, chỉ cần đối thủ lơ là sẽ chết không kịp ngáp.

Người tím dùng chốt bay tiến một lên chốt.

Từ ứng đối pháo tám thoái một. Nhắm chuẩn bị qua đuổi con xa của địch trốn về nhà.

Tất nhiên chỉ cần liếc mắt thôi, người tím đã thấy ý đồ con nít của Tùu nên thẳng tay xa hai tiến bốn để dàn trận.

Tùu không vội dùng pháo được xa mà bình tĩnh lên tượng trước.

“Tượng bảy tiến năm”

Người tím ung dung lên con mã thứ hai nhằm chuẩn bị dàn trận bên cánh phải.

Tùu dùng xa một tiến một cặp kè với pháo. Đây là nước để Tùu chuẩn bị để một tí nữa đó con pháo qua cánh trái đánh tổng lực.

Lúc này người tím không lên mã vì sợ con pháo hai tiến bốn lên kẹp kiềm chế cho xa và mã của mình rất khó đánh. Nên người tím dùng xa chín tấn một nhằm thoán cò.

Sau khi đã chuẩn bị lần lượt xong, sắp tới Tùu sẽ tung hàng loạt thế đánh cho người tím choán vắng.

Tùu "chốt bảy tấn một đuổi xa" Người tím thót lên "ngu ngốc".

Rồi dùng xa ăn chốt.

Tùu pháo hai bình bảy, âm mưu tiếp theo sẽ là pháo tám bình bảy nhằm bắt xa hoặc giết mã, uy hiếp con tượng.

Trên bàn cờ có thể thấy hai con pháo của tùu phối hợp rất nhịp nhàng như là đôi uyên ương.

Để tránh mất quân người tím đành mã lùi về cung thủ.

Tùu liền dùng xe một bình sáu duy chuyển qua nhằm tìm thế chủ đạo trước.

Người tím chưa nhận ra nguy cơ nên dùng xa chín bình sáu, chuẩn bị tiến quân.

Tùu không vào pháo đuổi xa mà dùng mã chín tấn bảy. Dùng pháo bắt xa, âm mưu pháo bắt xa.

Bây giờ thì người tím đã nhận ra nguy cơ. Hắn không dám ăn mã vì sợ con pháo tám sẽ tấn xuống để cùng xa bắt sĩ chiếu bí. Con xa của hắn giờ đây bị Tùu lợi dụng để tấn công.

Vì thế hắn buộc dùng xa bình tám nhằm ngăn con pháo xuống bắt sĩ.

Tùu ung dung dùng xa sáu tiến xuống ép giữa mã và sĩ nhằm kiếm thế chủ đạo. Chuẩn bị nước tiếp theo mã bảy tấn tám bắt xa, pháo bắt tượng chiếu bí.

Nhận thấy ý đồ của Tùu nên người tím đối chiếu bằng pháo năm bình ba nhằm ngăn cản ý đồ của Tùu.

Tùu ung dung bình pháo bắt xa.

Người tím không dám chạy xa sợ pháo thọc xuống đáy nên dùng pháo nổ mã Tùu uy hiếp ngược lại xe Tùu. Tùu ung dung a xe dịch. Đến đây người tím buồn có xin hàng.

Vấn tiếp theo Tùu cũng đánh cho địch tan tác. Lấy biến ứng biến, nước cờ cao thâm.

Người tím thua liên tiếp ba ván. Nhưng lại không phục muốn Tùu đánh nữa hắn đưa ra điều kiện, nếu Tùu thua vẫn sẽ cho Tùu đi. Còn thắng hắn liên tiếp a ván nữa thì sẽ đưa Tùu đến thắng vùng đất từ tiên. Lúc này Tùu động tâm đánh tiếp ba ván.

Người tím dùng ứng biến các loại khác nhau như thế nào đều thua ba ván nữa. Bây giờ nó đã hiểu được sự quái dị của uyên ương pháo, nên đã âm thầm ghi nhớ để sau này dùng hoặc phá giải.

Tùu bây giờ đã được người tím thoát khỏi ngôi nhà hội tụ chuột tinh. Đến thắng truyền tông trận.

Tùu bước vào truyền tông trận chuẩn bị một mở đầu cho hàng loạt các sự kiện oanh động yêu thú sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vùng đất tu tiên

Ánh sáng lóe lên, Tùu bước ra khỏi truyền tông trận, lúc này Tùu thấy tiên khí ở đây rất nhiều. không do dự cậu ngồi xuống minh tường, các tiên khí diên

cuồn chảy từ ngoài vào thân thể cậu, chạy xuyên qua các kinh mạch.

phóc....

bức màng ngăn cách bị vỡ, Từ cuối cùng đã lên luyện khí cấp bốn, câu mừng rỡ nghĩ thầm” Tiên khí ở đây thật nhiều, Đúng là vùng đất tu tiên có khác, có lẽ tất cả mọi người nơi đây đều tu tiên chăng?”

Đy một đoạn xuyên qua rừng cây cậu thấy có tiên khí dao động.

“hình như có đánh nhau, ta phải đến xem sao?”

xuyên qua các cây rậm rạp, Từ đứng trên một cành cây trông xuống thì thấy một ngôi làng tan hoang, đổ nát. Xa xa cậu thấy một cô gái trẻ, tóc dài đến khuỷu tay nhưng cột gọn gàng về phía sau. thân mặt bộ đồ trắng rất gọn (không có xuề xòa, lợm thuộm), phía sau mang một gói vải hình trụ cột ngang eo.

Kế bên cô là một thiếu niên tầm mười hai mười ba tuổi. Cả hai đang đối mặt với một đám người khá bặm trợn, cả đám mặt đồ khá cũ kỹ chấp vá. Bọn họ lưng đeo vũ khí các loại, xem ra là một đám cướp vì xa xa trên các cây khô có thể thấy xác chết treo trên cây khá nhiều.

Từ nhỏ cậu luôn được cha mẹ dạy dỗ, thấy chuyện bất bình ra tay cứu giúp nên Từ nhảy xuống từ từ đi đến.

khi đến gần cô gái và thiếu niên, cô gái chỉ liếc nhìn qua Từ không nói gì mà tập trung nhìn đám côn đồ. chàng thiếu niên thì đang quỳ không biết Từ đến mà đang cầm phần từ từ thét lên và đứng dậy:

“Bọn khốn kiếp.... sao các ngươi dám làm thế?”

cậu thiếu niên rút thanh kiếm ngắn định xông đến. Từ lập tức tiến nhanh về phía trước giờ kiếm cán cậu bé lại. Cậu bé ngược nhìn Từ cảm giác một luồng uy áp vô hình trên người Từ nên hơi lui lại.

Túy Từ nhìn nhìn cậu bé như anh cả với em út, sau đó lạnh lùng nhìn đám côn đồ (mỗi khi đánh nhau thì Từ khá nghiêm túc, nên dễ có nét lạnh lùng)

Một tên bặm trợn rút kiếm bước từng bước ngao nghễ đến gần Từ. Thậm chí hắn còn không thèm nhìn cậu, khi còn ba bước nữa là đến thì hắn bắt ngờ vùng kiếm lên chém thẳng xuống.

Từ cuối người xuống rút kiếm ra cực nhanh

“xẹt“.....

Tên bặm trợn trúng nhất kích tất sát của Từ chết tại chỗ. Lúc này đám đồng bọn giật mình, vội rút kiếm vũ khí ra, đứng hung hãn nhìn Từ. Túy Từ ung dung bỏ kiếm về bao kiếm từ từ bước đến nói:

：“bao nhiêu thanh niên trai tráng lại ức hiếp một cô gái và một cậu bé không thấy thẹn sao?”

Tên cầm đầu nói: “thẹn ư? cả làng của chúng đã bị chúng ta tàn sát. hưởng chi là hai con tép, ngươi cũng thế cũng sẽ như những cái xác khô kia!”

Từ hiếp mắt nói:“ Ta thật không ngờ đến tu tiên giới lại thấy cảnh này, ta chỉ nghĩ ở nơi phạm tục mới có, các ngươi giết nhiều người vậy mà còn treo xác lên cây, thật không bằng cầm thú”

Tên cầm đầu cầm cái chùy để sau lưng, từ từ lui lại về phía đằng em. Từ lúc này đã thật sự tức giận, cậu rút kiếm bước đến.

Cô gái đứng trước che chở thiếu niên khuôn mặt kinh hãi, cô lo lắng cho Túy Từ nhưng cũng không biết phải làm gì lúc này.

Bọn ác ôn cùng đồng loạt hô và cầm vũ khí xông đến Túy Từ.

Túy Từ vận dụng nhất kê chi bộ, đây là bộ kinh công rất thích hợp cận chiến. tay vận 108 cửu kiếm chân kinh xông vào cả đám. tả xung hữu đột hóa giải các thế tấn công của địch.

Sau đó tùy cơ ứng biến kết hợp nhiều thế võ chém được hai ba người. Tay dùng Toái Thần Chưởng đẩy ngã cả đám xung quanh.

Cô gái há hốc mồm nhìn Từ thi triển võ công mà há hốc kinh ngạc.

Lúc này Túy Từ nhận thấy, bọn chúng võ công quá kém, quá nhiều sơ hở. Cậu liền tép nhắm vào sơ hở điểm yếu địch thủ mà chém vào, mỗi kiếm xuất ra là có người dính sát thương gục ngã tại chỗ.

Chém, chưởng, đập né cậu vận dụng linh hoạt xoay trái né phải xuất chiêu. khi chém gục hi tên nữa thì một tên treo cây phóng xuống nhằm mướn thế chém chết Túy Từ.

Túy Từ phản ứng cực nhanh chém một đường đỡ kiếm địch rồi dùng kiếm chém chân địch sau đó lấy tay chưởng vào mặt kẻ địch, tất cả ba chiêu chỉ trong vòng một giây. Tên đó bị ngã ngựa lộn nhào về sau sống chết không rõ.

Cô gái lúc này khuôn mặt chưa hết kinh ngạc đã tiến lên nhìn cuộc chiến.

Túy Tửu lúc này đổi Nhất kê chi bộ sang trợ bảy lạnh lùng xông đến nhóm cò lại vừa chạy vừa đâm chém trái phải một kiếm xuất ra là một người mất mạng.

Cả đám cùng lao vào hòng dùng số lượng để giết Tửu. Cậu hóa giải dễ dàng, chân tay bụng cổ nơi nào địch lộ sơ hở cậu liền chém đến không thương tiếc. sau đó cậu đập mạnh một chân lên trước đẩy ngược ngược lại phía sau. lấy tay kẹp cổ một tên phía sau để làm trụ cậu xoay ngược người lại phóng đến phía trước tung hàng loạt chiêu thức.

Lúc này cả đám ngã nhào đang vội vã đứng lên, Túy Tửu mũi kiếm hướng về phía địch, tên nào vừa đứng lên là cậu chém cực nhanh vào người đó. tuy nhiên chém được hai người thì năm người sau đã đứng lên cùng đồng loạt chém Túy Tửu.

Cậu chống đỡ tìm một kẻ hở xong rồi chạy nhanh về trước đập lên một đồng nhà đồ nạt lấy thể nhảy lên dùng toàn chân khí cực mạnh chém xuống đám đông phía trước.

những người trước dùng kiếm đỡ thì khuy xuống nằm lẩn, họ vội đứng lên thì Tửu bốn cữ soạn lại chén từng người một khi vừa đứng lên.

hai tên phía sau lúc này vừa nhào đến Túy Tửu xoay người chém ngang, cả hai bị chém ngã ngựa chết tại chỗ.

bây giờ chỉ còn mỗi tên cầm đầu, hấn vùng kiếm chém xuống, Tửu một tay lấy kiếm đỡ, chân thì đập vào ngực hấn. Tên cầm đầu lui sau ba bước lại chém tiếp Tửu lạnh lùng xuất bốn chiêu, một chiêu đỡ kiếm, một chiêu chém xuống vai, sau đó đến chân. chiêu cuối chém bay đầu hấn.

Túy Tửu không thèm nhìn đám cò đồ chết và lẩn lóc thương tích dưới đất mà xoay người lại bước chân nhanh nhẹn đi về cô gái và cậu thiếu niên, vừa đi vừa để kiếm hướng về sau.

Cô gái cùng cậu thiếu niên quỳ xuống trước mặt Túy Tửu khóc lóc nói:

“cảm tạ ân đức của ân công đã giúp chúng tôi báo thù rửa hận, kiếp nay tôi nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ ân công”

Túy Tửu nhìn hai người thì từ từ cúi xuống nâng cô gái đứng dậy và nói:

“chỉ là chút chuyện nhỏ mong cô đừng để trong lòng”

Cậu thiếu niên thì vẫn quỳ gập đầu mấy cái vừa nói vừa khóc:

“xin người hãy nhận con làm đệ tử, xin người hãy nhận con làm đệ tử!!”

Túy Tửu nâng cậu thiếu niên dậy nhưng cậu nhất quyết quỳ gối. xem ra nhất quyết muốn làm đệ tử Túy Tửu.

Túy Tửu lúc này trấn an hai người rồi trói những tên bị thương lại. bắt đầu hỏi chuyện

“hãy kể ta biết đầu đuôi câu chuyện”

cô gái nói: “chúng tôi vốn là người dân sống ở đây, tuy nhiên hai chiếm tôi may mắn trong người có tiên khí, nên cả hai quyết định lên Bát Quái Môn mong được may mắn làm đệ tử, tuy nhiên cả hai tư chất có hạn đã không vượt qua khảo hạch. khi trở về thì chúng tôi phát hiện cả làng tan nát, bị cướp quấy phá. lúc bọn chúng định giết chúng tôi thì ân công xuất hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chia tay

Đã hai tuần kể từ khi Túy Tửu đến vùng đất tu tiên. hai người cậu cứu cô gái tên là Quách Ngọc Trâm, cậu em tên là Quách Chu Du. Nhờ Hắc chuột tinh chỉ đường lúc này cậu đang đứng dưới chân núi Yêu Thú Sơn, sau lưng cậu là một thiếu niên và một cô gái. Dù cậu nói thế nào cả hai cũng không chịu đi, cô gái thì muốn làm nô tỳ trả ơn, cậu thiếu niên thì muốn làm đệ tử.

Bất đắc dĩ họ cùng cậu đến được đây. Trong hai tuần nhờ hai chị em cậu đại khái hiểu được vùng đất mới này.

Vùng đất tu tiên chia làm ba vùng. vùng ít linh khí nhất, hẻo lánh nhất là vùng đất của các người trong các gia tộc bị đày ra đây. Họ là những người trong gia tộc không có tiên khí, không được gia tộc coi trọng. Từ đó họ thành lập làng mạc, thành thị. hàng năm sẽ có một nhóm người từ các gia tộc đến nhập cư nơi đây. Họ cũng không có tiên khí và sẽ đến đây sinh sống, người không có tiên khí sẽ không có tư cách sống ở vùng đất của gia tộc.

Nếu vùng đất này may mắn sản sinh ra người có tiền căn thì có thể may mắn gia nhập các môn phái, một bước lên trời. hai chị em này là một ví dụ.

Vùng đất thứ hai chính là vùng đất của các gia tộc. Ở đây rất nhiều các gia tộc lớn nhỏ sinh sống. vùng đất gia tộc, trung bình cứ mười đứa trẻ sinh ra là có một người có tiền khí. Đây là một tỷ lệ rất cao, nên nhớ nơi phạm nhân quê hương của Từ thì triệu người mới có một người. khi đó, nếu như tư chất tốt thì sẽ gia nhập môn phái từ từ đưa gia tộc lên theo mà phát triển. nếu tư chất kém thì trở về gia tộc bắt đầu quản lý gia tộc.

Vùng thứ ba chính là nơi của các môn phái tu tiên, nơi đây tiền khí đậm nhất. gồm nhiều môn phái lớn nhỏ, trong đó Yêu Thú Sơn môn phái của Túy Từ sẽ gia nhập là một trong bảy môn phái lớn. ở đây các môn phái cạnh tranh rất khốc liệt với nhau.

ba vùng đất này trên bản đồ tựa thế chân vạc.

Đêm đã khuya cả ba dựng thành túp lều ngủ dưới chân núi, Từ dự định sáng mai sẽ lên bái kiến sư phụ. Lúc này chuột tinh đã hoàn thành nhiệm vụ nên đã mang cái nhà chuột cùng nó biến mất trước kết giới của tông môn.

Ba người ngủ ba lều, Lúc này Từ trong lòng hồi hộp nghĩ đến ngày mai sẽ chính thức gặp lại sư phụ, chính thức tu tiên, là cậu hưng phấn trần trọc không ngủ được. Túy Từ đành bước ra khỏi lều nhằm hong gió.

Ánh trăng hôm nay rất tròn và sáng, Túy Từ vừa đi vừa cảm nhận các luồng gió mát thổi, tâm trạng cậu cảm thấy thanh thản. Xa xa cậu thấy Quách Ngọc Trâm đang ngồi trên một tảng đá, mắt hướng về phía nhà cô.

Túy Từ thở dài nghĩ thầm: “ Cô gái thật đáng thương, bây giờ cô cũng giống ta mất đi người thân. chắc cô buồn lắm”

Nghĩ thế nên Túy Từ quyết định đến an ủi nàng. Cậu ngồi cạnh nàng rồi nhìn nàng nói: “ lúc ta lên mười tám cả nhà ta cũng bị ác tật giết hết, ta vì muốn nhanh chóng báo thù đã gia nhập quân đội, rồi làm ám sát, rồi cố gắng thăng quan tiến chức nhằm dựa vào quyền thế để báo thù.”

Ngọc Trâm nhìn Túy Từ với đôi mắt ưu sầu hỏi: “sau đó thế nào?”

Túy Từ nhớ lại nói: “ sau đó ta dựa vào cố gắng của bản thân cuối cùng cũng giết được tên ác tật. Rồi nhờ đó gặp sư phụ, được người chỉ điểm mà đến đây.”

Ngọc Trâm lúc này nhìn Túy Từ say đắm sau đó đầu dựa vào vai cậu. Túy Từ nhìn Ngọc Trâm với khuôn mặt thanh tú, thân hình mảnh mai, tóc suôn mượt, hương thơm từ người nàng thoan thoan bay vào mũi cậu. Bất tri bất giác cậu để im vai cho cô tựa vào.

Lát sau Ngọc Trâm ngước lên nhìn Túy Từ nói: “ Túy Từ ca ca có người yêu chưa?”

“người yêu?”

Từ cười khẩy nói: “ Ta không có người yêu!”

Ngọc Trâm nhìn Túy Từ nói khẽ: “ vậy thiếp làm người yêu chàng được không?”

Túy Từ ngần ra, cậu chưa nghĩ đến điều này. Cậu chỉ xem cô gái là một cô gái đáng thương mà thôi, tình yêu với cô cậu chưa có nghĩ đến. Bất ngờ bị hỏi thế cậu không biết trả lời sao.

“Ta...Ta..”

Cậu chưa kịp nói gì thì cô đã áp đôi môi của mình vào môi cậu. Hai tay nàng ôm chặt Từ. Túy Từ bất ngờ cậu cơ thể cứng đơ, cứ như có một luồng điện chạy thẳng vào cơ thể cậu vậy. Bất giác cậu ôm chặt lại Quách Ngọc Trâm, hôn đáp trả.

Trong đêm tối ánh trăng sáng với vùng đất xung quanh, gió thổi nhẹ nhàng, bất giác ta thấy xung quanh như vùng đất tiên cảnh. Đêm tối cũng là nơi bắt đầu của tội lỗi, cũng là nơi có thể sản sinh một mầm mống của sự sống mới. Dưới trăng sáng có đôi nam nữ ôm hôn nhau đắm thiết.

Lúc này Túy Từ đang hưng hân khám phá đôi môi ngọc của nàng, đôi tay quăn quại mon trón lên tấm lưng ngọc, qua lớp áo mỏng có thể cảm nhận sự mềm mại của nó.

Bỗng cô gái ngưng lại, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt mê đắm nói:

“ chàng, chàng hãy yêu thiếp đi”

Túy Từ lúc này máu cũng đã dồn lên não, không giả vờ quân tử gì mà bế thẳng nàng vào lều, đặt nàng nằm xuống, đôi tay thọc vào áo khám phá hai đồi núi mềm mại của cô.....

Sáng hôm sau Túy Từ tỉnh dậy, cậu nhớ đến cảm giác chinh chiến hôm qua mà lòng thầm nói: “ Thì ra hương vị tình yêu thật ngọt ngào”.

Lúc này Túy Từ không thấy Ngọc Trâm đâu thì mặt quần áo bước ra khỏi lều.

Ngọc Trâm và Chu Du đang nói chuyện gì đó với nhau, Túy Từ bước đến hai người rồi nói:

“Hôm nay ta sẽ lên núi nhập sơn môn, nàng và Chu Du phải chăm sóc nhau cho tốt, khi ta ổn định sẽ xin sư phụ đưa hai người vào yêu thú sơn cùng ta.”

Nói rồi Tử lấy năm cuốn bí kíp võ học đưa cho Chu Du rồi nói: “Đây là của em, lại đây anh xem cơ thể em”

Chu Du bước đến nhận lấy túi bí kíp, sau đó ngồi xuống tùy ý để Tử đặt tay lên lưng mình. Chu Du cảm thấy một luồng sức mạnh ấm áp từ tay Tử tràn vào cơ thể cậu.

Sau mười phút qua đi Tử buông tay ra và nói: “ta đã truyền cho cậu một lượng chân khí, bây giờ cậu đã tương đương phạm nhân đỉnh cấp, rón tu luyện theo sách sau này em sẽ là một người võ nghệ như anh”

Chu Du nước mắt ứa ra cảm động gật gật đầu. Tử vẫn chưa yên tâm truyền cho Ngọc Trâm một ít chân khí rồi nói: “hãy sống cho tốt, đợi ta”

Ngọc Trâm nước mắt tuôn ra như mưa chạy đến ôm chặt cổ Tử Tử mà khóc thút thít: “chàng hãy hứa dù có chuyện gì xảy ra cũng phải cố gắng sống sót không được bỏ rơi thiếp!”

“uhm” Tử Tử cảm động gật gật đầu.

Quyển luyện nửa ngày, cuối cùng Tử quay lưng từ từ bước xuyên qua kết giới thâm nhập vào Yêu Thú Sơn. Cậu không biết rằng sau lần chia tay này cậu không được gặp lại hai người nữa, vì tìm cô gái này mà cậu chu du bốn bề vượt những khó khăn tìm cô. Mà đó là chuyện sau này, giờ đây một thử thách mới đang chờ cậu ở yêu thú sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Yêu Thú Sơn

Nam Nguyên nằm ở phía bắc tu tiên giới, diện tích lớn thứ 2 trong 13 lãnh thổ, có rất nhiều núi non, sông suối, dân cư thưa thớt.

Còn Yêu Thú Sơn trải dài tới tận phía tây Nam Nguyên, phạm vi liên miên ngàn dặm, chẳng những có vô vàn các loại dã thú, ác điều mà còn có cả người nguyên thủy.

Yêu Thú Sơn ở giữa tòa núi non trung bộ này đã sớm bị một trong thất đại tiên phái chiếm cứ đã mấy ngàn năm.

Từ trên nhìn xuống, nơi này và những dãy núi khác cũng không khác gì nhau, cũng có sơn linh hiểm trở, cây cối um tùm rậm rạp, nhưng trên thực tế, nó được một tòa kỳ môn đại trận siêu lớn bao trùm, tất cả đều là ảo ảnh mà thôi. Phía dưới thực ra đã sớm mọc lên vô số lâu đài, đại điện, lại còn có cả một số người tu tiên chân đạp pháp khí hình lá cây bay qua bay lại không ngừng.

Chương môn hiện tại của Yêu Thú Sơn là Phan Đông Sy, tuổi đã hơn trăm nhưng trông vẫn có dáng vẻ của một trung niên khoảng ba mươi, thân mang tu vi hậu kỳ của Kết Đan kỳ, trời sinh tính trầm ổn, có tài tổ chức, có uy vọng rất cao trong bốn môn, các trưởng bối và sư huynh đệ của hắn đều cực kỳ tín phục.

Nhưng hôm nay, vị chương môn luôn thông dong tự tại, tràn ngập tự tin này lại đang mảy mò ngồi trên chủ vị ở đại điện, nhìn cuộc cãi nhau kịch liệt giữa một vị người trung niên và một vị lão giả có vẻ thiếu nhân nại. Còn ở hai bên đang có hơn mười tu sĩ khác cũng đang nhìn, những người này đều là nhân viên quản sự của Yêu Thú Sơn.

“Lãnh Huyết huynh đây rõ ràng là vị đệ tử ta thu nhận lúc ngao du, sao huynh bây giờ đòi tranh đệ tử với ta?” Lão giả giận tím mặt, xông tới quát lên với một trung niên.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là vị lão giả rõ ràng già hơn so với người trung niên rất nhiều, nhưng lại luôn mồm gọi đối phương là sư huynh!

“Diệp sư đệ, người cũng biết ta thuộc máu huyết hệ, một hệ vô cùng hiếm. Mấy năm nay ta chưa có một đệ tử nào ưng ý, nay có một người cùng hệ với ta mà lại tinh thuần một hệ nữa, người nói xem ta sao lại bỏ qua một đệ tử tốt như vậy?” Người trung niên thần tình không đổi, nhẹ nhàng nói.

“Ta mặc kệ, đây là người ta tìm được. Huynh ại cướp ngang xương ai mà chấp nhận được chứ?!” Lão giả mặt đỏ tới mang tai cãi.

“Diệp sư đệ, không thể nói như vậy được! Đệ tử luyện hệ Hòa và Mộc. Trong khi cậu bé kia trong người chỉ thuần hệ Máu Huyết đệ làm sư phụ thì chỉ hại mà không có lợi”.

Người trung niên nói thẳng vào vấn đề, khiến lão giả mặt trắng bệch, không nói được tiếng nào.

Lúc này vị trưởng môn Phan Đông Sy mới lên tiếng: “Hai sư đệ ta nghĩ thế này, các người xem thử ý kiến này của ta thế nào?”

Thấy hai người đã im lặng vị trưởng môn tiếp tục: “Dù sao người cũng là do Diệp sư đệ tìm được, nên Lãnh sư đệ không thể giành như vậy được, tuy

nhien dù sao Lãnh Huyết nói cũng đúng, Diệp đệ thật sự không thích hợp nhận đồ đệ đó. Ta thấy nếu Lãnh đệ có lòng thành thì nên đưa cái giá thích hợp thỏa mãn Diệp đệ, ta nghĩ Diệp đệ cũng không làm khó dễ đâu!”

Lúc này mọi người gác gù nghe trưởng môn nói chuyện phân xử thấu tình đạt lý.

“Vậy nếu Diệp đệ nhường ta đệ tử đó ta sẽ tặng diệp đệ một viên Tảng Nguyên Đan kèm một cuốn công pháp Huyền giai cao cấp hệ hỏa thể nào?” Lãnh Huyết từ tốn nói.

“Thắng Nguyên Đan” nghe ba chữ này mọi người sùng sốt. Đây là đan dược khó mua được, nó có thể đề cao kết đan kỳ uồn lên một giai trong khoản mười phút. tuy nghe có vẻ ít nhưng nếu chiến đấu sinh tử với đối thủ ngang cơ mà có nó không khác nào thêm một cái mạng. Cái quý của nó là không có tác dụng phụ.

Nghe đến đây thì lão già họ Diệp nói:“ nếu trưởng môn sư huynh và Lãnh Huyết sư huynh nói thế thì lão đây nếu từ chối thì không nể mặt mọi người rồi!”

“ha, ha có được các trưởng lão như Diệp đệ thì Yêu Thú Sơn chúng ta ngày làm bá chủ Tinh Châu không còn xa”

Dưới chân núi, một thanh niên bên hông đeo kiếm, tái dài cột đuôi gà, mặt áo đỏ lưng bên hông là một túi trữ vật. Đang từng bước leo lên các bậc thang của Yêu Thú Sơn. Người này không ai khác chính là Túy Tửu, Cậu leo cả hai mươi phút mới lên tới đỉnh. Lúc này có hai người đang gác cổng khi thấy Túy Tửu thì cản lại.

Một người nói:“vị sư huynh xin đứng lại, Có lệnh bài không?”

Túy Tửu nhìn hai người gác đầu nói:“ Ta là đệ tử của Tịnh Lâm sư phụ, trong người ta không có lệnh bài!”

“Đệ tử của chấp sự Tịnh Lâm sao?” hai người nghi hoặc nhìn nhau rồi một người nói:

“Vậy sư đệ đợi ta một chút ta phải thông báo một tiếng”

Từ hai tay chấp lại nói:“ Vâng”.

Một người cầm một lá bùa màu vàng phóng đi, lá bùa bay ngoằn ngoèo vút vào trong kết giới của sơn môn.

Ba phút sau kết giới mở ra một khe rãnh lớn, Tịnh Lâm bước ra cười ha ha nói:

“ ha ha không ngờ ngươi đến được đây trước một tháng. không tệ không tệ.”

“Trước một tháng” Tửu ngó người, cậu tưởng mình đến đây nhanh lắm không ngờ mới đó từ lúc lần đầu gặp Tịnh Lâm tới giờ đã hai năm, nghĩa là cậu bị vây trong ranh giới hơn một năm trời. Tửu thầm nghĩ nếu không nhờ người bảo vệ cho qua truyền tống trận vậy không biết đến bao giờ mình mới đến được đây nữa.

Lúc này Tịnh Lâm lấy một tấm thảm ra bước vào bảo Tửu bước lên. Khi Tửu bước lên thì tấm thảm từ từ bay lên, Tửu mất thăng bằng suýt té. Tịnh Lâm cười nói

“Đây là pháp khí phi hành, sau này chỉ cần con chăm chỉ tu luyện thì sẽ có một cái”

Túy Tửu hậm mộ không thôi, lúc này tấm thảm chờ hai người bay thẳng vào tông môn, từng cơn gió mát phả vào mặt, Túy Tửu thích thú ngắm nhìn xuống dưới lòng thâm mong sau này mình cũng sẽ bay lượn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Yêu Thú Sơn (2)

Khi đến một đại điện, Tịnh Lâm hạ xuống. Lúc này lập tức dẫn Túy Tửu hướng ra ngoài điện, cũng bắt đầu nói cho hắn biết quy củ trên dưới tại Yêu Thú Sơn cùng giới thiệu một vài thường thức. Túy Tửu đọc theo đường đi tập trung tinh thần lắng nghe, đối với hoàn cảnh tại Yêu Thú Sơn cũng đã có ít nhiều sơ bộ hiểu rõ.

Yêu Thú Sơn từ trên xuống dưới tổng cộng có hơn một vạn đệ tử, trong đó đệ tử Luyện khí kỳ chiếm hơn tám mươi phần trăm, đệ tử Trúc cơ kỳ chỉ có khoảng một ngàn bảy trăm người mà thôi, những người này mới là lực lượng trung kiên của Yêu Thú Sơn.

Mà các đại cao thủ Kết đan kỳ, cũng chỉ có hai trăm người, bọn họ cơ bản đều là chức cao vọng trọng quản lý các việc lớn nhỏ trong sơn môn, có một

bộ phận bề quan thường xuyên không hề hỏi đến chuyện trong cốc. Trừ phi có đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong của Yêu Thú Sơn, nếu không ngay cả bản thân Phan trường môn, bình thường cũng không thấy mặt những người này.

Về phần tu sĩ cấp tiên thiên chỉ có sáu người duy nhất trong sơn cốc, chỉ có sáu vị sư thúc tổ của mấy người Phan Trường môn, nghe nói tuổi đã hơn chính trăm, chẳng những một thân pháp lực sâu không lường được, đạo thuật thông huyền, lại có thể nguyên anh xuất khiếu, thân du vạn lý, quả thực là một vị thần tiên sống. Bất quá, một số lão đã sớm không có mặt ở trong cốc, mà cũng không có ở trong Nam Nguyên, mà là chu du các vùng khác, ai cũng không biết khi nào mới có thể hỏi cốc.

Đệ tử trong cốc được phân ra làm ba tầng.

Cấp thấp nhất chính là các đệ tử chưa từng được uống qua Trúc cơ đan (đan được để đột phá trúc cơ), những người này trong cốc là nhiều nhất, cũng là nhóm người có pháp lực thấp nhất. Những người này chẳng những bình thường phải làm tạp vụ nhiều nhất, thời gian tu luyện là ít nhất, hơn nữa là người có địa vị thấp nhất ở trong sơn cốc, mặc dù bọn họ cũng có một cái tên gọi rất là khí thế: “Linh việc đệ tử”.

Địa vị so với bọn họ tốt hơn một chút là những đệ tử đã được dùng Trúc cơ đan nhưng chưa tiến vào Trúc cơ kỳ. Những người này công pháp cơ sở cơ bản đã tiến tới đỉnh điểm, pháp lực so với các Chấp sự đệ tử mạnh hơn rất nhiều, thậm chí có một vài công pháp hoàng giai trung cấp đơn giản bọn họ cũng có thể sử dụng, có chức trách trông coi các linh việc đệ tử, bình thường được gọi là “quản sự đệ tử”.

Mà địa vị tối cao nhất, được đãi ngộ tốt nhất chính là các đệ tử có thể tiến vào Trúc cơ kỳ. Bọn họ được trời phú, mới có thể tính là người tu tiên chân chính, là tu sĩ chân chính bước trên con đường tu tiên.

Những người này sau khi Trúc Cơ thành công, sẽ được làm các chấp sự quản lý các việc trong tông môn cho phép tìm nơi linh khí sung túc tại Nam Nhạc sơn mạch, để một mình tu luyện, có thể không cần chịu bất cứ tạp vụ gì, chỉ chuyên tâm tu luyện, hơn nữa hàng năm còn có thể được phát cho các loại vật liệu hi hữu cùng một lượng lớn linh thạch, để trợ giúp tốc độ tu luyện của bọn họ. Nghĩa vụ duy nhất của bọn họ chính là khi bốn môn gặp đại địch thì mới ra tay, không được kháng lệnh.

Yêu Thú Sơn ngoài trừ những đệ tử này ra, còn có các vị trưởng lão có thực quyền chân chính thao túng trong phái.

Các trưởng lão này đều sau khi tiến vào kết đan kỳ, trải qua một thời gian tu luyện, tự biết vô vọng tiến vào Tiên Thiên kỳ. Bọn họ tự nguyện không tiếp tục tu luyện, mà nguyện ý phụ trách các sự việc trong sơn cốc. Diệp Tính lão giả cùng mười mấy người trong đại điện kia đều là trưởng lão như vậy.

Chân chính quyết định đến sinh tử tồn vong của môn phái, chính là các tu sĩ Tiên Thiên kỳ không để ý tới các sự việc bên ngoài. Chính là có sự tồn tại của bọn hắn, mà tà ma ngoại đạo mới không dám tới tận cửa nhà, Yêu Thú Sơn mới có thể trở thành một trong Thất đại tiên phái cho đến nay. Nếu không Yêu Thú Sơn trong Thất đại tiên phái sớm đã bị các yêu nhân pháp lực cao thâm, diệt môn vô số lần rồi.

Đương nhiên ngoài những nội dung đã nói, cũng không phải là nguyên từ lời của Tịnh Lâm sư phụ nói ra, mà là Túy Tử từ lời kẻ của đối phương cũng những suy đoán mà tổng kết ra.

Điều này làm cho Túy Tử đối với hoàn cảnh vị trí cùng địa vị của bản thân càng có nhận thức rõ ràng hơn, đối với cuộc sống của hắn sau này cùng với các đồng môn khác cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Ngoài ra, các công pháp trong tông môn cũng có phân chia cấp bậc rõ rệt làm bốn phần hoàng, huyền, địa, thiên.

Mỗi cấp chia làm ba phần là sơ, trung, cao. bình thường các đệ tử luyện khí học các công pháp hoàng giai sơ, trung phẩm. các đệ tử cao cấp mới được học công pháp hoàng giai cao cấp. Tơ thuật của Túy Tử là hoàng giai sơ cấp.

Sau khi được Tịnh Lâm kiểm tra cẩn thận thì Túy Tử mang trong người ba hệ đó là hắc ám hệ, tơ hệ, dung hợp hệ. toàn là những hệ khá hiếm, trong đó tơ hệ trùng với Tịnh Lâm.

Tịnh Lâm có tu vi trúc cơ hậu kỳ, là chấp sự trong tông môn, địa vị thuộc trung tầng. Ông sắp xếp cậu làm tạp vụ cho Âm Thực đường. Sau đó cho cậu một quyển sách tâm đất những kinh nghiệm ông sống trong hai trăm năm qua. Rồi sau đó đi làm công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Tạp vụ

Hôm sau, Túy Tử bị gọi vào một tòa nhà chuyên môn an bài đệ tử mới nhập môn công tác, một hoàng y thanh niên khuôn mặt gian xảo, mặt mang vẻ khinh thường, đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần, cười nhạt nói:

- Người chính là Túy Tử từ vùng đất man di hèn mọn kia dựa vào may mắn mới trở thành đệ tử cho Tịnh Lâm sao?

Túy Tử nhìn hắn một cái, trầm mặc không nói, thanh niên lông mày nhíu lại, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, từ ngày mai bắt đầu mỗi ngày mặt trời vừa mọc lên đến nơi này của ta báo cáo, công tác của ngươi chính là nấu nước, không đủ mười vại lớn, sẽ không có cơm ăn, nếu như liên tục bảy ngày vẫn không hoàn thành, ta sẽ bắt báo trưởng lão, đem ngươi trục xuất Yêu Thú Sơn. Đây là quần áo của ngươi, nhớ kỹ, đệ tử của chấp sự chỉ có thể mặc áo xám, chỉ có trở thành đệ tử chính thức, mới có thể phân phát quần áo màu sắc khác.

Nói xong, hắn bực mình đem một bộ quần áo cùng với thất thế bài còn đang ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần không hề để ý tới đối phương.

Túy Tửu cầm lấy quần áo, hỏi:

- Ta nghỉ ngơi ở đâu?

Thanh niên mắt cũng không mở, không chút để ý nói:- Đi hướng Bắc, tự nhiên sẽ nhìn đến một loạt phòng ốc, đem thế bài đưa cho đệ tử nơi đó, liền an bài phòng cho ngươi.

Túy Tửu ghi tạc trong lòng, xoay người hướng bắc đi đến, đợi hắn đi rồi, thanh niên mở to mắt, miệt thị lắm lắm.

- Lại có thể dựa vào tên phế vật Tịnh Lâm mới gia nhập vào đây, thật sự là đệ tử của một phế vật thì sau này cũng là phế vật.

Đi ở bên trong Yêu Thú Sơn, Túy Tửu dọc theo đường đi nhìn thấy phần lớn đệ tử đều là mặc áo xám, một đám bộ dạng hấp tấp, sắc mặt lãnh đạm, có một số trong tay còn cầm công cụ lao động, về mặt lộ chút mệt mỏi.

Vẫn hướng bắc đi được hồi lâu, rốt cục nhìn đến một loạt phòng ốc không lớn, ở đây áo xám đệ tử phải so với nơi khác nhiều hơn không ít, nhưng vẫn như cũ vẫn cứ làm việc của bọn họ, rất ít nói chuyện với nhau.

Sau khi đem thế bài giao cho hoàng y đệ tử phụ trách nơi đây, đối phương nói cũng chưa từng nói một câu, không kiên nhẫn chỉ một căn phòng.

Túy Tửu cũng đã quen với biểu tình lãnh đạm của mọi người ở đây, đi đến phòng ở, đẩy cửa đi vào nhìn thấy, căn phòng không lớn, hai chiếc giường gỗ, một bàn, quét dọn rất sạch sẽ, mức độ mới cũ cùng trong nhà không sai biệt lắm.

Hắn chọn lấy một giường gỗ thoát nhìn không người sử dụng, đem hành lý để lên, lúc này mới nằm ở trên giường trong lòng suy nghĩ rất nhiều, tuy rằng cuối cùng vào được Yêu Thú Sơn này, nhưng cũng không phải như hắn tưởng tượng như vậy có thể tu luyện tiên thuật, lúc trước nghe ý tứ của thanh niên hoàng y kia, công tác của mình là nấu nước.

Nghĩ đến đây, hắn than nhẹ một tiếng, sờ sờ cuốn bí kiếp chế tạo vũ khí của Thanh Hải ra đọc, quyển sách này là thứ hắn cực kỳ lưu ý, Túy Tửu đọc sách xong đến đọc cuốn kinh nghiệm sống cả đời của Tịnh Lâm, biết rất nhiều truyện xưa, trong đó bao gồm chuyện thất phu vô tội hoài bích có tội, những kinh nghiệm đối nhân xử thế. Hắn thâm hạ quyết tâm, sau này phải làm một tu tiên đỉnh cao để cứu sống gia đình.

Không lâu sau, màn đêm buông xuống, một thiếu niên áo xám thân thể gầy yếu về mặt mang thần sắc mệt mỏi, đẩy cửa phòng ra đi vào, sau khi hắn nhìn thấy Túy Tửu ngất ra, đánh giá cẩn thận một phen, cũng không hề để ý tới trực tiếp nằm ở trên giường, ngủ say như chết.

Túy Tửu lấy thức ăn ra ăn, đây là thức ăn trong người tửu còn sót lại. Tên thiếu niên nhìn thấy thức ăn thì bụng sôi ùng ục nói:

“cho ta ăn với được không?”

Túy Tửu lập tức đem ra mấy củ khoai lang ném tới trên giường đối phương, cười nói:

- Ta nơi này có rất nhiều, ngươi thích ăn thì ăn nhiều một chút.

Thiếu niên lập tức nắm lên, ăn ngấu nghiến nuốt vào trong bụng, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh rót chén nước, uống một ngụm, thở dài:

- Con mẹ nó, tiểu gia ta hai ngày cũng chưa ăn gì, bạn hữu, cảm ơn. Đúng rồi, ngươi tên gì?

Túy Tửu nói tên ra, thiếu niên nghe xong, nhất thời ngạc nhiên, thất thanh nói:

- Ngươi là Thập Tam hả?

Nói đến đây, hắn cười nhẹ nói:

- Bạn hữu, ta gọi là Thập Tam.

Túy Tửu lại đưa qua mấy củ khoai lang.

Thập Tam vội vàng tiếp nhận, sau ăn mấy khẩu ngượng ngùng nói:

- Túy Tửu, ngươi vẫn là chờ cho mình chút đi, ngươi mới tới đây, không biết con chồn tạp vụ ở đây trong lòng tâm địa gian xảo, chờ ngày mai ngươi làm việc sẽ biết rõ, con mẹ nó, hắn quả thực sẽ không nhìn những đệ tử của các chấp sự chúng ta như con người!

- Con chồn?

Túy Từ giật mình, người thứ nhất hần nghĩ đến chính là người thanh niên áo vàng lúc trước cười nhạo mình, cảm thấy hần có vẻ phù hợp với danh hiệu này, nhưng trong lòng không biết rốt cuộc đối phương nói có đúng là hần ta hay không.

- A? Người chưa nhìn thấy hần? Chính là thằng cha phụ trách an bài công tác đệ tử của chấp sự chúng ta, hần cũng là đệ tử của một chấp sự, chẳng qua đã đạt được tư cách tu luyện tiên pháp, mặc áo vàng, vừa nhìn đã thấy không phải là người tốt gì, giống như một con chồn con, chúng ta thường ở đằng sau vụng trộm gọi hần như vậy.

Thập Tam nuốt nước miếng, nghiêng răng nghiêng lợi giải thích.

Túy Từ ăn miếng khoai lang, nói:

- Ta biết người người nói là ai, hôm nay ta nhìn thấy hần rồi, hần nói với ta từ ngày mai bắt đầu mỗi ngày gánh đầy mười vại nước, nếu không sẽ không có cơm ăn.

Thập Tam chột lạng người, nhìn chằm chằm Túy Từ một hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Bạn thân, người không phải trước kia cùng hần có thù oán chứ?

Túy Từ lắc đầu, hỏi:

- Làm sao vậy?

Thập Tam dùng một ánh mắt đáng thương nhìn Túy Từ, hỏi:

- Túy Từ, có phải người cho rằng cái vại lớn chứa nước mà hần nói thì cũng lớn như cái vại dùng trong nhà chúng ta?

Nói xong, hần còn dùng tay ra dấu một cái.

Túy Từ trong lòng dâng lên dự cảm không tốt lành, gật gật đầu.

Thập Tam cười khỏ, nói:

- Người nhất định là đắc tội con chồn rồi, vại lớn mà hần nói lớn xấp xỉ với phòng ở chúng ta. Ôi! Cả mười vại nước. Túy Từ, ta không ăn khoai lang này nữa, người giữ đi, ta ước chừng không sai thì có thể bốn năm ngày người không có cơm ăn đấy. Người mới tới, vài cái địa phương trong núi có quả dại đều bị người khác chiếm lấy, chỉ có người già mới có thể đi hái vài trái, ngày mai ta vẫn còn ăn quả dại của ta đi.

Nói xong, hần đặt mấy củ khoai lang còn lại ở trên bàn, thờ dài rồi lại nằm xuống giường ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cuộc sống trên Yêu Thú Sơn

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, hần liền từ trên giường bò dậy, Thập Tam còn đang ngáy khò khò, Túy Từ thay áo màu xám, vội vàng đi về phía phòng tạp vụ, phút chốc đã đi đến chỗ này, mặt trời dần dần từ hướng Đông xuất hiện, thanh niên áo vàng đẩy cửa phòng ra, liếc con mắt nhìn Túy Từ, nói với giọng ái ái cổ quái:

- Coi như đúng giờ, đi vào lấy thùng nước đi rồi theo cửa Đông đi ra ngoài, ở giữa núi có con suối, tới đó gánh nước.

Nói xong, hần không ở để ý tới Túy Từ đang khoanh chân ngồi dưới đất, quay về mặt trời mọc chậm rãi thở nạt, từng tia khí trắng nhàn nhạt từ mũi hần tỏa ra, như hai con Bạch Long cuộn mình.

Túy Từ mất lộ về hãm mộ, đi vào gian phòng nhìn một vòng, rốt cục ở một chỗ phía sau cửa thấy được mười cái vại nước khổng lồ kia, cười khỏ một tiếng, hần xách lên hai cái thùng nước đi về phía cửa Đông.

Đi đoạn đường rất xa, lúc này mới đi đến con suối mà đối phương nói, nơi đây phong cảnh rất xinh đẹp, tiếng nước vang lên ào ào, giống như âm thanh của tự nhiên tràn ngập lòng người.

không rảnh ngắm cảnh đẹp này, mức đầy thùng nước rồi vội vàng xách lên đi về phía trên núi.

Mãi cho đến hoàng hôn, hần mới đổ đầy sáu vại, nếu không phải buổi trưa hần có khoai lang và ít thức ăn lấp đầy bụng thì căn bản là không có sức lực tiến hành công việc còn lại. Mặc dù như thế, hiện tại hai chân tay của hần đã tê mỏi, vừa cố sức liền đau đớn khó chịu.

Hắn do dự một lát rồi mang theo nửa thùng nước tìm được một chỗ không người, cẩn thận ở bốn phía quan sát một lát, sau khi xác định không có người, Túy Tửu ngồi xuống bắt đầu vận công hấp thu chân khí đan của hấp yêu lão ma. Thời gian qua đi, lúc này chân khí đan nhỏ lại chỉ còn một phần ba. Túy Tửu thấy người khoan khoái cười thầm nói:

“Lúc trước truyền nội công cho hai chị em bây giờ hấp thu lên được cao thủ đỉnh cấp, bây giờ ta đã là một siêu cao thủ rồi, đợi cơ thể thích ứng ta sẽ đột phá truyền kỷ.”

Sau khi đã hấp thu chân khí, bắp thịt hắn không còn đau nhức, tinh thần sáng khoái, sức mạnh tăng lên chưa bao giờ có lập tức tiếp tục công việc gánh nước.

Một ngày này, hắn đổ đầy mười vại.

Không lâu sau đó, Thập Tam đã trở lại, trên mặt vẫn là cái vẻ mặt mệt mỏi quá độ như cũ kia, hai người nói chuyện với nhau vài câu, Thập Tam do dự nửa ngày, ấp a ấp úng xin hai củ khoai lang, sau khi ăn xong liền nhào lên giường rồi ngủ say khò khò.

Thời gian rất nhanh trôi qua, trong nháy mắt Túy Tửu ở Yêu Thú Sơn đã được một tháng rồi.

Túy Tửu hiện tại đã biết, công việc của Thập Tam là đốn củi, mỗi ngày phải chặt đủ số lượng củi mới có thể ăn cơm, từ lúc hắn bắt đầu trở thành ký danh đệ tử Yêu Thú Sơn thì vẫn luôn đốn củi, đã ba năm rồi, ba năm trước đây hắn vẫn thường ba bốn ngày mới có thể ăn một bữa cơm, toàn dựa vào uống nước lấp đầy bụng, hiện nay hắn đã rút ngắn thời gian lại, hai ngày đã có thể ăn một bữa cơm.

Theo lời hắn, đệ tử của chấp sự phải làm tạp vụ mười năm, làm đến mỗi ngày ba bữa cơm đều chẳng có, chỉ có đồng thời thỏa mãn hai cái yêu cầu này thì mới có thể được truyền thụ một ít tiên pháp trụ cột.

Nội môn đệ tử bất đồng với bọn họ, chúng đều có sư phụ là các trưởng lão và không cần làm bất cứ tạp vụ gì, mỗi người có gian phòng riêng, công việc chủ yếu của bọn họ chính là tu luyện.

Một tháng nay, Túy Tửu mỗi ngày khi gánh nước đều mệt mỏi sau đó lại hấp thu ít chân khí cơ thể càng ngày càng cường tráng, cơ bắp tay chân nổi cuộn cuộn từ lúc bắt đầu sáu ngày mới gánh đầy mười vại, đến bây giờ chỉ cần sáu tiếng là có thể làm được.

Thời gian rảnh Túy Tửu tu luyện hấp tinh đại pháp cùng điều khiển mười sáu quân cờ, bây giờ cậu đã đại thành.

Qua một tháng này, hầu như tất cả đệ tử của chấp sự đều biết Túy Tửu, cả đám nhìn thấy hắn đều lộ ra vẻ mặt cao quý, ngôn ngữ châm chọc ác độc.

Túy Tửu đối với việc này đều là coi thường, hắn biết trong lòng mỗi người trong số những đệ tử này đều biến thái, khi hắn chưa tới thì những người này nằm ở tầng dưới cùng của môn phái, trên người thừa nhận đau khổ mệt mỏi không cách nào phát tiết, hiện tại hắn đến đây, chỉ là một tên đệ tử của chấp sự mới nhập môn cho nên hắn trở thành đối tượng để mọi người có thể bắt nạt. Thật đúng như câu ma cũ bắt nạt ma mới.

Trong lòng hắn cười lạnh lùng, biết rõ loại chuyện này không phải phản kháng là có thể giải quyết, bên trong môn phái quan niệm cường giả vi tôn, những đệ tử này nhập môn sớm hơn so với hắn, thân thể từng người đều rất cường tráng, thậm chí cũng có người còn học được một ít tiên pháp hoàng giai trung cấp, nếu như hắn phản kháng thì tuy không chịu thiệt nhưng nhờ cuốn kinh nghiệm của Tịnh Lâm nên cậu xem bọn chúng như mấy tên hề nhầy nhót mà thôi.

Tuy nhiên Túy Tửu cũng không phải cái loại người tính cách yếu đuối, hắn đã nhớ kỹ tất cả diện mạo những kẻ châm chọc ở trong lòng, chờ đợi sau này thực lực tăng cường sẽ trả thù từng tên.

Mang theo ý nghĩ như vậy, hắn liền giống như kẻ điếc người mù, mặc kệ người khác nói thế nào, vẫn như cũ chuyện ta ta làm, mỗi ngày ngoài việc gánh nước ra chính là lên núi hấp thu chân khí của lão yêu sớm ngày lên truyền thuyết, và nghiên cứu chế tạo áo giáp, vũ khí của Thanh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Xung đột

Sáng hôm nay như mọi ngày, Túy Tửu đã gánh nước xong, lúc này cậu chuẩn bị đi vào nhà kho chứa các loại khoán mạch để rèn chế ra áo giáp. Đang đi thì phía xa xa có ồn ào, Túy Tửu nghĩ thầm:

“xem ra có đánh nhau, ta đến để xem thử. Dù sao ta cũng chưa thấy người tu tiên đánh nhau bao giờ.”

nghĩ là làm Túy Tửu đi đến thì thấy bốn tên đệ tử mặt áo tím, đang đánh đập chà đạp một đệ tử áo xám, xung quanh có khá nhiều đệ tử vây quanh xem nhưng mấy may không can ngăn. Túy Tửu nghĩ thầm “ý lớn hiếp nhỏ, ý đông hiếp ít đây mà!”

Khi nhìn kỹ hơn thì không ngờ Túy Từ nhận ra người áo xám bị đánh là Thập Tam. Dù sao thời gian ở đây cạn và Thập Tam khá thân, thấy bằng hữu bị ức hiếp không thể không cứu. Túy Từ phóng đến hét lên

“dừng tay”

Bốn tên nhìn thì thấy Từ mặc áo xám thì kinh hãi, không đánh Thập Tam nữa mà phui phui tay, một tên liếc mắt nhìn Từ cũng không thèm, mà hấn nhìn đồng bọn nói: “chúng ta đi.”

“Các người không định xin lỗi rồi hãy đi sao?” Từ lạnh lùng nói.

Không gian chung quanh đột nhiên chìm trong yên lặng, không ít thiếu niên thiếu nữ ngạc nhiên nhìn thiếu niên đang nói kia. Lúc này, mặc dù hắn có một mình nhưng dường như lại thêm chút gì đó lạnh lùng và nguy hiểm dữ dội.

Đám người áo tím cũng cảm thấy ngạc nhiên, mặt ai nấy đều đỏ lên. Dĩ nhiên, bọn họ không hề nghĩ tới, một tên đệ tử áo xám mà dám nói chuyện với họ như vậy.

“Xin lỗi hả?”

Gương mặt một tên chợt tối sầm lại, y cười mỉa mai: “Người dựa vào cái gì?”

Xưa nay y vốn là kẻ ngông cuồng đệ tử của một trưởng lão, hẳn chuyên ức hiếp các đệ tử cấp thấp này, giờ muốn y xin lỗi thì chẳng phải tên này quá ngu ngốc rồi sao?

“Xem ra không thể nói chuyện nhẹ nhàng được rồi.”

Túy Từ không nói gì thêm, bước từng bước tới bọn bốn người áo tím.

Bốn người áo tím lạnh lùng nhìn Túy Từ đang đi tới, liếc mắt nhìn nhau hội ý, trong mắt cả ba thoáng hiện lên hàn quang.

“Ra tay đi!”

Một tên quát khẽ một tiếng, tiên lực trên tay y lập tức tuôn ra, chân y giẫm mạnh xuống đất, lao thẳng tới Túy Từ. Ở đằng sau y, hai tên khác, một trái một phải nhanh chóng đuổi theo rất ăn ý. Tên còn lại thì phóng lên cao hòng khóa tất cả đường lui của Túy Từ.

Xung quanh bắt đầu ồn ào hẳn lên, xì xào mắng Túy Từ ngu ngốc dám chống đối đệ tử của trưởng lão.

Trong bốn người, thực lực của tên lông mày rậm là cao nhất. Y đã đạt tới luyện khí cấp tám nên công kích của y sắc bén nhất, linh lực bao trùm hai tay, chưởng phong như đao nhắm thẳng tới phía Túy Từ.

Nhưng lúc chưởng phong đáng sợ kia sắp đánh trúng Từ, ba người kia đột nhiên bước sang ngang nửa bước, thân hình áp sát tên lông mày rậm. Trên khuôn mặt thanh tú kia, hai hàng lông mi cũng nhấc lại như lợi kiếm rời vỏ, gương mặt vốn hiền lành chợt trở nên lạnh lùng, lộ ra sức tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Túy Từ không đối chiêu với tên lông mày rậm mà chỉ nhắm đến ba tên đang theo sát phía sau. Chân khimàu xanh che phủ đầu ngón tay, năm ngón tay mở lớn mang theo tiếng gió đánh tới ba người kia.

“Toái Thần Chưởng”

“Ba....Ba....Ba...”

Ở phía sau, bangười áo tím cũng bị chiêu thức kỳ lạ của Túy Từ làm cho kinh ngạc, nhưng bọn họ lại không đủ thời gian để tránh né nên chỉ biết cắn răng vận chuyển sức mạnh toàn thân đánh ra một quyền.

Chỉ cần bọn họ quán lấy Túy Từ trong giây lát thì lông mày rậm có đủ thời gian quay lại giúp đỡ, đến khi đó, cả bốn có thể dễ dàng vây công hắn.

Đã là đệ tử của các trưởng lão nên hiển nhiên họ không phải là người bình thường, chẳng qua bọn họ đoán sai thực lực của thiếu niên trước mắt, không ngờ hắn lại chiến đấu thuần thục đến mức ghê gớm như thế.

Khi sắp tiếp xúc với năm đám của bangười kia, bàn tay Túy Từ đột nhiên lướt qua, đánh thật mạnh lên cổ tay bọn họ.

Quyền của hai người ba người áo tím về phía trước, nhưng giờ lại dễ dàng bị đánh vào điểm yếu nên không khỏi ngã nhào tới trước. Trong lúc bọn họ còn chưa đứng vững thì chưởng phong của Túy Từ lướt qua cánh tay hai người như linh xà xuất động, không chút khách khí đánh thẳng lên lồng ngực bọn họ.

“Bụp!”

Âm thanh trầm thấp vang lên, thân thể bangười áo tím bay ngược ra sau trước sự kinh ngạc của mọi người rồi rơi mạnh xuống đất. Bangười họ kêu la thảm thiết, quần áo trước ngực đã hoàn toàn nát bươm.

Chỉ giao đấu một chiêu mà ba người áo tím đã thảm bại hoàn toàn.

Tới khi tiếng kêu la thảm thiết của bang người áo tím vang lên thì đám đệ tử xung quang mới kịp nhận ra điều gì vừa xảy ra, họ đồng thời tự hỏi, không phải quá nhanh rồi sao?

“Tên khốn!”

Tiếng hét phần nộ truyền tới từ đằng sau, lông mày rậm nhìn thấy cảnh ban này thì hết sức tức giận, mặt đỏ bừng lên. Y thực sự không nghĩ tới Túy Tửu sẽ tránh mình rồi đánh bang người kia trước.

“Viêm chương!”

Tiền lực màu đỏ trên hai tay lông mày rậm bùng lên như một ngọn lửa khiến không khí xung quanh nóng lên không ít.

Đệ tử xung quanh thấy thế cũng nhốn nháo hẳn lên, đây là thực lực của đệ tử của các trưởng lão hay sao?

Lúc này, Túy Tửu quay người nhìn lông mày rậm đang giận dữ lao tới, bàn tay nắm chặt thành quyền, không hề có ý định né tránh, linh lực màu xanh cuộn bùng lên, rồi hất cũng tung ra một chương.

“Rầm!”

Chương và chương va mạnh vào nhau, hai luồng tiên lực và chân khí đỏ xanh cuộn lại khiến không gian bị chấn động. gương mặt lông mày rậm đỏ hẳn lên, cơ thể run bần bật, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng, bước chân lao đảo lui lại, cuối cùng ngã ngồi xuống đất.

Chỉ một chiêu đã phân định thắng thua.

Tuy hẳn là Luyện Khí cảnh cấp tám, nhưng rõ ràng chân khí của siêu cao thủ Túy Tửu hoàn toàn hơn xa lông mày rậm.

Ba người áo tím bị đánh ngã xuống thấy cảnh này cũng trợn mắt há hốc mồm, rõ ràng lông mày rậm mở cảnh giới Luyện Khí cấp tám nhưng lại không đỡ nổi một quyền của Túy Tửu sao?

“Không thể nào!” lông mày rậm chặt vật ngồi trên mặt đất cũng lộ ra vẻ mặt khó tin, vết máu trên miệng cũng quên lau đi.

“Tanh niên kia thật là lợi hại!”

Bọn người xung quanh ở cạnh đó cũng ngơ ngẩn, hớn hờ mặt mày. Bọn họ không ngờ rằng trong tình cảnh một đấu bốn mà Túy Tửu lại hoàn toàn chiếm thế thượng phong như thế.

Khuôn mặt của Túy Tửu vẫn điềm tĩnh như cũ, hất nhìn chăm chăm lông mày rậm đang ngồi chặt vật dưới đất, lạnh lùng nói: “Còn chưa định xin lỗi sao?”

Sắc mặt lông mày rậm khẽ biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Năm mơ đi!”

Dường như Túy Tửu sớm đoán được y sẽ nói như thế nên gạt đầu, trên mặt càng lạnh hơn, sau đó hất bước tới chỗ lông mày rậm, chân khí màu xanh dần hiện ra quanh hai tay bàn tay.

Lông mày rậm nhìn thấy Túy Tửu tiến tới với dáng vẻ đó thì không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng.

Túy Tửu bước tới gần bốn người, chân khí màu xanh trên bàn tay càng thêm dày đặc, nhưng ngay khi hất đứng sát bên người lông mày rậm thì chợt có tiếng vỗ tay vang lên.

“Ha ha, không ngờ một tên đệ tử của chấp sự lại mạnh mẽ như vậy?”

Túy Tửu nghiêng đầu nhìn về chỗ mọi người đang tách ra, tại đó có một người mang theo dáng vẻ tươi cười chậm rãi đi tới, những đệ tử xung quanh thấy vậy đều tự động lui lại, trong mắt thoát hiện lên chút sợ hãi.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thiếu niên kia dừng lại trước mặt Túy Tửu. Gã có gương mặt anh tuấn, khoe miệng hơi nhếch lên kia toát lên vẻ kiêu ngạo. Lúc này, hất khoanh tay trước ngực, nhìn Túy Tửu bằng ánh mắt như thể đang nhìn một con mồi.

Đây là đệ tử mạnh nhất của Diệt trưởng lão.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đối mặt

Ngày hôm nay, khi ánh nắng rực rỡ chiếu xuống phía đông Yên Thú Sơn. Lúc Này Tửu đang đối mặt với sư huynh bốn tên áo tím là đệ tử mạnh nhất của Diệp trưởng lão.

Chuyện đệ tử của các trưởng lão ăn hiếp đệ tử của các chấp sự, xưa nay không hiếm. Nhưng xưa nay, đệ tử của chấp sự luôn yếu đuối không dám phản kháng, dù phản kháng cũng đánh không lại. Chưa người nào phản kháng lại mà có kết cục tốt cả.

Tiếng nói chuyện đan xen vang lên, Ở trong khoảng sân rộng này có rất nhiều người và họ nhìn Túy Tửu với ánh mắt đáng thương.

“Đây chính là đại đệ tử của Diệp trưởng lão tên Sở Khanh. Nghe nói Sở Khanh sư huynh đã là luyện khí cấp chín đỉnh phong, một năm trước chỉ mới luyện khí cấp bảy đã xếp hạng 210”

Đám đệ tử ngồi bất đầu rì rầm bàn tán, Sở Khanh ở bên cạnh nghe vậy thì nhếch miệng cười khoái trá. Một số đệ tử ngẩn mặt nhìn nhau, than khẽ một tiếng lo lắng giùm Tửu.

Sở Khanh lúc này lên tiếng nói: “Dám bất kính với đệ tử chính thức chúng ta, ngươi cái tên đệ tử hèn mọn, hôm nay ta sẽ thay sư phụ ngươi dạy dỗ ngươi.”

Túy Tửu cũng thâm vận chân khí, luyện khí cấp chín ngang ngửa với siêu cao thủ nên cậu không dám khinh thường. Giả như bây giờ cậu mà là luyện khí cấp năm thì cậu có thể dung hợp luyện khí năm với cao thủ cấp năm thì khi hai loại tiên chân khí kết hợp thì cậu sẽ tương đương gần với trúc cơ, tên Sở Khanh sẽ không phải đối thủ.

Tuy nhiên cậu mới luyện khí cấp bốn đỉnh, dù kết hợp chân khí cấp bốn thì chỉ tương đương cao thủ cấp tám, bởi vậy Tửu chỉ có thể dùng chân khí với thực lực siêu cao thủ giao chiến.

“xoẹt...”

Chân khí Tửu vận vào thanh kiếm chuẩn bị nhất kích tất sát.

Sở Khanh ánh mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn chăm chăm Túy Tửu, vờn bàn tay nhẹ nhàng ngoắc ngoắc:

- Ra tay đi, đừng nói ta chưa cho ngươi cơ hội.

- Thực kiêu ngạo!

Bọn đệ tử nhìn thấy hành động của Sở Khanh, nhất thời xôn xao.

“Ủnh!”

Túy Tửu khom người thấp xuống vận dụng nhất kê chi bộ phóng đến Sở Khanh

“Nhất Kích Tất Sát”

“Xoẹt”

Nhất kiếm chém bay một nửa áo giáp trên người Sở Khanh. Sở Khanh giật mình, không ngờ Túy Tửu chỉ là luyện khí cấp bốn lại có thể làm hấn hồng mắt áo giáp, hấn giận tím mặt thốt lên.

“hay, hay lắm, ta đã xem thường ngươi.”

Nói đến đây hai tay hấn kết ấn thốt lên: “mộc độn”

Một đám rễ cây dưới đất chuôi lên khóa chặt người túy tửu lại.

Túy Tửu bất ngờ, xưa nay cậu chiến đấu chưa gặp tình huống quỷ dị như vậy bao giờ nên nhất thời sơ suất bị các cây gỗ khóa người lại. Thấy cảnh này, Sở Khanh cười đắc ý sau đó lại kết ấn thốt lên: “Hỏa độn”

Từ miệng Sở Khanh phun ra một cục lửa to phóng đến Tửu, lửa đốt cháy các rễ cây khiến lửa bùng phát dữ dội hơn.

“xoẹt, xoẹt, xoẹt...”

Túy Tửu từ trong lửa chém bay các cây gỗ kèm lửa, phóng tơ kéo người bay lên một cây gần đó. Lúc này, quần áo tóc tai Tửu cháy xém vài chỗ, trông khá chật vật.

Không nói nhiều Tửu vận hấp tinh đại pháp hút Sở Khanh lại.

Một lực hút mạnh, hút Sở Khanh từ từ bay đến Tửu. Sở Khanh bất ngờ nhưng cười lạnh nói: “tà ma ngoại đạo”

Sở Khanh dùng mộc độn dưới đất mọc lên giữ thân mình lại, cậu tung hàng loạt hỏa độn phóng đến Tủy Tửu.

Tửu dùng Trạ Bẫy tránh né trong gang tấc, vừa phóng đến gần Sở Khanh tung hàng loạt ám khí.

Sở Khanh khi thấy các ám khí phóng đến thì dùng “Hỏa Lốc Xoáy” xoáy xung quanh người ngăn cản các ám khí đến gần sau đó thi triển mộc độn. Các cây gỗ nhọn hoặc từ dưới đất đột ngột cắm lên hòng đâm chết Tửu.

Nhưng Tửu né tránh dễ dàng kết hợp giăng tơ bay lượn qua lại. Khi đến gần Sở Khanh Tửu tung 108 đường kiếm Cửu Kiếm Chân Kinh.

Sở Khanh khuôn mặt nghiêm nghị dùng mộc độn khiến các cây gỗ dưới đất xung quanh mình đâm đến Tửu. Tủy Tửu chém các cây gỗ thành nhiều khúc thể công không giảm.

Mọi người bấy giờ đang xem thì nín thở, hồi hộp. họ không ngờ Tủy Tửu có thực lực kinh người như thế.

Sở Khanh cắn răng làm bùng nổ một vụ nổ toàn lửa, lấy hấn làm xung quanh mạnh mẽ nổ ra xung quanh. Tủy Tửu không dám khinh thường, lui lại phía sau.

Lúc này, Tửu và Sở Khanh đứng đối diện nhau mắt đối mắt. Sở Khanh nói: “Ta thật không ngờ một luyện khí cấp bốn mà có thực lực bậc này, ngươi xứng đáng để ta xem trọng. Ta còn một chiêu rất nguy hiểm, nếu sử dụng ngươi chết không thể nghi ngờ. Nếu bây giờ ngươi quỳ xuống dập đầu gọi ta ba tiếng gia gia ta sẽ tha ngươi một mạng.”

Tủy Tửu nhìn hấn cũng lên tiếng: “Ta cũng còn một chiêu cực mạnh chưa dùng, ta không chắc có thể điều khiển nó như ý muốn, nếu lỡ giết ngươi ta cũng không thoải mái gì. Chỉ cần bốn tên kia chịu xin lỗi, chuyện hôm nay ta bỏ qua.”

Sở Khanh cười to lên và nói: “ha ha có chí khí, nào chiến thôi”

Tửu lấy mười sáu quân cờ trong túi trữ vật ra bay xung quanh mình chuẩn bị đối chiến.

Sở Khanh dùng các điều khiển tay mờ hồi tuôn ra, hét lớn: “hoàng giai cao cấp "Song Long Mộc Hỏa".”

Hai con rồng một bằng hỏa, một bằng mộc bay lượn trên đầu Sở Khanh gầm thét.

“ĐY”

Sở Khanh hô lên hai con rồng cuộn vào nhau phóng đến Tủy Tửu.

Tủy Tửu vận công xếp các con cờ thành một hàng thẳng mờ hồi nhể nhại, tay chỉ về trước hô lên:

“ĐY”

các con cờ và hai con rồng va chạm vào nhau làm một trận nổ lớn xảy ra, các đệ tử xung quanh đứng gần bị văng ra xa, miệng máu me bị thương nặng, các đệ tử ở xa thì nằm xuống bị thương nhẹ.

Con nổ qua đi các con cờ của Tửu nát thành phần vụn, hai con rồng của Sở Khanh cũng mất dạng.

Lúc này, chân khí của Tửu tiêu hao hết, nhưng tiên khí vẫn còn. Sở Khanh tiêu hao chín phần công lực. xem ra mỗi một. Tửu phóng đến tung quyền hòng chiếm tiên cơ.

“Phắc”

Một bàn tay nắm lấy tay Tửu. Đây một cái Tửu ngã xuống đất, người nắm tay Tửu là một lão già, hấn đứng đó thì những đệ tử khác trông thấy hoảng sợ hô lên.

“Bái kiến trưởng lão”

“bái kiến sư phụ”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chuẩn bị

Trưởng Lão họ Diệp là một người quyền cao chức trọng trong môn phái. Ông chính là sư phụ của năm người mà Tưu vừa đánh nhau. Lão nhìn Túy Tưu nói:

“Không ngờ một người tu tiên lại bỏ thời gian ra tu luyện võ công trần thế, Tuổi đã hai mươi mà chỉ mới luyện khí cấp năm, sau này thành tựu có hạn. chàng trai trẻ ngươi tên gì?”

Tưu chấp hai tay lại hơi khom người nói:

“Bẩm trưởng lão đệ tử tên Túy Tưu”

Diệp trưởng lão nói: “Ngươi là đệ tử của ai?”

Túy Tưu nói khiêu kiêu không nịnh: “Sư Phụ của vân bối là chấp sự Tịnh Lâm”

Lão họ Diệp trầm ngâm nói “thì ra là đệ tử của tiểu tử thất bại Tịnh Lâm, chuyện hôm nay ta bỏ qua, không truy cứu. Hi vọng ngươi hai tháng nữa trong cuộc thi xếp hạng đệ tử không làm sư phụ ngươi thất vọng. Mọi người xung quanh giải tán hết đi.”

“Dạ trưởng lão“, tất cả đệ tử không ai dám ở lại.

Sau khi mọi người đi hết, Tưu trở về phòng mình. Cậu không biết rằng việc hôm nay đã oanh động một số đệ tử, biệt danh đệ nhất đệ tử chấp sự Tưu Nhất Kích từ đây mà ra.

Lúc này Thập Tam băng bó vết thương chấp tay lại nói: “Đa tạ cậu, không có cậu hôm nay tớ phải tịnh dưỡng cả năm mới lành lại”

Tưu khoát tay nói: “chuyện hôm nay là thế nào? sao bọn chúng đánh ngươi?”

Thập Tam thở dài nói: “Ta vô tình va phải tên lông mày rậm, thế là hắn ta lấy cớ sinh sự. Đệ tử của các trưởng lão trong môn phái rất ngạo mạn, cậu phải cẩn thận”

Tưu hỏi tiếp: “Còn về diệp trưởng lão nói hai tháng nữa tỷ thí là như thế nào?”

Thập tam nói: “Đó là cuộc thi cứ hai năm tổ chức một lần nhằm xếp hạng các đệ tử. người vào được top 128 sẽ được một công pháp hoàng giai trung cấp tùy ý chọn hệ, vào top 64 trở lên sẽ được hai cuốn hoàng giai trung cấp, một pháp khí sơ cấp. càng lên top cao phần thưởng càng nhiều. Nghe nói hạng nhất sẽ được hưởng quyền lợi rất cao, ban thưởng đan dược hậu hĩnh, có khả năng cao lên trúc cơ.”

Nghe đến đây Túy Tưu động tâm nghĩ thầm: “Ta phải mau chóng luyện thành các binh khí, áo giáp của Thanh Hải, như vậy trong cuộc thi sẽ nắm chắc hơn.”

Nghĩ đến đây, Túy Tưu ngày đêm rèn vũ khí, mình tưởng nhằm đột phá luyện khí cấp năm. Dù sao ở đây linh khí hơn bên ngoài nhiều lắm.

Thấm thoát hai tháng trôi đi, Tưu lúc này đã luyện được áo giáp, vài món vũ khí, ám khí. 16 quân cờ đã được rèn lại cứng hơn mạnh hơn lúc trước. Tưu bây giờ đã là luyện khí cấp năm. một khi hợp thể luyện khí và chân khí lại với nhau thì trong luyện khí cậu vô địch thủ.

Ở Yêu Thủ Sơn bấy lâu cậu đã hiểu được hệ dung hợp của cậu là một hệ khá hiếm, đây chính là một ưu thế. Hệ tơ thì hiếm thua một chút. Giờ đây công pháp hoàng giai sơ cấp Giáng Tơ Túy Tưu đã sử dụng thành thạo, cậu rất háo hức cuộc thi diễn ra.

Lúc này bỗng Hắc Chuột Tinh xuất hiện trước mặt Tưu, nó nở một nụ cười nói: “Túy Tưu, Tịnh Lâm có chuyện muốn nói với ngươi. Đến phòng chấp sự đề gặp.” Nói xong nó vụt chạy mất.

Túy Tưu nghi hoặc, đã lâu rồi cậu không gặp mặt sư phụ. Chắc là vì chuyện ti thí nên mới gặp cậu đây. Cậu vội đi đến chấp sự đường.

Chấp sự đường là nơi làm việc của các chấp sự. Đến trước cửa chấp sự, cậu ném một lá bùa vào trong. Đây là bùa chú truyền tin, thường thì các đệ tử nào cũng có vì nó khá rẻ, Túy Tưu cũng không ngoại lệ.

Một lát sau Tịnh Lâm bước ra nhìn Tưu rồi nói: “Lâu rồi không gặp, chàng thanh niên ngày nào báo thù cho gia đình nay đã trưởng thành không ít, tốt lắm vào đây ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi”

Tưu nghi hoặc bước vào trong. Bên trong là một hành lang khá rộng, hai bên hành lang là các phòng khá rộng xen kẽ nhau đóng kín mít. Khi đến một phòng, Tịnh Lâm mở cửa ra bước vào, Tưu cũng theo sau vào trong.

Bên trong bố trí đồ đạc khá tươm tất, mỗi góc tường có nhiều kệ sách. Lúc này Tịnh Lâm ngồi xuống một cái ghế to rồi nói: “Trò có biết tại sao từ khi nhận ngươi đến nay ta rất ít khi gặp ngươi để dạy dỗ không?”

Túy Tưu lắc đầu. Lão nói tiếp: “đó bởi vì ngươi còn quá trẻ, tâm tính chưa chững chạc, ta muốn ngươi tự phấn đấu để hiểu ra nhiều thứ. Trong tu tiên giới nếu tâm tính ngây thơ, không đề phòng thì sẽ chỉ có diệt vong. Cuốn kinh nghiệm cuộc sống của ta con đã đọc hết chưa?”

Tưu gật đầu nói: “đệ tử đã đọc và đã hiểu ra nhiều thứ”

Tĩnh Lâm gật đầu tán dương sau đó nói: “con đã 20 tuổi, mà chỉ mới luyện khí tăng năm bình thường nếu ai không đạt trúc cơ trước hai mươi tuổi thì cả đời khó thành tựu cao được, dù sau này con may mắn trúc cơ thành công thì cả đời khó đột phá lên được Kết Đan kỳ. Ta là một ví dụ.”

Từ từ xưng sốt, thì ra tu luyện còn có những vấn đề như vậy. Cậu tu tiên quá trẻ, trong hai năm từ một người bình thường rồi đột phá lên luyện khí cấp năm mà càng lên cao càng khó tu luyện, vậy biết bao giờ cậu mới trúc cơ đây. Nếu sau này may mắn trúc cơ thì cũng không còn hi vọng lên kết đan. Bây giờ cậu đã hiểu vì sao Diệt trưởng lão nói cậu thành tựu có hạn là thế.

Lúc này Tĩnh Lâm trầm ngâm rồi nói: “nói thật với ngươi, ta sắp hết dương thọ, ta sống đã hơn hai trăm năm, ta cảm nhận thấy mình sắp viên tịch nên mới nhận ngươi làm đồ đệ, một phần vì ngươi hệ tơ chung với ta, một phần cũng hi vọng giúp ta có cơ hội để đột phá kết đan.”

Túy Từ thắc mắc hỏi: “Đệ tử có tài cán gì, làm sao có thể giúp sư phụ đột phá đây?”

Tĩnh Lâm trầm ngâm nói: “chỉ cần trong cuộc thi đệ tử lần này ngươi đạt top tám trở lên thì sẽ có một suất đi đến cấm địa Thần Cốc. truyền thuyết kể rằng trong thần cốc có "nghịch thiên đan" đây là đan dược tăng sát xuất kết đan lên năm thành.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đại hội võ

Tĩnh Lâm giải thích:

“Trong Tu tiên giới được chia làm Cửu châu gồm: Tinh châu, Thần châu, Tiên châu, Đan châu, Ma châu, Hắc Ám châu, Thủy châu, Hỏa châu, Tử châu. Nơi chúng ta sống chính là Tinh châu. Trong Tinh châu có tám cấm địa, tám cấm địa chính là ranh giới giao nhau giữa các châu với nhau. Thần Cốc chính là một nơi như thế.”

Từ từ kinh ngạc hỏi: “Vậy có nghĩa là ngoài tinh châu ra còn tám châu khác, vậy tại sao xưa nay trò không thấy bất cứ người của các châu khác?”

Tĩnh Lâm vuốt râu nói: “Điều này ta cũng không rõ lắm nhưng nghe đồn vượt qua các ranh giới khá là nguy hiểm, và nghe đồn rằng uy áp và tiên khí mỗi nơi khác nhau nên nếu qua một châu khác thì ta sẽ không có khả năng thi triển tiên thuật.”

Túy Từ nửa hiểu nửa không, cậu hỏi: “vậy nó có liên quan gì đến kết đan?”

Tĩnh Lâm nói: “Nghe nói trong Thần Cốc có rất nhiều bảo bối, có nhiều mộ của các bậc tiên nhân thời thượng cổ. tuy nhiên cấp bậc từ trúc cơ trở xuống mới vào được. Thần Cốc được bảy tông phái giới hạn nghiêm ngặt số lượng đi vào. Trong cuộc thi ti võ lần này nếu trò chiếm được top tám trở lên là có thể tham dự và được một suất do chính mình chỉ định. Vì thế ta cần trò nhất định phải thành công.”

Từ từ khoanh tay lại đáp: “Học trò nhất định không làm sư phụ thất vọng”

Tĩnh Lâm gật đầu nói: “Ta tặng trò Hắc chuột tinh, từ nay nó là yêu thú của trò. Ngoài ra hay giữ lấy hai lá bùa này, nó là hai bùa chú trung cấp một tấn một thủ. Nó sẽ giúp ít cho trận đấu sắp tới, nên nhớ nó chỉ sử dụng được một lần.”

Túy Từ cầm hai lá bùa bỏ vào túi trữ vật. Hắc chuột tinh phóng lên vai cậu, nước mắt nó rung rung lưu luyến Tĩnh Lâm.

Tĩnh Lâm đưa cho Từ từ một túi thú vật, nó cũng giống túi trữ vật nhưng có thể cất giữ yêu thú. Từ từ động tâm niệm, hắc chuột tinh biến vào túi thú vật.

Tĩnh Lâm nói: “Hắc chuột tinh đã theo ta nhiều năm, tuy nó là yêu thú yếu nhất trong các yêu thú của ta nhưng tình cảm ta dành cho nó hơn xa các yêu thú khác. Con phải chăm sóc nó thật tốt.”

Túy Từ cảm động gật đầu đáp ứng.

Ngày đại hội ti thí đã đến, một cô gái đứng cạnh trưởng môn nói: “thật là náo nhiệt”.

Trưởng môn Phan Đông Symim cười, hiển nhiên là tâm trạng đang rất vui vẻ, đáp: “Không sai, Đại Hội Võ là sự kiện lớn nhất của phái ta, đồng môn ở các chi phái ai cũng coi nó như đại sự hàng đầu. Những người đại diện lên tỷ thí ai cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng, còn cái vẻ trắng lẹ lộng lẫy ở đó thì càng không phải nói.”

Lúc đó đại đệ tử Đại Trí đứng một bên nghe thấy, bèn bước lại, khẽ nháy mắt với sư muội Linh Đan, rồi cười: “Tiểu sư muội, muội có chút không rõ, kỳ thực đại sư huynh vẫn có chuyện chưa nói ra hết.”

Linh Đan kêu “á”, vội hỏi: “Là chuyện gì, sư huynh?”

Đại Trí mỉm cười: “Tại nơi diễn ra đại thi hội võ, giữa lớp lớp đồng môn vây quanh dễ đông tới hàng trăm, người thắng cuộc đứng trên đài cao tiếng vỗ tay như sấm động, tất nhiên là rất đặc ý rồi, nhưng nếu có vài vị sư muội trẻ tuổi xinh đẹp ở chi phái khác tiến đến tỏ vẻ hoàn toàn bị chinh phục trước đại sư huynh, rồi cất tiếng hoan hô, thế chẳng phải càng là một chuyện sung sướng lớn của đời người ư?” Nói đến đây, y lấy vẻ mặt đứng đắn nghiêm trang quay sang nhị sư đệ Liễu Hà, hỏi: “nhị đệ, đệ bảo có phải không?”

Liễu Hà cười cười dặt ý nói: “đại hội năm nay đệ phải thi triển thần uy kiếm một nàng sư muội dễ thương hơn Linh Đan sư muội mới thôi.”

Linh Đan nghe thế thì “Hử” một tiếng không thèm nói chuyện nữa.

Đại Trí ho một tiếng, thấy xung quanh các sư huynh đệ khác không biết đã xúm cả lại từ khi nào. Mấy người trẻ như Thập Tam và Túy Tửu thì chưa hiểu mô tê gì. Túy Tửu nhìn các sư huynh đệ pháp bảo bay vù vù lòng hâm mộ không thôi.

“Ồ!”

Nhằm lúc mọi người cười nói ầm ĩ, Linh Đan rón rén lại bên Túy Tửu, khe khẽ hỏi: “đệ là Tửu Nhất Kích nổi danh gần đây à?”

Túy Tửu xoay lại thì thấy một cô gái đẹp tuyệt trần, Túy Tửu ngây người, khoe miệng mấp máy, tay phải vô tình xoa xoa ngực, rốt cục chỉ nói: “Không có đâu, sư tỷ.”

Linh Đan nhìn hẩn, hỏi thẳng: “nghe nói người đánh bại tất cả đệ tử của Diệt trường lão?”

Tửu lắc đầu nói: “may mắn chưa bại!”

Linh Đan cười nói: “tên Sở Khanh cũng chỉ là dạng đệ tử cấp độ trung bình thôi, tuy nhiên một Linh Việc đệ tử mà có khả năng như vậy là khá lắm rồi.”

Nói tới đây Linh Đan mỉm cười nói tiếp: “ngươi mới vào môn nên không rõ, trong các thế hệ đệ tử ngươi nên chú ý những người này.”

Tay nàng chỉ vào một tên áo tím lưng đeo cái quạt to nói: “Hắn là đệ tử Đại trưởng lão Giang Tà nghe nói sắp trúc cơ, ngươi nên cẩn thận, còn có Hạng Thiếu Long của Bạch Mi trưởng lão, Tiểu Tiên Nữ của Cô Cô trưởng lão....”

Nàng cứ thuyên thuyên bất tuyệt, Túy Tửu thì âm thầm chú ý đề phòng bị. Lúc này tiếng trống vang lên.

“thùng....thùng....tùng....”

“Các vị trưởng lão và hơn tám ngàn đệ tử yêu thú sơn, cuộc thi chính thức bắt đầu, bây giờ là vòng bốc thăm, có 64 khu. đệ tử nào bốc trúng khu nào thì sẽ thi đấu ở khu đó, bây giờ mọi người bốc thăm nào.” Phan Đông Sy nói.

Từng hàng đệ tử lên bốc thăm ngẫu nhiên, Túy Tửu bốc trúng số 30.

Sau khi bốc thăm xong Đông Sy nói: “những đệ tử bốc trúng số 1 lên đài”

Lần lượt khá đông đệ tử bốc trúng số một lên một đài to. phía xung quang là mọi người ngồi quan khán,(võ đài giống như sân vận động).

Khi các đệ tử nhóm số một lên đài đầy đủ thì nơi trung tâm của những đệ tử đứng từ từ nứt ra. võ đài tí tách thành tám phần xung quanh phần chính giữa. phía dưới ngăn cách bởi nước sâu. Nơi trung tâm không có ai đứng. Tám phần còn lại đủ các đệ tử.

Luật chơi rất đơn giản trong năm phút phải đến được vòng trong trung tâm nhưng không được chạm nước, rớt xuống nước sẽ bị loại. đến trung tâm thì tự đánh lẫn nhau đến khi nào còn bốn đệ tử cuối cùng thì chính thức vào vòng trong. cũng có nghĩa hơn 125 thí sinh chỉ có bốn người vào vòng trong, tất cả loại. Quả là tàn khốc.

Lúc này các đệ tử đánh nhau chí chóe, pháp bảo bay búa xua. Hàng chục đệ tử rớt xuống nước bị loại. Người thì dùng pháp bảo bay đến trung tâm, người thì đóng băng nước chạy thẳng đến, kẻ thì cười yêu thú bay đến, có rất nhiều thủ đoạn. Đến trung tâm lúc này các đệ tử đánh lẫn nhau, qua một thời gian trung tâm bây giờ còn ba nhóm, trong lúc chiến đấu các đệ tử đã hợp tác với nhau để có thể sinh tồn lâu hơn.

Túy Tửu nhìn trận chiến mà được mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Tham gia

Túy Tửu quan khán khá lâu cậu nhận thấy phần đông các đệ tử chiến đấu với nhau các chiêu thức thì khá đẹp, nhưng tính thực chiến không cao. Từ

thầm so sánh thì thấy nhiều pháp thuật thua xa về võ công trần thế ở tỉnh thực chiến. Các cao thủ ở trần thế đa phần đều tôi luyện trong chiến đấu, nhưng các đệ tử ở đây có thể thấy, chỉ biết tu luyện chứ chiến đấu thì sơ hở quá nhiều, sát chiêu không cao. Tuy nhiên Từ cũng phát hiện có vài người chiến đấu khá thành thực.

Từ hỏi Linh Đan: “ Sư tỷ, thiếu niên móng tay dài xuất ra các pháp thuật hút máu, chiến đấu khá lợi hại kia là ai?”

Linh Đan cười nói: “Đó là đệ tử mới của trưởng lão Lãnh Huyết, nghe nói là thiên tài, tuổi chỉ mới 15 nhưng trước khi là đệ tử của Lãnh trưởng lão thì đã tự mình tu luyện tới luyện khí cấp 8. Bây giờ xem ra đã là luyện khí cấp 9 đỉnh đứng là thiên tài”

Từ chỉ chỉ vào một thanh niên đứng một mình hỏi: “không đệ tử nào dám đến gần người kia là vì sao?”

Linh Đan cười nói: “Đó là nhị sư huynh của ta Liễu Hà, huynh ấy mới trúc cơ tháng trước, người nói xem có ai dám là luyện khí mà đấu với trúc cơ không?”

Túy Từ cười cười gãi đầu. Túy Từ lại hỏi: “Sư tỷ lỡ như trong chiến đấu có đồng môn nào lỡ giết nhau thì sao?”

Linh Đan nghe thế thì cười nói: “Mỗi một đệ tử khi đăng ký sẽ bị các lão tổ âm thầm để lên người một vòng phòng ngự, các vòng này sẽ bảo vệ cho các đệ tử không chết, tuy nhiên bị thương nhẹ thì nó sẽ không kích hoạt.”

Nghe đến đây Từ kinh ngạc hỏi: “Nghĩa là đệ cũng có ư?”

“chính xác” Linh Đan nói.

Túy Từ không ngờ các lão tổ tiên thiên đã tác động chân tay lên mình lúc nào mà cậu cũng không biết, thầm hâm mộ cấp bậc các lão tổ không thôi.

Cuộc chiến trên sân bây giờ rất khốc liệt dần dần thời gian trôi đi, bây giờ trên sân chỉ còn bốn người có thể vào vòng trong, tất nhiên Liễu Hà và thanh niên hệ Máu Huyết kia cũng lọt vào, hai người còn lại khá chật vật nhưng cũng vào được, một người luyện khí cấp 9, một người luyện khí cấp 8.

sau khi trận mở màn cho cuộc thi đã xong bây giờ lần lượt bảy tổ từ số hai đến số 8 lên thi đi ở tám võ đài khác nhau. Túy Từ đi qua võ đài số bảy xem Thập Tam chiến đấu.

Trên sân đấu Thập Tam đang dùng một vòng đất bao bọc toàn thân, tuy nhiên không lâu sau đó cậu bị các pháp khí của nhiều người khác nhau đánh vỡ đất và cậu bị đánh rơi xuống nước, chính thức bị loại. Sau đó các đệ tử bằng nhiều thủ đoạn khác nhau đến được sân trung tâm và chiến đấu khốc liệt.

Từ âm thầm ghi nhớ phương thức chiến đấu của những người cậu đánh giá có thể vào vòng trong. Sau đó lần lượt đi đến các đài xung quanh để quan khán. Lúc này không khí các đệ tử hò reo náo nhiệt, các nữ đệ tử thì thầm chú ý các đệ tử lợi hại.

Sau ba giờ qua đi, các sân chiến đấu lần lượt kết thúc. Đa số những người lọt vào vòng trong là luyện khí cấp chín, có một số ít là luyện khí cấp tám. Sau khi chiến đấu, tám sân đấu đều bị hư hại, tuy nhiên chỉ một chút sau đó chúng đã khôi phục lại như mới. Từ ngày càng hứng thú với tu tiên, những cái này người võ cao đến đâu cũng không thực hiện được.

Hai ngày sau, Túy Từ lên sân đấu. Lúc này sân đấu nơi cậu đứng từ từ tách ra chín phần, tám phần nhỏ toàn người đứng xung quanh, Phần trung tâm to nhất nhưng không có ai đứng, Túy Từ đã quá quen thuộc với cảnh này, nên cũng không kinh ngạc lắm. Cách mỗi nơi phía dưới đều là nước, nếu ai rơi xuống nước xem như bị loại.

“conggggg...”

Tiếng chuông ngân lên các đệ tử để phòng lẫn nhau. Túy Từ cười cười đứng ở một góc, chiến thuật để vào vòng trong cậu đã lên rất đầy đủ chi tiết. cậu nắm chắc hơn chín thành có thể vào vòng trong mà không tổn sức.

Quả nhiên các đệ tử đánh nhau loạn xạ, có người thì mau chóng bay vào nơi trung tâm. Túy Từ không vội vọt vào nơi trung tâm mà đứng một góc một bên, hề ai đến gần thì vung chuông đẩy xuống nước.

khi đám người phần lớn đã đến được trung tâm đánh nhau thì Từ lấy ra hai viên ám khí ném xuống nước. Khi chạm nước hai ám khí nổ tung khói tỏa mù mịt che khuất một góc nơi trung tâm. Thấy mọi chuyện đã ổn, Túy Từ phóng tới đài trung tâm. Vừa đến Từ tung Toái Thần chuông đẩy văng mấy người ra xa. Sau đó, nhanh chóng lấy hai cây trường thương cắm chắc xuống thành của vũ đài, sau đó cậu phóng tơ giăng thành một cái võng rồi phóng xuống nằm lơ lửng giữa võ đài và không chạm nước.

Nhờ có khói bốc nên không ai phát hiện ra Túy Từ đang nằm ung dung. Ở phía trên võ đài thì mọi người đang dao chiến khốc liệt.

Hai giờ qua đi trên sân lúc này chỉ còn mười hai người, một số thì bị thương khá chật vật. Bây giờ khói đã tan hết thì một số đệ tử quan khán đang cổ vũ khá nồng nhiệt.

Linh Đan nói với Liễu Hà và Đại Trí. Đại Trí hỏi: “Linh Đan muội, muội nói tên nhất kích gì đó lợi hại lắm mà sao ta không thấy hấn trên khán đài?”

Linh Đan đáp: “muội không biết nữa, ta rõ ràng cảm nhận một tia sát khí trên người hấn. Không nghĩ đến hấn lại yếu như vậy?”

Liễu Hà thì như nhìn thấy gì đó hô lên: “Đại Trí huynh và Đan muội hai người nhìn xem kia là gì?”

Hai người nhìn ngón tay chỉ chỉ của Liễu Hà thì há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn thấy một người đang giăng võng nằm ngủ lơ lửng giữa đài và nước. Người nằm ngủ đó không ai khác chính là Túy Từ.

Lúc này một số khán giả cũng đã bắt đầu nhìn thấy và đang chỉ chỉ trỏ trỏ. Khi biết mình đã lộ thì Túy Từ mỉm cười phóng lên võ đài trước sự ngỡ ngàng của những con mắt của các đệ tử trên võ đài.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chiến đấu

Khi thấy Túy Từ ở đầu chui ra một tên đệ tử trên sân thân hình to cao chỉ vào Túy Từ hét lên: “Tên kia ngươi có biết trong năm phút nếu không lên khán đài chính là sẽ bị loại không?”

Túy Từ lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai nói: “Ta biết”

Tên to cao nghe thế mỉm cười nói: “biết rồi còn không mau cút”

Túy Từ khuôn mặt nghiêm nghị lại nói: “ngươi nói ai cút?”

Tên to con cười cười nói: “ngươi nghĩ là ai ha ha”

Vài tên trên khán đài cũng cười phụ họa theo, Túy Từ liền phóng đến một tay cầm chuỗi kiếm chuẩn bị. Tên to con khinh thường phóng hai lá bùa bay đến.

Túy Từ lách người né hai lá bùa thì...

“bùm....mmmm”

Hai lá bùa phát nổ, tên to con và vài người cười ha ha khoái trí. Không đợi con nổ tiêu tan Túy Từ từ trong con nổ phóng đến tên to xác.

“Nhất Kích Tắt Sát”

“xẹt....ttt”

Túy Từ lướt qua người tên to xác, tay dứt kiếm vào vỏ. Khi kiếm vừa vào trong thì tên to xác ngã cái rầm. Lúc này những người cười cợt cợt im bặt kinh ngạc. Vài người không coi Túy Từ ra gì thì lúc này mới nhìn đánh giá Túy Từ.

Hai tên vừa cười xong tức giận hét lên: “Ngươi dám”

Sau đó cả hai cùng phóng đến Túy Từ.

“Hoàng giai trung cấp, Nộ Hỏa Triền Miên”

“Hoàng giai trung cấp, Rồng nước phần nộ”

Hai tiết chiêu do hai tên thi triển một loạt những cục lửa và một con rồng nước cùng phóng đến Túy Từ. Túy Từ vận Trợ Bảy chạy xung quanh tránh né, hàng loạt cục lửa rơi xuống võ đài khiến những con nổ mạnh, những mảnh vỡ bay tứ tung nhưng không có cái nào có thể chạm vào những thí sinh còn lại.

Con rồng nước như có linh tính đuổi theo Túy Từ không tha. phía sau tên tung chiêu Nộ Hỏa triền miên vẫn tung chiêu, các nộ hỏa liên miên rơi xuống phía sau Túy Từ không ngừng.

Túy Từ mỉm cười vận công.

“Hấp Tinh Đại Pháp”

Cậu hút tên thi triển nộ hỏa lại, lấy hấn che chắn chống đỡ con rồng nước. Sự việc quá bất ngờ, tên bị hút không đề phòng và cũng không nghĩ đến nên đã thành lá chắn cho Túy Từ.

“bùm....mmmm”

Con rồng và chạm tên hệ hỏa gây một vụ nổ, nước bắn tung tóe. khi những giọt nước rơi xuống, thì mọi người nhìn thấy hai người đang đứng là Túy Tửu và tên hệ hỏa. Tên hệ hỏa bất ngờ ngã gục xuống bất tỉnh. Túy Tửu bỗng biến mất....

“xoẹt.....ttttt”

Khi mọi người nhìn thấy thì Túy Tửu đã ở sau lưng tên hệ thủy. Lúc này cậu dứt kiếm vào vỏ. Khi kiếm vừa vào hết vỏ thì tên hệ thủy ngã xuống nằm bất tỉnh.

Tất cả thí sinh kinh hãi âm thầm tránh xa Túy Tửu, Họ đã xem Túy Tửu là một đối thủ đáng sợ. Trên khán đài các đệ tử quan khán há hốc bàn luận.

“Người kia là ai?” vài người ngẩn ra hỏi.

“Ồ hẳn là Tửu nhất kích, ta từng thấy hắn đánh nhau với bọn Sở Khanh” Một đệ tử lên tiếng.

“Đẹp trai quá, lạnh lùng quá” Vài cô gái hâm mộ.

Đại Trí cười nói:“ Sur muội quả không nhìn lầm, hắn thật thú vị. Với khả năng như thế có thể lọt vào top 64 không thành vấn đề, tuy nhìn vào vòng trong nữa thì hơi khó khăn”

Liễu Hà cười:“ Ta nghĩ hắn chưa dùng hết sức, các chiêu thức hắn dùng là võ công trần tục. Võ công trần tục với người tu tiên cấp thấp thì khá lợi hại, nhưng lên trúc cơ trở đi, võ công không còn là ưu thế. Ta nghĩ hắn sẽ lọt vào top 32”

Linh Đan gật gù: “ không nghĩ đến lại có người tu tiên hao phí thời gian tu luyện võ công, ta nghĩ thành tựu tu tiên của hắn cấp năm cấp sáu là cùng”

Lúc này trưởng môn Phan Đông Sy đến các học trò của mình nói:“ Linh Đan nói không sai, hẳn ta chỉ luyện khí cấp năm. Tuổi đã hai mươi mà chỉ tu luyện được cấp này thì tư chất hơi kém, thành tựu sau này có hạn, các con không nên để ý hắn nữa”

Ba người khi thấy sư phụ mình đến đây từ lúc nào thì giật mình khom người vâng dạ.

Trên sân đấu tính luôn cả Túy Tửu là còn 10 người tám nam hai nữ. hơn 125 người mà duy trì đến bây giờ thì không phải hạng vô danh. Tuy nhiên khác với Túy Tửu bọn họ chiến đấu từ đầu đến giờ nên đã tiêu hao tiên lực khá nhiều.

Hai cô gái đến gần Túy Tửu nói:“ Huynh đệ, chúng ta cùng nhau hợp tác chiến đấu để vào vòng trong sẽ dễ hơn đơn độc chiến đấu, cậu nghĩ sao?”

Túy Tửu nhìn hai cô biết rõ hai nàng là luyện khí cấp tám, thể lực đã yếu nhiều. Hai nàng duy trì đến đây đã là cực hạng rồi, rõ ràng họ muốn lợi dụng Túy Tửu để dễ dàng vào vòng trong.

Nếu là trước kia Túy Tửu sẽ đồng ý trước hai mỹ nữ. Tuy nhiên bây giờ cậu đã có người yêu và đã được Tịnh Lâm chỉ dạy về đối nhân xử thế khá nhiều, nên cậu không còn ngây thơ như trước. Túy Tửu lắc đầu từ chối nói:

“ Hai vị sư tỷ võ công cao cường, tiểu đệ chỉ là một lĩnh việc đệ tử, luyện khí chỉ mới cấp năm nên nếu gia nhập chỉ làm vướn vúi tay chân hai người mà thôi”

Hai nàng không buồn tha nói:“ Sư đệ nói đùa, chỉ vài chiêu đã hạ được hai luyện khí cấp tám, một luyện khí cấp bảy thì sao có thể vướn vúi chúng ta được.”

Thấy hai cô nàng không chịu đi nên Túy Tửu nói thẳng:“ Tại hạ một mình đã quen mong hai ti thứ lỗi”

Khi biết Túy Tửu từ chối hai nàng quay lưng đi. Nhưng lập tức bất ngờ quay lại vùng kiếm chém tới. Túy Tửu cười lạnh “ muốn đánh lên sao?”

Cậu liền dùng Cửu kiếm chân kinh lấy 108 đường kiếm chém bay hai nàng xuống nước.

“Thú Vị”

Một thanh niên tóc tím cười nói:“ các vị, chúng ta còn tám người mà thôi. mỗi người hãy tự tìm đối thủ của mình, riêng vị huynh đài kiếm pháp cao siêu này là của ta hehe”

Mọi người gật đầu không ai ý kiến liền tìm đối thủ của riêng mình. Tên tóc tím nhìn Túy Tửu liếm liếm môi nói:“ huynh đệ ngại đừng lại ở đây thôi, gặp ta coi như người xui xẻo”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Gây chú ý

Tên tóc tím vận công, Túy Tửu nhân cơ hội vận khinh công phóng đến tung hàng loạt chiêu thức từ toái thần chưởng, hấp tinh đại pháp.

Tên tóc tím chưa chuẩn bị xong đã bị đánh túi bụi. Chỉ mười giây ngắn ngủi hắn đã bị Túy Tửu hạ đo ván gục tại chỗ. Lúc này những người quan khán sân đấu số 30 đều chấn động. Túy Tửu hạ một luyện khí cấp 9 chỉ 10 giây, luyện khí cấp 9 tương đương với siêu cao thủ tuy nhiên so về tính thực chiến thì kém hơn Túy Tửu không biết bao nhiêu lần. Túy Tửu không đợi hắn niệm pháp đã xông vào tung hàng loạt chiêu thức khiến hắn không kịp đỡ gục tại chỗ.

Mọi người "Ồ" lên vài trường lão cũng đã chú ý đến Túy Tửu.

"Hắn ta là ai?" Một trường lão hỏi.

"Hắn là đệ tử của chấp pháp Tịnh Lâm tên là Túy Tửu thừa trường lão!" một chấp pháp đứng bên cung kính nói.

"Ồ một chấp pháp cũng có thể thu nhận được một đệ tử tốt như vậy, rất khá!"

Xem ra việc hạ gục một đệ tử luyện khí cấp 9 trong mười giây đã gây một tiếng vang lớn, Túy Tửu đã có nhiều người chú ý.

Một chốc lát sau ba người còn lại cũng đã hạ được đối thủ của mình. Ba người kia đều là luyện khí cấp 9, Họ đã nhận ra Túy Tửu là luyện khí cấp 5 nhưng không may mắn khinh thường mà xem cậu ngang hàng như họ.

"cong...ongngngggg"

cuộc chiến kết thúc Túy Tửu lọt vào vòng trong. Cậu vừa rời sân đấu vô số các nữ đệ tử vây quanh ríu rít.

"Huynh dũng mãnh quá, làm song tu đạo lữ với ta nha!"

"Huynh tên gì? ta là Sam Sam làm quen với ta nhé!"

"Tứ Nhất Kích huynh, tối nay rảnh ra thư viện nói chuyện nhé!"

Túy Tửu choáng váng với lớp lớp con gái, không ngờ con gái tu tiên lại mạnh dạng chủ động như vậy. Tuy nhiên cậu bây giờ tâm trí đặt vào vòng trong nào để ý đến đám con gái bu quanh như ruồi này.

Vừa thoát khỏi đám con gái cậu tung Trạo Bầy trốn mất dạng. Cậu chạy đến con suối mình hay mức nước ngồi xuống mà lắc đầu không thôi. Mới ngày nào cậu còn bị người ta khinh bỉ nay thành dạng được hâm mộ. Quả nhiên sống tu tiên thực lực quyết định tất cả. Túy Tửu nắm chắc tay thăm nghĩ mình phải nhanh chóng lên Tiên Thiên, có lẽ cấp bậc đó sẽ giúp cha mẹ cậu sống lại.

Đang suy nghĩ thì tiếng cười khúc khích từ phía sau khiến Túy Tửu quay đầu lại. Thì ra là Linh Đan sư ti. Linh Đan nhìn Túy Tửu rồi nói:

"không ngờ Tứ đệ được nhiều nữ đệ tử yêu thích, ta thấy muội muội Sam Sam gia thế cũng rất cao, nàng ta là con cháu của gia tộc họ Sam rất có quyền thế. Ta thấy đệ xứng với nàng ấy đó."

Túy Tửu cười khỏ nói: "Sư đệ đã có người yêu, với lại hiện tại đệ chỉ muốn tu luyện mà thôi, tỷ cũng biết đệ chỉ mới là luyện khí cấp năm a."

Linh Đan cười: "Có người yêu thì đã sao, là nam nhi tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường. Có lên ta rất hi vọng đệ vào top 32, dù sao lĩnh vực đệ tử các đệ thua kém các đệ tử chính thức chúng ta quá nhiều. Vòng trong sẽ có một số đệ tử có cả công pháp hoàng giai cao cấp, đệ nên cẩn thận"

Nói đến đây Linh Đan đứng lên pháp bảo bay đi mất. Túy Tửu cười cười đi xem các sân đấu khác, Dù sao sắp tới đối thủ của cậu sẽ là một trong bọn họ, nếu biết trước đối thủ như thế nào thì Túy Tửu mới nắm chắc chiến thắng được. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng Túy Tửu chưa bao giờ thấy câu nói này là sai cả.

Sau hai ngày các cuộc chiến lần lượt hạ màn, 256 đệ tử lọt vào vòng hai lần lượt lên bốc thăm.

Thập Tam hâm mộ nói: "Túy Tửu huynh cố lên ta sẽ cổ vũ cho cậu"

Túy Tửu cười gật đầu đi lên bốc lá thăm, khi mở ra thì là số 60. Người phụ trách hô lên: "Túy Tửu số 60, người tiếp theo Lương Nguyễn Yến Phụng lên bốc số"

Túy Tửu đi xuống thì một cô gái mặt áo hồng cao một mét sáu đi lên, khuôn mặt phúng phính mắt một mí, tóc dài xuống mực. Là một cô gái nhan sắc bình thường. Túy Tửu không để ý lắm đi xuống và nhìn một thanh niên mười sáu tuổi, cậu ta là người cũng bốc trúng số 60, sẽ là đối thủ của cậu.

Trận chiến trước kia của cậu ta Túy Tửu có xem, hắn ta chỉ là luyện khí cấp tám thuộc hệ kim và hỏa. Xem ra vòng trong Túy Tửu dễ dàng vào trong rồi. Nên cậu không quan tâm nữa mà đi về phòng tu luyện chuẩn bị các vòng sau.

Thập Tam được Túy Tửu giao nhiệm vụ điều tra giúp cậu các nhân vật lợi hại cùng với đầy đủ thông tin giúp cậu. Vòng hai là cuộc chiến solo một với

một, người thắng sẽ được vào trong kẻ thua sẽ bị loại. Không biết có phải do ngẫu nhiên hay sắp xếp mà các đối thủ mạnh không chạm nhau, có lẽ đó cũng là thủ đoạn của các lão tổ Tiên Thiên chăng?

Ngày hôm sau, Túy Tửu đang đứng đối mặt với đối thủ của mình. Hắn ta vừa thấy Túy Tửu đã phóng hàng loạt bùa chú đến. Có lẽ trong vòng loại hắn ta đã nhìn thấy Túy Tửu ra tay chớp nhoáng rồi nên cậu ta tiên hạ thủ vi cường nhanh chóng ra tay trước.

Các bùa chú cấp thấp Túy Tửu không xem ra gì liền vắn Nhất Kê Chi Bộ né tránh toàn bộ sau đó phóng đến tung Nhất Kích.

Do đã chuẩn bị trước nên đối thủ của Túy Tửu liền đáng bốn lá bùa quanh người, hình thành một cái chuông lớn bao quanh bảo vệ toàn thân hắn.

“Xoẹt....”

Túy Tửu vừa chém xong thì cái chuông chỉ trầy chút ít không tổn hại mấy may. Túy Tửu ngạc nhiên nhưng cũng không lo lắng lắm. Thiếu niên thấy cái chuông do các lá bùa tạo thành không sao thì cười lớn sau đó đứng lên pháp bảo bay lên.

Hắn rút kiếm ra chém liên miên xuống

“Kiếm pháp như gió như ẩn như hiện”

Túy Tửu ngạc nhiên, không ngờ thanh niên này vòng loại trước kia thì triển hệ hoá và kim không ngờ hắn bây giờ có cả hệ gió. Túy Tửu vận Trợ Bấy nhanh chóng tránh né các kiếm khí liên tục từ trên cao phóng xuống.

Túy Tửu vận công phóng hàng loạt phi tiêu lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thi đấu thể lệ mới

Cuộc chiến giữa Túy Tửu và cậu thanh niên diễn ra khiến nhiều đệ tử phấn khích, hò reo không thôi.

Trong sân Túy Tửu phóng ám khí lên tuy nhiên các ám khí va chạm với cái chuông mờ ảo bảo vệ bên ngoài. Các ám khí va chạm lại rơi xuống lộp độp.

Chàng thanh niên cười đắc ý, tung ra các sát chiêu hoá cùng kim tới tấp. Túy Tửu không vội đánh bại đối thủ mà lợi dụng cuộc chiến để luyện tập. Thời gian cậu luyện tập hệ tơ không nhiều mà cậu thanh niên này không quá mạnh lại không quá yếu. Rất thích hợp luyện tay.

Túy Tửu phóng tơ từ phía nhằm tạo sự lộn xộn. Thanh niên cười phá lên tung các đợt hoá đốt cháy hết các tơ của Túy Tửu.

Túy Tửu nghĩ thầm “đúng là ta vẫn còn hạn chế nhiều, lần sau sẽ phải cẩn thận hơn. Bây giờ chỉ có thể dùng võ công mà thôi, pháp thuật ta không có ưu thế”.

Nghĩ đến đây, Túy Tửu bắt đầu dĩ tung 16 quân cờ tấn công liên hoàn vào thanh niên kia.

Cậu thanh niên không thèm đếm xỉa đến các con cờ, dựa vào cái chuông phòng ngự thì cậu rất tự tin.

Đáng tiếc, đây là các quân cờ được Túy Tửu đã gia cố lại rất rắn chắc. khi các con cờ va chạm cái chuông đã có nhiều vết nứt, càng lúc các con cờ va chạm càng nhanh, cái chuông nứt ngày càng nhiều.

Thanh niên mặt tái mét, hắn biết nếu cái chuông bị vỡ hắn không phải là đối thủ của người bên dưới nên hắn tàn nhẫn cắn lưỡi phun ra một ngụm máu vào bốn lá bùa. Hắn đã truyền tám phần tiên lực vào bốn phía. khi những lá bùa dính máu của tên thanh niên thì sáng lên, những vết nứt cái chuông từ từ khép lại.

Túy Tửu trông thấy thế thì mỉm cười thầm nói “giấy chết”.

Từ vận công mạnh hơn, các con cờ bay nhanh hơn từ khắp phương hướng từ phía lao xung quanh cái chuông va chạm khốc liệt. cái chuông vừa khép lại chút xíu thì lại nứt ra với tốc độ nhanh hơn. đến khi có nhiều vết nứt thì Từ vận công 16 con cờ đồng loạt đập vào cái chuông.

ùnh....

cái chuông vỡ tan nát, thiếu niên từ trên cao lao đảo rớt xuống võ đài, miệng lộ rõ vết máu. hắn ta đứng lên vẻ mặt không cam tâm nói:

“tôi chịu thua”

trọng tài liên công bố Tủy Tửu thắng. Cậu ung dung đi xuống, thập tam chạy đến kính nể thật sâu, bu xung xoay nhảy múa vui vẻ. Tủy Tửu nhìn thấy thế thì mỉm cười. sau đó cùng thập tam đi xem những võ đài khác chiến đấu.

hai ngày trôi đi, nhờ cuộc thi Tửu đã hiểu được ít nhiều về tiên thuật và đại khái hiểu được thực lực những người tham gia, làm tủy tửu chú ý có mười người trong đó Linh Đan, Liễu Hà, Đại trí là đệ tử của trưởng môn Phan Đông Sy đều đã là trúc cơ, trong đó Đại Trí đã là trúc cơ trung kỳ. ngoài ba người còn có năm người khác cũng rất lợi hại, Tửu cảm giác họ chưa tung ra hết thực lực.

Bọn họ tư chất thiên tài đột phá trúc cơ quá nhanh nên chưa phong chức chấp sự, nên trong cuộc chiến này lợi thế như vậy thì ưu thế quá lớn. Tuy nhiên cậu không run sợ mà chiến ý dào dạt. Từ khi chiến một trận với hắc công tử đến nay, cậu chưa có cơ hội tung hết thực lực.

Lúc này một trưởng lão bay lên, lớn giọng nói:“ Tất cả đệ tử tham gia nghe đây, 128 thí sinh sẽ đấu trận cuối cùng, thế lệ như sau...”

Tất cả mọi người ngược lên chăm chú lắng nghe

trưởng lão đó nói tiếp:“ tất cả thí sinh dù đã bị loại cũng sẽ tham gia trò chơi để tiện xếp loại, bây giờ cuộc thi sẽ chia làm hai phe, một phe bảo vệ cây cờ này và phe còn lại phải tìm mọi cách cướp được cây cờ. Thời gian là từ sáng ngày mai cho đến lúc mặt trời lặn sẽ kết thúc. hãy biểu hiện cho tốt, bây giờ tất cả lên bóc thăm để phân loại”

Lúc này mọi tiếng xì xào vang lên, trước đây các cuộc thi không hề có kiểu giao chiến như vậy nên bàn luận sôi nổi. Tửu thì mới tham gia lần đầu nên chẳng có gì ngạc nhiên cả. cái cậu đang suy tư là lẽ như bóc thăm một bên nhiều cao thủ bên còn lại ít cao thủ thì thiệt thòi bên kia mà thôi. Tuy nhiên Tửu vẫn không lo lắng lắm mà lại mừng thầm.

Riêng hồn chiến chính là sở trường của cậu. Lúc này mọi người lần lượt lên bóc thăm. Cậu cùng lên với Thập Tam bóc.

Thập Tam thấy mình bóc thăm khác màu của Tửu thì buồn buồn nói:

“ không ngờ không có cơ hội được cùng chiến đấu cùng cậu, tôi màu xanh cậu màu đỏ. xem ra sẽ là đối thủ của nhau, thật xui xẻo”

Tửu cười nói” chỉ là cuộc thi mà thôi, nếu tôi được giải cao sẽ không quên cậu đâu”

nghe đến đây cậu ta vui vẻ lên một chút rồi cùng Tửu đi uống rượu.

Đến một cái bàn đá Tửu đem các loại đồ ăn ra, Thập tam đem rượu từ trong túi trữ vật ra nói: “ đây là rượu từ quê nhà ta đem lên đến nay đã ba năm, chỉ khi nào cần thiết ta mới lôi ra uống.”

Tửu cảm động cười cười, cả hai cùng nhau uống rượu thật vui vẻ. Đã lâu lắm rồi Tửu chưa biết say là gì, hôm nay cậu phóng túng một lần uống cho say quên trời đất mới thôi.

Lúc này trên khán đài bóc thăm các thí sinh bóc thăm kẻ vui người buồn, bàn luận nhao nhao.

“ lần bóc thăm này các đệ tử giỏi tìm năng chủ yếu nằm phe lá thăm màu xanh, màu đỏ tuy ít các đệ tử giỏi hơn nhưng đệ tử được cho là người có cơ hội vô địch lại là lá thăm màu đỏ, người đó không ai khác chính là Đại Trí. Liễu Hà và Linh Đan thì phe màu xanh. về phần bên nào cướp, bên nào giữ cờ thì phải đợi đến sáng mai mới bóc thăm lần cuối mới biết được.”

Các trưởng lão phía trên thì cười tươi nhìn xuống dưới, phía trước họ là một thanh niên tuổi tầm hai mươi đang đứng uy nghi. các trưởng lão xung quanh thì lễ phép nói chuyện với thanh niên này. Ngay cả trưởng môn Phan Đông Sy cũng không ngoại lệ. Thanh niên này nói:

“ có lẽ cách thi đấu mới sẽ giúp thế hệ đệ tử tiếp theo của Yêu Thú Sơn chúng ta sẽ phát triển hơn, xưa nay Yểm Nguyệt Tông luôn đề đầu chúng ta ở vị trí thứ nhất. Hi vọng năm nay Sơn môn chúng ta sẽ đứng đầu bảy môn phái.”

Phan Đông Sy khom người nói “ Lão Tổ dạy rất đúng ạ”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giao chiến

Sáng hôm sau trên quần trường các trưởng lão bóc thăm xong tuyên bố:“ đội xanh giữ cờ, đội đỏ cướp cờ. Hai đội có một tiếng đồng hồ để chuẩn bị sắp xếp”

Cả hai nhóm tách ra đứng cách nhau một ngàn mét. Cả hai đang bầu cử đội trưởng cùng chiến thuật chiến đấu, tuy nhiên họ không biết cả hai nhóm lúc này mỗi nhóm thiếu một thành viên là Tủy Tửu với Thập Tam. Cả hai hôm qua uống quá chén nên bây giờ đang trong phòng ngủ một giấc rất chi là ngon. Trái ngược với vẻ mặt căng thẳng của mỗi đệ tử lúc này.

Lúc này một tiếng chuẩn bị đã qua, hai bên một bên là bảo vệ cây cò. một bên là cướp cò, khí thế hai bên đang căng thẳng. Tuy số lượng người hai bên ngang nhau nhưng chất lượng lại khác nhau. Bên xanh có đến 86 người trong top 128 người, bên đỏ chỉ có 46 người trong top thôi. chưa kể đến bên xanh còn khá nhiều những người lọt top cao nhưng bị loại. Tuy bất lợi về số lượng cao thủ nhưng bên đỏ lại có Đệ tử Đại Trí, đây là cơ hội duy nhất để mọi người dành chiến thắng, chỉ cần đoạt được cây cò và mang về bản doanh là chiến thắng. Vì đã được các trưởng lão âm thầm bảo vệ nên mọi đệ tử cũng dễ dàng thắng tay mà chiến đấu, không lo mất mạng.

Đây là trận chiến quy mô hơn tám ngàn đệ tử với nhau. Hai bên đang đối diện mắt đối mắt, khí thế ngút trời. Đại Trí mỉm cười cởi phăng áo ra. cả cơ thể cơ bắp cuộn cuộn cậu không ẩn giấu tu vi nữa mà gồng mình khí thế tăng lên. Gió bay phấp phới, tiên khí trên người cậu tăng đột biến từ trúc cơ trung kỳ lên trúc cơ hậu kỳ đỉnh.

Lúc này đến cả lão tổ cũng phải tán thưởng nói: “mới mười lăm tuổi mà đã trúc cơ hậu kỳ viên mãn quả là thiên tài đệ nhất của Yêu Thú Sơn 300 năm đó lại đây.”

Đồng Sĩ khom người nói: “Đó là đại đệ tử của văn bối tên là Đại Trí, lúc cậu ta 4 tuổi đã theo văn bối học tập, gần như các công pháp cấp thấp đến trung cấp Đại Trí đều thành thạo”

Cậu thanh niên được xưng là lão tổ kia gật đầu nói: “Học nhiều có lợi nhưng cũng có hại, tham thì thâm. Sau này ngươi nên bảo đệ tử nên chỉ chuyên sâu vài công pháp như thế sẽ có lợi hơn cho cậu ta.”

Đồng Sĩ khom người nói: “văn bối thay mặt đệ tử cảm tạ những chỉ điểm của lão tổ”

Lão tổ này không nói gì chỉ chăm chú quan sát phía dưới.

P phía dưới đài hai bên cách nhau một ngàn mét, ranh giới của họ là một vùng biển nước ở giữa. Lúc này mặt biển êm ả, nhưng trên cạn hai bên bờ khí thế hai bên tăng lên không ngừng.

Đại Trí đặt cây đao siêu dài của mình cắm xuống sàn nhà. hai tay bắt chéo vào nhau, hai nắm tay ngưng tụ một lượng lớn tiên khí. gió bay phấp phới cả toàn trường im lặng chú ý từng động tác của thủ lĩnh phe cướp cò. Đại Trí bỗng cười mỉm rồi hai tay bung ra đâm ra hai bên, không khí xung quanh dao động kịch liệt, ngay chỗ hai nắm đâm của Đại Trí không khí nứt ra chỉ chút.

Một vài người bên phe xanh kinh ngạc lắp bắp: “gì... gì kia?”

“không khí bị nứt ra...”

Lúc này mặt nước dao động kịch liệt, các khối nước dâng cao lên cả chục mét hướng về phe của Liễu Hà (bên giữ cò). Cậu thanh niên từng bị Túy Tửu loại vòng trước lắp bắp:

“đó... đó.. là năng lực gì vậy?”

Lương Nguyễn Yến Phụng đứng kế bên cậu ta kinh hoàng nói: “xem... xem các con sóng kia”

Linh Đan đứng cạnh cây cò cũng kinh ngạc nói: “Động biển, năng lực đại sư huynh đã có thể làm chấn động lòng đại dương rồi sao?”

Cậu thanh niên nói: “Đây là năng lực của Đại Trí sao?”

đệ tử trưởng lão Lãnh Huyết là Vô Tình liếm liếm mấy cái móng tay dài của mình cười nói: “Không hổ là người mạnh nhất trong thế hệ đệ tử đời này, sức mạng ghê gớm thật”

Phe Liễu Hà nhìn các con sóng cao đang ập đến thì tim đập chân run vì hoảng sợ. Các đệ tử cấp thấp phe Liễu Hà thì há hốc mồm nhìn con sóng thần đang đến mà hoảng sợ không thôi.

Đại Trí thì cười nhìn phe đối phương, đồng minh bên cậu thì khoanh tay đứng nhìn, không có gì bất ngờ. xem ra một tiếng trước mọi người đã thảo luận chiến thuật với nhau.

Nhìn thấy con sóng thần đến gần, Lúc này Liễu Hà đang đứng phóng đến gần con sóng lớn, dùng tay ngưng tụ hơi nước trong không khí thành một đường băng phóng về phía các con sóng cao đang ập đến. Khi các đường băng này chạm vào nước của con sóng thần thì làm nước nhanh chóng đông cứng lại, các vết đông ngày càng lang ra.

Đại Trí ngược lên thấy Liễu Hà đứng trên pháp bảo hình vuông đang bay trên không trung thì cười nói lớn: "Sư Đệ ngươi ra tay sớm thế?"

Lúc này phía nhóm phía bên Liễu Hà thở ra một hơi cũng kinh ngạc nói: “nó... nó đứng lại rồi.”

một tên đệ tử thờ hồng học nói: “nó dừng lại rồi”

Lương Nguyễn Yến Phụng cũng thều thào: “sư huynh Liễu Hà đã làm ngọn sóng đứng lại rồi.”

Lúc này Liễu Hà ngưng kết ra ba mũi tên băng băng nhắm đến Đại Trí hét lên “Tên Băng”

Ba mũi tên lao thẳng xuống Đại Trí.

Đại Trí xoay người đâm một đâm vào không trung, ba mũi tên bị sóng xung kích từ nắm đấm của anh lang ra va chạm. các mũi tên vỡ vụn nát bét, chưa dừng lại ở đó sóng xung kích lao thẳng đến Liễu Hà làm cậu choáng váng rơi thẳng xuống mặt nước.

Tuy Nhiên khi vừa chạm xuống nước thì Liễu Hà cho băng lang ra băng hết tất cả mặt nước xung quang, các vết băng lang nhanh ra mọi phía băng hết vùng nước của hai phe.

Lúc này phe Liễu Hà đã lấy lại tinh thần, một người la lớn:“ Phe ta có chất lượng vượt trội rất nhiều đệ tử cấp cao đều phe ta, chúng ta tất thắng, nào mọi người cùng nhau yểm trợ sư huynh Liễu Hà”

tên kẻ bên quay lại cũng phản chấn nói:“ đúng vậy, sao phải sợ phe địch chỉ vì sư huynh Đại Trí chứ, bên ta rõ ràng mạnh hơn”

Lúc này tất cả mọi đệ tử cấp trung đến thấp đều đồng thanh reo lên phản chấn, một tên nữa nói:“ xông lên dùng hết tất cả pháp thuật tiêu diệt bọn chúng”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cuộc chiến hai phe

Lúc này hàng loạt các pháp bảo, bùa chú, ám khí, thuốc nổ,... từ phe Liễu Hà bay vù vù như mưa trút xuống phe Đại Trí.

Lúc này nhóm bên phe Đại Trí một cậu nhóc tuổi tầm mười bốn tên là Đinh La nói:“ Giờ thì chúng ta có chỗ để đứng rồi”

một người nữa tuy tuổi cũng khá trẻ nhưng lại để râu ria mép khá dài tên Đỗ Bình nói:“ Hãy cho chúng thấy sức mạnh của chúng ta!”

“he he mặt nước đóng băng thật là tiện”

“máu tôi đang sôi lên đây”

“bắn tung bọn chúng lên đi”

nghe thế hàng loạt đệ tử phe Đại Trí nhao nhao từ trên bờ nhảy xuống đạp lên mặt băng mà chạy về phe Liễu Hà để chiến đấu hòng cướp được cây cờ.

các pháp khí từ phe bảo vệ lao đến nhưng nhóm người bên Đại Trí tránh né dễ dàng, xông thẳng về bờ bên Liễu Hà. Hai bên giáp mặt nhau gây nên một hồi loạn chiến. Lúc này chém giết loạn xạ cứ mỗi giây mỗi phút là có hàng loạt người bị loại văng ra khỏi cuộc chiến. Họ chính là những người bị tử vong trong cuộc chiến, tuy nhiên nhờ có pháp thuật bảo vệ các bậc tiền bối trước nên họ không phải chết chính thức. Tuy nhiên họ bị mất tư cách tham gia nữa mà lục đục treo lên khán đài cao nhìn xuống cảnh tượng cuộc chiến diễn lệ bên dưới.

Lúc này đây từ trên có thể nhìn xuống bao quát rõ ràng những người chém giết nhiều nhất. Các trưởng lão đang nhao nhao trò chuyện với nhau:

“ Đệ tử Phan Vũ kia thật lợi hại, giết khá nhiều phe địch nhưng lại tổn rất ít sức, xem ra đã là một tu sĩ trúc cơ.”

“ hãy nhìn cậu ta đang vận tiên lực, xem ra đã sẵn sàng chiến đấu rồi. Phe Đại Trí gặp khó khăn nhiều đây”

Ở bên dưới Phan Vũ đứng kế bên một đệ tử đồng minh cũng rất lợi hại, cậu ta là Nguyễn Minh Tấn Đạt.

Tấn Đạt nói:“ Ê, người đánh thiệt đó hả?”

Phan Vũ lạnh lùng khép đôi mắt lại nhìn về hướng của Đại Trí đang đứng hiên ngang phía bên kia nói:“ ta đang xem khoản cách giữa chúng ta và tên Đại Trí kia mà thôi!”

phía sau Phan Vũ một cô gái này giờ cũng giết khá nhiều địch nhân tên là Âu Thị Họa Mi cũng dừng lại nhìn bóng lưng cậu nghĩ thầm trong bụng “ ngay cả những người có thực lực cũng sẽ run rẩy khi giao đấu chính diện với lưỡi kiếm của hắn, quả nhiên không hổ danh là Lưỡi Kiếm Thần”.

Phe của Đại Trí cậu trẻ để râu mép Đỗ Bình nghĩ thầm” lưỡi kiếm thần Phan Vũ đã muốn chiến đấu thật sự, chiến đấu với hắn bất cứ kiếm khách nào cũng cảm thấy phản kích, bởi vì hắn được mệnh danh vô địch kiếm của Yêu Thú Sơn. Ta phải đấu với hắn, máu ta đang sôi lên đây.”

Phan Vũ rút kiếm ra Sở Khanh nhìn qua nói với Họa Mi:“ thì ra đó là lưỡi kiếm thần sắt bén vô địch đó sao?”

Họa Mi gật đầu nói:“ Nói đúng hơn đó là Hắc kiếm một trong mười thanh kiếm dành cho đệ tử trong tông trên các, thế hệ chúng ta chỉ có duy nhất ba cây được lấy ra. Trên lưỡi kiếm có một sức mạnh lạ thường cùng với hình hai lưỡi hái thần chết hai bên. Đây là một trong những thanh kiếm dành cho các

kiếm khách mạnh nhất.”

Lúc này Phan Vũ vùng kiếm lên chém xuống vùng băng, một luồng khí màu xanh lá cây cuộn cuộn chạm xuống băng tách các lớp băng ra trên đường của nó đi. luồng khí xanh này đi đến đâu băng bay tung tóe tới đó, nó đang hướng thẳng đến Đại Trí. Rất nhiều đệ tử cao thủ hai bên cũng hướng mắt qua phía bên này để xem diễn biến.

Luồng khí phóng đến Đại Trí

Uỳnh.....

Một vụ nổ lớn xảy ra do luồng khí va chạm, băng bay tung tóe.

xin được tua lại một giây trước, lúc luồng khí lao đến một người đồ con nhưng tốc độ lại cực nhanh lao đến dùng tay đỡ lấy luồng khí. luồng khí va chạm với người đồ con nên gây ra vụ nổ, gã đồ con ấy đã dùng tay không hất văng luồng khí lên trời. khí xanh bay lên va chạm kết giới bảo vệ của sân đấu thì nổ tung, kết giới vẫn nguyên si.

Phía bên Liễu Hà một đệ tử nói:“ Hẳn đã hất văng kiếm khí của đệ nhất kiếm khách thế hệ chúng ta.”

Lúc này có thể thấy một khe nứt của băng dài một đường thẳng từ Phan Vũ đến tên to con.

lúc này một tên đã nhận ra người to con nàyhắn thốt lên:“ Hẳn là...hắn là Phát Đạt gần đạt đến trúc cơ, hẳn đã luyện thành huyền giai cao cấp hệ thổ Kim Cương Bất Hoại, cả cơ thể hẳn được bao bọc bởi một lớp đất rắn chắc gần như bằng kim cương”

Cuộc chiến diễn ra khá gay cấn rất nhiều đệ tử thực lực cao đã hiển lộ, tất nhiên họ là những người trong top 128 người với Túy Tửu. Trong khi toàn trường chiến đấu đã hơn một tiếng đồng hồ thì Tửu cùng Thập Tam ngủ no say. Quả là Túy Tửu, không say thì thôi mà say thì toàn lúc quan trọng.

Lúc này cuộc chiến vẫn đang khốc liệt, rất nhiều đệ tử bị loại văng ra ngoài kết giới. Lúc này Linh Đan bước tới nhìn cây cờ bị cột xích, kế bên bảo vệ nó là Liễu Hà cùng Vô Tình. Linh Đan nói:

“Lũ ngu, chúng nghĩ có thể cướp được cây cờ từ tay bốn cô nương sao? đội pháo binh bắn banh xác lũ nào dám đến gần nơi này một trăm mét.”

Các đệ tử khác hô:“ tuân lệnh sư tỷ”

Thế là hàng loạt bom đạn rơi xuống nổ ầm ầm.Linh Đan nói tiếp:

“Các đơn vị khác ngăn không cho bọn chúng tiếp cận khu vực này”

“Tuân Lệnh” vài nhóm đồng thanh hô. Lúc này cuộc chiến diễn ra càng khốc liệt, lợi thế dần dần nghiêng về phía Liễu Hà, trong khi bên đại trí nhóm đệ tử cấp thấp khá nhiều nên bị loại ngày càng nhanh. Đại Trí từ khi tạo con chấn động vẫn chưa ra tay mà vẫn ung dung đứng xem cuộc chiến. không ai biết cậu ta nghĩ gì.

Bên một góc phe Liễu Hà một thanh niên mặt quần áo vàng, nón vành màu vàng đang ngồi rung đùi từ đầu đến giờ, cậu đứng lên uể oải nói:“ Qua không hồ danh là những cao thủ ít ỏi phê Đại Trí, thôi thì ta kết thúc cuộc chiến cho nhanh vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Các đệ tử thể hiện tài năng

Cậu Thanh niên mang một cây vàng này tên là Tiến Minh còn có biệt danh Tia Chớp Vàng. Cậu ta là một trong những người Túy Tửu lưu ý sở hữu nhiều pháp thuật cấp cao, tu vi là trúc cơ trung kỳ, có tốc độ cực nhanh, khi duy chuyển sẽ nhìn thấy một tia chớp màu vàng.

Tiến Minh dứt tay vào túi ung dung nói:“ đánh đánh đấm đấm chỉ cho mệt, chỉ cần lấy đầu tên thủ lĩnh là xong thôi mà”

nói đến đây cậu biến mất, chỉ lâu lâu người ta thấy một tia chớp màu vàng lóe lên nhưng không biết là cái gì, cuộc chiến lại lộn xộn nên không ai để ý lắm tuy nhiên càng gần Đại Trí những đệ tử bị chói mắt, lấy tay che mắt lại nói:“ chói quá”

xẹt...xẹt...xẹt

hàng loạt những đệ tử này gục xuống, họ văng khỏi kết giới. Đại Trí thấy tia chớp vàng càng đến gần mình thì nói:

“Ê, Tiến Minh chói quá đấy”

Lúc này tia vàng xông thẳng đến Đại Trí, thì một tia sáng màu xanh dương xông thẳng đến tia vàng, hai tia chạm nhau gây ra một tiếng nổ đẩy một làn sóng xung kích ra hai bên.

hai ánh sáng vàng xanh đan xen phát sáng cực mạnh làm mọi người ở xa cũng phải quay mặt qua nhìn, kinh ngạc. nhóm đệ tử phe Liễu Hà thốt lên:

“Hắn đỡ được đòn đánh của tia chớp vàng Tiến Minh kia.”

“xung quanh hắn là ngọn lửa màu xanh dương, ồ ta biết hắn rồi hắn là quái vật bất tử Lưu Quang Dư, không ngờ hắn đã đột phá lên trúc cơ trung kỳ từ lúc nào.”

Quang Dư cười nói với Tiến Minh:“ đối thủ của ngươi là ta!”

Tiến Minh khoanh tay lại kiêu ngạo nói” ghê quá cơ, mới lên trung kỳ đã không xem ai ra gì rồi sao”

trên khán đài các chấp sự nhìn thấy cuộc chiến thì cười khỏ nói:

“Từ lúc nào mà các đệ tử toàn trúc cơ, xem ra chấp sự chúng ta còn chưa chắc đánh lại tụi nhỏ, đúng là chúng ta đã già rồi”

“ngọn lửa màu xanh bảo vệ, xem ra Quang Dư đã luyện được huyền giai cao cấp hệ hỏa Lửa Phượng Hoàng, người luyện được thuật này thì một khi bị thương thì sẽ được ngọn lửa trị lành vết thương nhanh chóng, đây là một thuật rất khó luyện, không ngờ các đệ tử lại có người thiên tư tốt như vậy”

Lúc này bên dưới Quang Dư thì triển pháp thuật khiến toàn bộ cơ thể được bao bọc bởi một con phượng hoàng lửa màu xanh, cậu tung một cú sút của phượng hoàng về Tiến Minh.

Tiến Minh dùng tay bao bọc bởi loại tiên khí màu vàng đỡ cú sút của quang dư, hai ánh sáng tan biến, Tiến Minh nói: “ Ôi đau lắm cơ”

Quang Dư hét với Tiến Minh:“ Ta rất ghét giọng điệu đó của ngươi, xem đây”

Quang Dư lại tung một sút cực mạnh nữa lên Tiến Minh, Tiến Minh trúng phải cú sút văng xa xa rớt xuống đất lũng một lỗ to. Tiến Minh từ cái lỗ tới một nhóm phe đồng minh gần đó, một tay vẫn đứt tui, miệng ung dung nói:“ta biết ngươi không dễ dàng để ta lấy cái đầu dễ dàng thế mà”

nói xong cậu hướng về một đội ở xa nói:“ đội linh thú chuẩn bị nghiền nát tên nào bay lượn trên không trung”

ở xa một nhóm giải phóng một lượng lớn linh thú từ túi thú vật mình ra, rất nhiều linh thú to nhỏ khác nhau thay nhau lao ra trong đó có hơn chục con to cao đến mười mấy mét, hình thù bọn chúng đủ kiểu quái dị khác nhau.

các con thú lao ra đánh những người đang dùng pháp bảo bay lượn phe Đại Trí rơi rụng khá lớn. Lúc này Phát Đạt hóa thân toàn thân một lớp như kim cương cậu cất một tán băng lớn to bằng năm tòa nhà khiến lên. cậu ném mạnh về các con thú trên không trung. Các con thú phần lớn bị va phải tán băng rơi xuống một mảng lớn. Tán băng bay thẳng đến tên Vô Tình đang canh là cò.

Vô tình đứng dậy móng tay mọc dài ra, cậu phóng lên tán băng cao hai cái, sau đó tung một đám mùi máu huyết nồng nặc.

xet...xet.....Bùng.....

tán băng vỡ tung thành nhiều mảnh nhỏ hơn rơi xuống như mưa. phía dưới các đệ tử hai phe và đánh nhau vừa né tránh mảnh của tán băng rơi xuống. tuy nhiên vẫn có số ít bị mảnh băng rơi trúng người và bị thương, có người bị loại luôn. tuy nhiên chỉ là số ít không ảnh hưởng đến đại cục. đã hai tiếng từ khi cuộc chiến diễn ra, hai bên đang giao tranh khốc liệt, những đệ tử ẩn tàng đều tung hết khả năng của mình nhằm đoạt được vị trí cao nhất.

lúc này một cục máu lớn do Vô Tình xuất ra phóng đến Đại Trí, Đại Trí tay cầm trường đao vận khí cường cực máu tan đi phần lớn, các máu huyết văng tung tóe khắp nơi nồng nặc mùi tanh ối. Lúc này cây trường đao của Đại Trí bị dính máu một cục to. cậu to liền thổi một cái, từ miệng cậu phóng ra một luồng kinh phong thổi bay sạch sẽ máu huyết dính trên thanh trường đao.

Đại Trí cười hướng Vô Tình nói: “thằng nhãi ranh kia, thay vì phun máu lung tung sao không đi mà hiến máu nhân đạo đi.”

Vô tình không tức giận mà cười đáp:“ không phải ngươi muốn ta truyền máu cho ngươi chứ Đại Trí?!”

Đại Trí nhìn cậu ta chứ không thèm nói nữa. Mặt trời đã lên hơi cao, chiếu những tia nắng xuyên qua kết giới xuống cuộc chiến khốc liệt của những đệ tử Yêu Thú Sơn. Lúc này ở một nơi hơi xa có một căn phòng, trong căn phòng có hai người ngủ rất là say. Người ngủ trong phòng ngoài bọn Tử ra còn ai vào đây nữa. lúc này một người dáng hơi già, chính là Tịnh Lâm mở cửa phòng ra thì thấy hai người ngủ quá chỉ là ngon, lão tức giận nói:

“ta cứ thắc mắc sao không thấy hắn đâu, thì ra hắn đang ở đây ngủ ngon lành”, lão liền tung một đám cái giường nát bét. Tử và Tam lục đục tỉnh dậy, vừa nhìn thấy sự phụ mình thì Tử bỗng nhớ đến cái gì đó hên lên:

“thôi chết cuộc thi, ta ngủ quên mất!”

Thập Tam cũng hốt hoảng không biết nên làm thế nào thì Tịnh Lâm mỗi tay xách một người rồi đập lên pháp bảo phóng đến cuộc thi. Lúc này Tử lo chuẩn bị mọi thứ, trên đường đi cậu được sự phụ cung cấp khá nhiều thông tin quan trọng.

Chương 39: Linh Thú của Đại Trí

Lúc này trên chiến trường phe Liễu Hà đang bắn bom cùng vũ khí, khắp nơi. phe Đại Trí chống đỡ cực lực. Đại Trí chính là linh hồn tinh thần của phe họ, có cậu ở đây mọi người luôn có niềm tin sẽ chiến thắng nên chiến đấu hết mình.

phe Đại Trí đến thời điểm này có những người nổi bật chém giết vô số như sau: Đại Trí, Phát Đạt, bắt từ Quang Dư, Đỗ Bình, ngoài ra còn một vài người khác tuy nhiên không nổi bật lắm như Đinh La, Sam Sam, Vong ngữ,....

Đối nghịch phe Đại Trí thì lúc này nhóm Liễu Hà có khá nhiều người nổi bật như: Liễu Hà, Linh Đan, Vô Tình, Tấn Đạt, Phan Vũ, Tiền Minh. ngoài ra một số cũng nổi chút ít như Yến Phụng, Họa Mi, Sở Khanh,...

Vong Ngữ miệng ngâm điều thuốc, tay cầm kiếm dài, hấn vận công cho cây kiếm bốc cháy rồi sau đó nhào vào tứ phía chém phe Liễu Hà khốc liệt, vừa chém vừa la to:

“sao phải xoắn, lên nào anh em phải cướp được cây cờ”

Sam Sam mặc áo lụa cầm một cây kiếm đáng cổ xưa chém bay đệ tử đối phương nằng ta đã chiến toàn lực từ đầu trận đến giờ. Lúc này một con thú phe Đại Trí hình tựa con gấu to cao cả chục mét, nó vung chân to tướng của mình quật một cái hơn ba bốn người bên giữ cờ văng xa cả chục mét.

Lúc này tên lông mày rậm lúc trước từng ăn hiếp Thập Tam thì chân đang run, hấn chưa bao giờ thấy chiến đấu quy mô khốc liệt và mạnh mẽ như vậy, hấn quỳ xuống bần rùn nói:

“mạnh quá, quá mạnh, chúng ta chẳng là gì so với bọn họ cả làm sao chúng ta có thể đoạt được vị trí cao đây!”

Sở Khanh quay lại phía sau nhìn sư đệ của mình thì tên lông mày rậm nói tiếp

“Bọn chúng quá mạnh mẽ, nơi đây là đất biểu diễn của chúng, nơi này không có chỗ chơi như lũ chim non như tội mình. chúng ta chỉ là quân tốt mà thôi. Hãy núp một góc có lẽ chúng ta sẽ kiên trì đến cuối trận được không sư huynh!”

Sở Khanh nhìn sư đệ của mình nói có lý cũng nhủ mày lại bắn khoản, nầy giờ cậu toàn đánh các đệ tử yếu phe địch mà né những người mạnh ra, tuy nhiên khả năng của cậu cũng chẳng có gì nổi bật. Có lẽ cậu duy trì đến cuối trận lại có vị trí cao cũng nên, nghĩ là làm cậu cùng lông mày rậm chạy đi núp ở một góc cuộc chiến không ai chú ý. Ba sư đệ kia thì đã bị loại từ lúc nào.

Lúc này mặt đất bỗng nhiên run động dữ dội, một bóng đen to như quả núi từ phía Đại Trí bước tới chiến trường, mọi người lúc này cũng phải ngước mắt nhìn qua con thú cực to này.

Một góc kia một con thú nhện phe Liễu Hà đang chém văng mười mấy đệ tử cũng phải ngưng lại nhìn qua con thú cực to của tên Đại Trí mới thả ra. Vài con thú to hơn chục mét phe Liễu Hà đang chém giết cũng phải dừng động tác mà nhìn con thú cực to phe địch. so với con người tội nó là khổng lồ rồi nhưng so với con thú phe địch mới phóng ra thì tội nó cũng phải công nhận là khổng lồ.

Con thú của Đại Trí có hai sừng đầu trâu, người nó duy chiến từng bước đến cây cờ, Ngay lập tức nó trở thành mục tiêu của tất cả phe Liễu Hà, các đệ tử tung bom, cung tên, ám khí vào nó hàng loạt. nhưng có lẽ da nó quá dày nên vẫn chưa xem mấy cái đó vào mắt mà vẫn ung dung đi từng bước tiến tới.

Phe Đại Trí mọi người thì phấn chấn, hoan hô la lớn: “đập nát hàng phòng thủ chuyên bắn ám khí của bọn chúng đi....”

Con trâu vung một đập hàng loạt pháp bảo chuyên bắn bom bị phá hủy, trời rung đất chuyển. Phe Đại Trí phấn khích không thôi. con trâu này rống lên một tiếng rống âm vang kinh khủng thổi bay những ai chắn trước mặt nó văng đi xa.

Bên Liễu Hà hai đệ tử cũng khá nổi một chút nói chuyện với nhau, cô gái tóc bạc trắng nói: “nó bự quá, bự hơn nhiều so với linh thú phe ta”

chàng trai tóc trắng đứng cạnh cũng nói: “mạnh mẽ và to như vậy không phải linh thú do sơn môn chúng ta nuôi, có khả năng đây là linh thú sống ở vùng đất yêu thú, không ngờ sư huynh Đại Trí đến cả linh thú cũng đẳng cấp như vậy.”

nhóm bảo vệ hét lên: “đừng cho nó tiến tới trước, không thì phe ta không giữ được cờ mất”

nơi khác tụ tập năm người đứng chung với nhau, người đang ngồi là Tấn Đạt, đứng khoanh tay là Phan Vũ, cô gái đứng trên con rắn là Yến Phụng, một tên đang đứng khá đồ con nhưng lại lạnh lùng, một tên mặt đồ đen che phủ toàn thân không thấy được cả khuôn mặt. một giọng cười từ tên mặt đồ đen này vang ra:

“khe khe...thứ vị như vậy mới đáng để ta ra tay chứ, đánh đi, giết đi càng chết nhiều thì hệ hắc ám của ta càng có lợi, ta còn thiếu một chút nữa là hội tụ đủ sức mạnh, con thú này được đây ta cũng muốn có nó”

Tấn Đạt thì cười he he nói:" hi hi bây giờ ta mới thực sự hưng phấn chiến đấu, hãy xem năm chúng ta ai sẽ xếp hạng cao hơn”

xung quanh vẫn đang loạn chiến, tám con thú to nhất bên Liễu Hà xếp thành một hàng ngang, càn quét bất cứ kẻ nào dám đến gần phạm vi một trăm mét quanh cây cò, bọn chúng cùng rống lên phóng đến con thú của Đại Trí. Các bom đạn, tên nổ vẫn bắn liên tục vào con trâu nhưng xem ra nó không hề hấn gì.

Con trâu vẫn từ từ tiến đến cây cò, tàn phá hàng loạt tuyến phòng thủ phe Liễu Hà. Tám con thú ngăn cản xông lên nhưng con trâu này chỉ lấy đuôi quét một phát cực mạnh quét văng tám con thú xa xa và vào kết giới.

“Linh thú của sư huynh Đại Trí đã phá tan hàng phòng thủ bằng thú phe địch rồi”

mọi người hưng phấn hò reo

“ chiếm cò thôi anh em”

hàng loạt đệ tử phe Đại Trí nhào nhào cầm đủ loại pháp bảo xông lên, cuộc chiến dần dần nghiêng về phe Đại Trí, hơn tám ngàn người tham gia nhưng tới bây giờ đã loại hơn ba ngàn đệ tử, chủ yếu vẫn là đệ tử cấp thấp và trung, càng về sau những đệ tử mạnh càng lộ ra nhiều hơn. lúc này đến cả góc chỗ Sở Khanh nấp cũng bị phát hiện, một tên cũng khá mạnh bay đến chém thẳng vào Sở Khanh.

Sở Khanh dùng quạt đỡ thì cây quạt gãy làm đôi cậu ta văng té xuống đất, tên kia nhân cơ hội phóng đến vương đao đâm xuống thì bất ngờ một người từ bên hông nhảy ra chém chết tên đó. người nhảy ra nhìn Sở Khanh nói:

“Đừng có can lỗi ta”

Sở Khanh run rẩy nhìn người vừa cứu mình thảm nói “ Sát thủ trăm mạng Võ Minh Trí”.

Minh Trí không nhìn Sở Khanh nói:“ ngươi làm cái trò gì ở đây thế? đây là chiến trường chúng ta phải luôn sẵn sàng đừng làm mất mặt sư phụ ngươi”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Gay cấn

Nói xong thì Minh Trí phóng đi, Sở Khanh lấy tay đầm xuống đất khóc nói với lòng mình rậm:“ ta thật vô dụng, trong khi các đệ tử của các trưởng lão khác thì lợi hại vô cùng, ta đường đường là đại sư huynh của các người nhưng lại kém cỏi không chút tên tuổi trong trận chiến này, ta đã làm mất mặt sư phụ”

Lúc này tám con thú phe Liễu Hà vẫn không bỏ tiếp tục phóng đến nhằm ngăn cản cái con trâu to xác này. Một con báo to phóng đến cắn thì con trâu vùng cái xùnh nhọn chống đỡ, sau mấy cái lắt đầu ngheo nguẩy thì răng con báo đang cắn cái sừng bị nứt ra, vỡ vụn xuống. Con trâu húc thẳng cái sừng vào miệng con báo, con báo chết văng khỏi kết giới. tất nhiên khi nó ra khỏi kết giới thì sống lại nhưng bị các trưởng lão thu vào túi thú vật, đợi kết thúc cuộc thì trả lại cho các đệ tử.

Lúc này Đại Trí vẫn đứng hiên ngang la to:“ mọi người giúp đỡ linh thú của ta cùng phá trận cướp cò!”

mọi người cùng đồng loạt giơ tay hưởng ứng, một con lại một con thú bị con trâu đâm húc, đập, quất đủ kiểu khiến cho các con thú phe Liễu Hà lần lượt bị loại hết.

Lúc này Yến Phụng từ trên đầu rắn thì triển tiên thuật làm đất cát bay mù mù bao bọc khá nhiều đệ tử phe Đại Trí khiến họ bị cứng đờ, bị đất đá bao phủ toàn thân như người đá. sau đó Yến Phụng lại bắt quyết các đất đá này nổ tung khiến họ banh xác.

Cô phóng xuống tung các cú đá liên hoàn vào phe địch, những ai chạm phải cú đá của cô thì phần đó sẽ bị bao vây bởi đất đá rất khó cử động và giải trừ. khi hạ gục thêm vài người coophongs bay lên đứng trên con rắn của mình ung dung nói:“ đánh nhiều đây lấy chút thành tích cho có với mọi người, ahhih”

Con trâu vẫn đang ngày càng gần cây cò, giờ đây không ai dám lại gần nó. Tên mặc nguyên người đen cười lên:“ khẹt khẹt... tới đây nào...kha kha kha”

Tuy nhiên tên lạnh lùng đó con chung nhóm bước lên khiến cho tên áo đen cũng nhìn lại ngạc nhiên. xem ra tên lạnh lùng này đã muốn quyết chiến với con thú của Đại Trí, tên áo đen định xông ra thì lui lại nhường cho tên lạnh lùng này biểu diễn vậy.

tên lạnh lùng này đôi mắt lóe sáng, giờ hai tay lên trời, hàng loạt ánh sáng mặt trời nhập vào hai tay cậu ta phát sáng rồi va chạm với nhau. lúc này bốn

người Phan Vũ, Yến Phụng, Tấn Đạt, tên áo đen đều chăm chú xem động tĩnh của tên lạnh lùng này.

không ngờ khi ánh sáng mặt trời hai tay hắn chạm vào nhau thì kết hợp lại phình to ra hình tròn, chúng ngày càng hấp thu ánh sáng mặt trời càng nhanh, thì càng to ra. To đến khi bằng con trâu của Đại Trí mới dừng lại, sau đó nó từ từ thu nhỏ lại. Hắn ép ánh sáng đó nhỏ lại, đến khi nhỏ xú (như trái banh tennis) thì hai tay hắn đẩy mạnh ra cho cái cục ánh sáng đó bay đến linh thú của Đại Trí. Con linh thú thấy ánh sáng đó vẫn không thèm né, nó chỉ nghĩ đơn giản cái đó như bom đạn, âm khí bùa chú như mấy cái trước thôi. Khi ánh sáng đụng vào người linh thú Trâu thì tên lạnh lùng hô lên

：“Mặt Trời Hạ Sơn Quyết”

không ngờ vừa nói xong, ánh sáng đó phát nổ, cái bụng con trâu xoắn lại, các tia xung kích phóng ra cực mạnh xung quanh một vùng rộng lớn, đất đá, băng vỡ vụn bay mù mịt khiến cho các trưởng lão cũng trở mắt nhắm chú mà nhìn. Một vùng bán kính trăm mét xung quanh thổi bay hết tất cả người của hai phe. Đến cả Sở Khanh, lông mày rậm cũng không chống nổi bị thổi bay đi xa. Con trâu lớn bị đẩy lui cả chục mét, bốn chân nó run rẩy, miệng thì chảy máu ước chừng cả lông nó từ miệng đến cổ. Đôi mắt nó âm ảm, nó khụy chân xuống, nhưng sau đó nó lại đứng lên vẫn bước từng bước đến cây cờ. Lúc này Phe Liễu Hà nhắm vào mắt và vết thương của nó tấn công liên tục, đôi mắt con trâu đã âm ảm đi nhiều, miệng cũng há hốc mồm đáng sắp gục ngã, cái chân nó rần đưa ra để lấy cây cờ.

Gần, rất gần cây cờ lắm rồi phía trước chỉ có vài người chắn phía trước mà thôi. Con trâu vung một đạp hướng về Tấn Đạt hòng đẩy cậu loại khỏi cuộc chơi.

uỳnh.....

đất cát phía dưới bị cú đâm của con trâu văng ra kịch liệt, tuy nhiên lúc này phía trên không trung trên đầu nó là Tấn Đạt đang bay phía trên. Hắn ta bay ở trên cười khoái trí

“ha...ha...ha”

hắn vừa cười vừa nói：“sao thế hà quái vật?”

Con trâu đôi chân run run, hai chân trước của nó bỗng đứt ra làm đôi khiến nó khụy xuống. Tấn Đạt đáp xuống đất cười mà không thèm nhìn con linh thú nói：“kha kha kha sản khoái”

Con linh thú trâu bây giờ đang khụy và thoi thóp, Tên áo đen thì chười ré lên:

“tên Tấn Đạt khôn kiếp người làm nó như thế còn đất đâu ta biểu diễn chứ”

tên áo đen tức giận từ cái bóng của hắn bỗng to và lan ra biến thành một cây kiếm to đâm xuyên bụng con trâu khổng lồ. Lúc này con trâu gục hẳn bay ra khỏi kết giới chính thức bị loại khỏi cuộc chơi.

Phe Đại Trí sững sờ, đứng nhìn linh vật phe mình bị loại. Lúc này Đại Trí khép đôi mắt lại nói nhỏ：“Thú của ta”

Bỗng từ đâu một con dơi khá to bay đến dùng hai chân sắt bén nhằm đâm chết Đại Trí. Đại Trí vung ra một đám làm không khí chấn động sóng xung kích mạnh, làm gãy nát hai chi trước của con dơi. Chưa dừng lại ở đó Đại Trí lấy tay chụp lấy cổ nó ném mạnh xuống đất.

uỳnh....

con dơi rơi xuống, Đại Trí dùng tay đám mottj phát ngay đầu nó, khiến nó chết không kịp ngáp, sau đó Đại Trí ném cái xác nó đi.

Đùng thấy Đại Trí hạ gục con dơi dễ dàng mà khinh thường con dơi đó, nó là một linh thú khá mạnh tuy nhiên trước Đại Trí trúc cơ viên mãn thì đơn giản như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cuối cùng Túy Tửu cũng xuất hiện

Đại Trí hét to: “xông lên con đường này giờ ta khai thông được tập trung xông lên”

Tất cả đệ tử cùng phe lập tức tăng tốc xông lên liều mạng, chém bay những tên cản đường phía trước. Lúc này Tấn Đạt lấy tay từ trong túi ra một cái pháp bảo tựa như mắt kính. Đây là pháp bảo đeo vào sẽ giúp nhãn lực nhìn rất xa hơn bình thường và dao động của tiên khí.

một con thú cũng hơi to đáng tựa con ngựa phe Đại Trí phóng đến dùng cang để chém Tấn Đạt. Tấn Đạt cười né tránh cú chém của con ngựa. một vài đệ tử phe cướp cò thấy thế hô lên khinh thường:

“lính thú bên ta đang đánh tên Tấn Đạt kia, hần không biết làm gì chỉ có thể né tránh!”

Tấn Đạt vừa né xong thì con thú nhào đến vùng càng lên để chém nữa. Đạt giờ một ngón tay giữa thì con bộ ngựa dừng lại, hần ta cười mỉm mĩa mai.

Phía sở Khanh và lòng mây rậm thì bên này bị phe Đại Trí đánh gục rất nhiều người, khiến cho Sở Khanh và lòng mây rậm run rẩy, quả thật với những tên này ức hiếp kẻ yếu thì ghê gớm lắm, còn gặp kẻ mạnh hơn thì sợ hãi không dám chống trả.

lần lược nhiều người bị gục trước mắt Sở Khanh, hần nhìn thấy rõ ràng một người gục trước mặt mình là sát thủ trăm tên Võ Minh Trí. Minh Trí cố gượng dậy nhưng xem ra chỉ là vô ích, hần ta chết vắng ra khỏi kết giới. Điều này làm Sở Khanh choáng váng.

Sam Sam, Vong Ngừ, Đinh La phe cướp cò đánh giết rất khốc liệt, gần như họ giết rất nhiều người nữa rồi. Tất cả đã dồn tổng lực đánh vào điểm mà con trâu nước mở đường lúc trước, bây giờ đây bên Đại Trí bắn tung ra bom đạn pháp bảo ngược lại tàn phá bên Liễu Hà. Khí thế đang lên, tuy nhiên một góc cuộc chiến con bộ ngựa quay đầu chém chết người cùng phe mình. tên bị chém lúc chuẩn bị vắng khỏi kết giới không biết tại sao con bộ ngựa lại phản bội.

Tấn Đạt ngửa đầu lên trời nói: “ một con thú nhỏ nhoi mà đòi đánh với ta thật khinh ta quá đáng, cảm ơn phe địch đã tặng một con thú”.

Chỗ cây cờ, Linh Đan dùng truyền âm thuật nói với cô gái tóc trắng:“ chuẩn bị kế hoạch đi”

cô gái tóc trắngđáp:“ chuẩn bị xong rồi”.

Lúc này trên không trung ngoài kết giới Tịnh Lâm đã phóng rất nhanh khiến Túy Tửu và Thập Tam run cầm cập, gió thổi mạnh làm nước mắt nước mũi cả hai chảy tùm lum. Cả hai ôm chặt Tịnh Lâm, Tửu hét lên:

“ sư phụ đệ tử biết lỗi rồi chậm lại giùm con đi, con rơi xuống mất.”

Thập Tam thì do chỉ mới luyện khí tầng ba nên sắp chịu không nổi. Lúc này bỗng nhiên Tịnh Lâm dừng lại làm cả hai vừa thở phào một hơi. Thì ra là đã đến nơi diễn ra cuộc thi. Tịnh Lâm không nói lời nào nắm hai người ném thẳng vào kết giới, kết giới nào vào thì dễ nhưng ra thì khó. Tửu cùng Thập Tam bị ném lạng quay rớt thẳng xuống vùng nước lúc này do Phát Đạt cắt khối băng to ném vào mấy con thú nên trũng một lỗ nước ở đây.

(bên Liễu Hà có Tấn Đạt năng lực là dùng các sợi thép siêu mỏng và bén cắt thịt và điều khiển kẻ thù như con rối- bên Đại trí có Phát Đạt luyện thành kim cương bất hoại, hai người này tuy cùng tên Đạt nhưng hai phe khác nhau mọi người lưu ý không sẽ lộn người-tác giả)

Lúc này cả hai người Tửu và Thập Tam cùng rơi xuống nước, làm nước bắn mạnh lên tung tóe, mặt nước lại cực lạnh Túy Tửu choáng váng chìm dưới nước thấy Thập Tam xiêu tại chỗ đang chìm sâu xuống. Tửu bơi lại cứu nhưng cậu ấy bị bay ra ngoài kết giới, có lẽ do không chịu nổi cú va chạm nên thể chẳng...(cha nội Thập Tam gia chưa đây vài giây đã bị loại...bội phục...bội phục)

Tửu đành bơi lên trên, Lúc này phía trên mọi người cũng chăm chú nhìn xuống vì không biết cái gì vừa rơi xuống nước, có người nói:

“ cái gì thế, liệu là người bên sư huynh Liễu Hà chăng?”

Tửu vừa bơi lên mặt nước hít lấy không khí nói thầm “ may mà xuống nước chứ xuống băng thì chết chắc, sư phụ này cũng mạnh tay quá đi, thôi ta phải tranh thủ chém giết, lúc này ta vừa mới tham gia đã bị mọi người bỏ quá xa về thành tích, phải tranh thủ không thì không thể vào top 8 theo yêu cầu của sư phụ mất.”

nghĩ thế cậu nhìn quanh thì thấy cô gái Sam Sam lúc trước theo đuổi mình bị một nhóm vây công, trong nhóm đó có một tên khá lợi hại.

“ cứu cô gái ấy thôi.”

Nghĩ là làm Tửu phóng lên, nhấn nút ngay cái áo thì một lớp áo giáp che phủ toàn thân, Tựa như Thanh Hải lúc trước ở mê vụ sơn. Tuy nhiên nếu có Thanh Hải ở đây cậu ta cũng sẽ ngạc nhiên vì lớp áo này còn cứng hơn áo lúc đó cậu mặt.

Sam Sam lúc này bị vây khốn khá chắc, cô ta cắn răng niệm chú thuật khiến cơ thể cô ta từ từ trong suốt tàn hình, cô ta phóng đến định đâm tên lợi hại nhất ởnhóm vây công. khi phóng đến cô bất ngờ bị trúng tên sọt qua người làm chém hụt tên đó. Do có lẽ tiên thuật sắp cạn kiệt nên cô không thể tàng hình lâu mà bây giờ trở lại nguyên hình.

Tên lợi hại hét lên:“ giết cô ta”

cả chục người bao vây tứ phía xông lên chém cô, nhưng Sam Sam lại rất nhanh nhẹn né tránh và còn hạ gục được hai tên. Gã lợi hại nhảy xuống đâm một phát đất đá bay tứ tung, Sam Sam vắng ra xa, máu miệng chảy xuống.

Túy Tửu lúc này phóng cực nhanh đến chụp lấy cô né tránh chiêu tiếp theo của mấy tên khác. Sam Sam được một người cả thân toàn áo giáp cứu, cô ta nhìn nhưng không thể xuyên qua lớp thép mà thấy được mặt của kẻ vừa cứu mình.

Tửu ôm cô xoay người phóng hàng loạt phi tiêu về đối phương, vài người bị trúng ám khí và bị loại. Cậu vận toàn công lực lên truyền thuyết phóng hai dây thép hai bên hông điều khiển nó đâm, quất rất nhiều kẻ địch xung quanh. thật oai phong lẫm liệt khiến cho trái tim non nớt của cô gái trẻ bất giác đập mạnh.

Chương 42: Diệt Vô Ưu và Hàn Di

Hai sợi roi xích kết hợp với hệ tơ của cậu nhún nhien nên cậu sử dụng như là tay chân của mình. sợi roi đâm xuyên bụng cực nhanh nhiều đệ tử khiến tên lợi hại cũng biến sắc, hấn lấy cây chùy của mình dùng một lực cực mạnh đập xuống tủy tủy.

Ầm....

bụi tan đi, phía dưới Tuyền dùng một thanh kiếm màu đỏ gắt chằng ngang thanh chùy của tên lợi hại này. tên lợi hại bỗng nhiên gồng lên, các cơ bắp của hấn bỗng to lên cơ thể biến to hơn thêm nửa mét, hấn hét lên vận khí đập xuống.

A...A...Aaaa

Ầm...Ầm..

Hấn đập liên phenh mấy cái cực mạnh xuống thanh kiếm của Tuyền, Tuyền khuy một gối xuống nhưng vẫn chống đỡ được không si nhê. Sam Sam ngược lên thấy người bảo vệ mình vẫn hiên ngang bảo vệ cô làm cô cảm động tận đáy lòng. Tuyền vận khí xuống lòng bàn chân phóng lui về sau, cậu thả Sam Sam ra sau đó lạnh lùng nhìn đối thủ.

Cậu cuối người xuống ấn hai nút ở dưới chân, một luồng khí từ giáp ở chân được giải phóng mạnh, Tuyền Vận trợ bày phóng đi, một tàn ảnh màu đen lướt đi tới đâu các đệ tử máu bay tung tóe chết gục đến đó, tốc độ cực nhanh phải nói so sánh tốc độ này thì tia chớp vàng Tiền Minh mới đọ nổi với cậu.

Một tên đệ tử phe Liễu Hà đang ngo ngác nhìn bóng đen lướt đi thì bỗng đâu một sợi dây đâm vào chân hấn kéo hấn văng vào kết giới. rồi cứ thế nhiều tên bất ngờ bị tấn công bị loại cực nhanh. Tên lợi hại nhìn thấy thế thì cũng tức giận cắn răng lấy răng cắn mạnh vào tay hút ra một ngụm máu, hấn phun máu lên toàn thân sau đó bắt quyết uốn vào một viên đan dược. Cơ thể hấn phình to ra, các cơ bắp to hơn lúc này hấn to cao cũng đạt ba mét, Hấn dậm chân một lùn sóng xung kích lan ra xung quanh hấn. hấn phóng cực nhanh đuổi theo tiêu diệt Tuyền Tuyền, bỏ qua Sam Sam.

Tuyền lúc này giết được mấy chục người nhóm của tên lợi hại xong đứng lại, cậu sẽ nghênh đón với hấn.

Tên lợi hại to con nhảy xuống đầm một phát ngay mặt tuyền. Tuyền bị choáng lui về sau năm bước, may mà có giáp không thì nát cái mặt rồi. Hấn ta xông vào quát thêm hai đầm nhưng Tuyền xoay chân vận kinh công né tránh dễ dàng, cậu tung Toái thần chưởng ngay mặt hấn.

Bốp....

hấn chỉ quay mặt lui một bước, nhưng xem ra không si nhê, sau đó hấn lại tung cước đến Tuyền. Tuyền lấy hai tay đỡ lấy cú sút cực mạnh của hấn, dựa thế bay lên, cậu xoay người phóng ra hàng trăm ám khí xuống dưới. Tuy nhiên các ám khí bị tên lợi hại lấy tay gạt bay đi hết như đồ chơi. Tuyền đáp xuống đất cắn răng lấy lá bùa tấn công của sư phụ cho lúc trước, dán lên tay. Lúc này tên lợi hại vừa phóng nhanh đến tung một đầm ngay bụng cậu khiến Tuyền văng lui sáu,bảy mét. Vừa đang bay lui ra sau bỗng nhiên cơ thể Tuyền nổ cái “Bùm...”

Cậu phân thân thành tám người giống cậu y đúc đều mặt giáp đầy đủ cả. tám Tuyền Tuyền ba phương bốn hướng chạy đến cầm kiếm nhắm vào tên lợi hại.

lúc này phi tiêu, dây xích luma của tám người làm tên lợi hại bị rối, tám người Tuyền Tuyền thành công trói cổ và tứ chi của tên lợi hại lại. Tám Tuyền Tuyền tám hướng khác nhau giăng cứng dây thép trói buộc chắc gẽ. Gã lúc này bị kéo căng cơ thể bị nhấc khỏi mặt đất, la hét. Tuyền Tuyền đứng ở dưới hai tay cầm hai sợi dây kéo mạnh về trước một cái.

xoẹt.....

Tên lợi hại tứ mã phenh thây, cảnh tượng quá mức cực đoan khiến một phần toàn trường cũng phải chú ý. Lúc này phe Liễu Hà cô gái tóc trắng nói:

“gã đó thú vị đấy, có muốn tiêu diệt hấn không?”

chàng trai tóc trắng đứng kế bên nói:" loại hấn khỏi cuộc chơi thôi"

Nói rồi tên tóc trắng lấy ra một cây cung rất to. Hấn lấy chân đạp sợi dây cung, hai tay nắm lấy thân cũng kéo cho căng căng ra. Nửtóc trắng phụ cậu kéo mạnh sợi dây. Cả hai vận tiên lực lên cực hạn, nam tóc trắng hô lên:

“huyền giai cao cấp Hủy Thiên Diệt Địa”

Sau đó cô gái buông tay ra chàng trainhư một mũi tên lao đi, xung quanh anh có một luồng lốc xoáy, xoáy quanh thân thể anh, bay đến đâu con lốc xoáy chàng trailàm mọi vật trên đường bay của anh tan nát đến đó. Anh hướng thẳng đến Tuyền Tuyền, Tuyền cảm giác một áp lực chưa từng có đang hướng đến cậu. Cậu không kịp suy nghĩ nên dùng toàn phân thân bay đến cùng nhau chống đỡ một chiêu này.

UỶNH.....

Cậtóc trắng va chạm tám Túy Tửu làm một vụ nổ lớn kinh thiên xung quanh lan ra, khiến toàn trường chú ý. Khu vực xung quanh bán kính mười mét đều tan nát, khi bụi mù dần lắng xuống chỉ thấy áo giáp của Tửu bị lõm một lỗ, xung quanh vết lõm là các khe nứt chi chít, bảy phần thân của Tửu cũng đã biến mất. Chàng trai thì mặt đầy máu, hai tay run run, anh thốt lên:

“Lần đầu có người chống được chiêu này mà không chết, người rất mạnh”

Nói rồi anh bị tiệc chiêu phản phệ ngã gục xuống bay ra khỏi kết giới. Nữ tóc trắng kinh ngạc phóng đến nói:

“không nghĩ đến người chống được chiêu đó, chắc người cũng đã cạn kiệt sức lực lần này đỡ chiêu này của ta”

Tửu lạnh lùng nhìn hấn ta không nói, quả thật vừa rồi rất nguy hiểm nếu không nhờ có các phần thân thể mạng thì cậu bị loại không thể nghi ngờ. Tuy nhiên khi đỡ được chiêu đó làm chàng trai đó bị phản phệ nên bị loại.

Nữ tóc trắng nói tiếp: “ta tên Hàn Di, sư huynh ta tên Diệp Vô Ưu người xứng đáng biết tên bọn ta. Người tên gì?”

Tửu đáp: “Túy Tửu”

Nữ tóc trắng nghiêm mặt nói: “chưa nghe qua, tuy nhiên ta sắp tung một chiêu cực mạnh, hãy cẩn thận”

Nói rồi Hàn Di vận toàn tiên lực khiến cơ thể quần áo không gió mà bay phấp phới, cô ta hét lên:

“Huyền giai cao cấp Liên Hoàn Phong Ba”

Vừa hét xong thì mây đen trên trời cuộn cuộn kéo đến, rất nhiều con lốc xoáy từ Túy Tửu và Hàn Di làm trung tâm lan ra bốn phía, khiến cho đệ tử hai phe nhiều người bị liên lụy. Khi Tửu chuẩn bị phóng đi tránh né thì Hàn Di cắn răng ôm chặt cậu không để cậu thoát khỏi lốc xoáy, muốn cùng cậu bị loại đây mà.

Sam Sam trở mặt nhìn nam thần của mình bị Hàn Di ôm chặt khiến tim cô nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đối mặt

Luôn kinh phong quét mạnh khiến cho da thịt muốn toét ra, nhiều người bị cuốn trong lốc xoáy da thịt lở loét, quần áo tan nát, rất ít người bị cuốn vào mà không bị loại ra khỏi kết giới huống chi Tửu và Hàn Di lại ngay ở trung tâm con lốc.

Con lốc qua đi, Hàn Di gục xuống bất tỉnh chính thức bị loại. Túy Tửu bộ giáp tan nát, miệng thoáng thấy một tia máu, quần áo rách vài chỗ (hèn chưa rách chỗ hiểm). Người khác được người đẹp ôm thì sung sướng ngất ngây, riêng Túy Tửu được mỹ nhân ôm thì te tua suýt chết, thật đúng là còn cái gì nhỏ hơn cái này.

Lúc này Linh Đan đang canh giữ cây cờ nhìn qua khu vực của Túy Tửu thầm nói:

“Ồ thì ra là Tửu nhất kích không ngờ hấn có thể đánh bại cái tên hữu dũng vô mưu Hạm Vũ cùng sư huynh muội Diệp Vô Ưu xem ra ta vẫn còn đánh giá thấp hấn, tuy nhiên chỉ với khả năng nhiều đó vẫn chưa phải đối thủ của ta.”

Lúc này Tửu phóng đến chỗ Đại Trí để hỏi kế hoạch tác chiến bên mình, dù sao cậu đã bỏ lỡ không thảo luận cùng mọi người nên cậu phải đến chỗ Đại Trí hỏi chi tiết không thể đánh bậy đánh bạ được, xưa nay cậu luôn trong chiến đấu lấy chiến thuật làm đầu đó chính là phong cách hành sự của cậu. Từ thời trong chiến tranh ở nơi phạm tục nhờ chiến thuật cậu đã khẳng định được bản thân.

Đến chỗ giữ cờ thì khó khăn trùng trùng chứ đến chỗ càng xa nó thì càng dễ nhất là chỗ Đại Trí không ai dám đến gần, cậu phóng đến đứng đối diện với người được mệnh danh là đệ nhất lừa đệ tử đời này. Gió bay phất phới một người cao lớn cầm trường đao đứng hiên ngang, một người mặt quần áo màu đỏ rách te tua đứng đối mặt nhau.

Đại Trí nhìn Tửu nói: “Người có biết đồng đội đã vất vả thế nào không hả, dù sao người cũng hạ gục được ba tên khá mạnh phe địch nên tạm thời ta tha cho người không truy cứu tội đến muộn.”

Nói rồi Đại Trí nâng cây đao lên đập cái chuỗi xuống đất, một luồng kinh khí mạnh phân tán ra gió quét mạnh. Tửu vẫn đứng im không nịnh không kiêu ngạo, Tửu cúi mặt xuống nói:

“chiến thuật bên ta là gì?”

Đại Trí trừng mắt nói:“ Chiến thuật bên ta là làm tiêu hao sinh lực địch, tới phút cuối ta sẽ dùng toàn sức cướp cờ, tuy nhiên ta đảm bảo trận này chúng ta thua rồi, bên giữ cờ vẫn còn rất nhiều kẻ mạnh chưa ra tay, người cũng đừng hi vọng với chiến thắng.”

Từu bỗng ngược mặt lên đôi mày nhíu lại cậu giận giữ hét lên:

“ Im Đi, cái chiến thuật chó má gì mà mới đánh đã chịu thua,!”

Lúc này rất nhiều đệ tử nhìn thấy cảnh này đều đứng hình há hốc mồm không nói nên lời. Từu lại tiếp tục nắn:

“anh muốn hạng nhất hay không? tôi không quan tâm thứ hạng cái tôi cần là chiến thắng, tôi sẽ giành lấy hạng nhất, TÔI SẼ GIÀNH LẤY HẠNG NHẤT...”

Cậu hai tay chống nạnh hét to rất to câu nói đó khiến toàn trường há hốc mồm, cả những chấp sự, trưởng lão cũng trợn mắt. Lão tổ thanh niên nhìn thấy thế thì nhíu mày chăm chú nhìn.

Đại Trí nhíu mày nhìn Từu, tiên khí của Đại Trí tăng lên, Từu cũng mặt giận dữ, cậu lúc này chân khí đã dùng gần hết nên cậu kết hợp chân khí và tiên khí lại khiến cho cơ thể cậu có một luồng sức mạnh cũng tăng lên. Đại Trí giờ trường đao lên trời chỉ dùng một tay xoay đao vòng vòng khiến gió từ thanh đao lang ra ngày càng mạnh. Tuy nhiên Từu vẫn đứng không chút xê dịch mặt quần áo bay phàn phật. Đại Trí ngưng quay đập đao xuống đất, lần này luồng dư chấn cực mạnh từ mặt đất lấy thanh đao làm trung tâm lang mạnh ra, một vài đệ tử gần đó bị dư chấn ngất xỉu, tuy nhiên Từu vẫn lạnh lùng đứng đó.

Đại Trí mỉm cười nói:“ người thật lão xược, ta sẽ không tha cho người nếu người gây rất rối cho ta, kẻ mới nhập môn à”

Từu quay lưng đi nói:“ Tôi sẽ làm gì tôi cho là đúng, tôi sẽ cướp được cây cờ.”

vài đệ tử kinh ngạc nói to:“hắn...hắn dám gan đua với sư huynh Đại Trí...”

“không thể nào, hắn ta là ai chứ”

Lúc này Phan Vũ cười nói:“ Tôi sẽ giết sạch bọn chúng được chứ Linh Đan sư tỷ?!”

Linh Đan mỉm cười nói:“ hãy làm gì cậu muốn, có chúng tôi ở đây sẽ không ai đụng được đến cây cờ”

Vô Tình đứng kế bên nói:“ thì ra hắn là Từu nhất kích mạnh nhất đám đệ tử vô dụng lĩnh việc, không biết hắn chịu nổi máu huyết của ta được một phút không?”

Lúc này phe Đại trí một người nói:“ xông lên mọi người, mặt trời đã lên đỉnh chúng ta không còn nhiều thời gian đâu!”

“ Xông lên.....aaaa”

lần này toàn bộ phe Đại Trí toàn lực xông lên, khí thế ngút trời.

Phe Liễu Hà cũng xông lên một người nói:“ đội mười bốn phía trước thẳng tiến!”

một người trong đó đáp:“ vâng đội trưởng Kinh Kong”

Bùm...

một vụ nổ khiến hàng chục người văng tung tóe, Từu phóng về phía cây cờ, tốc độ cực nhanh lần lược lướt lên dẫn đầu phe Đại Trí.

Linh Đan nhìn thấy thế tự hỏi:“ chỉ có một tên liều mạng mà chúng lên tinh thần như thế sao?, nhưng kế hoạch bọn ta vẫn là hoàn hảo, mọi người không phải xoắn hãy làm như lệnh ta.”

Đại Trí phía xa nhìn Linh Đan chỉ huy nói:“ không ngờ sư muội Linh Đan của ta cũng có tài chỉ huy ghê chứ, ta dám cá tên Từu nhất kích này có thể làm nên bất ngờ, ta cảm nhận được chiến ý của hắn. người có một chiến ý như vậy là người phải trải qua rất nhiều chiến đấu không phải đệ tử bình thường có được.”

Lúc này Quang Dư bay xuống đứng sau lưng Đại Trí nói:“ Sư huynh bọn chúng đang đẩy nhanh cuộc chiến, một số kẻ lợi hại cũng bắt đầu gia nhập thêm.”

Đại Trí nói:“ ta biết rồi, nhóm Sơn Tùng thế nào rồi?!”

Quang dư nói:“ họ có chút rắc rối với vài tên cũng lợi hại nhưng sẽ nhanh giải quyết.”

Đại Trí: “ tốt lắm, phần ẩn thực lực của chúng ta cũng đến lúc xuất hiện rồi, tuy nhiên Linh Đan sư muội kế hoạch có lẽ không đơn giản thế, muội ấy là một người rất thích sự hoàn hảo, muội ấy không phải dạng vừa đâu”

Chương 44: Dẫn đầu

Tại chiến trường: “Tiến lên nào”

đám người phe Đại Trí đang nỗ lực tiến lên.

“Hà?”

từ trên trời một tia sáng màu vàng phóng xuống, Phan vũ từ trên phóng xuống tung một cú sút cực mạnh xuống một đám đệ tử

RẦM...

Đất đá vỡ mạnh tung tóe, một vài người lui lại một người có giáp toàn thân nói:

“Cú sút ánh sáng ư?”

Phan Vũ đứng chững đường nói: “Đừng tưởng bở, ta không cho các ngươi lên dễ thế đâu”

Năm người bị chặn lại, một người nói: “Hắn là tia chớp vàng Phan Vũ đấy”

Lúc này Phan Vũ quay mặt qua phía khác thì thấy Tử đang chạy định vượt lên. Tử nói: “tên khốn kia tránh ra”

Phan Vũ dứt tay vào túi nói: “ta tới đây để giết ngươi mà!”

Nói rồi Phan Vũ giơ chân lên, ngay mũi chân lóe sáng tia sáng màu vàng chói mắt, các tia màu vàng này hút ánh sáng mặt trời ngày càng nhanh, Phan Vũ cười mím nói: “Tử Nhất Kích ư?”

Lúc này trên khán đài vài đệ tử cấp thấp bị loại đang quan khán, một tên nói: “Tử nhất kích sẽ chết mất, Phan Vũ đã là trúc cơ trung kỳ rồi mà hắn chỉ mới luyện khí cấp năm a”

Lúc này tia sáng ngay chân Phan Vũ ngày càng to ra, Hắn tung ra một sút. Một gã con trai ăn vận như con gái, môi son mặt đánh phấn nhảy ra tung một luồng khí đầy văng Tủy Tử tránh tia sáng vàng phóng đến trong tích tắc.

Tử bị đẩy văng, một vụ nổ ánh sáng cực mạnh nổ tung bán kính cả chục mét, khiến các đệ tử lĩnh việc trên khán đài cũng khiếp sợ nhìn thấy.

“Thật khủng khiếp”

Tủy Tử nhờ được cứu nên thoát chết trong gang tấc, cậu vẫn chưa đứng lên mà quay qua nói:

“Cám ơn nhé sư huynh, anh tên gì?”

Tên ăn vận kiểu con gái giờ một tay lên trời nói: “Đi không đổi tên, đừng không đổi họ, ta tên Tùng Sơn”

Một ánh sáng trắng lóe lên phía sau Tùng Sơn, hắn quay lại nói:

“Lại là Phan vũ, Hà không phải là tên lạnh lùng Hàn Lập đen”

Tử lo lắng cho Tùng Sơn nên la lớn: “Cẩn thận hắn ta cũng hệ ánh sáng đấy”

Từ miệng của tên lạnh lùng Hàn Lập phóng ra hàng loạt ánh sáng trắng (Phan Vũ thì ánh sáng vàng) phóng đến Tùng Sơn làm hàng loạt vụ nổ mạnh xảy ra, tuy nhiên Tùng Sơn xoay người tránh né được, không bị trúng chiêu.

Tùng Sơn hướng về Hàn Lập mắng: “thằng khốn nạn, tại mình cùng một sư phụ mà mày dám đánh sư huynh như thế hả? ta biết tại mình khác trận doanh nhưng mà cũng phải nể ta mà khiến huynh đệ tương tàn chứ!”

Tùng Sơn chỉ vào Hàn Lập mắng tiếp: “nè sư đệ có nghe ta nói gì không hả?”

Một tia sáng sọt ngang mặt, cách mặt Tùng Sơn chỉ vài centimet nó vọt qua đụng vào đất phía sau khiến phía sau nổ lớn. Tùng Sơn giật mình thót tim suýt nữa trúng chiêu, mồm há hốc.

Tùng Sơn tìm vẫn còn đập mạnh nói:“ Suýt tiêu”

Túy Tửu nhìn qua lo lắng:“ anh Tùng Sơn”

Tùng Sơn nói vọng qua:“ Đừng lo! hãy để ta trị cái tên sư đệ hỗn xược này, ngươi đi tiếp đi!”

“Được” Tửu phóng đi.

Tùng Sơn quay mặt nhìn Hàn Lập nói:“ Giờ thì chiến thôi”

Hàn Lập vẫn lạnh lùng (Hàn Lập là người từng hạ con linh thú của Đại Trí của mấy chương trước)

Túy Tửu tiếp tục chạy về phía cây cò, cậu đang dẫn đầu phe Đại Trí và vì thế cũng làm cậu trở thành mục tiêu của nhiều đệ tử lợi hại phe đối phương.

Bỗng hai phi tiêu hình tròn phóng đến Tửu, Cậu né một cái chém một cái văng đi. Một tên phóng đến tung hàng loạt cú đâm nhưng Tửu tránh né được hết, hấn ta lui về sau. Hai phi tiêu hình tròn bay ngược lại tay của một tên đeo mắt kính đen.

Tên mới đâm xong nói:“ thật không may cho ngươi khi gặp phải bọn ta”

Tên cầm hai phi tiêu tròn nói:“ nhất kích ngươi phải bỏ mạng lại đây”

Tửu hỏi:“ Các ngươi là ai?”

Hai tên ngẩn ra nói:“ ờ? bọn ta nổi tiếng trong giới đệ tử như vậy mà ngươi không biết chúng ta?”

tên có nắm đấm nói:“ ngươi sẽ phải trả giá cho sự thiếu hiểu biết của mình, ta là Lỗ Bạch còn kia là sư huynh ta Sạo L, tụi ta là đệ tử của trưởng lão Nam Huỳnh Đạo”

Tửu ngẩn ra nói:“ các ngươi có là mấy tên đệ tử bị sư phụ đùng một cái là run rẩy té phành phạch đấy à?”

Tên cầm phi tiêu nói:“ Ngươi hãy nhìn kỹ cái phi tiêu này, ta là người có hệ cực hiếm ảo thuật ta sẽ đưa ngươi thoải mái vào ảo trận của ta”

Vừa nói hấn vừa đùng đưa hai cái phi tiêu qua lại và đếm:“ một...hai... ngũ nào nhóc con”

Đôi mắt Tửu cảm giác buồn ngủ ập đến

Bùm...

một vụ nổ gần đó làm Tửu giật mình nhìn qua, nhờ thế cậu thoát ảo trận trong tí tít, tên kia vẫn đùng đưa phi tiêu qua lại, tên Lỗ Bạch bỗng gục xuống ngủ thiếp đi. Và tên đùng đưa phi tiêu cũng ngủ theo, có lẽ hấn ta vẫn chưa học thuật này thành thạo nên tự mình làm hại chính mình vào ảo thuật.

Tửu quay lại thấy hai tên gục xuống khó hiểu, Họa Mi từ sau hai tên đi tới suốt văng hai tên đang nằm đi vừa hút thuốc vừa nói:“ Hai tên vô dụng này, ta quá chi thất vọng!”

Tửu nhìn Họa Mi nói:“ Ta không muốn đánh con gái, cô hãy tránh ra ta không có thời gian đâu.”

Họa Mi lấy hai tay làm một kết ấn rất nhanh, một cái lưới to phóng ập đến Túy Tửu, cô ta nói:“ Ta ở đây thì không cho phép ai vượt qua”

Hai tên Lỗ Bạch tỉnh lại vẫn còn nằm nhìn Họa Mi đôi mắt yêu thương nói:“ Sư tỷ Họa Mi kia”

Sạo L cũng đáp:“ Sư Tỷ thật xinh đẹp, giá như là đạo lữ song tu với ta thì hay biết mấy!”

Tửu vận chân-tiên khí xuống dồn vào hai chân phóng biến mất, nhanh chóng vượt qua Họa Mi. Cái lưới ập xuống trúng người của phe cô. Cô giật mình rơi điều thuốc nói:

“ Quá nhanh, ta không thể nhìn thấy hấn “

Sạo L và Lỗ Bạch bị lưới chụp lại nói:“ Họa Mi sư tỷ thất bại rồi”

“ cả linh hồn và thể xác của ta bị sư tỷ trói buộc lại rồi”

Ở phía sau đám người phe Đại Trí chiến đấu khốc liệt, một tên nói:“ đừng đánh chúng một mình, hãy vây công chúng, ta sắp hết tiền lực rồi!”

“Sư Huỳnh Đình La tình hình rất hỗn loạn”

Đình La vừa hạ thêm được một tên nói:“ ta biết rồi, ta sẽ mau chóng lấy được cây cò, ta sẽ tàng hình đến đó, khu vực phía nam khá lỏng lẻo”

Vừa nói xong Đình La tàng hình đến phía nam, khi đến cách cây cò còn một trăm mét, cậu ta bỗng hiện nguyên hình. Đình La nghi hoặc nhìn sau lưng để

xem ai làm cậu hiện nguyên hình. Đôi mắt Đinh La kinh ngạc người phía sau thốt lên:

“ngươi là....ngươi là...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Khó khăn trùng trùng

Cuộc Chiến vẫn diễn ra lúc này phần lớn đệ tử bị loại khá nhiều, chỉ còn ba tiếng nữa mặt trời sẽ lặn. Các đệ tử bị loại trên khán đài, các chấp sự, trưởng lão lẫn trưởng môn Phan Đông Sy vẫn đang theo dõi cuộc chiến bên dưới, trên mặt họ đều có vẻ hài lòng biểu hiện của đệ tử thế hệ này. Lão Tổ vẫn chăm chú quan sát cuộc chiến.

Đông Sy vô ý lướt nhìn vị lão tổ thì thấy ông đang nhìn về khu vực phía nam. Đông Sy nhìn qua thì kinh ngạc tự nhủ: “kia không phải là Vô Tình đệ tử Lãnh Huyết sao, không ngờ hắn vẫn ẩn giấu thực lực, đã là trúc cơ rồi đúng là thiên tài khiến Lãnh Huyết và Diệp đệ tranh giành”

khu vực phía nam Vô Tình lấy tay xách một chân Đinh La lên, khuôn mặt Đinh La đầy máu me, Vô Tình liếm mấy cái móng tay dài của mình nói: “Lại một tên, chuẩn bị kẻ tiếp theo thôi”

Phía trung tâm

“Đứng Lại”

Một tên cầm chùy đập thẳng xuống đầu Tửu khiến cậu chúi mặt xuống đất, cậu xoay người đắm ngược lại thì hắn ta lấy chùy đập mạnh vào nắm đấm của Tửu khiến cậu chảy máu đầu và tay. Tuy Nhiên Tửu vẫn không nao núng tung người suốt ngay cổ hắn ta làm hắn văng đi rơi cả chùy. Một tên cầm kiếm phía sau chém tới, Tửu hụp người tung toái thân chường đầy văng tên phía sau. Cậu thờ hồn hèn thảm một nói:

“Bọn chúng ai cũng khá mạnh”

Cậu cầm thanh kiếm đỏ chạy vút đi, phía sau vài tên đuổi theo. Lúc này tên mặt áo choàng đen che phủ toàn thân khoải trá cười nói:

“Lại đây...lại đây nào ta ngứa ngứa lắm rồi”

Vừa nói tên mặt áo choàng đen kết ấn hô lên: “Triệu Hồi Chi Thuật”

Mặt đất nứt ra, hàng loạt xương cốt người, thú đủ loại từ cõi u minh chuôi từ mặt đất lên. tên áo đen tự đắc nói: “ta phải rất khổ luyện mới luyện thành thuật này, các ngươi chóng đỡ thể nào đây ha ha ha... xông lên nào tàn sát chiến trường cho ta”

Tửu ngạc nhiên nhưng vẫn phóng đến không lùi bước. hàng loạt xương cốt bay vào đánh Tửu. Cậu vận cừu kiếm chân kinh dùng một trăm lẻ tám đường chém giết. tuy nhiên chúng khá mạnh, hạ được sáu bộ xương thì cậu bị một con đâm bị thương ngay tay, vài con phóng ám khí đến. Tửu chóng đỡ vất vã, không ngờ sáu con vừa bị giết lại đứng lên sống lại bay đến giết cậu.

Tửu thốt lên: “chúng đông quá!”

tên áo đen cười nói: “đúng vậy, ta đã tích lũy từ đầu trận đến giờ không đông mới lạ, đây là một đội quân của một vị diện khác do ta triệu hồi đến, ngươi không chống được lâu đâu”

Phan Vũ phía sau tên áo đen cười chỉ huy một đội đệ tử nói: “xông lên, loại hắn khỏi cuộc chơi thôi, hắn đến được đây đã là cực hạn rồi, ta tự hỏi hắn sẽ duy trì được bao lâu đây. Hắn ta đã cạn sức không xứng ta ra tay nữa.”

Tửu cắn răng dùng toàn lực phóng đến, cậu không có lựa chọn, cậu đã tham gia trận chiến tích thua rất nhiều người, nếu muốn lọt top tám thì phải lấy được cây cờ mới có cơ hội ghi nhiều điểm vượt lên được.

Bỗng đâu một loạt nước từ sau lưng Tửu phóng đến cuốn bay các bộ xương và đám đệ tử chắn phía trước. Tên áo đen há hốc mồm vì người phía sau lưng Tửu. Các sóng nước cuộn trào xoáy mạnh, áp lực của nó ép tan nát các bộ xương. Một thanh niên tuổi tầm mười bảy, tóc ngắn đeo lỗ tai, mặt khá đẹp trai tuấn tú phóng lên đứng song song cùng Tửu. Cậu thanh niên nói:

“ta nhớ không lầm, mấy bộ xương của ngươi kỳ nước phải không Quý Dạ Hành?”

Sau đó thanh niên đó quay qua nói với Tửu: “Ngươi đi trước đi, tên này để ta lo”

Tửu gật đầu nói: “Cảm ơn! ngươi tên gì?”

Thanh niên đó nói: “Ta cùng Tùng Sơn là sư huynh đệ, ta tên Sơn Tùng”

Vài người phe Liễu Hà nói: “Hắn ta là Sơn Tùng, hắn ta rất mạnh đấy”

Linh Đan hét lên: “các ngươi làm gì vậy hả, đừng để tên mới nhập môn ảnh hưởng cuộc chiến”

Một người khá mạnh phóng đến chắn phía trước nhìn Tửu nói: “Ta sẽ đè bẹp ngươi lính mới”

Hắn ta gồng lên cơ thể biến lớn (tựa như tên Hạng Vũ dùng lúc trước), vung xuống một chùy vào Tửu và Sơn Tùng. Cả hai cùng nhảy ra hai bên, tên to con quay về Tửu tung tiếp một chùy, lại một chùy nhưng Tửu nhảy nhót vận kinh kong né tránh hết.

Toàn trường đang theo dõi cuộc chiến thảo luận rì rầm:

“hắn là ai vậy?”

“cái gì hắn chỉ là một lính việc đệ tử thôi sao?”

“không ngờ một luyện khí cấp năm lại mạnh như vậy, hắn a đúng là kỳ tích, hiện nay những người còn lại ai không phải là luyện khí cấp tám trở lên”

Vài đệ tử trong cuộc chiến nói: “Không thể để hắn sống được, thật mất mặt các đệ tử chính thức chúng ta!”

Có thể vì thân phận lính việc đệ tử, thân phận thấp nhất dòng đệ tử mà lại đánh gục nhiều cao cấp đệ tử làm cho sự tự ái các đệ tử tăng lên nên bây giờ gần như tất cả đang muốn loại Tửu khỏi cuộc chơi.

Liễu Hà ngồi nãy giờ bỗng nhắm mắt lại nói: “ai quan tâm chứ, danh nghĩa chó má chỉ là phù du. Thực lực mới quyết định tất cả, dù sao một cấp thấp đệ tử như vậy sau cuộc chiến rất đáng để kết giao”

Lúc này Tửu vận tiên thuật hô lên: “Tơ Thuật!”

hàng loạt sợi tơ phóng ra quấn quanh tay của Tửu cực nhanh, chúng quấn nhiều vòng khiến cho tay cậu từ từ to ra, lúc này đây một tay đầy tơ quấn một cục to còn hơn cả thân thể cậu, cậu nhảy lên tung một đấm của cái tay to đến tên to con.

Ừnh....

Cú đấm va chạm các sợi tơ rồi ra trôi tên to con cực nhanh rồi siết chặt hắn lại,

xoẹt....xoẹt....

sợi tơ sát bên cửa và siết người tên to con đến đến. đệ tử Phe Đại Trí phản kích hoan hô. tên to con bị loại, Tửu hét to lên:

“Đại Trí!!!! Ta sẽ cướp được cờ, ngươi hãy chống mắt lên xem”

Vài cao thủ phe Đại Trí nói: “tên này”

“bọn ta cũng cùng chí hướng”

“chúng ta là một đoàn đội cướp cờ”

“chúng ta sẽ cướp được cờ bằng mọi giá”

Đại Trí cười nói: “Quang Dư sư đệ chúng ta lên thôi, đến lúc ta phải ra tay rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tửu bị hạ gục

Cuộc chiến diễn ra Tửu Lúc này đã vượt qua khúc linh thú Đại Trí đến lúc này, cậu đang rất gần cây cờ, chỉ còn năm mươi mét. phía trước cậu là những người thực lực cực mạnh, có thể nói là mạnh nhất phe Liễu Hà đang đứng canh giữ cây cờ. Họ vẫn chưa ra tay bởi vì nhóm cướp cờ người ghê gớm nhất Đại Trí vẫn chưa ra tay.

Lúc này Tửu đứng lại phía trước cậu toàn quân bên kia đứng đông nghịt đang bảo vệ cây cờ, bên Đại Trí mọi người cũng chạy lại đông đủ đứng song song với Tủy Tửu, hai bên tạm thời ngưng chiến. sóng yên biển lặng trước trận quyết đấu cuối cùng. Phe Liễu Hà bây giờ còn khoản một ngàn sáu trăm

người, phe Đại Trí còn khoản bốn trăm người.

Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy nhóm Tùu bị bao vây bốn phía. Linh Đan chỉ huy nói:

“ngăn bọn chúng lại, đừng để tên lính mới vướng mặt các người”

Vừa nói xong toàn quân Liễu Hà tổng lực bốn mặt xông lên, Phe Tùu thì giáp trận tiến lên phía trước hòng phá vòng vây. cuộc chiến khốc liệt bên Đại Trí quân số ngày càng vơi nhiều, phe Liễu Hà thì vơi ít hơn.

Đám phe Đại Trí nói: “bọn chúng mạnh quá, những tên còn lại này rất mạnh mà còn nhiều tiên khí nữa, chúng ta ít người lại cạn kiệt sức lực nhưng chúng ta không thể thua được chúng ta sẽ lấy được cây cờ. Sư huynh Đại Trí vẫn chưa đánh, anh ấy vẫn tràn đầy tiên lực.”

Lúc này Đại Trí và Quang Dư từ phía sau bắt đầu phóng đi. Một đội phe Liễu Hà thấy thế nói: “Bắn tên Đại Trí”

Đại Trí vung đao một luồng khí mạnh tán ra làm các phi tiêu bùa chú bom đạn văng đi hết. Nhóm vừa bắn ám khí bị luồng gió mạnh thổi văng mạnh vào kết giới học máu.

Một tên chém vào người Tùu nhưng cậu ngưng kết tơ thành một lớp chắn thanh kiếm đối phương ngay người rồi chém bay đầu đối thủ.

Bốn tên cầm kiếm xông đến chém Tùu, cậu né chặt vật rồi dùng cửu kiếm chân kinh chém văng ba tên, tên còn lại chém trúng người cậu làm cậu bị thương, nhưng hắn cũng bị một chém của Tùu hạ gục. Cậu vẫn chạy lên dù đã sắp cạn chân-tiên lực.

Lúc này ngoài vòng vây một nhóm mười người phe Đại Trí bước ra ngoài nói: “ân thân đầu trận đến giờ rồi, chiến thôi.”

Trong vòng chiến, mọi người phe Đại Trí thì chặt vật chống trả, Tùu chém giết liên tục nhưng những kẻ còn lại đều không phải dễ chơi khiến cậu ngày càng đuối sức. Bỗng

Bùm.....

Một cái nổ lớn làm khá nhiều tên bên Liễu Hà banh xác, Một người nam nhi ăn vận như nữ nhi lộn vòng nhảy đến gần Tùu. Tùu mừng nói:

“Sư Huynh Tùng Sơn chúng ta cần phải mở một đường mới tiến vào chiếm cờ được, anh Sơn Tùng mọi người cũng cần anh giúp”

Sơn Tùng vận khí hô lên: “Kỷ nguyên Đại Hồng Thủy”

Túy Tùu: “Hấp Tinh Đại Pháp mười sáu quân cờ”

Tùng Sơn: “Lốc Xoáy Tận Thế”

Cả ba tung ra ba chiêu mạnh nhất của mình khiến gió, nước xoáy mạnh kèm theo mười sáu quân cờ lẫn bên trong tạo thành một mũi nhọn cực mạnh đâm xuyên một đường lên phía trước. một lượng lớn đệ tử chắn phía trước bị đẩy ra xa, sống chết không rõ. Cơ hội một đường lộ rõ trong khoảnh khắc nên mọi người phe Tùu tranh thủ phóng đi lên.

những người bị té hốt hoảng la lên: “chặn bọn chúng lại”

Quý Dạ Hành cười ré lên: “có ta ở đây Các người đừng hòng bước qua”

Sơn Tùng nói: “Mọi người đi trước, hệ ta có thể khắc chế được hắn, một mình ta đủ hạ hắn rồi”

Quý Dạ Hành cười nói: “Lúc này đánh với ta chưa đã tay sao, được thôi chiến tiếp nào, đội quân mới của ta xem người đánh lại không?”

Nói xong Dạ Hành bỗng cắn nuốt cái bóng của chính mình khiến hắn to lớn hơn biến thành khổng lồ bay vào dùng kéo cắt Sơn Tùng tới tấp.

“Áp Suất nước cực đại”

Sơn Tùng nhảy lên tung ra hàng loạt cú đâm vào bụng Dạ Hành.

“Thủy Cực Đám”

cú đâm cực mạnh vào bụng Dạ Hành, phía sau lưng hắn ta có thể thấy luồng áp lực mạnh mẽ từ lưng hắn phóng ra, lưng áo rách toạc la biết cú đâm đó mạnh cỡ nào.

Dạ Hành quá đau miệng hắn ói ra cái bóng của mình, từ từ teo nhỏ lại như ban đầu. Sơn Tùng nói:

“người nôn cái bóng của mình nuốt, người chưa thành thạo chiêu này lắm, hãy luyện tập nhiều hơn đi”

Dạ Hành đau đớn nói: “tên khốn ta chưa thua đâu”

Quay lại Tủy Tủy lần này cậu bị ba tên dùng xích vây công, tuy nhiên Tủy dùng mười sau quân cờ bay đập vào khiến chúng chấn động gục ngã. Hai người chặn trước cậu lúc này là Lương Nguyễn Yến Phụng và một nam thanh niên miệng hút thuốc đầu trắng, áo trắng quần trắng lông mày trắng. Nam thanh niên phóng đi cực nhanh, áo yến Phụng tung bay bởi lực gió.

Tủy cảm thấy sau lưng mình có một luồng gió, cậu quay mặt qua thì...

Bốp....

cậu bị một côn đập thẳng vào mặt khiến Tủy bay ngược lộn vòng về sau. Tủy hai tay chóng đất nhìn thanh niên nói:“ Tên kia đánh lên đầu phải là hảo hán”

Tên lông mi trắng thờ khời bay nghỉ ngút nói:“ đến được đây ta công nhận năng lực của ngươi, để ta nói tên cho ngươi biết kéo chết không nhắm mắt, Ta tên Cường Cường hãy hành diện khi bị loại bởi ta.”

Lúc Này Tùng Sơn thì bị Hàn Lập ngăn cản, hai bên giao tranh khốc liệt.

Tủy lấy lá bùa phòng thủ duy nhất còn lại dán lên người rồi vron kiếm vận khí chuẩn bị tung sát chiêu thành danh Nhất Kích Tất Sát. Hai bên phóng nhanh về phía nhau tung ra liên hoàn sát chiêu. Từ khi lên truyền thuyết cậu đã sử dụng nhất kích nhiều đương mà không còn bị hạn chế một kiếm duy nhất nữa.

Yến Phụng Cũng cảm kiếm lao vào cuộc chiến hai người, Tủy Cùng Cường hai bên chạy cực nhanh giao chiến cả trăm chiêu. Cường Cường vận toàn lực nhưng không làm Tủy bị thương nói thầm:“ xem ra hần có bùa phòng thủ cực mạnh nếu không không thể không bị thương bởi côn của ta tuy nhiên hần đã hết sức rồi trận này ta thắng.”

Nói rồi Cường Cường cực nhanh lấy côn quán vào cổ Tủy (côn giống như của lý tiểu long ấy) kéo quật mạnh xuống đất.

ẦM.....

Tủy đã đuối sức bị Cường Cường phía trên siết côn ngay cổ ngày càng chắc. Cường Cường nói:“ Ngươi còn chưa đủ trình thắng ta đâu”

(mấy chương trước tại hạ nhằm tia chớp vàng Tiến Minh là Phan Vũ, tại hạ đã sửa lại, thật xin lỗi mấy đạo hữu vì sơ xuất này. Tiến Minh-tia chớp vàng Phan Vũ- đệ nhất kiếm)

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Các Cao thủ lần lược bị hạ gục

Bên Liễu Hà vài người nói:“ Sư Huynh Cường Cường đã hạ gục được tên lính mới”

Yến Phụng chưa kịp đến phụ thì thốt lên:“ kinh Quá”

Tủy khó khăn nói:“ khốn kíp bỏ cái côn của ngươi ra khỏi cổ ta.”

Cường Cường:“ Kết thúc thôi tạm biệt”

bỗng một cú sút từ đâu sút văng Cường Cường ra xa.

Cường nhìn người mới đá mình nói:“ Cô đến đây lúc nào sao ta không thấy, cô tàng hình sao?”

Cô gái vừa cứu Tủy chính là Sam Sam, cô nói:“ Các ngươi...các ngươi dám kẹp cổ đánh đập người yêu ta như vậy sao? (á có lẽ Sam Sam ngộ nhận) ta sẽ giết các ngươi, ta chưa bao giờ tất giận như thế này, ta sẽ chắc các ngươi từng khúc cho chó ăn.”

Tủy thờ hồng học nhìn bóng lưng người con gái cứu mình nói:“ Sam Sam”

Sam Sam quay lại đỏ mặt lên:“ Dạ”

Tủy cười với cô cảm ơn. ở cuộc chiến khác, Hàn Lập đánh với Tùng Sơn bất phân thắng bại, lúc này lại ra thêm một người là Tấn Đạt, hần ta đi đến cười:“ He He”

Quay lại Sam Sam, cô đưa cho Tủy một viên đan dược nói:“ chàng uốn vào đi, đây là đan dược của sư phụ trước cuộc thi cho muội, nó rất quý đấy”

Tủy nắm tay Sam Sam lấy viên thuốc, Sam Sam đỏ mặt tự nói với chính mình:“ anh ấy...anh ấy nắm tay mình”

Từ uốn thuốc đứng dậy ôm Sam Sam nói: “Cảm ơn”

Sam Sam run rẩy tim đập chân run nói: “không có...có..gi đâu mà, anh còn phải đi tiếp...đi tiếp mà!”

Từ nhớ ra phóng đi kèm một câu nói: “cảm ơn nhé”

Sam Sam gục xuống ngất ngậy, lúc này Yên phụng lắc đầu nói: “ôi lưới tình, “

Nói rồi Yên Phụng chạy đến cực nhanh biến cô thành tượng đá rồi làm cô nổ banh xác. Sam Sam chính thức bị loại.

Lúc này Một bà lão đang trừng mắt nhìn Sam Sam ngoài kết giới lắc đầu ngao ngán: “Con bé này, dám đem thuốc quý của ta cho người khác, còn lộ sơ hở chỉ mạng thất thần trong trận đấu, mà thôi vì tình yêu ta cũng làm thế!”

Sam Sam mỉm cười với sư phụ mình rồi nhìn xuống quan sát Túy Từ.

Từ thoát nạn chạy đến kịp nơi Tùng Sơn đối mặt Hàn Lập và Tấn Đạt. Từ Hỏi:

“Sư Huỳnh thế nào?”

Tùng Sơn nói: “ta không chắc lắm tên Hàn Lập này giờ bị ta đánh kiệt sức rồi duy tên Tấn Đạt này rất mạnh, cũng may có nguoi, chiến thôi. “

Tùng Sơn phân thân ra mười hai người chạy đến đánh Hàn Lập, tung liên hoành chiêu thức cuối cùng cũng hạ được Hàn Lập (dù sao cũng là sư huynh người ta). Lúc này Đám người cùng phe đến kịp nhào vô chiến Tấn Đạt. Từ không mất thời gian dây dưa phóng đến lá cờ.

Một chỗ khác tám người mới ra càn quét một lượng lớn đệ tử phe Liễu Hà, người thanh niên dùng lốc xoáy cát quét văng thêm mười tên mỉm cười nói đồng bạn bên cạnh: “Đám Liễu Hà chỉ có vậy thôi sao?”

Đỗ Bình bên cạnh nói: “có một tên lợi hại đến kìa”

Người đến là Tấn Đạt hấn chỉ vào Phát Đạt nói: “Ta muốn chiến với nguoi, dám trùng tên với ta, chỉ có một người tên Đạt có thể đứng ở chiến trường này thôi”

Phát Đạt nói với bảy người bên cạnh: “Hãy để ta sô lộ với hấn, mọi người đừng xen vào!”

Bảy người lui ra, Phát Đạt vận Kim Cương Bát Hoại bao phủ cơ thể.

Quay lại Túy Từ cậu chạy thì bị một người chắn ngang, người đó là đệ nhất kiếm Phan Vũ. Hấn ta nhìn Từ cầm cây kiếm huyền thoại nói:

“Nếu là kiếm khách hãy chiến với ta, nghe nói nguoi là kiếm khách mạnh nhất đệ tử lĩnh việc, dù là mạnh nhất lũ yếu đuối nhưng đệ nhất chỉ có một mình ta giữ.”

Từ Vừa chạy vừa nói: “Hay lắm một chút nữa thôi là lấy được cờ”

Cậu cầm kiếm đỏ phóng đến Phan Vũ, Phan Vũ tung một chém một luồng kiếm khí cực mạnh phóng đến Từ. Cậu dùng kiếm đỡ nhưng vẫn bị kiếm khí đối phương hất văng đi xa, kiếm của cậu gãy tan nát, quần áo rách te tua, máu chảy ròng ròng. Cậu thốt lên: “Quá Mạnh”

Lúc Này Sơn Tùng cũng vừa chạy đến lao vào Phan Vũ hét: “tránh ra, nguoi không phải đối thủ của ta”

Vừa nói anh phóng ra rất nhiều bom. Phan Vũ vung một chém. hàng chục quả bom đứt làm đôi nổ tung tóe.

Sơn Tùng tung đám “Kỷ nguyên đại hồng thủy”

Phan Vũ không chiêu thức hoa hòe chỉ vung một chém

UỶNH....

một vụ nổ mạnh Sơn Tùng bị hất bay đi cơ thể đứt đôi, chính thức bị loại. Lúc này viên đạn được ngấm thuốc, một luồng tiên khí và chân khí cuộn trào trong cơ thể Từ, cậu đứng lên hưng phấn nói: “thuốc Sam Sam tốt thật, tuy nhiên Phan Vũ quá mạnh ta không nên đấu với hấn, mục tiêu của ta là lá cờ.”

Lúc này Tùng Sơn ở đâu tung ra gió lốc để đánh lén hạ gục Phan Vũ. Vũ phóng lên cao không đếm xỉa đến Tùng Sơn mà dùng kiếm đâm xuống nơi Từ đứng. nhờ chân-tiên khí khôi phục đỉnh phong Từ né dễ dàng thoát một đâm của Phan Vũ.

Cậu dùng tơ bao phủ toàn thân thể mắng: “Tên khốn kiếp”

Sau đó dùng 16 quân cờ lao đến, Phan Vũ tung một chém tan nát hết tất cả quân cờ, một chút dư lực còn sót cuốn Từ lui lại.

Từ tự nhủ: “không xong rồi, hấn quá mạnh”

Phan Vũ nói: “ngươi quá yếu”

sau đó vung một chém ngang, may Tùu hụp người kịp. Luân kiếm khí văng ra chạm vào lớp sóng cao bị đóng băng tạo thành một khe nứt dài. Lớp băng đứt đôi phần đỉnh văng lên trời nứt ra.

Sở Khanh cùng lông mày rậm thấy cảnh này thì đứng hình không nói nên lời. Lông mày rậm run rẩy nói: “Tại sao hắn cũng cùng tuổi với chúng ta mà lại mạnh như thế cơ chứ, thế này ai mà thắng nổi”

Cả toàn trường run động. Băng vỡ vụn bay xuống như mưa. kẻ nào xui xẻo bị trúng mảnh vỡ chết tức tức.

nói về Trần Phát Đạt và Tấn Đạt. cuối cùng Phát Đạt bị Tấn Đạt dùng dây thép quấn quanh điều khiển như một con rối quay ngược lại tấn công bảy người Đồ Bình. Do bị điều khiển nên mọi người hạ gục Phát Đạt dễ dàng, sáu người Đồ Bình tiến lên không dây đưa, thanh niên dùng cát đánh với Tấn Đạt.

Tùu thì tránh né hàng trăm đường kiếm của Phan Vũ, nếu không nhờ khôi phục thực lực cậu đã thua từ lúc nào rồi.

Lúc này Đồ Bình biến kiếm rực cháy chạy lại chém Phan Vũ nói: “Được đấu kiếm với ngươi là một sự vinh hạnh của ta!”

Nhân cơ hội đó Tùu bỏ chạy phóng gần đến cây cò. chỉ còn vài người canh cây cò nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tỉ Thí sắp hạ màn

Chỉ còn một tiếng nữa mặt trời sẽ lặn, bây giờ phe Liễu Hà cũng tung hết thực lực ra, một người la to:

“Mọi người, chỉ cần phòng thủ thêm một tiếng nữa chúng ta sẽ chiến thắng”

bốn mươi người từ đầu trận đến giờ đứng xem phe Liễu Hà bây giờ đã xuất hiện (không tính Liễu Hà, Linh Đan và Vô Tình họ là ba người trấn giữ cờ cuối cùng).

Đại Trí và tám người chia ra tấn công. Cường Cường, Yên Phụng, Phan Vũ, Tấn Đạt bị bốn người Đồ Bình cầm chân. Quang Dư và ba người khác cùng Đại Trí giao tranh với bốn mươi người ẩn cư phe Liễu Hà.

Đại Trí vừa xuất hiện đã vung một chém chết một tên cực mạnh ẩn cư. Cú chém cực mạnh khiến cho mặt đất bở làm đôi. Đất đai rung chuyển chấn động dữ dội, tất cả băng tan nát khiến nước cuộn trào.

Sở Khanh trốn một góc khuất cùng Lông mày rậm run sợ nói: “thì ra đây là sức mạnh của người mạnh nhất!”

Đại Trí vung một đâm vào tên tiếp theo, không khí nứt ra ngay bụng tên đó khiến hắn banh xác. luân xung kích dữ dội lang đi, đệ tử yếu hai phe bị đẩy văng vào kết giới. giờ đây những người chưa bị loại đều khá mạnh mẽ trên sân còn chỉ mấy trăm người, tuy nhiên vẫn còn lác đác vài người yếu ở xa nên thoát kiếp nạn.

Tùu bị đẩy văng vào kết giới, Tuy không sao nhưng khoảng cách giữa cậu và cây cò lại xa thêm. Cậu đứng lên tìm cách chạy đến.

Đại Trí vung một chém xuống đất, một luân vết nứt và nổ lang thẳng đến cây cò. Ba người Linh Đan nhú mày.

Ầm.....

Bụi bay mù mịt, toàn trường nín lặng chờ xem bụi tan hết.

“đã trúng chưa?”

“Liệu có sao không?”

ai cũng tự hỏi nhiều câu khác nhau, khi bụi tan hết chỗ cây cò vẫn nguyên si mọi người khán đái thảo luận:

“nó vẫn không sao, cái gì làm nó chệch hướng vậy?”

“Nhìn kia cả ba người Liễu Hà cùng ra tay làm nó chệch hướng!”

Đại Trí đứng nhìn đợi chuẩn bị vận khí tiếp theo.

“Khốn kiếp không ngờ chúng đỡ được tiệc chiêu của sư huynh” phe Đại Trí tự nói.

Lúc này một người trong nhóm ẩn thực lực phe Đại Trí bức ra nói:

“mọi người hãy tập hợp chuẩn bị cướp cò, Sư huynh sẽ dùng toàn lực đấu với hơn bốn mươi mấy cao thủ phe địch, chúng ta chỉ có duy nhất cơ hội này thôi. Tiến Lên”

“OA..... Lên“

Phe Đại Trí xông lên tất cả, Vô Tình từ nhóm ba người vận tiên thuật làm phép.

Cậu dùng thuật cực mạnh làm máu của nhóm người họ sôi trào muốn thoát ra ngoài cơ thể. Ai tiên lực không đủ đều bị mất hết máu mà chết.

“Nhóc Con” Đại Trí hét to vung ra một đám toàn lực khiến chấn động mạnh hai mươi mấy người ẩn cư bên Liễu Hà tan nát văng khỏi kết giới. Các phản đòn của họ thì làm Đại Trí hơi rắc rối một chút nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến đại cục.

Đại Trí nói: “Ta xin lỗi chiêu đó làm ta sắp cạn tiên lực, mọi người tiến lên ta sẽ cầm chân bọn chúng”

Véo.....

một bóng người phóng nhanh đứng trước mặt nhóm Liễu Hà. Tất cả phân tán nhờ đó người này đã thuận lợi đến cực gần cây cò, chỉ còn chặn cuối là bọn Linh Đan canh giữ.

Vô Tình nói:“ người khá đấy là người đầu tiên đến được đây!”

Linh Đan:“ không nghĩ sư đệ và tỷ phải đấu với nhau như thế này. Đệ làm ta kinh ngạc đấy!”

Bóng người này chính là Túy Từ.

Túy Từ:“ Xin Lỗi nhưng đệ buộc phải lọt top tám, đây là cơ hội mong manh để giúp sư phụ đột phá. Tuổi thọ ông ấy sắp hết rồi”

Cậu tung một sút lên một mảnh băng bay đến ba người. Liễu Hà đóng băng nó đẩy ngược văng lại Từ. Cậu hét lên vung tay đã bao bọc lớp tơ sẵn ra một đám vào tầng băng đang bay đến. cú đâm va chạm khiến mảnh băng tan nát, Bồng từ đâu Tiến Minh bay đến tung một sút sáng lấp lánh màu vàng vào mặt Từ làm cậu bay thẳng xuống lớp băng bên dưới, chuỗi lọt xuống nước, sống chết không rõ.

Bùm...

một lát sau, Từ dưới nước bay lên một vật hình trụ. Khi nhìn kỹ thì ta sẽ thấy nó giống như kén tằm, Cái kén rách toạc ra Từ bên trong buócra.

“May mà ta nhanh trí dùng tơ quấn lại thành cái kén bao bọc nếu không là tiêu rồi” Từ nói.

Cậu nhìn lên thì thấy Vô Tình tung một tay lên trời, vô số máu huyết từ người cậu phóng ra (máu ở đâu mà nhiều dữ), từ trên trời rơi xuống máu huyết như mưa, nó rơi tới đâu chỗ đó phát nổ tới đó thật là kỳ quái. ai xui xẻo lắm thì mới bị dính máu đó, máu đó sẽ xâm nhập vào cơ thể họ và rút sạch máu người bị hại khiến họ teo tóp mà chết rất khổ sở.

Linh Đan nói to: “kế hoạch tiến triển rất tốt, mọi người hãy giữ vững mặt trời sắp lặn rồi”

Từ vận toàn sức lực dùng cừu kiếm chém tan nhiều mảnh băng vỡ ra. dùng toái thần chưởng chưởng tung vô số mảnh vỡ vào ba người Liễu Hà-Linh Đan-Vô Tình. Các mảnh vỡ bay đến vô số nhưng neus ai tính mất có thể thấy cách ba người nửa mét các mảnh băng này sẽ tự vỡ không lay động đến một cái chân lông của ba người.

Sở Khanh trở mặt nói: “không thể tin được cái tên bản thủ đó lại một mình đánh lại ba người Liễu Hà! hà hà hay lắm, ta đã từng giao thủ với hắn, hắn cũng bình thường thôi, nếu như ta hạ được hắn chẳng phải ta sẽ nổi tiếng sao. “

Lông mày rậm“ Hắn ta thật ngu ngốc, ba người sẽ giết hắn mất”

Túy Từ:“ Trọ Bảy”

Cậu phóng thật nhanh xuyên qua ba người đến cây cò. Tiến Minh Ở nhìn qua nói:“ Dương đông kích tây sao? giỏi mưu kế”

Thì ra Từ giả vờ như muốn liều mạng với bọn Liễu Hà nhưng thật ra để họ phân tâm sau đó phóng đến cây cò.

Đang chạy gần đến thì một tia sáng màu vàng lóe lên, Tiến Minh chặn đường Từ tung ra một sút ngay má cậu nói: “Người còn chậm lắm”

Từ văng đi rớt xuống lớp băng, chấn động mạnh.

Sở Khanh ở xa nói:“ Hà, hân đã chết rồi sao?”

Lông mày rậm:“ tôi đã bảo mà”

Lúc này mấy chục người đã khóa lại kẻ hở lúc này Từ khai thác. Khi Bụi tan đi người ta thấy một Túy Từ người đầy máu me, Lốp kén tơ quanh người cũng tan nát, có lẽ cậu đã kịp dựng kén bảo vệ cơ thể nhưng bây giờ nó cũng đã hư hại nhiều.

Từ ho kịch liệt phun ra một ngụm máu, cậu không duy chuyển cơ thể được, Từ mắng “ Khốn Kiếp”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đắm máu

Cậu cứ nghĩ mưu kế thành công nhưng không nghĩ đến tên Tiến Minh này nhiều lần cản trở. Có đôi khi chênh lệch về thực lực quá nhiều thì mọi mưu kế cũng chỉ là rác rưởi.

Một Luồn gió cát cuốn đến xoáy mạnh chỗ bọn người phe Liễu Hà vừa lấp trống. Con lốc xoáy mạnh đến cây cỏ nhưng bị một bức tường băng do Liễu Hà dựng lên ngăn cản. Linh Đan hút hết đám cát vào bụng nói:“ Là Ai?”

Cô cùng mọi người chú ý đến một người đang đứng, mặt hân chảy nhiều máu nhưng dáng đứng oai phong. Hân ta là một trong những người ẩn cư bên Đại Trí, tất cả nhiều người phe Liễu Hà bao vây tên đó cùng giờ vũ khí nhắm đến thanh niên dùng cát này chuẩn bị ra tay.

Linh Đan nói:“ Thì ra là Lệnh Hồ Xung sư đệ, không nghĩ đến đệ đã hạ gục một người cực mạnh bên ta rồi đấy, ta nghĩ đệ nên đứng im thì may ra đến cuối giờ còn sống sót, còn có chút thứ hạn. chứ chết đi bị trừ nhiều điểm thì không tốt đâu”

Quang Dur bay đứng một chỗ cao gần đó nói:“ Gì thế này, ta đang chuẩn bị thể hiện thì hân giành trước rồi”

Lệnh Hồ Xung nói:“ những thứ hạng cao nhưng mà đứng sau người khác thì có ý nghĩa gì chứ! Với ta nghĩ Linh Đan sư tỷ không giết được ta đâu!”

Bỗng từ đâu Tấn Đạt bung tay, một sợi thép cực mỏng cắt đứt đầu Lệnh Hồ Xung khiến mấy người bao vây há hốc mồm. Mới đây hân còn khoát lát mà giờ chết dễ vậy sao?

Cái đầu rớt xuống đất biến thành cát, Tấn Đạt bước tới nói:“ này này tên kia, ta hứng thú với ngươi đấy, có muốn chiến một trận không?”

Người của Lệnh Hồ Xung tan biến thành cát, Một người ở một nơi khác tương rất giống Lệnh Hồ Xung nói:“ Nếu giết ngươi mà ta được hạng nhất thì ngươi không còn đứng ở đây đâu!”

Thì ra người mà lúc này mọi người chú ý chỉ là một cái phân thân bằng cát của Hồ Xung. Liệu cái người nói chuyện này là chân thân hay là phân thân thì không ai rõ. Tấn Đạt nói tiếp:“ ta rất muốn đấu với ngươi đấy, năng lực của ngươi khá thú vị, ta ghen tị đấy haaaa”

Hồ Xung:“ Ta chẳng hứng thú chiến với thằng nào cả!”

Tấn Đạt:“ Vậy là ngươi phớt lờ ta chứ gì?”

Hồ Xung vẫn lạnh lùng đáp:“ có lẽ thế”

Gương mặt Tấn Đạt tối xầm lại, có lẽ hân ta đang tức giận, không khí im ắng lạ thường. Tấn Đạt vung một đạp phóng tới. Hồ Xung lấy tay dùng một cái móc sắt vuron ra đỡ cú đạp của Tấn Đạt.

Túy Từ nhìn thấy thế nói:“ Minh chẳng hiểu cái quái gì cả, tuy nhiên nó lại có lợi cho mình.”

Cậu phóng đi đánh bay khá nhiều tên cản đường.

Từ hét lên:“ Đừng có cản đường ta”

Cậu tung liên hoàng cửu kiếm chân kinh đánh bay hàng chục người dạt ra hai phía. Cậu nhanh chóng vút qua khe hở, thời gian sắp hết nên bây giờ không có thời gian mà mưu với kẻ gì nữa, chỉ có chiens mà thôi.

“Đứng lại tên kia hãy qua xác của ta” một tên trong nhóm ẩn cư phe Liễu Hà xông ra.

Từ vung toái thần chương nhưng hân bỗng biến mất rồi xuất hiện trên không trung

“Bước Nhảy Bộc Phá”

Đôi bàn chân của hắn bỗng nổ một cú mạnh tạo thành một lực đẩy cực mạnh khiến hắn phóng cực nhanh xuống Từ.

“Bàn Tay Sắt”

Bàn tay của hắn bỗng biến thành sắt thép sắt bén lao xuống, trong sát na Từ vận nhất kê chi bộ thoát được một đám của hắn. Cú đâm của hắn lao xuống đất làm đất nứt ra nhiều khe rãnh sụp lún xuống quanh hắn một mét.

Từ vội nhặt một cây kiếm của vài tên đệ tử bị loại đánh rơi bay vào

“Nhất Kích Tắt Sát”

Tên ẩn cư: “Cơ Thể Sắt”

choengggggg

cây kiếm của Từ dừng lại trên người hắn, gió của kiếm làm áo hắn tung bay nhưng xem ra không có vẻ gì tên này bị thương hay gì cả. Bỗng nhiên tên ẩn cư nhăn nhó khuôn mặt phun ra một ngụm máu ngã xuống.

Thì ra luồng kiếm khí của Từ thấm vào da tên này xuyên thẳng vào lục phủ ngũ tạng tàn phá tan nát trong cơ thể hắn, khiến hắn trọng thương mà chết.

Vô Tình bước tới, nhưng Liễu Hà cản lại nói: “đề ta”

Liễu Hà chấp hai tay chéo trước ngực phóng ta một ám khí bằng băng cực nhanh phóng đến găm vào tay Từ.

“AAAAA”

Từ bị trúng chiêu, mũi tên xuyên qua cánh tay và sức mạnh của nó làm cậu té văng về phía sau. Liễu Hà đi đến rút cây băng ra khỏi tay Từ. Từ đau đớn hét lên: “Đau quá AAAAA”

Liễu Hà nói: “Ta rất thích sự can đảm và quyết tâm của đệ, nhưng đây là cuộc chiến ta buộc phải loại đệ thôi”

Vừa nói Liễu Hà càng nâng cây băng lên chuẩn bị đâm mạnh xuống giết chết Từ.

Quang Dư từ trên cao phóng nhanh xuống tung một đá gãy cây băng, cú đá đập mạnh vào eo của Liễu Hà, khiến Liễu Hà văng xa va chạm cực mạnh vào lớp đất cứng.

Từ cảm tay bị thương thở hổn hển nhìn quang Dư nói: “Cảm ơn đã cứu tôi!”

Quang Dư cười nói: “Đừng bận tâm, ta phải cảm ơn cậu mới đúng. Ta đã rèn tập lâu lắm rồi, nhờ cậu gây chú ý nên ta mới có cơ hội đánh lên tuyệt hảo này, cú đá đó ta đã dùng hết tất cả tiên lực cùng với thêm hai lá bùa chú gia tăng sức mạnh. Kìa kìa, hắn ta bị loại văng ra kết giới rồi. tuy nhiên ta bây giờ phải nghỉ một thời gian để khôi phục tiên khí, trong thời gian đó ta khôi phục ta không có tác dụng gì nhiều đâu.”

Nói rồi Liễu Hà phóng ra đi. Liễu Hà bị loại khiến tinh thần phe Đại Trí cực kỳ hưng phấn. Linh Đan nhăn nhó nói: “sư huynh bất cẩn quá rồi”

Một chỗ khác, một vụ nổ mạnh xảy ra. Đại Trí cả cơ thể đầy máu me nói: “cuối cùng cũng loại hết đám ẩn cư, tuy nhiên chúng cũng khiến ta trọng thương.”

Đại Trí từng bước đi hướng đến cây cờ. Lúc này mọi người cũng chú ý và chăm chú quan sát. những người bị loại bây giờ quan khán cũng phấn khích hò reo cổ vũ, tuy nhiên bên trong kết giới mọi người không hay biết gì về bên ngoài cả.

Đại Trí nắm chắc nắm đấm lại giờ một tay lên trời: “Mọi Người Cướp Cờ”

dù bây giờ chỉ còn vài chục người nhưng bên Đại Trí cùng giờ vũ khí lên hò reo xông lên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Người bí ẩn

Linh Đan nắm chắc nắm đấm mình lại tự nói: “Ta không ngờ hơn bốn mươi người cực mạnh lại không cảm chân nổi sư huynh, thật bất đắc dĩ phải tung con cờ cuối cùng này, nếu hắn ra tay có lẽ sư huynh bị loại”

Lúc này Tùng Sơn khoay tay nói thầm: “kha kha mọi người chiến đi, chiến cho kiệt sức thì ta sẽ ngư ông đắc lợi cướp được cây cò. nghe nói lần này có lão tổ quan khán nên ta phải biểu hiện thật tốt.”

lúc này Đại Trí Vung một đao đầy kinh lực lên trời, hướng đến chỗ Linh Đan chuẩn bị chém xuống. Bỗng từ đâu một người bay ra hét lên:

“Bất động thập đại trận”

bỗng dưới chân Đại Trí nổi lên vô số hoa văn vòng vèo chúng xâm nhập chuỗi vào cơ thể Đại Trí rồi khiến cậu bị từ từ đóng băng lại thành một lớp dày.

Người xuất hiện là đệ nhất pháp trận sư hàng đệ tử Vương Lâm, dù chưa trúc cơ, pháp thuật thấp chỉ là luyện khí cấp sáu. nguyên nhân là hẳn ta rất yêu thích pháp trận đã dành vô số thời gian học tập nghiên cứu phù trận mà bê trễ tu luyện dù tuổi đã hai mươi. (đỡ hơn main nhà ta tuổi cũng hai mươi mà mới luyện khí cấp 5).

Wang Lâm là quân cờ ẩn giấu cuối cùng của Linh Đan, vì sợ Vương Lâm bị loại sớm nên đến phút này cô mới tung cậu ra.

Mọi Người phe Đại Trí đều lo lắng nói: “Sur huynh”

Bỗng lớp băng từ người Đại Trí nứt ra, sau đó vỡ vụn. Vương Lâm nói: “Không xong, hẳn có thuật chấn động nên không thể phong ấn đóng băng được, tuy nhiên ta đã chuẩn bị chu đáo trận pháp này như thế thì hẳn thoát được dễ dàng thì bao nhiêu năm của ta chỉ là rác rưởi sao?!”

Nói rồi ngón tay Vương Lâm kết ấn nhanh hơn, hàng loạt các sợi dây thép dưới đất mọc lên quấn chặt Đại Trí như một con tằm, khắp nơi các sợi thép căng thật chặt xung quanh.

Mặc dù mọi người thế nào chứ Từ nhà ta mặc kệ vẫn tranh thủ tiếp cận cây cò, tuy nhiên Sở Khanh đã chú ý cậu từ lâu lúc này cùng lòng mảy rậm đứng trước mặt cậu cản đường. Sở Khanh cười nói:

“Ha Ha chúng ta lại gặp nhau, ta phải cảm ơn ngươi vì ngươi chiến đấu này giờ, bây giờ hạ được ngươi mọi chiến tích sẽ thuộc về ta, ha ha ha, tên hèn mọn xem đây”

Sở Khanh gồng lên phóng đến Từ. Từ tung một đám cực nhanh vào mặt Sở Khanh.

Bị linh tron cú đâm của một truyền thuyết cấp độ mạnh nhất phạm nhân, Sở Khanh bay ngược về đập thẳng vào lòng mảy rậm khiến cả hai học máu bất tỉnh, chính thức bị loại (giả như nấp một góc như lúc trước thì hay hơn không, đúng là tham thì thâm).

Lúc này Tiến Minh chặn đường Từ nói: “ngươi từng bị linh tron hai sứt của ta mà không bị loại, nên ta rất khoái trí và càng muốn ngươi loại hơn, tên lính mới),

Dù thế nào thì ngươi cũng chẳng làm nên tích sự gì đâu. chúng ta rất nhiều người ẩn giấu thực lực và ngươi thấy đó, rất nhiều đệ tử trúc cơ. Tại sao vậy? Bởi vì xếp thứ hạng càng cao, phần thưởng chỉ là phụ mà thôi. cái chúng ta là suất đề vào bí cảnh, nơi đó có rất nhiều thứ khiến cả mấy tên trưởng lão cũng thèm thuồng. Chúng ta đã ẩn thực lực để tránh thăng cấp lên chấp sự, vì chấp sự không được tham gia cuộc thi. mà thôi không nói nữa, tạm biệt”

Bùm....

Bỗng nhiên Từ biến mất, mà đứng chỗ Từ lúc này lại là Đại Trí. Đại Trí nói thầm quay mặt về chỗ cái kén bằng thép ở xa nói: “xin lỗi vì thoát khỏi cái kết giới quỷ quái đó ta đành để ngươi thế mạng vậy, lúc khi ngươi ở gặp ta là hết đời giành cây cò ta đã âm thầm gắn lên cơ thể ngươi một lá bùa hoán đổi. Và nhờ thế vị trí hai chúng ta đã đổi chỗ lẫn nhau”

Tiến Minh nhìn Đại Trí nói: “không ngờ sư huynh lại có thủ đoạn này thật không ngờ đấy!”

Ánh sáng ngón tay Tiến Minh ngày càng lóe lên màu vàng. Tia sáng bắn đến Đại Trí, Đại Trí cười đám bay tia sáng chệch hướng bay đi chỗ khác. Cậu vung đao chứa kinh lực chém xuống Tiến Minh.

Uỳnh....

không phải vụ nổ to như thường lệ mà chỉ là một vụ nổ nhỏ ngay chỗ Đại Trí. lúc này bụi tan thì thấy Vô Tình đã phóng đến lúc nào đang dùng một chân đập thanh trường đao Đại Trí xuống, kinh khí máu huyết ngay chân Vô Tình ngày càng gia tăng chống đỡ kinh lực từ thanh đao Đại Trí.

Vô Tình: “ta đã rất muốn đấu một trận với ngươi, ngươi là thiên tài ta cũng là thiên tài dù chúng ta cùng mười lăm tuổi nhưng ngươi dám tiến xa hơn thiên tài ta. Hãy chiến một trận đi để mọi người biết ai mới thật sự là thiên tài ở Yêu Thú Sơn này”

Đại Trí: “ngươi không lo bảo vệ cây cò mà xông ra đây, được thôi ta sẽ cho ngươi thấy sự chênh lệch đẳng cấp giữa chúng ta”

Bên Đại Trí vài người nói: “nhân lúc Sư Huynh lúc này bị thương rồi mới dám khiêu chiến tên Vô Tình này cũng bi ỏi lắm”

“Đề hẳn chóng mặt lên xem, sư huynh sẽ dạy dỗ tên hỗn xược này”

Đại Trí và Vô Tình cùng nhau tung một đám về đối phương, hai nắm đấm chạm nhau khiến ranh giới giữa vụ nổ lớn của máu Vô Tình và chấn động Đại

Trí hai phương tách ra. lúc này chỉ còn nửa tiếng nửa mặt trời sẽ lặn nên nhóm Đỗ Bình, Quang Dur cũng dùng tiên lực còn lại mà chiến vì không còn nhiều thời gian nữa.

Phan Vũ thì vẫn cứ dùng kiếm tàn sát phe địch, Hai tên ẩn cư còn Lại phe Đại Trí nói: “ chúng ta sẽ mở đường cho sư huynh Đại Trí”

phan Vũ:" các ngươi cũng là kiếm sĩ mà cũng chỉ là lũ thảm bại thôi”

Chỗ khác Yên Phụng vùng chân đá khiến ai chạm chân nàng chỗ đó đều bị đông biến thành đá.

Yên Phụng:“ Cút hết cho ta”

Nơi khác, Lệnh Hồ Xung:“ Khốn kiếp làm sao mà hần có thể thoát được ngũ hành phong trận của ta, gã Đại Trí này quả nhiên là đệ nhất thế hệ đệ tử có khác”

Nói rồi Hồ Xung thu hồi trận pháp xông đến Đại Trí mặt cho bên trong đó có một người bất tỉnh người đầy thương tích từ trận pháp đó gục xuống bất tỉnh. Không còn nhiều thời gian nên Hồ Xung cũng không thêm quan tâm đến Tù ngục ở đó. Lúc Hồ Xung đi khỏi Tù ngục khó khăn mở mắt ra....

nói về Đại Trí không biết hần và Vô Tình đánh thế nào mà ngay bụng Đại Trí có một vết thương to tướng.

Đại Trí:“ ranh con máu huyết”

Quang Dur thì tay ôm một vết thương ngay ngực nhìn qua phía Đại Trí nói:“ Sư huynh Đệ sẽ qua giúp huynh đây”

Bỗng một luồng sáng đâm từ sau xuyên qua ngực Quang Dur. Phía sau cậu là Tiến Minh.

Tiến Minh ngón tay vẫn còn lóe ánh sáng nói:“ ó ồ ngươi bất cẩn quá đấy, bỏ qua chuyện đó mà lo hồi phục tiên khí có phải hay hơn không?”

Lung Quang Dur bốc cháy lửa xanh, Cậu chạy phóng tới chỗ Đại Trí mặt tên Tiến Minh làm nhảm

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Kết thúc

Tiến Minh không đuổi theo mà vẫn nói tiếp:“ không phải mọi chuyện lúc nào cũng theo ý ngươi đâu Phượng hoàng Quang Dur! Nay giờ đến lượt ngươi đẩy ra đi!”

Từ trên cao một con nhện to bằng con người phóng xuống dùng tám chân kẹp chặt Quang dur.

chúu Chúu...

Hai tia sáng nữa từ sau phóng xuyên bụng Cậu khiến Quang Dur gục xuống, vì tiên lực không đủ nên lửa của cậu không khôi phục kịp thương thế. Quang Dur chính thức bị loại, Tiến Minh chu miệng nói: “ ó ồ trông đau đấy! xong nhiệm vụ của ngươi rồi vào túi trữ vật nào linh thú của ta”

Tiến Minh thu hồi linh thú lại xoay người nhắm đến mục tiêu tiếp theo phóng đi.

UỶNH.....

Đại Trí bị đánh một cú đấm đầy máu của Vô Tình vào mặt. Đại Trí lui lui về sau sắp ngã gục xuống, lúc này mọi người để ý kỹ sẽ thấy một con rít to đang cắm sâu vào bụng Đại Trí. Mọi người cùng phe la lên:“ Sư Huynh”

Mọi người xông đến muốn phụ nhưng Đại Trí la lên:“ Đứng lại”

Mọi người đứng lại rồi Đại Trí nói tiếp:“ đây là cuộc chiến tay đôi mọi người đừng nhúng tay. Hần nghĩ có thể hạ được ta nhưng ta không phải vô duyên đứng hạng nhất đâu.”

Đại Trí gồng lên uốn một viên đan được, luồng tiên khí tăng mạnh. Cậu vùng tay một chém, một lốc xoáy cực mạnh cuốn bay tất cả người hai phe đứng gần vắng ra xa.

Cậu La to lên không khí như muốn nứt ra, kết giới xuất hiện vết rạn. Cậu vẫn la mạnh âm thanh chấn động những ai ở trong cuộc thi đều bị chảy máu. Tất cả thí sinh đều gục xuống, Vô Tình đứng gần nhất nên máu từ miệng, tai chảy ra hần gục xuống bị loại.

Trên sân lúc này tất cả đều bất tỉnh loại hết chỉ còn đứng năm người. Đại Trí, Linh Đan- Tiến Minh-Phan Vũ cùng người thanh niên cát.

Từ cũng bị loại bởi âm ba của Đại Trí.

Lúc này Linh Đan cười vỗ tay nói:“ sư huynh lại sắp đột phá rồi chúc mừng.”

Đại Trí lắc đầu nói:“ Vẫn không hạ hết được tất cả!”

Nói rồi cậu ngã gục xuống bất tỉnh. Chính thức bị loại, Linh Đan nói với tên thanh niên cát:“ chỉ còn mười phút, cậu nghĩ có thể thắng ba chúng tôi sao?”

Thanh niên lắc đầu nói:“ Đánh thắng thì không dám nói, nhiên ta tin các ngươi chắc cũng đã bị thương. Ta chỉ cần bấy nhiêu đó thôi!”

Nói rồi cậu nói:“ xin lỗi chúng ta thắng”

Ba người Linh Đan ngó ra thì thấy cây cờ đã cắm ở vùng đất phe địch từ lúc nào!. Linh Đan hỏi:“ Từ Lúc nào?”

Thanh niên nói:“ Chính là lúc Đại Trí vận âm ba công, ta đã biến cát thành một bàn tay trong khoảnh khắc đó cướp được cây cờ. Các ngươi nghĩ kế hoạch chúng ta vạch ra từ đầu trận đến bây giờ thế nào”

Linh Đan mặt đỏ lên nói:“ Xông lên chúng ta vẫn còn cơ hội mau cướp lại cây cờ, chỉ còn mười phút”

Linh Đan cùng Phan Vũ xông đến ngăn cản thanh niên còn Tiến Minh như tia chớp vàng phóng đi đến cây cờ.

Thanh niên biến cát thành hai tay nắm chặt chân Tiến Minh, sau đó cậu biến cát bao phủ cơ thể thành người khổng lồ vung hai đấm xuống hai người Linh Đan. Phan Vũ vung một chém người khổng lồ đứt làm đôi. Người khổng lồ tan biến nhưng không thấy người thanh niên cát đâu. Linh Đan kết ấn hô lên:

“ Tan “

Bỗng từ mặt đất thanh niên trồi lên mặt đất, mặt trắng mét. Cậu thều thào nói:“ thì ra hệ của ngươi là....khuyết”

Tiến Minh Phóng về trong tay cầm cây cờ cười nói:“ đã lấy trở về”

Conggggggggg

Tiếng chuông ngân lên, cuộc chiến kết thúc. Phần Đông Sỹ đứng lên cao nói:“ Cuộc chiến kết thúc ta tuyên bố phe chiến thắng là....

Là....Phe cướp cờ.

Cả toàn trường đứng bật cả dậy bởi vì bất ngờ trước lời tuyên bố của trưởng môn. Đại Trí ngồi khoay tay nói với Quang Dur:“ cuối cùng hần cũng thành công! hoàn hảo như kế hoạch- sư muội a sư muội dù sao hai ngươi cũng là sư đệ sư muội của ta a!”

Lúc này cây cờ trong tay Tiến Minh biến thành cát tan chảy đi. Phan Vũ nói:“ Cờ giả”

Thanh niên lúc này lấy trong áo ra cây cờ cười cười. Linh Đan lúc này đứng hình trong giây lát rồi cũng cười lắc đầu nói:“ Đã là lần thứ năm trăm hai mươi rồi. ta chưa lần nào thắng huynh ấy, tuy nhiên tại sao huynh ấy không dùng nó. nếu dùng nó thì cuộc chiến sẽ khác, không lẽ huynh ấy sợ lão ấy sẽ thấy sao?”

Cuộc chiến kết thúc Từ hạng sáu mươi hai. Tịnh Lâm an ủi nói:“ trò đã cố hết sức rồi, có lẽ mạng ta đã tận. Vì sao ngươi không dùng hắc chuột tinh?”

Từ nói:“ đệ tử định dùng chuộc tinh phút chót cướp cờ nhưng không ngờ âm ba của Đại Trí quá mạnh khiến đệ tử bị loại”

Tịnh Lâm nói:“ ta e Đại Trí vẫn chưa tung hết sức, Cả tên Liễu Hà nữa bọn chúng không chỉ có bấy nhiêu đó đâu. Mấy tháng sau vào bí cảnh đừng thân cận hai người đó quá. Họ không đơn giản đâu”

Từ hỏi:“ Sư phụ dặn đệ tử sẽ chú ý, nhưng sư phụ hệ của Linh Đan sư tỷ là gì?”

Tịnh Lâm nói:“ Dù ta là trúc cơ đỉnh nhưng cô ta là trúc cơ trung kỳ ta vẫn sẽ tránh xa ba bước không muốn đấu với con bé đó đâu”

Từ nghi hoặc hỏi:“ Vì Sao?”

Tịnh Lâm:“ vì con bé đó có một hệ mà đến cả lão tổ cũng khao khát, hệ này thuộc về thần thánh hệ đó chính là Linh Hồn”

“ Linh Hồn” Từ sững sốt

Tịnh Lâm nói tiếp:“ dù có thù như thế nào nhưng con cũng không có cách nào phòng thủ được linh hồn, nó là thứ vô hình vô sắc.”

Tịnh Lâm dặn thêm:“ Sau khi ngươi đi bí cảnh hãy tìm cách thoát li khỏi Yêu Thú Sơn, dù sao ta cũng sắp chết cũng không muốn giấu bí mật nữa, tuy nhiên với khả năng của con bây giờ biết nhiều đó là được rồi, biết thêm ngược lại ta sẽ làm hại con.”

Từ nghi hoặc tuy nhiên cậu cảm giác một âm mưu to lớn. Có lẽ mọi thứ không đơn giản như cậu nghĩ.

Khi cậu hết thất thần thì không thấy Tinh Lâm đâu. Cậu đi lãnh thưởng được hai viên trúc cơ đan. Cậu bỏ một viên vào túi trữ vật định sẽ tặng cho thập tam.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Lên cấp

Đã một tháng trôi qua kể từ lúc kết thúc tỉ thí, Từ đã trở thành một trong những người đệ tử nổi tiếng hàng đệ tử. Những người khác khi bị các trưởng lão phát hiện đã lên trúc cơ thì buộc phải thăng cấp làm chấp sự, Giờ đây trong lứa hàng đệ tử bây giờ Từ cũng thuộc một trong mười người mạnh nhất lứa đệ tử.

Cậu trong một tháng này đã sửa chữa làm mới khá nhiều vũ khí. Được đến tàng thư các đọc các bí kỹ của tông môn. Duy trong thời gian này Từ khá thoải mái không phải làm các công việc vặt vãnh nữa mà được đặt cách chuyên môn tu luyện, chuẩn bị hai tháng sau đi Cẩm Địa Thần Cốc.

Hôm nay Từ Ngồi trong phòng tu luyện riêng cậu đang ngắm nghía viên trúc cơ đan. cậu quyết định sẽ uốn nó để nhanh đột phá thăng cấp, dù sao nghe nói trong cẩm địa có rất nhiều nguy hiểm, cậu không thể lơ là được. Ngay khi uốn viên Trúc cơ vào thì một luồng tiên khí cực mạnh lan truyền theo kinh mạch chạy khắp cơ thể. Rồi các tia chân khí này như gặp một bức tường ngăn cản nào đó, chúng mạnh mẽ xé rách chúng mà tiếp tục vận chuyển.

Bùm...

Từ đột phá lên luyện khí cấp sáu, tuy nhiên dường như dòng tiên khí vẫn còn rất nhiều nên chúng tiếp tục đẩy mạnh...

Bực...bực....

Cấp bảy...Cấp tám...

Cấp tám đỉnh, các tiên khí chậm lại chúng đang trùng kích ô màng sương khá vững chắc phía trước...

Bực....

cuối cùng chúng cũng trùng kích được màng chắn, Từ bây giờ đã đột phá lên luyện khí cấp chín. Cậu mừng rỡ tự nhủ “không ngờ tiên khí ẩn chứa trong này quá mạnh mẽ, nếu không nhờ ta có thân thể của truyền thuyết thì sợ rằng đã chịu đựng không nổi nổ tan xác mà chết.”

đáng tiếc trúc cơ đan chỉ dùng một lần đầu tiên mới có hiệu quả, những lần sau tác dụng kém đi nhiều, nếu không Từ cũng muốn giữ lại để dùng tiếp. Cậu thấy sao tu tiên quá dễ dàng khác hẳn tu luyện võ công.

Thật ra điều này Từ đã hoàn toàn sai, cậu không biết rằng các đệ tử muốn uốn thuốc này chỉ có thể đợi mình đến khi Luyện khí đỉnh mới uốn để đột phá trúc cơ, nếu lúc luyện khí thấp mà uốn thì cơ thể sẽ không chứa đựng nổi tiên khí mà nổ banh xác, không phải ai cũng đi tu luyện võ công trần tục như cậu. Cậu nhờ có thân thể rắn chắc của truyền thuyết nếu không thì giờ này cậu đã chết từ lâu rồi.

Sau khi đột phá Từ quyết định nghỉ ngơi một ngày. Hôm sau sẽ đến tàng thư các học tập các tuyệt kỹ.

Khi ánh nắng chiếu rọi khắp nơi báo hiệu một ngày nữa đã qua. Từ đang đứng xếp hàng chờ vàng tàng thư các. Do khá nhiều đệ tử cũng được vào nên thời điểm này phải xếp hàng để vào thư viện.

Lúc Từ chuẩn bị bước vào cửa thì một người gác cửa râu tóc bạc phơ nói: “Đứng lại, hãy đặt tay lên quả cầu để ta kiểm tra hệ của ngươi.”

Từ đặt bàn tay trái của mình lên quả cầu tròn vo như pha lê. Quả cầu bỗng gọn sóng nổi lên ba mảng mây ba màu Đen- màu da và màu trắng nhạc.

Người canh cổng nhiều mây nói: “hệ hắc ám, hệ tơ và hệ dung hợp”

“Mỗi hệ ngươi được chọn một công pháp để học, một tháng sau phải đem trả lại, duy hệ dung hợp thì đây là một hệ phụ trợ không có công pháp nên ngươi chỉ được mang theo hai quyển mà thôi. Ngươi được ở trong tàng thư các một tiếng, sau một tiếng phải rời đi, nếu không sẽ bị phạt”

Từ vâng dạ rồi đi vào, cậu không nghĩ đến là mình còn có một hệ hắc ám. không biết là vui hay buồn đây, bởi vì nhiều hệ thì có nhiều cách đánh hơn nhưng lại tu luyện khó khăn hơn người một hệ gấp ba lần.

Khi bước vào tàng thư các cậu thấy ở đây khá nhiều sách và thuộc nhiều kiến thức khác nhau. từ các kiến thức văn hóa, lịch sử, địa lý cho đến công pháp mỗi hệ, bản đồ,...

Từ tranh thủ kiểm tra tất cả các công pháp hệ tứ thì phát hiện ra ở đây cao nhất là Huyền giai trung cấp, các công pháp cao hơn phải lên tầng trên. Từ bước tới cầu thanh chuẩn bị lên lầu hai thì một người đứng gác lầu hai cản lại nói: “Dừng lại, người có lệnh bài không?”

Từ lúc đầu thì người đó nói tiếp: “Lầu hai chỉ dành cho các chấp sự trở lên mới được lên, đệ tử phải có lệnh bài của trưởng môn hoặc các trưởng lão mới được vào.”

Từ gật đầu đã hiểu bước xuống, hai đệ tử ở xa thấy một mảng này thì nói oan oan cố tình cho cậu nghe: “Tên nhà quê, không có lệnh bài cũng đòi lên tầng hai, thật không biết nhục!”

Từ chán ghét nhìn hai tên này, trên đời này có nhiều người cứ thích soi mói người khác. Kiểu người như thế Từ không muốn dây dưa vì bọn chúng cũng chẳng làm nên tích sự gì. Họ chỉ muốn xâm soi tìm sơ hở của mọi người để hạ bệ nhằm nâng cao bản thân của họ mà thôi. Người có tính cách như thế chỉ là đám tiểu nhân vô dụng nên Từ cũng không thèm để ý.

Cậu đi quanh lầu một tìm công pháp mặc kệ, hai tên. Khi đến khu công pháp hệ tứ, Từ lướt qua đọc thì thấy một công pháp rất ưng ý: “Huyền giai trung cấp Dụng Tơ Y Thuật”

Đây là công pháp dùng tơ như sợi chỉ có thể khâu nối vết thương và khiến chức liên kết nhanh với cơ thể làm hồi phục nhanh hơn. Điểm yếu là nó không có tác dụng chiến đấu, tuy nhiên cậu đã rất hài lòng rồi. Cậu đi tới hệ hắc ám tìm công pháp cuối cùng chọn được một công pháp khá yêu thích: “Huyền giai trung cấp Bóng Thể Chi Thuật”

Đây là công pháp do một cao nhân hệ hắc ám Yêu Thú Sơn sáng tạo, tuy nhiên chỉ mới sáng tạo được tầng một thì trong một lần làm nhiệm vụ ông đã chết, sau này một thiên tài trong môn phái đã sáng tạo ra tầng hai, tầng ba thì chỉ ai sáng tạo và công pháp này không biết đâu là điểm cuối.

Ở tầng một người sử dụng có thể biến bóng của mình thành to nhỏ khác nhau và có thể biến chúng thành vũ khí- như Hàn Lập từng biến bóng đâm chết yêu thú của Đại Trí vậy. Ở tầng hai, người đó có thể dùng bóng của mình nhập vào thân thể và khiến nó thành một phân thân độc lập, có thể chiến đấu không cần chúng ta điều khiển, tuy nhiên cái bóng không thể thoát li ra ngoài thân thể người sử dụng được. Điểm yếu công pháp này là sợ ánh sáng, nó sẽ rất mạnh vào ban đêm nhưng lại cực kỳ suy yếu vào ban ngày, ngoài ra khi gặp ánh sáng càng mạnh thì nó càng vô dụng.

Tuy thế cậu vẫn chọn công pháp này vì sự tính bất ngờ của nó, nếu khi chiến đấu, bất ngờ cái bóng chuôi ra đâm đối thủ một nhát thì kết cục có thể xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tề tụ

Sau khi chọn được hai công pháp yêu thích, vẫn còn thời gian Từ tranh thủ đọc một chút về vài quyển văn hóa, lịch sử, địa lí rồi mới ra khỏi tàng thư các.

Được sự chỉ bảo tận tình của Tịnh Lâm sau hai tháng Từ cuối cùng luyện được Dụng Tơ Y Thuật, Bóng Thể Chi Thuật do sư phụ không thể chỉ dạy cậu nên cậu phải tự mày mò vì thế tiến triển rất chậm.

Chỉ còn năm ngày nữa là đến lúc các đệ tử tập trung để đi Cẩm Địa Thần Cốc, Từ tranh thủ thời gian xin phép được ra ngoài tông môn để thăm hai ti đệ Quách Ngọc Trâm và Quách Chu Du. Dù sao cũng xa người yêu gần nửa năm rồi.

Từ xuống chân núi nhìn nơi mà trước kia cậu cùng hai người dừng lều và cũng chính chỗ kia cậu đã biết mùi vị của tình yêu. Từ nhanh chóng chạy về thôn của cô, sẵn mua ít nham và trái cây cúng viếng người khuất mặt. lúc chia tay hai người đã thống nhất địa điểm để gặp.

Đến sơn thôn ngày trước bị bọn cướp tàn sát, Từ đi khắp thôn nhưng không thấy hai ti đệ đâu, cũng không thấy các ký hiệu để lại gì, thật kỳ lạ. Ít ra cô cũng phải để lại ám hiệu hay gì đó cho cậu biết chứ, đi một vòng đến chỗ chôn cất của hơn trăm ngôi mộ. Từ thấp nén hương và cúng trái cây.

“Thật kỳ lạ, bọn họ đâu rồi nhỉ?”

Cậu thả Hắc Chuột Tinh ra nói: “Chuột Tinh cậu ngửi thử xem có dấu vết gì không?”

Chuột Tinh lấy ngón chân chỉ thẳng vào mặt Từ mà nói:

“Cái tên nhà người có việc cần ta mới thả ta ra ngoài, ở trong túi ngọt ngọt, buồn chán chết đi được”

Từ xua tay nói: “xin lỗi sau này ta sẽ thả người ra ngoài nhiều hơn, người người thử xem có tìm được họ không? Đây là cái khăn thêu lúc trước nàng đưa tặng ta!”

Chuột Tinh khoanh tay khinh bỉ nói:

“Người nghĩ đại gia ta là gì? là chó chác, ta đường đường là giống chuột tinh nổi tiếng mà người dám xem ta là chó đi người mù tìm dấu vết!”

Từ bị hổ, đúng là con chuột này nói đúng, nó là chuột chứ không phải là chó a!

Từ chấp tay nói:“ Xin lỗi đại gia chuột, ta sơ xuất làm mạo phạm huynh! huynh xem có cách nào giúp ta tìm người không?”

Chuột tinh lúc này kênh cái mặt lên nói:“ Nể tình người van xin nên ta giúp lần này, để ta xem!”

Hai mắt chuột tinh bỗng đỏ lên như máu, nó đi một vòng bỗng nó ré lên

“ Có phát hiện, nơi này có dấu vết của hệ hắc ám, kèm một chút tử khí nồng nặc như vậy bọn người trong tổ chức Ma Sát từng đến đây, dựa trên các nguyên tố còn sót lại thì họ đã ở đây cách đó một tuần”

“Tổ chức Ma Sát, đó là gì?” Từ nghi hoặc hỏi

Chuột Tinh nói:“ Đây là một tổ chức ngầm trong giới tu tiên, chúng chuyên nhận tiền rồi ám sát. nói chung là tổ chức đâm thuê chém mướn, chúng rất bí ẩn và không ngăn bất cứ tông phái nào, chỉ cần có đủ thù lao là chúng sẽ hành động”

Từ lo lắng không biết hai tí muội có bị bọn người Ma Sát này làm hại không. Cậu đánh vài ký hiệu rồi đi vào những thôn xóm, thành thị gần đó xem thử nhưng đã qua năm ngày cậu cũng không có dấu vết gì. Cậu quay lại sơn thôn, các ký hiệu vẫn còn nguyên chứng tỏ hai tí muội vẫn chưa có đến đây. Cậu đành bất đắc dĩ quay lại Yêu Thú Sơn để tụ tập đi Thần Cốc.

Hôm Nay cậu cùng 136 người chuẩn bị vào Cẩm địa thần cốc, gồm 128 người thứ hạng cao nhất và tám người do tám người đệ tử đứng đầu tiến cử. Cẩm Địa này có một uy áp mạnh khiến kết đàn trở lên không thể tiến vào, nếu không cũng không tới lượt Từ đi.

Trưởng môn Phan Đông Sy đứng trên một con đại bàng khổng lồ, thân nó to tương đương với linh thú của Đại Trí, khi nó sải cánh ra thì trải rộng một vùng thật trán lệ và uy nghi. Các đệ tử nhìn thấy mà hâm mộ không thôi. trưởng môn nói lớn:

“ Các đệ tử hôm nay đã tập hợp đông đủ, chúng ta bây giờ sẽ xuất phát đến Thần Cốc, khi đến nơi các người phải cố gắng thu hoạch thật nhiều linh thảo, thuốc quý. những thứ khác tông môn không quan tâm, ai thu hoạch nhiều cho tông môn sẽ có thưởng hậu hĩnh, cạnh tranh với chúng ta là Điều Nguyệt Tông với hai trăm danh ngạch, bọn chúng xưa nay luôn là đối thủ không đội trời chung của phái ta. Khi vào cẩm địa thấy đệ tử phái đó thì thẳng tay giết chết cho ta. Nhớ phải làm sạch sẽ, tông môn sẽ hậu thuẫn sau lưng các người. Ngoài ra cũng cần thận những tông phái khác, Rõ chưa?.”

Mọi người cùng đồng thanh hô:“ RỒ”

“Tốt Xuất phát” Đông Sy nói

Các đệ tử lục đục treo lên đứng lên thân của con đại bàng và nó chở mọi người bay đi.

Từ vận tiên khí để các sợi tơ bám vào thân thể con đại bàng để đứng vững không bị ngã. những người còn lại đều có những thủ đoạn riêng.

Vượt qua bao sông núi và với tốc độ cực nhanh của đại bàng, sau ba ngày cuối cùng cũng đến nơi. Vừa đáp xuống thì trưởng môn của Kiếm Dao Tông cùng vài người khác bay đến nói:“ Chúc mừng Đông Sy huynh, năm nay chất lượng đệ tử cũng khá quá, chắc chắn hạng nhất sẽ thuộc về huynh rồi!”

Đông Sy xua tay nói:“ Đâu có, Đâu có Kiếm Dao Ô của huynh năm nay đệ tử khí chất hiền ngang mới xứng đáng ngôi hạng đầu a”

Vài người đứng đầu mấy gia tộc cũng lục đục lại nói những câu khách sáo. Thì ra Kiếm Dao Ô đến trước và Yêu Thú Sơn đến hạng nhì, mọi người đang chờ các tông phái khác đến đồng đủ.

Quả nhiên một lát sau nhiều người từ các gia tộc khác nhau từ xa bay đến. Rồi lần lượt các môn phái vừa và nhỏ. Lúc này trên bầu trời tối sầm lại, mọi người ngược lên thì thấy một con Diêu Hâu bằng gió to tướng trong suốt, trong bụng nó chứa toàn người.

“ Ô là người của Hòa Phong Cốc”

Rồi mặt đất chấn động, một pháp khí khổng lồ trên đầy hoa văn bát quái chở đầy người đang phóng đến.

“ Là người của Bát Quái Môn”

Một lát sau một nhóm người đứng trên một cái lệnh bài to đang bay đến

“ là Âm Môn”

Ở một góc xa một ông lão ngồi trên một cái hồ lô bay đến, tuy không có gì nổi bật nhưng những cao thủ đều cung kính nhìn nói:

“ Thiên Thần Bảo cũng đến rồi!”

Ông lão đáp xuống mở nắp hồ lô ra thì hàng loạt người từ trong bay ra. Pháp khí chưa dừng nhiều người như thế cũng khiến mọi người tấm tắc khen.

một tiếng sau, các tán tu cùng những người môn phái nhỏ, gia tộc nhỏ ở xa đến đông đủ. Lúc này mọi người chào hỏi nhau có lệ xong thì mỗi phái chia ra một góc riêng ngồi xuống nhắm mắt thở nạp.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Một vụ cá cược

Sau Khi chờ thêm một tiếng thì phượng xa một nhóm người đứng trên một lá bùa lớn bay đến Phan Đông Sy mở mắt ra nói thầm:

“Lúc nào cũng đến trễ, thật không coi ai ra gì!”

Mọi người nhao nhao nhìn lên thì hô lên:

“Là đệ nhất môn phái tu tiên Điều Nguyệt Tông!”

Điều Nguyệt Tông vừa đáp xuống thì năm môn phái lớn đến thăm hỏi, rồi các gia tộc và môn phái nhỏ đến chào hỏi, mặt mày hớn hờ. Duy chỉ có Đông Sy từ xa chấp tay chào chứ không lại nói chuyện thân thiết.

Trưởng môn Điều Nguyệt Tông là một cô gái đẹp như tiên thiên bước ra. Nàng chào hỏi mọi người xong bay đến chỗ Đông Sy nói:

“Đông Sy huynh đã lâu không gặp, huynh không ngờ vẫn giậm chân tại chỗ không tiến triển gì a!”

Đông Sy cười nói: “Đâu có, ta đâu thể sánh với Tiên Từ muội muội, trông pháp lực muội không ổn định có vẻ như sắp đột phá lên tiên thiên rồi!”

Tiên Từ cười nói: “Năm nay chúng ta cá xem đệ tử của huynh hay của muội sẽ thu hoạch nhiều hơn đây”

Đông Sy nói: “Đệ tử phái ta tư chất thấp kém đâu như phái muội các đệ tử thiên tư tốt đều bị phái muội giành hết a, Họ lại thông thạo bùa chú cấp cao. ta không thắng được!”

Tiên Từ mỉm cười nói: “Huynh Khiêm tốn rồi, ai mà không biết phái của huynh đệ tử nào không có linh thú mạnh, có linh thú tương đương với có hai người rồi. Như vậy muội chấp huynh với Kiếm Dao Ổ cộng lại thế nào.”

Đông Sy nhún mày thì trưởng môn Kiếm Dao Ổ bay đến nói: “Không biết vật cược là gì?”

Tiên Từ mỉm cười nói: “Bốn lá bùa đẳng cấp tuyệt phẩm hai công hai thủ”

“Bốn lá bùa tuyệt phẩm” Nghe đến đây Đông Sy cũng động tâm, bùa đẳng cấp càng cao thì càng hiếm, hơn tám phần bùa chú trên Tinh Châu đều do Điều Nguyệt Tông sản xuất. Vì thế nói nơi nào nhiều bùa nhất thì đương nhiên người ta sẽ nghĩ ngay đến Điều Nguyệt Tông. Giả sử đang đánh nhau một đối thủ ngang cơ mà có thêm một lá bùa tuyệt phẩm thì cũng tương đương một cái mạng rồi.

Đông Sy nói: “thế muội muốn gì của chúng ta”

Tiên Từ cười nói: “muội muốn trứng xà thú cấp bốn của Đông Si huynh và một thanh tuyệt phẩm kiếm Thiết Huyết của phái kiếm đao ổ của Chính Khí huynh.”

Hai người trầm tư, Đông Sy nghĩ thầm: “Nếu một mình ta thì không dám chắc nhưng nếu cộng cả Kiếm Dao Ổ nữa thì xem ra cô ta cũng tự tin thái quá rồi, được ta xem cô có gì mà dám tự tin như thế”

Hai người cùng gật đầu Đông Sy nói: “Ta đồng ý”

" Ta cũng đồng ý" Chính Khí cũng nói.

Tiên Từ cười nói: “ Nhất ngôn cửu đỉnh, thôi ta đến dọn dò đệ tử đây”

Nàng bay đi xa rồi thì Chính Khí nói với Đông Sy: “ Con A này không biết giờ trò gì đây, tuy nhiên dám chấp hai phái chúng ta thì chúng chắc có chuẩn bị gì đó.”

Đông Sy nói: “ Chính Khí huynh yên tâm, đệ tử của ta không phải vật để trưng bày!”

Hai người cùng cười cười, Chính Khí chấp tay bay về.

Từ trong đội đánh giá xung quanh, đệ tử của mọi người ở đây không ngờ Linh Đan, Liễu Hà cùng Phan Vũ đã đột phá lên trúc cơ hậu kỳ. trong đó hai mươi sáu người trung kỳ và bốn mươi người sơ kỳ. tất cả còn lại là luyện khí cấp chín, duy chỉ có người khác biệt là Lệnh Hồ Xung luyện khí cấp sáu. Tuy thế nếu có cậu ta phụ trợ thì rất đáng gờm, trận pháp của cậu ta đến cả Đại Trí dùng cậthay thế mới thoát được đủ hiểu như thế nào rồi.

Các môn phái khác thì cậu không dám đánh giá nhưng nhiều người có khí chất rất lợi hại. Lúc này ở phía Hòa Phong Cốc bốn tên đệ tử nói chuyện với nhau:

“Nhị sư đệ với năng lực của đệ và của huynh kết hợp thì ta tin bọn người kia dù mạnh thế nào cũng chỉ là mồi ngon của chúng ta mà thôi.”

Hai tên kia nhao nhao nói:“ Với năng lực xóa bỏ tiên khí của đối thủ trong mười phút của Nhị Sư Huynh và trúc cơ hậu kỳ của đại sư huynh thì thiên hạ còn ai là đối thủ nữa.”

Gã nhị sư huynh nói:“ Ha Ha chỉ cần đệ nhìn thấy thì không thể thoát. Năm nay chúng ta làm tông môn được hạng nhất thì Kết Đan chắc chắn như lòng bàn tay của chúng ta”

Ở một phía khác môn phái Điều Nguyệt Tông hai cô gái nói chuyện với nhau

Cô mặt áo lụa màu hồng nói:“ Sư tỷ, tỷ có thấy tên tuổi bọn họ chưa?”

Cô Sư tỷlúc này đôi mắt từ màu đỏ biến về trạng thái bình thường nói:“ Đã xong hết, tuy có vài tên đeo mặt nạ nhưng bọn chúng chỉ là lũ tép rui. Đám người mạnh tỷ đã ghi nhớ tên của họ, cứ để chúng trong Thần Cốc tìm kiếm các đồ vật. Chúng ta lúc gần ra giết chúng thì tất cả sẽ thuộc về chúng ta.”

Cô cũng nhìn lướt qua Túy Tửu, tuy nhiên cậu chỉ là luyện khí cấp chín nên không bị cô gái này lưu ý. Cậu không biết rằng nhờ đó cô sư tỷ không giết được cậu trong hiểm địa.

Trong một nhóm gồm một trăm năm mươi tán tu, có một gã trong áo giấu một thứ gì đó hẩn cúi xuống nói với cái áo:

“Đã xác định pháp bảo trấn tông của Điều Nguyệt Tông trong tay một cô đại sư tỷ tên Hường Hường. Tôi đã đeo mặt nạ nên chúng không biết được tôi.”

Trong cái áo kỳ lạ bỗng phát ra giọng nói nhỏ:“ Tốt lắm, bằng mọi cách phải lấy cấp được nó. Có nó tổ chức Ma sát chúng ta sẽ mạnh hơn rất nhiều!”

Lúc này bảy trưởng môn lấy bảy lệnh bài đặt vào một cái tế đàn. Cái tế đàn Xoay mạnh rồi từ dưới tế đàn trồi lên ba nghìn cái ghế. Tiên Tử hô to:

“Cấm Địa đã mở những người được chọn hãy bước lên ngồi chuẩn bị đưa đến thần cốc.”

Tất cả đệ tử háo hức bước lên ngồi lên cái ghế. Từ ngòi vào một cái ghế gần đó, khi ba ngàn ghế đã đầy các cái ghế bỗng sáng lên biến mất cùng ba ngàn người. Họ đi đâu thì mọi người không biết, chỉ biết nơi đó gọi là Cấm Địa Thần Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cấm địa Thần Cốc

Cả một vùng xám xịt, trên mặt đất đầy những vũng bùn lầy lội, cây cối hình thù kỳ lạ vặn vẹo quái dị, dưới chân là những cây cỏ nhỏ mà đo không biết tên, trong không khí tràn ngập mùi vị khó chịu, đây chính là những gì mà Túy Tửu cảm nhận được sau khi tỉnh lại.

Bất chấp hoàn cảnh kỳ dị này, Túy Tửu trước tiên là nhìn quanh bốn phía, nhìn xem có người nào khác hay không, dù sao nguy hiểm lớn nhất chính là từ đệ tử của các phái khác.

Xem ra cũng có chút may mắn, xung quanh trong phạm vi hơn mười trượng ngoại trừ Túy Tửu ra thì không có bất kỳ người nào khác, hẩn cũng thờ phào một hơi.

Chẳng qua, hẩn vẫn chưa để lỏng đề phòng, mà một tay cầm sẵn phù lục, một tay xuất ra bộ “Kim Giáp Thủ Hộ”, sẵn sàng đề phòng.

Lúc này, Túy Tửu mới có thể yên tĩnh cẩn thận quan sát địa phương cổ quái này.

Đối với việc bản thân đột nhiên đến một chỗ lạ lắm, Túy Tửu cũng không có gì giật mình. Trước lúc bắt đầu vào cấm địa, quản sự đã phân cho mỗi đệ tử một phần tư liệu nói về cấm địa.

Trong tư liệu, có nhắc tới bất kỳ người nào khi bước vào cấm địa, đều bị na di trận pháp ở bên trong đó trong khoảnh khắc đưa đến một góc bất kỳ nào đó của cấm địa, cho nên rốt cuộc là đến nơi nào, thì phải dựa vào vận khí của người đó.

Có thể được truyền đến khu trung tâm, đó là nơi có thể thu thập được linh thảo nhiều nhất, thì sẽ là người có vận khí cực lớn; cũng có người có thể vừa truyền tống xong, trước mặt đã có một số yêu thú đang nhìn chăm chú, không trải qua một phen huyết chiến, căn bản là không thể thoát thân bình yên; mà tồi tệ nhất, là trực tiếp bị đưa đến một tuyệt địa nào đó, tính mạng lập tức ô hô, đương nhiên loại tình huống này rất ít xuất hiện.

Xuất hiện nhiều nhất, chính là giống như Túy Tửu, được truyền đến một góc sáng sủa của cấm địa, chỉ có thể tự lần mò mà đi tới.

Túy Tửu sau khi cẩn thận quan sát một vòng, đem tài liệu ghi bản đồ Tịnh Lâm đưa nhớ trong đầu cùng cảnh vật đối chiếu một phen, rốt cục hẳn cũng tìm ra được một tín tức phi thường hữu dụng, đây là nơi các đệ tử trước đây thường đi nhất, đối với những người mới rất là hữu dụng.

“Thần Cốc ở phía Đông Bắc cấm địa, lấy một cái hồ sâu hơn mười trượng làm trung tâm, phạm vi hơn mười dặm, có nhiều loại cỏ như Hủ cốt hoa, Xà diên thụ, có thể dùng để chế tác độc dược, nhưng giá trị không lớn”.

“Tại trung tâm Thần Cốc, bên bờ hồ, cứ cách mười mấy năm thì sẽ xuất hiện một ít “Hàn yên thảo”, cũng là một loại kỳ thảo, nếu có thể đem về nhất định sẽ được trọng thưởng. Nhưng phải chú ý chính là, ở sâu trong thủy đầm, có ẩn nấp một đám loại yêu thú cấp thấp bậc một Hàn băng thiềm, chẳng qua chúng tính tình ôn thuận, chỉ cần không chủ động trêu chọc, thì không có nguy hiểm gì”.

Túy Tửu sau khi đem tài liệu nhớ lại vài lần, trong lòng cũng có nhận thức nhất định.

Theo lẽ thường, nơi càng tiếp cận với trung tâm cấm địa, thì càng xuất hiện linh vật trân quý cùng yêu thú mạnh bạo hộ, mà tại Thần Cốc này, tuy có ở bên ngoài một chút, nhưng cũng không tính là quá xa bên ngoài, nếu đi gấp rút, thì nội trong ngày sẽ có thể đến khu trung tâm.

Nghĩ như vậy, Túy Tửu nhảy lên một cây đại thụ cạnh lá rậm rạp, quan sát chung quanh nhằm chuẩn phương hướng một chút, rồi mới phóng to lược nhìn giỏi tới.

Túy Tửu đang ở phía Nam thủy đầm, cũng là trên con đường đi tới khu vực trung tâm, xem ra cũng có thể xem là thuận đường.

Túy Tửu thi triển Ân thân thuật trên người (Một thuật học từ thời trong quân đội), sau đó lên đường, dọc theo đường đi rất cẩn thận. Sau khi đi được vài dặm mà vẫn chưa có cái gì ngoài ý muốn phát sinh, tựa hồ cả Thần Cốc chỉ có một mình hắn.

Nghe được thanh âm nước chảy, Túy Tửu mới đem thần kinh khẩn trương thả lỏng một ít.

Rẽ vài nhánh cây phía trước ra, một con suối sâu màu xanh biếc hiện ra, người vừa tới gần, một luồng hơi lạnh tràn tới làm cho Túy Tửu rùng mình.

Túy Tửu tò mò dò xét.

Con suối diện tích không tính là lớn, xung quanh có những cây có tàn lá lớn vây quanh, trên mặt nước dùng mắt thường cũng có thể thấy được hàn khí, thậm chí hai bên bờ suối, còn kết một tầng băng sương trong suốt, có thể thấy được độ lạnh của hồ này.

Túy Tửu đối với mấy cái này cũng không thêm để ý, làm cho hắn quan tâm chính là, ở một chỗ trũng trên bờ suối, có hơn mười bụi cỏ nhỏ trắng mềm, mỗi cây có năm lá, toàn thân trắng tuyết, tản ra bạch khí nhẹ nhẹ, tựa hồ bị sương khói bao phủ, thực có vài phần tiên khí.

“Không sai, cái này đích thật là Hàn yên thảo, so với tài liệu miêu tả thì không có gì sai biệt!” Túy Tửu nhẹ giọng thì thầm, trong lòng có vài phần mừng thầm.

Tuy nói cỏ này cũng không phải là loại linh thảo quý giá lắm, nhưng ngay từ đầu có thể dễ dàng vào tay như thế, cái này thật đúng là một dấu hiệu tốt.

Túy Tửu theo thói quen quan sát xung quanh, đang muốn bước ra, bỗng nhiên sắc mặt hơi đổi, thân mình cúi xuống, nhẹ nhàng lui lại mấy bước, ẩn nấp sau những cành lá, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn về phía bên trái khu rừng rậm.

Không bao lâu sau, có bóng người lấp ló, một người áo lam thăm dò cẩn thận đi ra, theo trang phục mà xem ra, người này thuộc Thiên Khuyết bảo. Người này cực kỳ cẩn thận, một bước ba lần quay đầu lại, không ngừng quan sát chung quanh. Theo nắm tay đang nắm chặt lại mà thấy, hắn đang chuẩn bị ứng phó với tập kích, phương hướng hành động chính là mấy đóa “Hàn yên thảo” kia.

Túy Tửu thở dài một chút, xem ra cũng khó vô công mà được.

Đối phương cẩn thận như thế, tuyệt không có khả năng đánh lên thành công, mà hắn cũng không định cùng người này mặt đối mặt đại chiến một hồi, như vậy rất là mạo hiểm, rất không đáng!

“Xuất hiện đi! Ta thấy người rồi, không cần trốn nữa!” Cách Hàn yên thảo chỉ vài chục bước, người áo lam nọ đột nhiên dừng bước, xoay người lại hô lên.

Túy Tửu cả kinh, nghĩ đến không cẩn thận lộ ra dấu vết, bị nhìn ra tung tích. Nhưng lập tức, thầm cười khổ vài tiếng, bởi vì người áo lam này tuy lớn tiếng như vậy, nhưng hai mắt lại không ngừng xoay chuyển, căn bản không có hướng về phía Túy Tửu ẩn thân, mà là nói đại mà thôi.

Túy Tửu vừa tức giận vừa buồn cười, thấy người áo lam hô to gọi nhỏ một hồi, mới chân chính yên tâm tới hái “Hàn yên thảo”. Người áo lam này cách làm tự cho là thông minh, Túy Tửu cũng đang do dự, có nên thừa dịp đối phương buồn lòng mà tập kích sau lưng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Đồng quy vu tậ

Chủ ý còn chưa định, người áo lam động tác cực nhanh liền tiếp hái ba bốn cụm bạch thảo, xem ra người này cũng biết rõ đạo lý đêm dài lắm mộng, trong chớp mắt những bụi cỏ này trở thành hư không.

Túy Tửu thầm nhủ quyết định thôi lui, lúc này ở phía trước, tận lực bảo trì thực lực mới là cách làm tốt nhất!

Nghĩ như vậy, Túy Tửu lặng lẽ chuyển thân đi, rời khỏi vài chục trượng mới yên tâm đang định đi nhanh, để cho người nọ sau khi hái xong khỏi bám theo.

Nhưng thân hình của hắn vừa mới triển khai, từ phía thủy đàm truyền đến một tiếng hét thảm, nghe thanh âm, đúng là của người áo lam kia.

Túy Tửu rung mình, sau khi trù trừ một chút, cắn răng lặng lẽ quay trở lại, hắn phải hiểu rõ ràng là thế nào, để miễn cho bản thân khỏi nhận lấy kết cục tương tự.

Khi Túy Tửu trở lại bên cạnh thủy đàm, thì bên bờ hồ xuất hiện thêm hai gã bộ mặt hung ác. Xem qua quần áo ăn mặc thì là người của Âm Tông.

Lúc này, bọn họ đang cao hứng phấn chấn xem túi trữ vật của gã đệ tử Thiên thần bảo. Người áo lam, cả người trên dưới có trên mười mấy lỗ thủng, đã chết từ đời nào rồi.

“Vu sư huynh, chủ ý này rất hay, khi phát hiện tên ngu xuẩn này, cũng không trực tiếp xuống tay, mà là trước tiên thả xuống một chút phấn hoa, Với cái mũi pháp bảo này thì theo sau hắn quá dễ dàng. Hắc hắc! Đội hắn không chú ý sau lưng cấp cho tiểu tử này một đôi Băng trùy thuật, lập tức xử lý hắn. Người này chỉ sợ đến chết cũng không nghĩ tới. Chẳng qua, người này của cái thật đúng là phong phú! Sư huynh, không bằng chúng ta đem số thảo dược này cứ để ở đây, để câu những người khác tới, số Hàn yên thảo này để làm mồi!” Tên tuổi còn trẻ, hung hăng đá một cước vào thi thể của đệ tử Thiên thần bảo, có chút tham lam nói.

“Hừ! Tưởng hay lắm sao!”

“Cũng không cần đầu óc nghĩ lại! Lần này sư huynh đệ hai người chúng ta, có thể cùng được truyền đến đây, đã là may mắn lắm rồi, tôi thiếu cơ hội giữ được mạng so với những người khác cao hơn nhiều, có thể may mắn xử lý người này cũng là may mắn mà thôi, lại ngu ngốc đến nỗi đem cái việc ôm cây đợi thỏ này diễn lại nữa sao? Không sợ gặp phải người mạnh, đem cái mạng nhỏ của người và ta ra đùa vui sao? Càng huống chi, loại địa phương quý quái này đâu có thể nào có người khác đến, nhanh chóng đến khu trung tâm để đục nước béo cò, đây mới là thượng sách!”

Tên đệ tử tuổi cao hơn của Âm Tông, rõ ràng so với tên tuổi trẻ mạnh hơn cùng gian trá hơn nhiều, một mặt giáo huấn đối phương, một mặt vẫn không ngừng quan sát khu rừng xung quanh.

Thấy vậy, Túy Tửu lại càng cẩn thận, đem Liễm khí thuật tăng lên đến cực hạn, khí tức hoàn toàn thu lại, không dám lộ ra chút nào. Cái loại ý niệm ngu ngốc “một đánh hai”, Túy Tửu chưa bao giờ nghĩ tới, càng sẽ không ngu ngốc đi làm.

Hai người này, một người có pháp lực trúc cơ sơ kỳ, người kia còn muốn cao hơn, nếu liên thủ lại, hắn quyết không có một chút phần thắng nào, hắn chắc chắn không có thân thông lớn như vậy.

Tuy lúc trước kết hợp luyện khí cùng cao thủ cấp năm Tửu có thể chỉ miễn cưỡng đánh ngang cơ kẻ mới trúc cơ. nên nhớ càng lên cao càng mạnh, nếu như nói cao thủ cấp năm tương đương năm mươi người thường, cao thủ cấp chín tương đương chín mươi người thì trúc cơ sơ kỳ tương đương từ một trăm đến năm trăm người. cậu kết hợp luyện khí cấp chín với cao thủ cấp chín cũng chỉ tương đương gấp đôi tầm một trăm tám mươi người. Nói như vậy thì khi gặp người trúc cơ sơ kỳ đỉnh thì Tửu rất khó thắng, huống chi đến hai tên.

Bởi vậy, Túy Tửu chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương đem toàn bộ Hàn yên thảo đi, cho một mồi lửa hỏa thiêu thi thể của đệ tử Thiên thần bảo. Cuối cùng, hai người biến mất trong khu rừng đối diện.

Hai người vừa rời đi, Túy Tửu cũng không có lập tức duy chuyển, mà một lúc sau mới phui lá rặng trên người đứng lên, có chút đăm chiêu nhìn về phía hai người biến mất.

Xem ra so với ý tưởng của mình cũng không sai biệt lắm, người như vậy cũng không thiếu.

Cái này cũng khó trách, người một khi đã dám mạo hiểm tham gia vào Cấm Địa thần cốc, có mấy ai mà không nghĩ tới khu trung tâm chứa thiên địa linh vật chứ? Cũng không khỏi va chạm lớn ở đây! Dù sao thiên địa linh dược sinh ra và lớn lên, thật sự là rất có hạn, căn bản không đủ phân cho các phái.

Túy Tửu âm trầm nghiêm mặt, đứng tại chỗ một hồi phát khổ mà suy nghĩ.

Chính mắt nhìn thấy, người áo lam cẩn thận như vậy không thua gì mình, mà cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất khỏi thế gian. Mà sự tình giống vậy, tại cấm địa này diễn ra không biết bao nhiêu lần, điều này làm cho niềm tin đặt thành mục tiêu của Túy Tửu, lại dao động không ít!

Thật không hiểu chuyển đi đến cấm địa lần này, là đúng hay là sai? Có lẽ, chỉ cần từ chối là có thể mấy chấp sự vui vẻ không ngăn cản, căn bản không cần mạo hiểm.

Túy Tửu chán nản trầm nghĩ, đã có chút ý niệm thối lui trong đầu, dù sao nói miệng vẫn dễ dàng hơn, nhưng đến khi bóng ma tử vong bao phủ trong lòng thì lập tức tâm phiền ý loạn. Ở đây người mạnh hơn cậu nhiều, nhiều lắm.

Mấy canh giờ sau, Túy Tửu mới rời khỏi nơi này, tìm hướng khác mà đi, nhưng vẫn phải hướng về phía trung tâm cấm địa.

Sau một phen suy nghĩ, lý trí của Túy Tửu vẫn chiếm thượng phong, biết sự tình vừa rồi, chính là sự yếu đuối của bản thân tìm cơ mà rút lui. Bởi vậy sau khi chấn chỉnh lại tinh thần, lại tiếp tục lên đường.

Túy Tửu cũng không đi theo sau hai người nọ, mà là đi vòng tìm đường khác, tuy nhiên lộ tuyến của hai người Linh thú sơn mới là gần nhất, nhanh nhất.

Cậu phóng đến khi chạm vách núi cỏ quái, nhìn thấy hai thi thể thâm dưới chân, im lặng không nói.

Một thi thể, mặc đồ màu đen bó sát người, dáng người khôi ngô, bàn tay thô lớn, trên cổ có một lần máu gọn gàng, trên đầu hai mắt trợn lên, thần tình không cam lòng, tựa hồ bị chết không minh bạch, xem hình dáng thì là đệ tử của kiếm đạo ồ.

Thi thể kia, dáng người trung bình, trên người huyết nhục mơ hồ, nặng nhất chính là khuôn mặt không còn thấy rõ được ngũ quan, bị một thanh cự kiếm đâm thẳng vào đầu găm xuống đất, não tuỷ huyết dịch chảy đầy đất. Nhưng trên ngón tay vô danh, lại quấn một sợi ti tuyến kỳ quái trong suốt, dưới ánh mặt trời, khẽ lấp lóe như có như không.

nhìn kỹ thi thể của đệ tử kiếm đạo ồ, suy nghĩ trong chốc lát. Đột nhiên nhắc chân nhằm cái cổ có đường chỉ máu đá nhẹ một cái, cái đầu lập tức lặn long lóc sang một bên, một chút sức cũng không cần sử ra.

Thi thể người này sớm đã phân làm hai.

Túy Tửu thở dài, lại nhìn thi thể kia không cần suy nghĩ cũng đã biết thân phận, gương mặt tuy không thể nhận ra, nhưng y phục lại giống Túy Tửu như đúc, cũng đã chứng minh người chết chính là một vị sư huynh đệ nào đó của Yêu Thú sơn!

Rất rõ ràng, hai người là đồng quy vu tận mà chết!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cô gái bí ẩn Hường Hường

Túy Tửu ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh núi hồi lâu, trong lòng đã có kết luận, trong đầu đã đem tình cảnh hai người này gặp nhau ra tay thế nào đã sơ lược tưởng tượng ra được.

Theo các dấu hiệu mà phán đoán, ngôi của kiếm đạo ồ so với vị sư huynh của Túy Tửu này, thực lực cao hơn một bậc.

Trên thi thể của người áo vàng huyết nhục mơ hồ, vết thương khá nhiều, vẻ mặt của người áo đen có vẻ không cam lòng, đều biểu minh cho việc này.

Vị sư huynh đồng môn không biết tên này, tuy ở vào thế hạ phong, nhưng hiển nhiên cũng là người có tâm kế, cố gắng sử dụng pháp khí ti tuyến trong suốt này. Hẳn khẳng định lợi dụng khi đối phương đại thắng tâm tính buông lỏng, vào thời điểm cuối cùng dùng vật này đánh lén, cắt ngọt đầu của đối phương, lấy mạng của người kiếm đạo ồ này.

Nhưng hẳn hiển nhiên không nghĩ tới, chẳng biết nguyên nhân gì, vị áo đen này trước khi chết, vẫn còn thừa lực xuất cự kiếm trong tay, một kiếm đâm xuống, vị đồng môn này hoặc là do thương tích quá nặng không thể di chuyển, hoặc bởi vì thắng lợi tới tay mà phạm sai lầm tương tự, đã bị đóng đinh trên mặt đất. Tạo thành một hồi tử chiến thảm thiết không có người chiến thắng.

Một khi đã hiểu được cái chết của hai người, Túy Tửu chỉ có thể chúc vị sư huynh này đường xuống hoàng tuyền thuận lợi, sớm ngày đầu thai, rồi không khách khí lực tìm trên người hai người này.

Dù sao thì cũng đã chết, hai túi trữ vật kia, Túy Tửu tự nhiên thu lấy.

Một lần tìm qua, cũng không thấy gì!

Thần sắc bắt đầu ngưng trọng, lại cẩn thận tra xét lần nữa, vẫn không có gì!

Túy Tửu chợt thấy lạnh cả người, căng thẳng hẳn lên, tìm bắt đầu đập thành thịch.

Nơi này còn có người thứ tư tồn tại, chính là người đã lấy đi túi trữ vật! Tuy nhiên người này tám chín phần mười, đã sớm rời khỏi nơi đây, nhưng cũng không thể cam đoan là ở phụ cận quan sát, lấy hai thi thể này làm mồi dụ, đang tìm sơ hở của hắn.

Đối diện là vách núi, trên đó có một vùng cỏ mọc cao, rất tốt để người ta che dấu hành tích, mà Túy Tửu vừa lúc đối mặt với đám cỏ này, [đang ngồi xồm bên cạnh thi thể. Cái này càng làm cho hắn bất an! Có lẽ người nọ đang tránh ở sau lưng mình.

Túy Tửu thân hình không chuyển động, vẫn bảo trì tư thế như cũ, từ sau nhìn lại, tựa hồ vẫn chuyên tâm với hai thi thể trước mặt.

Nhưng trên thực tế, hắn đã vận dụng mười hai phần tinh thần, lặng lẽ lấy ra pháp khí cùng phù lục, thần niệm cũng vô thanh vô tức truyền âm cho Hắc Chuột tinh chuẩn bị, ý đồ nếu có người tập kích có thể tồn tại.

Kết quả tất cả ở phụ cận đều bình thường, không có linh khí dị thường dao động.

Cái này cũng không có gì kỳ quái, chính là nếu thực có người trốn ở chung quanh, khẳng định cũng dùng “Liễm tức thuật” thu liễm pháp lực của bản thân, tự nhiên tìm không ra.

Tối thiểu, đối thủ tồn tại trong tưởng tượng, không dám coi thường vọng động.

Mà kết quả cũng đúng như hắn dự tính, hoặc là hắn tự mình dọa mình, căn bản là không có ai ở nơi này; hoặc là người ẩn nấp không có cơ hội, vẫn thu liễm khí tức, không định ra tay.

Một lúc sau, Túy Tửu đứng lên, xoay người hướng tới bãi cỏ, sau khi dùng mắt lạnh lùng dò xét nhiều lần, tiếp theo không nói một lời mà đột nhiên vọt đi, chỉ cất thân mấy lần, đã biến thành một điểm đen, dần dần rời xa.

Khi thân ảnh của Túy Tửu hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung, trong bụi cỏ vốn vô cùng an tĩnh, một thanh âm xột xoạt đột nhiên vang lên! Tiếp theo một bóng người mảnh dẻ đi ra, là một cô gái áo trắng phiêu phiêu.

Nữ tử này nhìn như còn trẻ, chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng tướng mạo thanh thuần, vẻ mặt trong sáng đáng yêu. Tại nơi sinh sát này, lại xuất hiện một cô gái như vậy! Thật sự là khó có thể tin được. Tuy nhiên nếu để ý kỹ sẽ nhận ra đây là Hường Hường vị sư tỷ có đôi mắt bí ẩn.

Theo phục sức xem ra, cô gái này là môn hạ của Địchunguyệt tông!

Cô gái nhìn về phía Túy Tửu biến mất, hé miệng cười, lâm bầm như một ông già nói:

“Sự can đảm, tâm trí, coi như cũng được, chính là pháp lực kém một chút, tư chất xem ra cũng là vấn đề lớn, không có bao nhiêu tiềm lực. Nếu có thể còn sống rời khỏi đây, cũng có thể xem là có tài!”

“Chẳng qua, xem thân pháp khi hắn chạy trốn, tựa hồ là khinh công của thể tục, nhưng cũng không tệ, thật đúng là thú vị!” Cô gái rờ rờ cằm, trong ánh mắt, lộ ra vẻ hứng thú.

Nếu Túy Tửu nghe được những lời này, chỉ có thể cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Đối phương nói rất khẳng định, chỉ vài lời đã đem hết những chỗ tốt xấu của hắn nói hết ra, tựa hồ so với bản thân hắn còn muốn rõ hơn.

“Trước tiên cứ buông tha ngươi một lần, ta có chính sự phải đi làm! Chẳng qua lần sau gặp mặt, tiểu tử kia! Ngươi cũng không thể dễ dàng đi như vậy được đâu, nếu không phải ngươi đeo mặt nạ thì là người thứ tám chết dưới tay ta rồi.” Cô gái nheo nheo cái mũi của mình, có chút không buông tha nào.

Tựa hồ Túy Tửu hắn đã trở thành một món đồ chơi mới trên tay của người ta, đối với nàng có sức hấp dẫn lớn, cũng không muốn bỏ đi.

Cuối cùng, cô gái tặc lưỡi, đưa tay lấy ra tám phù lục, vung tay lên, cả người chìm trong một màn lục quang chói mắt, biến mất không thấy nữa.

Nếu có người ở đây thấy cảnh này, chỉ sợ lập tức đau lòng mà mắng to đây là nữ bại gia, có thể đem “Mộc độn thuật” phù lục khó thấy trong tu tiên giới, mà tùy ý sử dụng như vậy.

Đây chính là phù lục trung cấp bậc thấp!

Phải biết rằng, người bình thường có Mộc độn phù này, còn không lo lấy làm bảo vật gia truyền, vào lúc sinh tử mới có thể dùng, nó chính là lợi khí chạy trốn tốt nhất.

Tất cả điều này, Túy Tửu không biết, đương nhiên sẽ không quan tâm. Càng không biết, có một nữ tử như vậy đã để ý đến hắn. Bản thân hắn chỉ thấy thoải mái thoát khỏi khổ cảnh, đã là may mắn lắm rồi.

Mặc kệ nơi đây có người ẩn nấp hay không, Hàn Lập cũng không định tìm hiểu, dù sao càng gần vùng trung tâm, địch nhân cũng càng ngày càng nhiều. Kiểu như dùng xảo kế mai phục, việc tập kích người khác, trở nên như cơm bữa, thường xuyên phát sinh.

Bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, phải né tránh tất cả tranh đấu không cần thiết, đây mới là tiêu chuẩn của Túy Tửu trước khi hành động.

Hàn Lập không biết, nhưng vào lúc này, trên một bãi cỏ cách trung tâm cấm địa không xa, hai nhóm đệ tử Hảo phong cốc cùng Bát quái môn đụng độ nhau, đang chém giết không thể tách ra được.

Bởi vì mỗi bên đều có năm sáu người, thực lực cũng tương đương nhau, kỳ phùng địch thủ.

Đây là lần đầu tiên từ đầu tại thần cốc lần này mang tính chất quần đầu, chính là bên nào cũng muốn tiến vào trung tâm cấm địa trước để hái linh dược. Nếu có thể đem đối thủ bên cạnh tiêu diệt tại đây, đương nhiên càng muốn thừa dịp mà thực hiện!

Kết quả cuối cùng, nhóm đạo sĩ bát quái môn cao hơn một bậc, sau khi đánh chết đại bộ phận đối thủ, đã xông vào khu trung tâm trước.

Tại nơi đây không chỉ có các loại kỳ hoa dị quả thiên địa linh vật, nhưng lại có một số yêu thú bậc một thực lực cường đại bảo hộ, có thể ganh đua cao thấp với đệ tử đỉnh cao Trúc Cơ kỳ.

Mỗi lần đánh chết yêu thú, đem thuốc đi, chỉ cần nơi đây lại sinh ra linh dược, yêu thú kia cũng sẽ khó hiểu mà xuất hiện, tuy nhiên không nhất định là cùng loại. Cao nhân các phái đối với việc này cũng rất khó hiểu.

Hơn nữa, đệ tử các phái hàng năm đến đây chỉ có thể ở bên rìa khu trung tâm mà thu thập linh dược, mà không dám đi vào bên trong, sẽ bị một số cấm chế vây khốn hoặc giết chết. Hơn nữa yêu thú bên trong cũng càng thêm khó chơi. Bằng tiểu tốt như bọn họ không có khả năng đánh lui, bởi vậy chỉ có thể ở bên ngoài rìa!

Tuy Từ lúc này, lại gặp nguy cơ lớn nhất trong chuyến đi vào cấm địa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sự tàn khốc của cấm địa

Ở một nơi khác đồng môn của Từ Từ là Hàn Lập cùng Tùng Sơn đang đứng đối diện với hai đệ tử Hảo phong cốc. Hàn Lập lên tiếng:

“Hãy giao nộp hết túi trữ vật hai người cho chúng ta thì được toàn mạng, các người chỉ mới là trúc cơ sơ kỳ không phải đối thủ của hai ta.”

Hai tên kia một tên thì cười mỉa mai, một tên liếm liếm môi nói: “nhóm thứ mấy rồi nhỉ? xin lỗi mạng các người đến đây thôi!”

Một chỗ khác Phan Vũ đang đối mặt với một con Linh thú cấp hai thuộc loài báo. nó to bằng cả một căn nhà và đang chuẩn bị phóng tới.

Liễu Hà thì bị vây trong một kết giới, hấn mắng: “khốn nạn, tại sao lại đưa ta đến cấm địa quỷ quái này, thật xui xẻo.”

Một nơi khác một tên tán tu lấy khăn chùi kiếm của mình, dưới chân hắn là một xác chết, người đầy máu me tựa hồ lúc chết đau đớn lắm. nếu để ý có thể phát hiện người này mặc trang phục của Yêu thú sơn. Nếu có Từ ở đây sẽ nhận ra ngay người bị giết là Sơn Tùng.

Lệnh Hồ Xung đang bị một nhóm năm người bao vây, chuẩn bị hạ sát.

Cô gái Hường Hường đứng bên một tử muội, dưới chân cô ta là ba xác chết của ba tên thuộc gia tộc nào đó. Cô sư muội nói: “may nhờ sư tỷ đến kịp không thì muội bỏ mạng lại đây rồi.”

Hường Hường tay cầm một quyển võ màu đen, cô cất nó vào túi trữ vật rồi nói: “chỉ tổn chút mực thôi, lúc này ta phát hiện tung tích bọn Đại Trí. Đi thôi, chỉ cần tiếp cận bọn chúng trong vòng một trăm mét thì mạng hắn xem như kết thúc.”

Hai cô dán một lá bùa tàng hình lên thân rồi phóng vút đi.

Nói về Từ cậu đang phóng đi thì nghe tiếng đánh nhau đằng xa, cậu tò mò tiếp cận thì thấy một nhóm năm người bị vây khốn trong một pháp trận, Pháp trận này toàn là lửa chúng đang đốt dần năm người, kỳ lạ là năm tên không thể thoát được trận pháp. Từ nhìn kỹ người thi pháp thì nhận ra đó là Lệnh Hồ Xung. Cậu phóng xuống nói:

“Sư huynh!”

Lệnh Hồ Xung thấy Từ không nói gì mà bất quyết nhanh hơn cuối cùng cả năm tên chết thảm. cậu ta lại lấy năm túi trữ vật cất vào người rồi mới nói:

“Không ngờ gặp người ở đây, cũng tốt có người phụ trợ ta sẽ đỡ vất vả hơn.”

Từ gạt đầu, năm gã vừa chết trong đó có hai tên trúc cơ, ba tên luyện khí tầng chín. Từ tự hỏi nếu một mình cậu gặp năm tên này có may mắn trốn thoát hay không chứ chưa nói đến là dễ dàng giết chết.

Lúc này ở phía nam của cấm địa hai đệ tử Hỏa phong cốc đang lục lọi túi trữ vật của hai xác chết, nếu có người của Yêu thú sơn sẽ nhận ra hai người chết này là Hàn Lập và Tùng Sơn. Một tên trong nhóm lấy xong túi trữ vật nói:

“không ngờ hai tên này cũng lợi hại thật, trúng tiệc chiêu xóa bỏ năng lực mà vẫn có thể xoay chuyển được, cũng may đệ nhanh tay nếu không để chúng thoát rồi!”

Tên sư huynh lấy tay che mắt lại nói:

“Năng lực xóa bỏ của ta từ lúc mới vào đã dùng khá nhiều khiến nó muốn khô mất rồi, chúng ta nên kiếm chỗ nào ẩn nấp. Đợi năng lực ta phục hồi thì sẽ có lợi thế nhiều hơn. Với lại cũng đừng ý vào năng lực của ta quá, lỡ may có người biết ta có khả năng xóa bỏ tiên khí đối thủ trong mười phút thì sẽ không hay đâu. ta có thể gây bất ngờ cho đối thủ nếu có người biết thì họ sẽ trốn hoặc có cách phòng thủ thì sẽ không may. mà cũng công nhận bọn này khá nhiều đồ tốt đấy”

Phía đông cấm địa, Phan vũ tay chảy máu ròng ròng, dưới chân cậu là xác con yêu thú cấp hai. Cậu nhanh xem nó có hạch đan không, bình thường hạch đan sẽ có ở ngay não yêu thú cấp ba. Nó là năng lượng tích lũy của yêu thú, yêu thú cấp hai thì tùy con, đa số là không có, nhưng nếu may mắn có thì chúng mừng người. Bởi vì hạch đan có rất nhiều công dụng, công dụng gì thì các chương sau tại hạ sẽ cho biết chi tiết thêm.

Phía sâu bên trong cấm địa Liễu Hà đang loay hoay phá kết giới, có thể thấy cậu ta mồ hôi chảy ròng ròng. Cậu ta mẫn:

“Khốn kiếp, kết giới quỷ quái tại sao lại khó như vậy, giả như có Lệnh Hồ Xung ở đây thì tốt biết mấy. Chỉ có thiên tài trận pháp của cậu ta mới có hi vọng thoát khỏi đây, không lẽ ta sẽ bị vây khốn ở đây mà chết sao?”

Từ và Hồ Xung đi đến những chỗ có cấm chế của cấm địa. Đến bên ngoài một cấm chế Hồ Xung nói:

“Bình thường sau mỗi cấm chế sẽ là mộ của các tu sĩ thời xưa, tuy đã lâu nhưng bảo vật mà đến bây giờ không bị hư thì cũng không phải hạng xoàng đâu. Thay vì kiếm linh thảo thì ta kiếm các bảo bối thì sẽ có lợi hơn nhiều. Cậu canh giữ hộ pháp cho ta, ta sẽ phá cấm chế, bình thường sẽ mất hai ngày đấy!”

Từ gật đầu thả Hắc chuột tinh ra nhờ nó ẩn nấp ở xa, cậu thì ẩn nấp một chỗ gần đó hộ pháp.

Lúc này ở khu phía nam Hưong Hưong cất quyền sở vào túi trữ vật nói:

“Với pháp bảo Quyền Sở thần chết này, ta chỉ cần ghi tên bất cứ ai vào thì người đó sẽ chết trong vòng bốn mươi giây. Với năng lực này trừ các lão quái kết đan trở lên ra thì trúc cơ trở xuống chỉ cần ta biết tên thì không ai có thể thoát được ta ha ha ha. Đáng tiếc người bị viết tên phải ở phạm vi bán kính một ngàn mét xung quanh cuốn sổ. Thôi thu thập mấy túi trữ vật rồi truy tìm mục tiêu tiếp theo thôi.”

Hưong Hưong sau khi lục soát lấy sạch đồ vật ba gã nào đó xấu số rồi dán bùa tàng hình mà phóng đi. Mỗi một lá bùa chỉ sử dụng được một lần trong ba mươi phút sẽ mất tác dụng. Tuy nhiên cô gái này lại sử dụng như là rom rác chứng tỏ sự giàu có của mình.

Nói đến Đại Trí thì hẳn ta đã giết khá nhiều linh thú hộ pháp của các loại dược thảo quý và đang tiến đến gần trung tâm, những tên xấu số nào gặp hắn cũng không ngoại lệ là chết. Lúc này Linh Đan cũng đi cùng với hắn, cả hai như các tử thần khiến các đệ tử môn phái nhỏ và mấy đệ tử gia tộc tán tu phải khiếp vía. Họ chỉ cần thấy bóng dán hai người là trốn xa nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Phá cấm chế

Một ngày qua đi, Lệnh Hồ Xung phá giải gần hết cấm chế. lúc này bỗng hắc chuột tinh truyền âm nói:

“có người đến, người đến khoản hai tên, tựa thực lực mạnh hơn ta.”

Từ nghe thế thì lo lắng vì Hồ Xung vẫn chưa phá xong cấm chế, nếu bây giờ mà gián đoạn thì cấm chế có thể tự phục hồi lại, tệ hơn người phá bị thất thân sẽ bị phản phê, nhẹ thì trọng thương nặng thì có thể mất mạng vì thế Từ buộc phải ra tay.

Cậu núp kỹ quan sát, năm phút sau có hai bóng đen lướt đến. Lúc này một tên đã nhìn thấy Hồ Xung đang phá cấm chế thì chúng không ra tay mà núp kỹ. Từ nghi hoặc suy diễn mọi tình huống thì cuối cùng cậu kết luận có khả năng hai tên này thấy Hồ Xung quá yếu nên không vội ra tay mà chính là muốn cậu phá xong cấm chế thì mới xuất động. Xem ra hai tên này đang muốn làm ngư ông đắc lợi.

Túy Từ cẩn thận quan sát chờ thời cơ hai tên này đều là trúc cơ sơ kỳ nên cậu không muốn bút dây động rừng. Màng đêm buồn xuống âm thanh trong não Từ lại nghe Hắc chuột tinh truyền âm “ có một con yêu thú cấp một sắp đến đây.”

Từ nhú mày nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Một lát sau một con thú hình thù tựa như con sóc nhưng có hai răng nanh dài và to cao cả hơn một mét.

Nó đang tiến đến, lúc này hai gã kia cũng đã nhận ra con linh thú. Con thú hình như cũng phát hiện ra hai tên nên nó đứng lại gầm gừ đe dọa.

Từ truyền âm cho chuột tinh chuẩn bị. Hai tên áo đen vùng kiếm chém đến, con quái sóc nhanh chóng né được nó vùng một chảo như một tên vận lực lấy đất đá nổi lên làm thành một lớp tường phòng ngự. cú trào của con thú đánh lên không si nhè gì bức tường đất. Một tên phóng đến tung ra một cú đâm lửa vào đầu con thú. con thú bị trúng đòn đau nên loạn choạn.

Lúc này tên còn lại định dùng kiếm chém con thú thì bỗng đâu dưới đất một sợi dây thép mọc lên quấn lấy chân hắn. Từ từ trên cao vận Trạo Bày cực hạn phóng xuống tung Nhất kích tất sát.

Xoẹt....

Đầu tên áo đen lăn xuống đất, Tên còn lại lúc này mới kịp nhận ra thì bỏ mặt tất cả phóng vút đi nhằm bỏ trốn. Hắn ta không phải sợ Từ mà là sợ cậu có đồng bọn, lúc này từ phía sau hắn chuột tinh nhảy ra cực nhanh cắn vào cổ tên còn lại. Tuy nhiên với phản xạ tự nhiên của một người dày dạn kinh nghiệm hắn đã nghiêng người, Cổ chỉ trúng vết cào nhẹ của chuột tinh. Con sóc lúc này đang tức giận nên nó nhảy bỏ nhào đến dùng hai răng nanh cắn đứt tay kẻ áo đen.

Dù đau đớn nhưng không do dự tên áo đen tung một đám lửa cực mạnh vào bụng con sóc khiến nó thủng một lỗ chết tại chỗ. sự việc diễn ra từ lúc chuột tinh phóng đến cho đến khi tên áo đen giết con sóc tinh là ba giây thời gian. Ba giây tuy rất ngắn với người bình thường nhưng trong sinh tử chiến, đặc biệt là giữa những người mạnh thì đây đủ để phân thắng bại rồi. Từ đâu dễ dàng bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, tên áo đen vừa tung đám vào con sóc thì Từ đã tung toái thân chường đến. Nếu như còn hai tay thì tên áo đen sẽ dễ dàng dùng tay còn lại đỡ được nhưng chỉ có một tay, mà tay này vừa đang đâm con sóc chưa kịp thu hồi nên hắn lãnh trọn một chưởng của Từ văng đi. Từ bấm nút hai sợi dây ngay hông phóng ra đâm vào hai chân hắn kéo đến để cậu đâm thì tên áo đen tung một đám phản đòn.

Từ mặt kệ vùng một kiếm

Xoẹt....

Đầu tên áo đen lăn xuống, kiếm vẫn chưa vùng xuống, Từ nhìn lại thì là do chuột Tinh phóng đến cắn đứt đầu tên áo đen.

Từ thờ phào nhẹ nhõm, may nhờ đánh lén thành công nếu không cậu đánh trực diện không dám nói sẽ thắng hai tên này. Chuột tinh truyền âm nói:

“ta lấy xác con sóc kia, thịt của nó có lợi cho ta”

Từ lắc đầu truyền âm nói:“ngươi có thể lấy nhưng cái đuôi cho ta, ta nhịn đói hai ngày chưa được ăn rồi.”

Chuột tinh đồng ý, nó liền cắn đứt một chân con sóc tinh chưa lại còn bao nhiêu nó ăn hết. Từ đi đến thu thập hai túi trữ vật, lấy lá lấp hai cái xác lại rồi nhặt lấy chân con thú.

Cậu nấp một chỗ canh chừng, sợ có tên nào gần đây nghe thấy đánh nhau phóng đến. Tuy nhiên có lẽ cậu lo lắng quá, lúc này đa số các đệ tử đều hướng vào trung tâm nên không ai ngang qua đây nữa cả.

Một đêm qua đi, Từ đói quá nên nướng thịt Sóc tinh lên ăn. Khi nuốt thịt vào một ít khí màu nâu chạy vào cơ thể, Từ thắc mắc vì không hiểu đây là khí gì, nó không phải chân khí cũng không phải tiên khí. Do tinh thần liên thông nên Chuột tinh biết Từ băng khoăn nên nói:

“Đó là Yêu khí của yêu thú chúng ta, bình thường con người hoặc tu sĩ không thể hấp thu được yêu khí này, tuy nhiên có lẽ ngươi có hệ dung hợp nên là ngoại lệ chăng?”

Từ ngẩn ra, cậu không hiểu lắm nhưng tạm thời nghĩ chuột tinh giải đáp tám phần là đúng như vậy rồi. Lúc này Hồ Xung cũng vừa phá cấm chế xong, hắn ta mệt mỏi nằm ngửa ra nói:

“Có chút nước và thức ăn không?”

Từ mỉm cười đưa một ít nước và thức ăn cho Hồ Xung. Đợi Hồ Xung ăn xong cả hai cùng tiến vào sâu trong cấm chế.

Cả hai đi sâu vào một cái hang âm u, Hồ Xung lấy trong túi trữ vật ra một hòn ngọc bích. Ngọc bích này phát ra ánh sáng màu xanh nhạt tỏa sáng một không gian khoảng ba mét xung quanh nó. Từ thấy thế ngạc nhiên không thôi. Bình thường ánh sáng ở phạm tục là đốt một đồng củi trước sân để lấy chút ánh sáng. Còn ở tu tiên thì mọi người dùng một thứ như một viên pha lê, nó được các tu sĩ hệ ánh sáng truyền ánh sáng mặt trời vào nó. ngoài ra ban ngày nó có thể hấp thu ánh sáng mặt trời, về đêm nó sẽ tỏa ánh sáng ban ngày hấp thu được và hấp thu ngược lại bóng đêm. Tuy nhiên với cái viên ngọc bích này nhìn màu sắc có lẽ là tự nhiên nó tự phát sáng thế chứ không phải hấp thu ánh sáng mà được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Động phủ

Bước đi trong sơn động tối đen và yên tĩnh, hàn ý nhàn nhạt toả ra lượn lờ quanh thân, trong thông đạo an tĩnh chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ của hai người.

Chung quanh khung cảnh âm u mờ ảo, làm cho Lệnh Hồ Xung song chưởng không tự chủ được mà khoanh vào nhau, ngẩng đầu nhìn Túy Tửu đang chậm rãi hành tẩu phía trước, thoáng chần chừ liền đi mau vài bước, gắt gao đi ngay phía sau hắn. Dưới loại cảm chế như thế này hắn cũng không biết bên trong còn cái nào không, nên hắn lựa chọn cho Tửu đi trước dò đường.

Bước đi trong không khí an tĩnh này hơn mười phút đồng hồ, thì thiếu niên trước mặt đột nhiên dừng cước bộ.

Túy Tửu nặng nề thở ra một hơi, ho khan một tiếng, chỉ hướng trước mặt, một chỗ toả ra quang mang màu vàng nhàn nhạt, chính là một cánh cửa đá, bất đắc dĩ nói: “Phía trước bị cái cửa chắn đường đi”

Nghe vậy, Lệnh Hồ Xung mày đen cau lại, tiến đến hai bước nhìn cánh cửa đá, trầm ngâm.

Túy Tửu đi đến, bàn tay vuốt trên cửa đá, kiểm tra một chút độ dày, chậm rãi lắc đầu: “Cửa đá rất dày, e rằng ít nhất một gã trúc cẩu cường đại mới có thể đem nó phá tan được.”

“Đám đệ tử các ngươi chỉ biết cậy mạnh, xem trên cửa đá là quang mang màu vàng, nơi này rõ ràng là có bố trí Thủ hộ hệ cơ quan thuật, chỉ cần tí mĩ tìm một chút, muốn mở ra cũng không quá khó khăn.” Liếc mắt một cái nhìn Túy Tửu, Lệnh Hồ Xung đưa tay chạm vào cửa đá, sau đó chậm rãi đi động lên.

“Ngươi cũng am hiểu cơ quan thuật à? Ta tưởng ngươi chỉ biết trận pháp thôi chứ?” Nhìn Lệnh Hồ Xung sắc mặt đầy nghiêm túc, Túy Tửu không khỏi tò mò.

“Chỉ là đã từng xem qua một vài bộ sách liên quan đến cơ quan thuật mà thôi, không nói là tinh thông, bất quá dùng để dò xét một chút thì không có vấn đề gì.” Lệnh Hồ Xung tùy ý trả lời, động tác trên tay vẫn liên tục như trước, không bị trì hoãn.

Hơi hơi gật đầu, Túy Tửu cũng không quấy rầy cậu xem xét dò tìm nữa, ánh mắt di chuyển khỏi cánh cửa đá, theo quang mang yếu ớt nhìn từ trên xuống dưới vách đá bốn phía xung quanh.

Trên vách đá, mơ hồ thấy một ít dấu vết khắc, mặc dù hiện tại những dấu vết này đã mờ mờ, nhưng Túy Tửu vẫn có thể nhìn ra trên đó là những hình ảnh người, có lẽ những ảnh người này hẳn là chủ nhân sơn động lưu lại.

“Tìm được rồi.” Ngay lúc Túy Tửu quan sát thạch bích, Lệnh Hồ Xung mừng rỡ nhẹ giọng làm cho hắn vội vàng dời ánh mắt qua bên đó.

Nhìn cánh cửa đá từ từ di chuyển, Túy Tửu mạnh mẽ thở dài một hơi, hướng Lệnh Hồ Xung dựng thẳng ngón cái. Gã này tuy tu luyện chậm chạp nhưng thiên phú về mấy trận pháp, kết giới cơ quan thì đến cả mấy lão quái kết đàn chưa chắc bằng hắn.

Cùng với cánh cửa đá lùi vào, hào quang nhàn nhạt từ bên trong cửa đá phát ra, đem toàn bộ vùng hắc ám phụ cận xua tan đi, không lưu lại chút nào.

Nhìn con đường sáng sủa bên trong cửa đá, Lệnh Hồ Xung khẽ cười cười, nhưng sau đó lại lùi ra hai bước, sau đó hướng Túy Tửu hất hất cái cằm da ngăm đen, cười nói: “Mời, vào đi thôi.”

Nhún vai, Túy Tửu cười thầm “Định cho tôi dò đường sao?” cậu từ trên mặt đất nhấc vài tảng đá, sau đó hung hăng quăng vào trong cửa đá, nhìn không thấy chuyện gì xảy ra, lúc này mới có cảm giác yên tâm.

“Ngươi đúng là một tên cẩn thận quá.” Nhìn Túy Tửu lúc này vẫn không quên cẩn thận, Lệnh Hồ Xung có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đa tạ khích lệ.” Nhẹ nhàng cười cười không để ý chút nào, Túy Tửu lúc này mới bước vào trong, cẩn thận với bên trong cửa đá bước vào.

Nhìn Túy Tửu cất bước vào, Lệnh Hồ Xung cũng vội vàng đuổi theo.

Hai người bước vào cánh cửa đá, không gian trước mắt chợt trở nên rộng rãi hơn.

Trong cửa đá là một thạch thất rất lớn, thạch thất nhìn qua có chút đơn giản và trống trải. Trên vách tường có sử dụng một loại quang thạch để chiếu sáng xung quanh. Tại vị trí trung ương trong thạch thất, có một cái ghế ngồi, trên ghế ngồi là một bộ khô cốt, đầu của khô lâu bị vùi ở dưới sâu, rơi xuống chỗ xương bấp bệ trắng bạch. Bộ dạng này kết hợp với không khí an tĩnh ở đây, nhìn qua rất có chút mùi vị âm trầm.

Y đang ngồi phía trước một tảng đá, trên tảng đá có bày biện chính năm chiếc hộp đá.

Mặt khác, tại ba góc còn lại trong thạch thất, hiển nhiên chất đồng không ít kim tệ ánh vàng rực rỡ cùng với lượng lớn tài vật quý giá, kim tệ số lượng lớn như vậy sợ rằng không dưới mấy triệu.

Bảo vật cùng kim tiền Túy Tửu cũng không có dùng nhiều tuy nhiên nếu đem về cứu tế người dân nghèo khổ ở vùng đất nhân giới thì có ý nghĩa lắm, hơn nữa chủ nhân của những bảo vật đó xem ra cũng chỉ là tùy ý bày đặt, có lẽ là cũng không có xem những bảo vật đó quá mức coi trọng.

Đem ánh mắt rời khỏi đồng hồ kim ánh vàng rực rỡ đó, ánh mắt Túy Tửu dừng ở một góc cuối cùng, trên khuôn mặt nhàn nhạt hiện lên vẻ vui mừng.

Trong cái góc cuối cùng đó, có một cái sân hoa nhỏ bị bùn đất đùn đẩy lên, trong sân hoa, từ các loại hoa cỏ trồng trọt trong đó, một cỗ dị hương lượn lờ bay ra.

Nhìn đám hoa cỏ này, Túy Tửu cùng Lệnh Hồ Xung cơ hồ đồng thời nhanh tiến vài bước, người khác mặc dù không nhìn ra mấy thứ này, nhưng bọn họ trong lòng đều biết rõ, mấy cái đó nhìn như hoa cỏ bình thường, nhưng nói về giá trị thì so với vài đồng kim tệ thật sự muốn quý trọng hơn nhiều lắm.

“Từ Lam Diệp, Bạch Linh Tham Quả, Tuyết Liên Tử...”

Đôi mắt lạnh lùng ngongác nhìn sân hoa cỏ nhỏ nhỏ đó, đọc tên một đám đại biểu cho sự quý hiếm khó tìm của những dược liệu cao cấp.

“Thọ Linh Diễm Thảo.”

Ánh mắt rời qua khỏi đám hoa cỏ, đồng tử của Túy Tửu chợt co rút lại, cuối cùng nhìn gắt gao một gốc cây ở vị trí trung ương của sân hoa, hai màu hồng bạch luân phiên xuất hiện trên lá.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thu hoạch

Trên lá của gốc cây này phân ra hai màu hồng bạch rõ rệt, màu trắng chỉ xuất hiện ở bên trên, bao trùm một chút những vật thể giống như băng tinh, mà màu hồng lửa kia mặc dù xuất hiện ở phía dưới, nhưng lại giống như một đoàn hỏa diễm đang cháy bình thường, hai loại thuộc tính cùng màu sắc hoàn toàn trái ngược nhau lại kì dị sinh trưởng trên một gốc cây thực vật, quả nhiên là vô cùng thần kì. Chính nơi giao nhau ấy là nơi sinh ra đột biến có tác dụng kéo dài tuổi thọ con người.

Nhàn nhạt sương mù lượn lờ quanh thân của gốc cây này, nhìn qua có vài phần cảm giác như đang được bao bọc bởi cầu vồng.

Gốc thảo dược kì dị này có tên là Thọ Linh Diễm Thảo, thế giới bên ngoài rất khó tìm thấy, mà loại thảo dược này là một trong những nguyên liệu mà Túy Tửu tìm để luyện Tăng thọ đan tặng Tịnh Lâm.

Sắc mặt hiện lên vẻ hưng phấn nhìn chằm chằm vào gốc thảo dược, trên khuôn mặt Túy Tửu hiện lên vẻ kích động, không ngờ vừa mới vào cấm địa lịch lãm không lâu, đã tìm được thuốc quý tới trong tay, sự vui mừng của việc thu hoạch ngoài ý muốn này thật sự làm cho Túy Tửu lòng tràn đầy vui mừng.

“Người cũng nhận ra thứ này?” Nhìn thấy Túy Tửu đang hưng phấn nhìn chằm chằm Thọ Linh Diễm Thảo, Lệnh Hồ Xung không khỏi có chút kinh ngạc nói.

“Đúng, ta muốn tìm thứ này.” Gật gật đầu, Túy Tửu quay đầu lại hướng Lệnh Hồ Xung.

“Thật sự là một tên đáng ghét, vừa mở miệng ra là đòi ngay thứ quý giá nhất.” Nghe vậy nhất thời Lệnh Hồ Xung mặt mày ủ rũ, có chút không tình nguyện lầm bầm nói.

Có điểm xấu hổ cười cười, Túy Tửu giang tay ra: “Xin lỗi, ta thật sự muốn có nó, ta đã tìm nó từ lâu rồi.”

Nhìn Lệnh Hồ Xung nộ bộ dạng vẫn buồn bực như cũ, Túy Tửu đành phải bắt đầu dĩ nhiên nói: “Như vậy đi, ta chỉ cần lấy Thọ Linh Diễm Thảo, còn lại tất cả dược thảo nơi này, người cảm hai phần ba, ta chỉ cảm một phần. Thế nào?”

Nghe Túy Tửu nói như vậy, lúc này sắc mặt Lệnh Hồ Xung mới tốt lên một chút, hơi hơi gật đầu. Cậu nhận ra nơi này có nhiều loại dược thảo cũng khá quý để luyện đan dược mà cấp độ kết đan mới sử dụng. Cậu ta chỉ giả vờ ngăn cản chính là muốn Tửu ấy náy mà để cậu lấy nhiều hơn. Thật ra cậu cũng không tin tưởng Túy Tửu lắm mà luôn đề phòng Tửu gét người đoạt bảo, nếu thế cậu sẽ không nể tình đồng môn mà ra tay thẳng thừng.

Thấy Lệnh Hồ Xung gật đầu, Túy Tửu thở dài một hơi, cũng không ty hiềm bản gì, từ trong túi trữ vật lấy ra rất nhiều bình ngọc tinh xảo, sau đó lấy ra một cái xúc đất nhỏ, nhẹ nhàng cẩn thận đem Băng Linh Diễm Thảo ở bên cạnh đào khỏi bùn đất, rồi cho cùng bùn đất vào, nhẹ nhàng bỏ vào trong bình ngọc.

Đem bình ngọc nhanh chóng thu vào trong nạp giới, khoé miệng Túy Tửu cũng mở ra, rồi đem chiếc xúc đất nhỏ trong tay đưa cho Lệnh Hồ Xung, ý bảo cậu bắt đầu đào thảo dược đi.

Lệnh Hồ Xung tiếp nhận chiếc xúc nhỏ, sau đó bắt đầu chậm chậm cẩn thận đem những dược thảo quý trong sân hoa đào lên, rồi nhẹ nhàng cho vào những chiếc bình ngọc.

Thấy Lệnh Hồ Xung bắt đầu đào bới được thảo, Túy Tửu ánh mắt lần nữa di động quanh thạch thất, bất quá lần tìm kiếm này cũng chẳng mang lại thêm cái gì, lập tức hần chỉ còn cách hướng ánh mắt lên ba cái hộp đá bị hoá bên trên tảng đá to.

Chậm rãi bước đến chỗ cái bàn đá, Túy Tửu sờ soạng ở cái khoá một phen, chỗ chạm tay vào lại thoáng có chút ẩm áp, lập tức không khỏi khẽ cau mày. Trải qua năm tháng thời gian dài như vậy mà vẫn còn giữ được độ ẩm, rõ ràng không phải là kim loại bình thường, cho nên nếu dùng biện pháp mạnh mẽ để mở, có lẽ là khó mà thực hiện được.

“Chìa khoá ở đâu?” Nói thầm một tiếng, ánh mắt Túy Tửu lại di động rồi dừng lại ở bộ xương khô phía sau bàn đá. Ánh mắt hạ xuống đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy trên xương tay của bộ khô lâu đó, ba chiếc chìa khoá màu đen đang bị treo ở trên đầu khớp xương.

Chà xát bàn tay, Túy Tửu đi đến trước mặt bộ xương, trong lòng có chút có lỗi chấp tay hành lễ nói thầm “tiền bối chúng con vào đây đã phá sự yên tĩnh của tiền bối an nghỉ xin nhận con một lạy để tạ lỗi”, sau đó chậm chậm cẩn thận cầm lấy chiếc chìa khoá, nhẹ nhàng nhấc ra.

“Răng rắc...” Nguyên nhân bởi năm tháng, cánh tay của bộ xương khô này dĩ nhiên đã bị một lực lượng nho nhỏ làm rơi xuống.

Nhìn xương cánh tay bị gãy lìa, Túy Tửu ngưng ngưng cười, một lần nữa hướng khô lâu vái một vái, sau đó nhấc cánh tay từ trên mặt đất lên, muốn đem gắn lại vào chỗ cũ.

Cầm mảnh xương trong tay, lòng này Túy Tửu có chút nhúu lại, hần nhận thấy sức nặng của miếng xương khô trong tay tựa hồ có điểm không thích hợp....

Ánh mắt bí mật cẩn thận soi xét Lệnh Hồ Xung đang đào được thảo kia, Túy Tửu len lén liếc về phía mảnh xương cánh tay đang cầm, tại khe hở của các xương tay, tựa hồ khéo léo cất giấu một quyển trục, nhìn có vẻ như là một quyển trục rất cổ xưa. Túy Tửu nuốt nước bọt một cái, ngón tay tựa hồ như không tự chủ được duỗi ra một cái, sau đó đem quyển trục móc nhanh ra, cuối cùng như tia chớp tiến vào trong nạp giới.

Làm xong việc này, Túy Tửu mới thở dài một hơi, thân thiết thổi hết tro bụi trên xương cánh tay đó đi, rồi mới đặt nó về trên người chủ nhân.

Xoay xoay ba cái chìa khoá màu đen, Túy Tửu nhe răng cười, chậm rãi hướng năm cái hộp đá trên bàn đá đi tới.

Cầm cái chìa khoá đi đến trước bàn đá, Túy Tửu lại sờ sờ cái khoá kim loại hơi chút ẩm áp kia, quay mặt sang một bên, hướng Lệnh Hồ Xung đang có vẻ hoàn toàn tập trung vào việc đào được thảo, nói: “Mau đến đây đi, không nếu ta tự mình mở ra lại bị ngươi nói là độc chiếm.”

“Xem ra ngươi cũng có chút lương tâm, tưởng ngươi nổi lòng tham thì hừ hừ...” Hồ Xung thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ngoài ý muốn

Lệnh Hồ Xung ôm trong lòng ngực hơn mười cái bình nhỏ, sau đó đặt ở phía trên thạch bàn, cuối cùng có chút lưu luyến không nỡ, lấy ra sáu cái bình nhỏ, đề trước mặt Túy Tửu: “Đây mấy cái này là của ngươi.”

Cười cười tiếp nhận bình ngọc, Túy Tửu liếc qua một cái, sau đó thu vào trong Nạp giới. Dù sao Thọ Linh Diễm Thảo đã có trong tay, một ít dược thảo này mặc dù khá trân quý nhưng với hần bây giờ thì không đáng vào đâu, với cậu trả ơn mới là thứ đáng quý nhất.

Hướng Lệnh Hồ Xung giơ giơ ba cái chuỗi chìa khoá màu đen trong tay lên, Túy Tửu cười cười: “Ta mở nhé?”

“Mở đi.” Liếc nhìn Túy Tửu một cái, Lệnh Hồ Xung nhanh chóng thu mấy chiếc bình ngọc vào trong lòng ngực.

Nhìn hộp đá, Túy Tửu liếm liếm môi, tuy ý tứ trong năm cái chìa khoá lấy ra một cái chìa bất kì cho vào thử, dò xét cho vào một cách cẩn thận chậm chậm.

“Không phải cái này...” Chiếc chìa khoá mới dò vào được một nửa, liền bị ngăn trở lại. Tiêu Viêm nhún vai, liền rút ra và thay vào đó bằng một cái chìa khoá khác.

“Lại sai nữa....”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Túy Tửu nắm chặt lấy cái chìa khoá tiếp theo, rồi lại hướng cắm vào bên trong ổ khoá, sau đó chậm rãi di động vào bên trong.

Nhìn cái chìa khoá càng lúc càng vào sâu, Túy Tửu và Lệnh Hồ Xung không nhịn được tự nhiên ngưng thở, không gian bên trong thạch thất, chỉ có tiếng vang rất nhỏ khi chìa khoá cắm vào chiếc ổ khoá bằng kim loại phát ra.

“Cạch...” Chợt trong gian thạch thất vang lên một tiếng nhỏ thanh thúy, làm cho bàn tay của Túy Tửu khựng lại.

“Mở được rồi.” Nhìn cái khoá bằng kim loại đã được bật mở, Túy Tửu thở dài một hơi, cười nói.

“Mau mở ra đi.” Lệnh Hồ Xung trên mặt cũng hàm chứa nét cười, có chút vội vàng liền thúc giục nói.

Túy Tửu liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Xung đang vội vàng, rồi hần tự lui ra phía sau vài bước, bàn tay cong lại, sau đó đột nhiên đánh ra, một cỗ khí kinh mạnh mẽ từ trong lòng bàn tay phun ra, từ phía dưới chiếc nắp hộp đá kia đánh thẳng lên.

Nắp hộp bị hất lên, Túy Tửu đứng yên nhìn một lát, sau khi không thấy có phản ứng gì, lúc này mới thở dài một hơi, quay về hướng đến Lệnh Hồ Xung ở bên cạnh hai tay đang khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, nhún vai: “Cẩn thận một chút cũng không thừa.”

“Ta cũng cho là như vậy.” Sờ sờ mũi, Túy Tửu lại cười nói.

Lệnh Hồ Xung đi đến bên cạnh bàn đá, ánh mắt hướng vào bên trong hộp đá trên bàn. Có chút sững sờ rồi khuôn mặt cười mừng rỡ, vươn tay ngọc vào bên trong lấy ra một quyển trục cổ xưa nhiều màu sắc.

“Đây là cái gì?” Thò đầu nhìn một cách tò mò, Túy Tửu hỏi.

“Một quyển Kiếm pháp Đại Trận ghi lại cách làm thế nào để thao túng nhiều kiếm giết địch nhân.” Lệnh Hồ Xung đưa quyển trục đó qua, cười dài nói.

“Kiếm Trận?” Nhíu mày kinh ngạc, Túy Tửu từ trong bàn tay nhỏ bé lấy quyển trục qua, ngắm qua ngắm lại một chút, nhìn thấy những dòng chữ nhỏ bên cạnh quyển trục, kinh dị đọc lên: “Kiếm pháp Đại Trận? Chẳng lẽ là trận pháp nổi danh trong tu tiên giới?”

Tại Tinh Châu đại lục, cũng chỉ có những vị pháp trận sư mới có thể chế tạo một số ít kiếm trận để phòng thân, mà trên đại lục, người ta gọi đó là các kiếm trận sư.

“Có lẽ vậy đi, thứ này người cũng không thể cùng ta chia sẻ được, bởi vì bất cứ vật gì về trận pháp là ta đều rất si mê, ta không thể trở thành một gã tu sĩ cấp cao được, cho nên cũng chỉ có thể làm được mấy thứ này để phòng thân.” Nói đến đây, trên mặt của Lệnh Hồ Xung hiện ra một tầng âm đạm, hiển nhiên với thân tu vi thấp của mình hẳn cũng có mặc cảm.

Nhìn Lệnh Hồ Xung khuôn mặt âm đạm, Túy Tửu cười cười, ném trả quyển trục bảy màu sắc đó, nói: “Như vậy cũng được, bất quá nếu muốn tinh thông thì phải tốn hao không ít tinh lực, việc tu luyện tiên khí đã khiến cho tinh lực của ta gần như cạn kiệt, ta sẽ không ngu ngốc mà học thêm cái này nữa, tham nhiều ắt hỏng.”

“Cảm ơn.”

Nghe Túy Tửu nói như vậy, Lệnh Hồ Xung trong lòng thở dài một hơi, nhận lại quyển trục và gật gật đầu cảm kích.

“Trên tay người có gì đó, nên mau thu lại đi? Ta là loại người mặc dù không được tính là chính nhân quân tử, bất quá ít nhất bây giờ với người cũng là quan hệ đồng bọn, cái kiểu hạ độc thủ này, ta không làm được.” Nhìn Lệnh Hồ Xung thu hồi thất thái quyển trục, Túy Tửu mỉm cười, bỗng nhiên nhân nhạ nói.

Khuôn mặt có chút sững sờ, rồi hiện lên vẻ xấu hổ, Lệnh Hồ Xung mở tay ra, một ít kết giới như ẩn như hiện xuất hiện xung quanh

“Ta...” Bị Túy Tửu phát hiện ra, Lệnh Hồ Xung khuôn mặt đỏ ửng, ấp a ấp úng không nói lên lời.

“Quên đi, dù sao người cũng là có tu vi kém hơn ta, một mình cùng với ta tìm báu vật, có một vài điểm phòng bị cũng không tính gì là ngạc nhiên.” Nhún vai, Túy Tửu tỏ vẻ không có chuyện gì nói.

“Cảm ơn.” Cảm kích thốt ra một câu cảm ơn, Lệnh Hồ Xung đem kết giới tan biến

Xoa xoa hai gò má đầy đặn, ánh mắt Túy Tửu lại hướng sang chiếc hộp đá thứ hai, cầm một cái chìa khoá cắm vào, sau đó chậm rãi thăm dò.

“kết giới trận pháp người dùng kia có tác dụng gì?” Chìa khoá trong tay đang chậm rãi tiến sâu vào, Túy Tửu thuận miệng hỏi.

“Đây chỉ là một trận pháp vây khốn tạo thành thôi, chỉ cần bị kết giới bao vây có khả năng khiến cho người ta bị vây khốn và ngủ mê mệt trong nửa ngày, bất quá kết giới này chỉ cần người có thực lực mạnh sẽ thoát ra dễ dàng” Lệnh Hồ Xung có chút không ý tứ nói.

“Là một kết trận giới hoàn toàn không có tính trí mạng, tính ra người cũng không phải là người ngoan độc.” Túy Tửu bĩu môi, động tác trong tay có chút dừng lại, nhếch miệng cười: “Mở.”

Cùng với âm thanh của Túy Tửu, chiếc hộp đá vốn đóng chặt kia liền chậm rãi mở ra.

Dựa vào ánh trăng chiếu xuống trên mặt đất, Túy Tửu cùng Lệnh Hồ Xung chăm chú quan sát xem bên trong hộp đá có cái gì, không thể bỏ sót.

“Lại là quyển trục?” Nhìn một quyển trục màu đen đặt bên trong chiếc hộp đá, lông mày Túy Tửu nhất thời cau lại.

Vươn tay cầm lấy quyển trục màu đen bên trong hòm ra, Túy Tửu cẩn thận quan sát một lúc, cuối cùng dừng lại tại dòng chữ nhỏ bên trên quyển trục:

Huyền giải cao cấp Biến Hóa Tiên Thuật: Ứng Chi Điều.

“Biến Hóa Tiên Thuật?” Miệng thì thảo thốt ra những từ ngữ có chút lạ lẫm, hai mắt Túy Tửu chậm rãi mở to, kinh ngạc thất thanh nói: “Có phải là tiên thuật quý hiếm nhất, Biến Hóa Tiên Thuật?”

“Biến Hóa Tiên Thuật? Là vật gì thế?”

Cũng là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, Lệnh Hồ Xung trong nháy mắt trở nên nghi hoặc, cậu từng nghe qua về công kích tiên thuật, phòng ngự tiên thuật, thân pháp tiên thuật, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy biến hóa tiên thuật.

“Ý nghĩa cũng như tên gọi, tiên thuật này có thể giúp cho con người ta biến thành một loại linh thú.” Chép miệng than một cách sợ hãi, Túy Tửu liền giải thích.

“biến hóa? Không phải chỉ có Tiên thiên cường giả hoặc người có thiên phú mới miễn cưỡng có thể biến hình hay sao?” Nghe vậy Lệnh Hồ Xung cả kinh, thần tình đầy mê hoặc.

Trên tinh châu đại lục, muốn biến thành một linh thú, chỉ có là tiên thiên hoặc người mạnh hơn mới có thể biến hình cơ thể trong một khoảng thời gian ngắn. Còn khi thực lực đạt tới thần thoại, liền có thể dễ dàng phóng xuất tiên khí thay đổi cơ thể ngưng tụ thành cơ thể mới, có thể giúp bọn họ thoát được hình người biến thành linh thú.

biến hóa, đủ khả năng hấp dẫn nhiều cường giả lao đến tranh đoạt. Thực lực mặc dù mạnh, nhưng chỉ cần chưa đạt đến cấp độ tiên thiên, thì dưới tình huống này nếu có thể tìm được biến hóa đầu kỹ, thì độ trân quý không cần phải nói nữa. Ví như Quyển bí kỹ này Túy Tửu nếu học thành công có thể biến thành chim ưng tự do bay lượn, nếu xét về mặt duy chuyển rất có lợi. Hoặc có thể thám thính mà sẽ không bị người khác để phòng. Trong chiến đấu tùy thời cũng có tác dụng riêng.

Nắm chặt quyền trục màu đen này trong tay, Túy Tửu chậm rãi thở ra một hơi, mạnh mẽ áp chế sự vui sướng trong lòng xuống, hướng về phía Lệnh Hồ Xung giờ giờ tay lên.

“Ta hiểu, cái này thuộc về nhà ngươi hả?” Nhìn cử động này của Túy Tửu, Lệnh Hồ Xung nhất thời hiểu được ý tứ của hắn, lập tức bắt đầu đi gật gật đầu.

“Hắc hắc, mỗi người đều có phần.” Nhếch miệng cười cười, thu hoạch của buổi đêm hôm nay cơ hồ khiến cho Túy Tửu cũng phải cười suốt.

“Còn có ba cái hộp cuối cùng, nhanh mở đi rồi chúng ta trở về.” Ánh mắt hướng về chiếc hộp đá Lệnh Hồ Xung thúc giục.

“Được.” Có hai lần thu hoạch trước, cả người Túy Tửu tràn ngập sức sống. Nắm chiếc chìa khóa chưa mở lần nào trong tay, chuẩn bị cẩn thận mở chiếc hộp đá.

Lão tiên sinh

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Pháp Bảo kỳ quái

Cái Hộp thứ ba mở ra bên trong là một bùa chú siêu phẩm tấn công hệ hỏa. Túy Tửu cùng Lệnh Hồ Xung lóa mắt. quả thật độ quý hiếm của nó đến mấy lão quái kết đan còn thèm nhỏ dãi huống chi là hai người. Lệnh Hồ Xung nói: “Cái này của ta, cái sau dù trân quý ta cũng sẽ không giành”

Từ gật gật đầu đồng ý, dù sao nếu không có Hồ Xung thì cậu làm sao vào được đây, chỉ có hộ pháp chút xíu mà xem ra phần thưởng thì quá nhiều rồi. chưa kể đến hộp tiếp theo dù chưa mở ra nhưng cậu tự tin nó không phải hạng xoàng gì.

Túy Tửu đưa lá bùa cho Hồ Xung rồi nhanh chóng mở cái hộp tiếp theo ra..

“Cách”

Từ mở ra thì thấy bên trong là một túi trữ vật, Từ tò mò lấy cái túi mở ra và lấy hết vật dụng bên trong ra. Ánh sáng lóe lên chỉ có duy nhất một pháp bảo to như một cái hộp, ngoài cái hộp có những bảo thạch tinh khiết và bằng phẳng có thể nhìn xuyên vào bên trong. Trong cái hộp có hình thù rất kỳ quái. Túy Tửu hỏi Lệnh Hồ Xung:

“Bên trong này chỉ có một cái này, nhưng ta không biết pháp bảo này dùng làm gì?”

Lệnh Hồ Xung cũng cười khò nói:

“Ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy, đáng tiếc bên trong túi không có gì nữa.”

Túy Tửu gạt đầu thu hồi cái vật quái lạ ấy vào túi trữ vật. Túy Tửu tự an ủi mình là cũng may cái túi này bên trong không gian rộng rãi rất nhiều tương đương gấp hai mươi lần túi bình thường. Cậu không biết rằng vì nó sau này cậu gặp những tình huống dở khóc dở cười và làm cho cuộc phiêu lưu của cậu thú vị hơn rất nhiều, cũng nhờ nó cậu thoát chết một mạng.

Cậu cười khổ nghĩ sau này thoát ra sẽ hỏi Tịnh Lâm thử, ông ấy hiểu biết sâu rộng có lẽ sẽ biết chẳng. Cậu mở cái hộp cuối cùng thì bên trong chứa ba linh thạch tuyệt phẩm. Túy Tửu cùng Lệnh Hồ Xung trở mắt.

Linh thạch là một khoáng thạch trong đó chứa đựng tiên khí, khi tiên khí ở một nơi nào đó dày đặc, các tiên khí này sẽ thấm xuống đất nhiều năm. Qua hàng triệu năm tích lũy đất, đá tích tụ dần dần hình thành linh thạch. Linh thạch có rất nhiều công dụng như có thể gắn lên pháp bảo làm năng lượng cho nó hoạt động. Người tu sĩ có thể hấp thu linh thạch để tu luyện sẽ nhanh hơn gấp nhiều lần mình tưởng hấp thu tiên khí bên ngoài.

Bởi vì tiên khí chứa trong không khí rất hỗn tạp, ngoài ngũ hành còn nhiều hệ khác nữa. Khi một tu sĩ hấp thu sẽ phải sàng lọc tiên khí không hấp thu được ra ngoài cơ thể nếu không vì tham lam hấp thu tiên khí mà hấp thu nhiều hệ không phải của mình lâu ngày tu sĩ dễ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch không chứa đựng nổi tiên khí sẽ tự nổ tung, tu sĩ sẽ bị phế bỏ một thân tu vi.

Tuy nhiên nếu có linh thạch thì khác, linh thạch chỉ chứa một hệ duy nhất nào đó chứ không hỗn tạp khiến tu sĩ cùng hệ hấp thu cực nhanh lại không sợ bị phản phệ. Linh thạch chia làm bốn loại là sơ cấp, trung cấp, cao cấp và tuyệt phẩm.

Linh thạch sơ cấp chứa tiên khí đa phần không nhiều lắm, lại khô ráp nhiều đất cát lẫn lộn, sử dụng hiệu quả kém chỉ hơn mình tưởng gấp ba lần. Đa số nó dành cho những luyện khí và trúc cơ sơ kỳ sử dụng.

Linh thạch trung cấp cứng rắn và nhẵn nhụi hơn, bên trong tiên khí chứa gấp mười thậm chí hai mươi lần linh thạch sơ cấp, là vật khiến nhiều tu sĩ trúc cơ yêu thích. Tuy thế nhưng giá trị của nó hơn gấp cả trăm lần linh thạch sơ cấp.

Linh thạch cao cấp thì đây là vật quý không phải ai cũng có được, đa số những lão quái kết đan mới có và sử dụng. Tương tự Tuyệt phẩm thì phải khiến đến cả mấy lão quái còn thèm thuồng huấn chỉ cả hai người chỉ mới là luyện khí a.

Tửu nói: “Dù sao mở được động phủ này cũng là do công của huynh nên huynh lấy hai viên ta sẽ lấy một viên.”

Lệnh Hồ Xung gật đầu, lấy đi hai viên linh thạch hệ hỏa và thủy. Túy Tửu lấy một viên hệ ánh sáng (tiếng Hán Việt còn gọi là quang minh).

Đạo một vòng thấy không còn gì để lấy nữa cả hai cùng đi ra ngoài, lúc này Hắc chuột tinh canh bên ngoài phóng đến, được Túy Tửu thu vào túi linh thú.

Lệnh Hồ Xung nói: “Dựa trên bản đồ sư phụ của ta đưa thì khu vực ngoài rìa không còn một huyết cấm chế nào, đa số các tu sĩ thời xưa chọn mộ huyết nơi trung tâm. Lúc này chúng ta tiến vào trong thôi! hi vọng sẽ không gặp gì bất trắc”

Túy Tửu gật đầu nói: “Đi thôi, tuy nhiên chúng ta nên cẩn thận nhiều hơn!”

Cả hai như bóng đen lướt đi hướng về phía trung tâm. Dọc đường đi vài xác yêu thú chỉ còn vài chi và máu huyết còn sót lại chết dọc đường. Lâu lâu họ thấy vài xác của vài tu sĩ, tuy thấy nhiều nhưng cả hai không nhiều chuyện mà né ra đi vòng qua để tránh phiền phức.

Lúc này phóng đi cả hai thấy phía trước có bốn cái xác chết, dấu vết còn mới, xem ra người chết cách đây vài tiếng.

“Ý”

Túy Tửu bỗng khựng lại nhìn hai xác áo trắng, tóc trắng một nam một nữ nói với Lệnh Hồ Xung đang ẩn ở bụi cây bên cạnh:

“Kia không phải là Sư huynh, sư tỷ Diệp Vô Ưu và Hàn Di sao? không ngờ mạnh như họ cũng bỏ xác lại nơi đây”

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói: “xem hai người khác mặt đồng phục của Điều Nguyệt Tông xem xa hai bên đã xảy ra kịch chiến, ta nghĩ có lẽ phía bên Điều Nguyệt tông có đến sáu người, dựa trên các dấu vết để lại thì là như vậy! Đi thôi nơi này không nên ở lâu, các yêu thú rất thích ăn thịt nhân loại, nếu gặp phải yêu thú cấp hai thì sẽ rắc rối to.”

Bỗng trên trời một luồng ánh sáng cực mạnh dưới đất phóng lên ngay nơi trung tâm. Ánh sáng phóng lên cao khiến tất cả những người ở xa cũng nhìn thấy. Lệnh Hồ Xung nói: “Chắc chắn có pháp bảo xuất thế, đi thôi”

Tửu gật đầu, nhấn nút ở dưới chân của cái áo giáp khiến nó tỏa ra một luồng khí mạnh, cậu ôm lấy Lệnh Hồ Xung dùng Trọng Bẫy phóng cực nhanh đến khu trung tâm.

(ây da nam ôm nam ta nhớ ta không có viết truyện thể loại đam mỹ a).

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Cổ Mộ Phủ Thần Thoại

Cả hai cấp tốc chạy thì gặp một nhóm người phía trước, trang phục họ mặc là của Yêu Thú Sơn. Lệnh Hồ Xung nói: “là bọn người Yên Phụng”.

Từ cấp tốc phóng đến, lúc này nhóm Yên Phụng có sáu người cùng nhìn qua hai người phóng đến. Vài người đang chuẩn bị tế pháp bảo vũ khí ra thì Yên Phụng nói:

“Là Lệnh Hồ Xung cùng tên đệ tử cấp thấp nổi tiếng Từ Nhất kích”

Lúc này năm người kia mới thả lỏng chút mà đứng nhìn hai người phóng đến. Từ Đạt Hồ Xung xuống cùng chào hỏi mọi người. Từ hỏi: “Yên Phụng tỷ phía trước có chuyện gì vì sao lại có ánh sáng phát ra?”

Nhìn thấy Túy Từ hiểu kỳ đặt câu hỏi, Yên Phụng bấu môi nói:

“Có biết dãy núi ngăn cách giữa khu trung tâm và các phái khác không?”

“Nơi đó xảy ra chuyện gì?”

Túy Từ có chút kinh ngạc hỏi.

“Có người phát hiện một cái mộ phủ ở Nơi trung tâm.”

“Mộ phủ? Của ai?”

Túy Từ ngẩn ra, phát hiện mộ phủ không phải là chuyện quan trọng, điều quan trọng là mộ phủ đó của ai.

“Niên đại của cái mộ phủ kia quá xa xưa, nhưng mà nghe nói đây là mộ phủ của một cường giả có thể là thần thoại.”

Yên Phụng đảo mắt một vòng, thấp giọng nói.

“thần thoại.”

Hai chữ tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại khiến cho Túy Từ sửng sò, sau đó hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ nhìn về phía Yên Phụng, nói:

“Sao có thể như vậy được?”

Số người có thể bước chân vào thần thoại ở tinh châu triều ít tới hiếm hoi, mà những cường giả này ai chẳng có thanh danh hiển hách, ngay cả lão tổ của Yêu thú sơn cũng chỉ mới tiên thiên mà thôi những người thần thoại đa số đều ẩn cư bế quan rất ít xuất hiện thế gian, tại sao đột nhiên lại mọc ra một cái mộ phủ của cường giả thần thoại?

“Việc đúng là khó tin nhưng lại là thật, chúng ta đã dò hỏi một số thế lực khác, được biết cường giả mọi người tham gia đều sẽ tới đây”

Yên Phụng nói.

Túy Từ hai mắt giật giật, sắc mặt hơi cứng lại, mộ phủ của cường giả thần thoại không phải là chuyện bình thường, di vật lưu ở trong đó đủ làm cho vô số người điên cuồng. Mộ phủ lúc trước cậu và Hồ Xung theo cậu suy đoán cũng chỉ là tiên thiên mà thôi.

“Túy Từ tiểu đệ, nếu như ngươi có hứng thú thì cũng có thể đi xem, biết đâu cơ duyên tốt chiếm được truyền thừa của vị cường giả thần thoại kia, chắc chắn, tới lúc đó sẽ giống như cá chép vượt long môn.”

Yên Phụng mỉm cười nói.

“Chỉ sợ ta không có năng lực tranh đoạt trong Mộ phủ của cường giả thần thoại, thực lực của ta chỉ là nhóm yếu nhất cấm địa.”

Túy Từ cười khổ lắc đầu.

“Được rồi, Túy Từ tiểu đệ, chẳng phải ngươi đang muốn tìm vật tăng tuổi thọ hay sao, ở trong mộ phủ hình như là có đấy...”

Yên Phụng làm như chợt nhớ ra điều này, trầm ngâm một chút, nói.

“Cái gì?”

“Cực Thọ Âm Long Tiên.”

“Tề...”

Nghe thấy cái tên này, Túy Tửu nhìn không được hít một hơi, không hổ là Cổ Mộ Phủ, ngay cả kỳ vật chí thọ bực này cũng có, nếu như Tịnh Lâm có được vật này thì có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề tuổi thọ sắp hết, hơn nữa còn có khả năng chế xuất luyện thành Thọ Âm Đan! nếu thế thì ông có thể sống thêm đến sáu bảy mươi năm.

Nhưng mà Cổ Mộ Phủ này thu hút quá nhiều cường giả, muốn ở nơi đó chiếm được “Cực Thọ Âm Long Tiên” đương nhiên không phải là chuyện dễ.

“Đa tạ Yên Phụng tử.”

Túy Tửu thàn than một tiếng, quay sang nhìn Yên Phụng nói một tiếng cảm ơn, cùng nàng nói chuyện thêm một lúc về tình hình Cổ Mộ Phủ. Thật ra nàng nói này giờ chính là muốn nói cho Lệnh Hồ Xung nghe mà thôi vì với khả năng am hiểu cấm chế như cậu ta thì việc vào cổ mộ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“thần thoại.”

“Đáng tiếc.”

Túy Tửu thở dài lắc đầu, hẳn biết chỉ cần có thể chiếm được một số đồ trong mộ phủ sẽ mang lại lợi ích vô cùng lớn, nhưng số cường giả kéo tới hiện giờ người nào mà chẳng có thực lực vượt xa Luyện khí.

“Hắc, tiểu tử, đây chính là một lần kỳ ngộ, đừng có bỏ qua một cách lãng phí như vậy.”

Trong lúc Túy Tửu than thở thì tiếng của Chuột Tinh lại vang lên.

Túy Tửu bắt đầu đi lắc đầu, chuyện này đâu có dễ nuốt như vậy.

“Cường giả thần thoại cho dù đã tọa hóa, Tiên khí sẽ không biến mất, thời gian qua đi nó sẽ ngưng tụ lại một chỗ, chính thứ này đã hình thành nên tinh hoa một đời của cường giả thần thoại, người ta gọi nó là thần thoại Tâm.”

“Người bình thường mà có được thần thoại Tâm, chỉ cần thiên phú không quá thấp sẽ có tiềm lực để đột phá tới tiên thiên, còn đối với kẻ thiên phú hơn người, nếu có được loại tinh hoa này thì việc tiến vào thần thoại không phải là chuyện không thể.”

“Đối với người, nó chính là kỳ vật.”

Túy Tửu di chuyển chậm lại một chút, trong lòng có chút rung động.

“Tuy rằng ta không dám khẳng định trong mộ phủ kia có thần thoại Tâm hay không, nhưng mà người có thể thử một lần, hắc hắc, thuận tiện tìm xem trong Cổ Mộ Phủ có thứ gì có thể để ta đột phá lên yêu thủ cấp hai hay không.”

Câu nói cuối cùng đã bộc lộ ý đồ của chuột tinh, Túy Tửu chỉ có thể cười khổ một tiếng, hẳn không quyết định ngay lập tức, Cổ Mộ Phủ tuy rằng có sức hấp dẫn cực lớn, nhưng mà mức độ phiêu lưu cũng không nhỏ.

Dường như biết Túy Tửu đang suy nghĩ điều gì, chuột tinh cũng im lặng, Túy Tửu thở dài một hơi, hỏi Hồ Xung.

“Huynh có muốn tham gia không?”

Cả nhóm Yên Phụng cũng ngưng trọng lắng nghe câu trả lời của Hồ Xung.

Thật ra cậu ta cũng rất phân vân, cậu ta lúc đầu tính tìm đến vài mộ phủ hẻo lánh rồi phá cấm chế tìm bảo vật. Nhưng mộ phủ Thần thoại quá quý hiếm, nếu cậu có thể lấy được thần thoại tâm thì vấn đề tu vi cậu cũng không còn lo lắng nữa mà có thể toàn tâm, toàn ý nghiên cứu trận pháp.

Đắn đo chốc lát Hồ Xung cắn răng gật đầu nói: “Ta sẽ đi.”

Đám Yên Phụng thờ phào nhẹ nhõm, Tửu cũng gật đầu nói: “tôi sẽ theo cùng mọi người”.

Lúc này, ở bụi rậm chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện 4 người trẻ tuổi bắt phàm, bốn người này đang cười cười, có vẻ khinh thường nhìn vào đám bọn Tửu, tay chân chỉ trò, trông có vẻ cợt nhả.

Túy Tửu đảo mắt nhìn bốn người này, sau đó hắn nhìn vào hai cái cây gỗ được thêu ở trước ngực của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tán tu

Với ký hiệu này chỉ có thể là người của gia tộc Mộc gia. Trông bốn người tuổi cũng tầm gần ba mươi tuổi, có lẽ chính là những người chức cao vọng trọng trong tộc. Bốn gã này đều là trúc cơ trung kỳ. Một tên bước ra nói:

“Xin chào, chúng ta là trưởng lão của gia tộc Mộc gia, chúng ta tình cờ đi ngang qua đây, chúng ta có thể cùng mọi người đồng hành được không?”

Yến Phụng cười duyên nói: “Có thêm người thì thêm an toàn, tiểu nữ đây cũng rất vui khi được đi cùng mấy vị”

Bốn tên nghe thế nở lỗ mũi, mặt héch lên đi cùng Túy Tửu nhìn thấy thế lắc đầu ngoa ngán, bọn này cũng chẳng hay là tự kỷ quá chăng.

Tất cả mười một người cùng nhau đi thẳng một đường đến trung tâm, trên đường đi gặp linh thảo hay yêu thú thì mọi người cũng không ngần ngại thẳng tay thu hoạch. Tuy nhiên lúc chia ra thì Túy Tửu được rất ít, cậu cũng không tham lam mà thật ra với thu hoạch như thế cậu không xem vào đâu.

Ngày hôm sau, khi trời còn tỉnh mơ, những tiếng động lớn từ bên ngoài rìa trung tâm cấm địa đã truyền vào, không ít đội ngũ đã thu dọn lều trại, lục tục tiến vào trong dãy núi trung tâm.

Có không ít người vội vã, làm như là tới chậm thì bảo bối trong đó sẽ bị người khác đoạt mất vậy, Túy Tửu nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Đi thôi.”

Yến Phụng phát phát tay, căn dặn mọi người thu dọn lều trại, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, xoay người bước vào trong dãy núi, đám người Mộc gia cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đi vào trong rừng rậm, sắc trời dường như tối hơn không ít, một cỗ áp lực lập tức bao phủ lấy đoàn người, mỗi khi nghe thấy tiếng yêu thú gầm gào vọng ra, nụ cười trên khuôn mặt mọi người lại hơi cứng lại, ở loại địa phương như thế này nếu như không cẩn thận, thì cái mạng nhỏ có mất cũng chẳng có gì lạ.

Số lượng đội ngũ tiến vào trong dãy núi rất nhiều, chỉ tính riêng Túy Tửu quan sát được cũng đã hơn 10 đoàn, nhân số của họ có ít có nhiều, nhưng đoàn nào cũng cảnh giác, sau khi tiến vào trong dãy núi là lập tức tách nhau mà đi.

Đối với điều này, đám người Túy Tửu không quan tâm mấy, đám người Yến Phụng hiển nhiên là có chuẩn bị từ trước, trong tay đã có một tấm bản đồ cực kỳ chi tiết địa hình của vùng rừng rậm trung tâm, cho nên đỡ được rất nhiều thời gian và công sức dò đường, hành trình của họ cực kỳ xuôn xẻ, nhanh chóng tiến sâu vào trong dãy núi.

Khi đội ngũ tiến vào trong, những tiếng động ở phía sau cũng theo đó biến mất, sắc mặt của đám người Yến Phụng cũng trở nên nghiêm túc và cảnh giác hơn nhiều, trong Cấm địa trung tâm này yêu thú hoành hành bá đạo, hơn nữa còn có những con yêu thú có thực lực rất mạnh, từ trước tới nay đã có không biết bao nhiêu người mất mạng trong tay chúng.

Túy Tửu đi bên cạnh Lệnh Hồ Xung, sắc mặt bình tĩnh mà ung dung, nhưng mà hẩn từ khi vào cấm địa đến giờ vẫn luôn mặt áo giáp nên ngoài những người quen ra những người tông phái khác không biết mặt mũi cậu là ai.

“Ở phía trước có một đội ngũ không ít người, có mùi máu tươi nhưng không phải là máu của yêu thú.”

Một gã trong nhóm Yến Phụng có kinh nghiệm phong phú đi trước dò đường, thấp giọng nói.

“Đi thẳng.”

Yến Phụng khẽ gật đầu, không cảm thấy ngoài ý muốn, số lượng người tới vì Cổ Mộ Phủ rất lớn, giữa các đội ngũ luôn có sự cạnh tranh với nhau, chuyện một lời không hợp động thủ với nhau là bình thường.

Nhìn thấy Yến Phụng không có ý định chuyển sang đi con đường khác, mọi người gật đầu nhưng mà lại nắm chặt đao kiếm trong tay.

Đôi mắt Túy Tửu híp lại nhìn vào những phiến cây um tùm trước mặt, hẩn cảm nhận được không ít khí tức của con người ở cách đây không xa, thậm chí ở đó còn có một cỗ khí tức khá lợi hại, chắc là trúc cơ Đại Viên Mãn.

Đối với cỗ khí tức mạnh mẽ này, Túy Tửu cũng chỉ có thể thảm than một tiếng, sức mê hoặc của Cổ Mộ Phủ đúng là không nhỏ, bây giờ mới chỉ tiến vào trung tâm cấm địa không lâu mà đã đụng phải một thế lực không kém sư huynh Đại Trí chút nào.

Khi Túy Tửu đang thảm than thì đội ngũ đã đi qua rừng cây, phía trước có một khu đất trống, trên đó có khoảng hơn 10 người.

Khi đội ngũ của Túy Tửu xuất hiện, hơn 10 người ở khu đất trống kia lập tức nắm chặt đao kiếm, ánh mắt bất thiện nhìn thẳng tới.

Trong nháy mắt, bầu không khí đã trở nên căng thẳng.

Túy Tửu đảo mắt nhìn đám người một vòng, sau đó tập trung vào trung niên nam tử đứng ở giữa, nam tử này có vóc người cường tráng, lưng hùm vai gấu, hai tay để trần, trên đó có những vết sẹo khủng khiếp, trên cơ thể tỏa ra một cỗ sát khí đáng sợ, nhìn qua đã biết hẳn chính là một người đã lấy máu khá nhiều người khác.

“Trúc cơ Đại Viên Mãn.”

Túy Tửu nhìn người này, hai mắt híp lại, đây chắc là thủ lĩnh của đội ngũ này, thực lực quả nhiên là không kém, hơn nữa căn cứ vào động tác của đám người này thì dường như họ cũng là một thế lực, không biết là gia tộc môn phái nào.

“Tán Tử”

Đám người mặc gia khế nói

Thì ra họ là những tán tu ở tỉnh châu, không ngờ thực lực không thua kém bất cứ thế lực nào, quả nhiên vào cấm địa này đều ngọ hổ tàn long không thể khinh thường bất cứ ai.

“Đi.”

Yến Phụng bình thân nhìn đám người này, không nói gì thêm, phát phát tay, dẫn đầu đi thẳng.

Nhìn thấy đám người Túy Tửu không tránh không né mà lại đi thẳng, trong mắt đám người kia hiện lên sự độc ác, dùng sức nắm chặt thêm đao kiếm ở trong tay.

Khi hai đội ngũ này tới gần nhau, khoảng cách của đôi bên thu hẹp lại chỉ còn mấy trượng, bầu không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng.

Dưới sự hướng dẫn của Yến Phụng, đám người Túy Tửu đi qua đám người kia, nhưng mà khi mọi người sắp qua hết, một bàn tay đột nhiên vươn ra đặt lên vai một nữ giới của nhóm Yến Phụng.

Hắc hắc, cô bé thật xinh đẹp, xuống đây vui đùa một lát có được không?”

Nghe thấy tiếng cười ẩn chứa sự cợt nhả, sắc mặt cô gái trở nên lạnh như băng, nàng không chút do dự, một đạo hàn mang lập tức từ trong tay áo bay ra.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Có thù tất báo

“Đình!”

Hàn mang bắn ra, nhưng mà chủ nhân của bàn tay kia hiển nhiên là có đề phòng, sống đao quét ngang một cái ngăn đạo hàn mang lại, nhưng mà lực lượng ẩn chứa trong đạo hàn mang kia khiến cho hắn phải lui lại phía sau hai bước.

Cả hai phe đều giương cung bạt kiếm, Yến Phụng tay cầm một viên đan được chuẩn bị để uống vào thì đôi mắt của tên nam tử thủ lĩnh tán tu đôi mắt nhìn chăm chăm viên đan được thốt lên:

“Tặng tiên đan”

Hắn ta bỗng hòa hoãn, hắn vung tay lên, những tên gia hỏa hung ác lập tức hạ vũ khí trong tay xuống, nhưng ánh mắt nhìn đám người Túy Tửu vẫn tàn nhẫn như trước.

“Ha ha, tại hạ Nỗ Tàn, thiết nghĩ chúng ta có sự hiểu lầm, mấy vị huynh đệ của ta không hiểu quy củ cho lắm, đã đắc tội, mong được lượng thứ.”

Nam tử kia cười chấp tay với Yến Phụng, nói.

Yến Phụng liếc mắt nhìn hắn một cái, với kinh nghiệm của mình, nàng đương nhiên nhận ra thực lực của đối phương.

“Đi.”

Yến Phụng cũng không có ý muốn mang cái danh Yêu Thú Sơn ra dọa đám người này, đối những những tên liều mạng, danh có cao tới mấy cũng vô dụng.

Cô gái vừa bị trêu vẫn ngồi ở trên lưng ngựa, đôi mắt màu xanh liếc nhìn đám người kia, trong mắt ẩn chứa sự lạnh lùng, nhưng mà nàng không động thủ, điều khiển con ngựa đi theo đội ngũ.

Khi đoàn người Túy Tửu biến mất trong rừng cây, không khí giương cung bạt kiếm mới giảm xuống.

“Lão đại, chẳng nhẽ cứ thả bọn họ đi như vậy? Cô nàng kia cũng kiêu ngạo đấy chứ, ta chỉ muốn lột sạch nó ra, xem nó còn kiêu ngạo nữa không?”

“Bọn người kia xem ra là gia thế cũng mạnh chứng tỏ chúng rất giàu có nếu như cướp được đám bọn chúng sẽ là một đồng tiền tài a.”

Một người khác cũng không cam lòng, nói.

“Có chút cứng rắn, khó đối phó, hình như cô gái kia có tăng tiên đan một loại đan dược có thể tăng sức mạnh tiên khí lên một cấp bậc.”

Não Tàn cười nhạt, nói: “Cô gái đó nếu như tăng lên trúc cơ hậu kỳ có thể cầm chân ta trong một khoảng thời gian, nhóm bọn chúng trừ hai tên luyện khí và hai tên trúc cơ sơ kỳ ra những kẻ còn lại đều là trúc cơ trung kỳ. Nếu chiến đấu thật sự chúng ta khó thắng.”

Lúc này nhóm Yến Phụng một người trong nhóm Mộc gia nói: “Chúng ta chẳng lẽ tha cho chúng sao?”

Yến Phụng lắc đầu, nói: “Đám người kia có chút bản lĩnh, nếu như giao thủ chúng ta có thể thắng, nhưng cũng phải trả một cái giá đắt.”

Hành trình tiếp theo tương đối yên tĩnh, mặc dù hiện giờ đã vào sâu trong Cẩm địa, nhưng đám người Túy Tửu vẫn gặp một số đội ngũ đang đi tới, thực lực của họ không kém, ai cũng cảnh giác, hiển nhiên là sợ đối phương bất ngờ xuất thủ.

Ngoài gặp những đoàn người tiến vào, đám người Túy Tửu còn gặp phải những con yêu thú, nhưng số lượng cực ít, không phải là yêu thú không dám công kích bọn họ, mà là đám người Yến Phụng chuẩn bị chu toàn, mang theo một số thuốc bột có tính khắc chế đặc thù với yêu thú. Còn về những yêu thú mạnh hơn, sau khi phát hiện, đội ngũ tránh đường một chút, cho nên hành trình vô cùng an bình.

Một ngày vội vã di chuyển qua đi, cho tới khi bóng đêm qua bao phủ dãy núi, đám người Túy Tửu cũng dừng lại, ban đêm là thế giới của yêu thú, không ai dám cậy mạnh mà di chuyển cả.

Ánh trăng nhàn nhạt từ phía chân trời chiếu xuống, làm cho dãy núi này như phủ một tầng bạc mỏng, thỉnh thoảng lại có những tiếng thú rống trầm thấp truyền ra.

Trong đội ngũ im lìm, đột nhiên có một thân ảnh lao ra, một người một thú xuất hiện, không tiếng động biến mất trong rừng rậm.

Khi vào trong rừng, Túy Tửu hạ mình xuống một bãi đất trống, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Túy Tửu nhẹ giọng nói, thân hình đang định di chuyển thì đột nhiên xoay người, ở trên một thân cây phía sau chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu nữ áo xanh thanh lệ, đang mỉm cười nhìn hắn.

“Yến Phụng?”

Nhìn bạch y nữ tử kia, Túy Tửu nhíu mày.

“Có phải ngươi muốn đi tìm đám người hôm nay không?”

Yến Phụng định trả lời thì một giọng nói:

“thêm ta nữa được không?”

“Lệnh Hồ Xung?”

Người hiện ra là Lệnh Hồ Xung hắn nói: “Úc hiệp nữ nhi môn phái ta, ta lúc sáng chưa chuẩn bị nhưng bây giờ là đêm thì với trận pháp ta chuẩn bị thì chúng khó thoát.”

“Nói hay lắm, ta nhận ra huynh thật đáng yêu đó” Một người nữa xuất hiện ra nói.

“Tiểu Yến Tử sao muội ra đây?”- Yến Phụng hỏi

“có thù không báo thì đâu phải là muội nữa”

Một giọng nói từ não Tửu vang lên, Hắc chuột tinh truyền âm nói với cậu: “Nữ nhi là một loại sinh vật có thù tất báo, sau này ngươi tốt nhất đừng trêu chọc đám nữ nhân này không thì thảm đấy.”

Tửu nghe thế thì cười khỏ, cái con chuột này cái gì liên quan đến nữ nhân là nó dường như rất là hứng thú a.

“Ngươi biết vị trí của bọn họ không?” Tửu quay qua hỏi Yến phụng

Tiểu Yến Tử nghe thế nói: “hôm nay khi ta động thủ với họ... có để lại một tinh thần ẩn kỹ trên đao của đối phương.”

Túy Tửu đảo cặp mắt trắng dã, hóa ra cô gái này đã có ý định từ khi đám người kia động thủ, đúng là không ngờ, trông Tiểu Yến Tử xinh đẹp động lòng người mà thủ đoạn cũng độc ác như vậy. Quả nhiên con chuột này khuyên không nên trêu chọc các nàng quả không sai.

Bốn người nhanh chóng xẹt qua trong rừng, ước chừng mười mấy phút đồng hồ sau đó, tốc độ của họ mới chậm lại, họ nhận ra ở phía trước có tiền Lược ba động cộng với thanh âm chém giết nho nhỏ truyền ra.

“Nào Tàn, Cùi Bắp Phái chúng ta không oán không cừu gì với đám tán tu của ngươi, vì sao các ngươi gây khó dễ cho bọn ta!”

Trưởng môn Cùi Bắp Phái sắc mặt âm trầm, hất tung một chưởng đánh cho một tên địch thủ phun máu bật ra, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn vào nam tử cường tráng, mà người này chính là Nào Tàn!

“vì tiền, trưởng môn chẳng lẽ không hiểu cả đạo lý này hay sao?” (mấy môn phái nhỏ trưởng môn chỉ đạt trúc cơ kỳ không như những môn phái lớn cấp độ kết đan).

Lệnh Hồ Xung cùng ba người đang chăm chú theo dõi rồi nói: “ Hay lắm, nhân cơ hội này ta sẽ chuẩn bị trước trận pháp Ngũ hành kim cương trận tỷ nữa các ngươi đội hai bên đánh nhau xong thì dụ chúng vào trận pháp là xong”

Ba người gật đầu chờ đợi thời cơ.

(Mọi Người like phát cho tại hạ cái động lực viết tiếp với ạ)

Lão Tiên Sinh

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Lúc này một góc tối khác bốn người nam đang nấp nói chuyện với nhau: “Đại ca bọn người Yêu thú sơn thật nhu nhược, lần này chúng ta phải giết sạch bọn chúng. Dám chọc vào tứ tử Mộc gia chúng ta không ai có thể có kết cục đẹp cả”

một người khác nói: “hừ trời cũng giúp chúng ta để chúng gây chuyện với Cùi Bắp Phái, đợi tụi nó đánh xong bốn chúng ta ra hốt luôn một mẻ”

Hai người còn lại cười cười xem ra cũng hiểu ý nhau lắm.

Một góc khuất khác một người mặt áo choàng đen đứng trên một cành cây nhìn xuống bên dưới xem cuộc chiến.

Nửa tiếng sau cuộc chiến cuối cùng cũng kết thúc, Phe tán tu cuối cùng cũng giết sạch người của Cùi Bắp Phái. Bên tán tu cũng bị hao tổn thực lực mạnh, chỉ còn ba người bảy người chết. Lúc này gã áo choàng đen định phóng xuống thì khựng lại hắn thấy một góc khuất bốn tên đang xong ra. Hắn mỉm cười đội xem diễn biến.

Bốn người xông ra là người mộc gia, họ bao vây ba người lại, người cầm đầu cười nói: “Dám trêu ghẹo mộc gia chúng ta hôm nay các ngươi chết không thể nghi ngờ”

Nào Tàn nhìn bốn người cười nói: “ngươi nghĩ bốn các ngươi có thể đánh thắng ta?”

“ Còn có chúng ta”- Đám bốn người Yến Phụng bước ra

Nào Tàn nhìn thấy thế nói: “ còn ba tên nữa đâu không gọi ra luôn một thể”

Túy Tửu cười khỏ, thật ra ba người kia vẫn không hay biết gì, có lẽ tên này tưởng ba người còn lại đang ẩn nấp quanh đây.

Bốn người Mộc gia hô lên: “ Tốt lắm, các ngươi lo hai tên tép rui, để tên Nào Tàn này cho bốn bọn ta”

Yến Phụng cùng Tiểu Yến Tử lao vào đánh hai tên kia còn bốn người mộc gia lao vào đánh Nào Tàn. Tửu cùng Lệnh Hồ Xung bên ngoài hỗ trợ.

Vì bị thương trước đó nên hai tên kia dễ dàng bị bốn người bọn Túy Tửu giết chết, riêng bốn người gia tộc họ Mộc thì bị Nào Tàn đánh cho văng tứ tung, cả bốn bị thương nặng.

Bốn người bọn Túy Tửu nhảy mất bí mật với nhau và điều dắt bốn người mộc gia chạy trốn. Tuy nhiên Nào tàn lại thông minh khác thường với cái tên của mình mà sợ trùng gian kế nên không đuổi theo mà chuẩn bị tẩu thoát.

Hắn nhanh chóng phóng đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người, đúng lúc này thì.

Uỳnh

Một con rồng nước bay ra đập mạnh vào Nỗ Tàn không đề phòng nên bị thương nặng. Tên áo đen phóng xuống dùng một chưởng cắm thẳng vào ngực Nỗ Tàn sau đó móc trái tim của hắn ra.

Tám người bọn Túy Tửu thất kinh trước sự hung ác của kẻ ngư ông đắc lợi này. Yên Phụng chấp tay lại nói:

“không biết cao danh quý tánh của huynh đài đây là gì?”

Người áo choàng đen cười vỗ ngực nói:“ Ta là Năm Nỗ siêu cấp đệ tử của đệ nhất trưởng lão ám tông đại danh鼎鼎 Văn Hào”

“ Văn Hào của ám tông?” Tửu sững sờ.

Ngày trước khi còn trong mê vụ sơn trong lúc bị vây ở thử thách thứ hai. Lâm Tinh đã giúp đỡ và nhờ cậu giết một người là Văn Hào của ám tông. Không ngờ hôm nay được gặp đệ tử kẻ đó, như vậy xem ra kẻ tên Văn Hào này ít nhất cũng là kết đàn kỳ.

Nghĩ đến đây Túy Tửu ón lạnh, không ngờ kẻ thù sắp tới của cậu là một lão quái kết đàn.

Yên Phụng cười nói:“ thì ra là đệ tử của đại trưởng lão ám tông, thất lễ thất lễ”

Năm Nỗ xoa tay nói:“ kẻ không biết không có tội, việc ở đây ta lo được rồi, ta sẽ thu dọn chiến trường giùm cho”

“Chúng ta cực khổ chiến đấu, người ở đâu chui ra mà còn dám cướp chiến lợi phẩm của chúng ta sao?”-một gã mặc gia lên tiếng nói.

“Bằng vào người”- Năm Nỗ nói.

Lệnh Hồ Xung thi triển hàng loạt pháp trận. Cậu nói:

“ Lần này người hồi hận đã muộn, thiên thu trận”

Một loạt những rễ cây xung quanh xông đến quấn lấy Năm Nỗ. Lệnh Hồ Xung hô lên:“sur ty”

Yên Phụng nói “ yên tâm, thổ hệ đại pháp hoá đá”

Cơ thể Năm Nỗ từ bàn chân trở lên bỗng hoá thành đá, nó từ từ lan rộng ra toàn thân.

Năm Nỗ cắn răng hét lên:“ Hoả thiên diệt địa”

Cơ thể hắn bỗng cháy bùng bùng.

Bùm mmmmm

Một vụ nổ lớn khiến cho tất cả phải lui lại phía sau. Năm Nỗ phóng đi hét lớn:“ chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau sẽ trả gấp bội”

Bóng đen dần khuất sau màn đêm, Yên Phụng nói:“ mọi người mau thu thập chiến lợi phẩm rồi rút thôi, nơi này không nên ở lâu”

Mọi người nhanh chóng thu nhặt hơn hai mươi túi trữ vật. Sau đó cùng chia ra. Yên phụng lấy hai túi bình thường và một túi của Nỗ Tàn. Lệnh Hồ Xung lấy một túi của trưởng môn củi bắp phá. Còn lại mọi người chia ra. Tửu được hai cái, cậu cất vào túi trữ vật không xem bên trong.

Từ lúc vào cắm địa đến nay cậu vẫn chưa xem bên trong túi trữ vật cậu thu được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tụ họp

Khi nhóm Túy Tửu và Lệnh Hồ Xung lặng trở lại doanh trại, đồng lửa trại vẫn tí tách bập bùng.

Trở lại doanh trại, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều lặng lẽ trở về trưởng bông của mình.

“Khụ.”

Khi có một tiếng ho khan rất nhỏ đột nhiên vang lên, làm cho tám người giật mình xoay đầu lại, thấy ba người đang xốc cửa trướng lên, dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn.

“Ách, mọi người trẻ như thế này rồi vẫn chưa nghỉ ngơi hay sao?”

Túy Tửu cười gượng một tiếng, Lệnh Hồ Xung đứng bên cạnh đảo mắt, đang nghĩ có.

“tám tên tiểu tử các ngươi đứng là không chịu yên tĩnh.”

Ba sư huynh bắt đầu đi lắc đầu, họ nói như thể đã biết tám người Túy Tửu đi làm chuyện gì.

Nghe vậy, Túy Tửu cũng chỉ có thể cười gượng.

“Thôi, ta đi nghỉ trước đây.”

Lúc này, ba người hết cách đành phát phát tay, Túy Tửu thấy vậy thì nhanh chóng chạy vào trong trướng bông của mình.

“Các ngươi đi giải quyết tám người kia phải không?”

Nhìn thấy Túy Tửu tiến vào trướng bông, Ba sư huynh chuyển sang nhìn Lệnh Hồ Xung, nhẹ giọng than thở:

“Đúng là không ngờ, các ngươi đi lại không rủ chúng ta, thật không xem chúng ta là sư huynh đệ nữa à?”

Đối với điều này, mặc dù Yên Phụng cũng phải khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp liếc mắt nhìn Tiểu Yên Tử, nói:

“xin lỗi các sư huynh lần sau chúng ta sẽ rue mọi người cùng đi.”

Ba người nhìn nhau cười lắc đầu rồi nói:

“Được rồi, ngươi cũng đi nghỉ đi, sáng mai còn phải lên đường sớm.”

“uhm.”

Sáng sớm hôm sau, khi dãy núi còn bị sương mù bao phủ, tám người Túy Tửu đã khởi hành.

Tiến sâu vào trong sơn mạch thêm nửa ngày, đường đi đã yên lặng hơn không ít, sắc mặt tám người Yên Phụng càng lúc càng nghiêm túc, hiện giờ đã tiến vào trong vùng trung tâm, yêu thú hoành hành đều lợi hại hơn ở ngoài, chỉ chút sơ sẩy lạc vào sự tấn công của bầy yêu thú thì chẳng còn ai có cơ hội thoát thân.

Nhưng mà cũng may họ là đệ tử Yêu thú sơn đã quá quen thuộc với yêu thú, học cực kỳ nhạy cảm với những yêu thú có khí tức cường đại, chỉ cần ở trong phạm vi nhất định là các nàng có thể phát hiện ra, sau đó dẫn đội ngũ cẩn thận từng li từng tí di chuyển sang chỗ khác, đôi khi, ngay cả Túy Tửu cũng phải bội phục các sư huynh sư tỷ này, bởi vì có khi hần cũng chẳng phát hiện ra những loại yêu thú có thiên phú ẩn nấp.

Đương nhiên, tuy nói tám Lệnh Hồ Xung cảm giác có nhạy cảm, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, tám người Túy Tửu cũng gặp phải một lần yêu thú tập kích, đó là 3 con yêu thú cấp hai trung kỳ, 3 con yêu thú này bắt đầu công kích thì đội ngũ đã hoảng loạn, nhưng mà ngay sau đó dần dần ổn định trận tuyến, yêu thú cấp hai tuy rằng không kém, nhưng chưa đủ mang tới uy hiếp trí mạng cho đội ngũ của Túy Tửu.

Trải qua một trận chiến kịch liệt chủ yếu là bốn người mộc gia thể hiện, 3 con yêu thú này đã bị giết, mà yêu tính của chúng bị các yêu thú của mọi người xông lên nuốt sạch, đây đúng là một món đại bổ. Hắc chuột Tinh cứ ăn mà vui vẻ không thôi.

Trải qua lần bị tập kích này, đội ngũ trở nên cẩn thận hơn trước nhiều, nhưng mà cũng may là đường đi phía sau không xảy ra chuyện gì, khoảng buổi chiều, tám người Túy Tửu cũng xuyên qua được khu rừng thiên nhiên, xuất hiện trước một ngọn núi thật lớn.

Ngọn núi không có đỉnh núi, cây cối xanh tươi mọc khắp nơi, nhưng mà chỉ cần tinh ý là có thể nhận ra ở trên đỉnh núi có những kiến trúc bằng đá.

“Đó chính là Cổ Mộ Phù sao...”

Nhìn đỉnh núi, trong mắt Túy Tửu xẹt qua vẻ kích động, nói.

“Đúng.”

Yên Phụng gật đầu cười, có chút cảm thán:

“Nhưng mà trên đỉnh núi kia còn phong ấn, muốn đi vào không dễ, cường giả Thần thoại đúng là công tham tạo hóa, phong ấn đã bố trí nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn cường hãn tới mức này.”

Túy Tử cũng gật đầu, bâng vào cảm nhận biết trên bầu trời của đỉnh núi có một loại ba động kỳ lạ, chắc đây là do phong ấn.

“Đi thôi, chúng ta tới chân núi, ở đó đã có một đám người đợi rồi.”

Yến Phụng cười nói.

Túy Tử đưa mắt nhìn về phía chân núi, quả nhiên hẳn nhận ra không ít lều trại, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ có nhiều người tới trước hẳn như vậy, sức hấp dẫn của Cổ Mộ Phủ đúng là không còn cách nào để diễn tả.

Đoàn người đi nhanh hơn, sau khoảng mười mấy phút đồng hồ, họ xuất hiện trong khu lều trại dưới chân núi. Cái khu đất này có rất đông đội ngũ trú ngụ, ở trong cấm địa nguy hiểm trùng trùng, thường xuyên có yêu thú thực lực cường hãn lao tới, nếu như đơn độc bố trí lều trại, cho dù là cường giả trúc cơ viên mãn cũng không có là gì như vậy. Cho nên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau dựng lều trại ở một chỗ, nếu như có yêu thú cường đại công kích thì có thể liên thủ đối phó.

Tuy nói họ đều là những đối thủ tranh đoạt, nhưng trước khi bão bùng xuất hiện thì không cần phải trở mặt làm gì.

Khi đoàn người Túy Tử xuất hiện, hiển nhiên là cũng khiến không ít người chú ý, nhưng mà khi họ nhìn thấy phù hiệu trên ngực của đám người Lệnh Hồ Xung, trong mắt họ hiện lên sự kiêng dè, tông phái Yêu thú sơn là một con quái vật lớn, những thế lực bình thường không dám trêu tới.

Bâng vào thanh uy của Yêu Thú Sơn, đám người Lệnh Hồ Xung cực kỳ thuận lợi tiến vào trong khu lều trại, nhìn cảnh tượng nhộn nhạo nơi này, họ đều không khỏi ngạc nhiên.

“Người của Điều Nguyệt Tông hóa ra cũng tới rồi.”

Sau khi đoàn người tiến vào khu lều trại, họ đột nhiên nhìn về phía một đám người đứng dưới một gốc cây đại thụ cách đó không xa, người trên bãi đất đó cũng đang nhìn họ.

“Điều Nguyệt Tông...”

Nghe thấy cái tên này, hai mắt Túy Tử hơi giật giật, Điều Nguyệt Tông cũng là một trong bảy môn phái lớn, thậm chí là đứng đầu toàn tinh châu.

Khi Túy Tử nhìn sang, thấy đám người kia cũng nhìn chằm chằm sang bên này, Túy Tử đảo mắt một lượt, sau đó dừng lại trên người một vị nam tử ở giữa.

Nam tử mặc quần áo màu vàng, quý khí hiển lộ, khuôn mặt tuấn tú, khí chất bất phàm, nổi bật trong đám đông, mà khiến Túy Tử kiêng kị là khí tức người này hơn hẳn đám Yến Phụng.

“Trúc Cơ Viên Mãn!”

Trong mắt Túy Tử hiện lên sự nghiêm túc, môn phái này quả nhiên căn cơ phi phàm, người này chắc cũng chỉ chừng 17, 18 là cùng, vậy là đã có thực lực như thế này, có thể suy luận, người này chắc cũng là một trong những nhân vật nổi bật của Điều Nguyệt Tông.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Túy Tử nhìn thấy một người trẻ tuổi như vậy có tu vi trúc cơ Viên Mãn. Ngay cả đại trí cũng chỉ là trúc cơ hậu kỳ mà thôi.

“Không nghĩ tới ngay cả Nhị đệ tử đứng thứ hai của Điều Nguyệt Tông cũng tới đây.”

Nhìn vị nam tử mặc quần áo màu vàng, hai mi Yến Phụng nhướn lại, nói.

“Không cần phải xen vào bọn họ, chúng ta nghỉ ngơi trước đã.”

Tiểu Yến Tử thân nhiên nói, từ giọng nói của nàng có thể nhận ra, nàng không ưa gì Điều Nguyệt Tông cho lắm.

Những người còn lại cũng gật đầu, sau đó căn dặn mọi người dựng lều.

“Lần này có mấy nhóm của bảy tông phái lớn?”

Tiểu Yến Tử chạy vào nói:

“Người Mộc gia đã tách ra họ về dưới trướng gia tộc họ rồi!”

Yến Phụng gật đầu nói: “Đợi một hai ngày nữa chắc sẽ có nhiều sư huynh muội đến tụ hội nữa, thời gian sắp tới chính là hung hiểm nhất!”

“Ngày mai Đại Trí đại ca sẽ tới đây, tới lúc đó phong ấn chắc chắn sẽ sụp đổ.”

Yến Tử đảo đôi mắt đẹp, nhìn bầu trời cười dài nói.

Túy Tử trầm mặc, ánh mắt hơi chớp, ngày mai hẳn có thể gặp đám người Linh Đan kia rồi.

Tuy đêm hôm nay không ai nói chuyện với ai, nhưng do toàn bộ những đôi ngừ tụ tập ở đây cho nên cũng mang lại cho mọi người cảm giác an toàn giữa thâm sơn rừng rậm, tuy rằng nửa đêm có không ít tiếng thú rống nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, lều trại đã bắt đầu nhộn nhịp, tâm tình của aic ững kích động, hiển nhiên bọn họ cũng biết, hôm nay sẽ có người phá vỡ phong ấn. Tuy vô duyên với bảo bối trong Cổ Mộ Phủ, nhưng có thể được một số đồ vật khác cũng không tính là vô dụng.

Túy Tửu nôn nóng chờ mong.

Càng chờ mong thì thời gian trôi qua càng chậm, tới giữa trưa có một tiếng xé gió ì ùng vang lên từ phía chân trời.

Khi nghe thấy tiếng động này, Túy Tửu mở mắt, hần nhận ra ba động tiên lực của mảnh đất này hình như đã có xu hướng mạnh lên.

“Đại Trí, Linh Đan!”

Túy Tửu ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời, ở nơi đó có một đạo ánh sáng màu đỏ, giống như sao băng xẹt qua bầu trời, ngự không mà đến...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Mộ Phủ có biến

Từ nhìn lên trời thì thấy nhóm đến là các nhóm đệ tử của Yêu Thú Sơn, Đại Trí, Linh Đan, Quang Dư, thanh niên cát, Phan Vũ...

Bọn Yến Phụng lập tức chạy ra chào các nhóm mới đến, đều là những đệ tử uy vọng cao trong tông môn, không ai dám xem thường cả. Túy Tửu cũng ra chào, cậu lúc này đã cất áo giáp nên ai cũng nhận ra cậu, tuy nhiên không nhiều người để cậu vào mắt. Một luyện khí cấp chín thì không đáng để các Trúc Cơ ở đây coi trọng. Nói thẳng ra Túy Tửu phải gọi họ là chấp sự nữa ấy chứ.

Màng Đêm buồn xuống Túy Tửu ngắm ánh trăng đẹp trên trời, bất giác cậu nhớ đến Quách Ngọc Trâm, không biết giờ nàng ở nơi đâu, có còn nhớ đến cảnh vẫn ở ánh trăng này hai người đã yêu nhau nồng cháy. Cậu bất giác buồn bã ngâm một bài thơ:

Đêm hoang hoải chơi vui cô lẻ

Gió ru hời khe khẽ màn đêm

Trăng khuya ghé lại bên thềm

Sao ai cắt nửa cho thêm nỗi sầu

Hay vì chôn bể dẫu ngang trái

Đề nửa kia khờ dại đi hoang

Cho thân cứ mãi bề bàng

Đêm khuya thanh vắng nát tan cõi lòng

Đêm cô tịch lặng trong tiếng gió

Nửa vầng trăng như nhỏ lệ rơi

Hắt hiu cảnh sắc mây trời

Hồn người cũng muốn về nơi nghìn trùng

Nếu hai nửa không chung nguyện ước

Bao mộng lòng chẳng được chung đôi

Màn đêm che khuất thật rồi

Thôi đành lỡ hẹn đơn côi trăng tà..

(St: Quê Hương)

“Sao Tùu Nhất Kích nổi tiếng chúng ta lại ngâm một bài thơ buồn như thế? có tâm sự gì chăng?”

Tùu quay lại thì thấy Linh Đan tiến đến, cậu cười khổ. Vị sư tỷ này bản lĩnh thông thiên tuy nhiên lúc nào cũng chú ý và đối xử tốt với cậu. Trong tông môn cậu khá kính trọng vị sư tỷ này. Tùu cười nói:

“Đêm khuya sư tỷ không nghỉ ngơi! đệ chỉ đọc vu vơ thôi tỷ không cần để ý làm gì!”

Linh Đan mỉm cười, Tùu ngẩn ra, nụ cười của Linh Đan rất đẹp. Cậu nhìn kỹ thì phát hiện mặt một bộ đồ màu tím nhạt, áo lụa thướt tha, hương thơm thoang thoang, đôi chân thon dài, eo thon thả, tuy vòng một không to lắm nhưng đặt biệt bờ mông cao vút, khiến cho Tùu thất thần cậu bất giác thấy cậu bé muốn nhô cao.

Linh Đan nói:“Ta không ngủ được định ra đây ngắm trăng không ngờ gặp đệ!”

Tùu lạnh sống lưng, câu nói này nghe quen lắm cậu nhớ hình như đêm đó Ngọc Trâm cũng nói câu này sau đó hai người hú hí. Nghĩ đến đây cậu bất giác có lẽ nào nào cũng thế với sư tỷ. Cậu vội lắc đầu cho tỉnh táo lại, chuyện này vốn không có khả năng, Linh Đan mắt cao hơi trán người theo đuổi vô số làm gì có của cho một kẻ vô danh như cậu chen vào.

Linh Đan bất chợt ngâm một câu thơ:

Trăng gầy vàng, vàng gầy lên sắc trắng

Của gương hồ im lặng tợ bài thơ

Chân nhịp nhàng, lòng nghe hương nặng nặng

Đây bài thơ không tiếng của đêm tơ

Trăng gầy vàng, vàng gầy lên sắc trắng

Của hồn thu đi lạc ở trong mơ.

(Mộng cầm ca, Bích Khê)

Ngâm thơ xong Linh Đan mỉm cười nói với cậu:“khuya rồi cậu nên nghỉ sớm, có lẽ lúc này còn nói chuyện với nhau, có khi ngày mai mỗi người âm dương cách biệt. Tu tiên vốn là một con đường tàn khốc, và lạnh lẽo. Có đôi khi nếu không vì gia tộc tỷ ước mình có thể làm một người bình thường sống an ổn đến cuối đời.”

Nói đến đây Linh Đan bước đi vào trong. Tùu vẫn ngẩn ngơ ngâm nghĩ về những lời Linh Đan nói.

Đang Ngẩn ngơ thì bỗng nhiên mặt đất chấn động rung chuyển, khiến Túy Tùu nghiêng ngã.

“Động Đất?”

Tùu chợt thấy ánh sáng từ Cổ Mộ Phủ lóe lên. Cậu ngớ người nghĩ đến ngay có lẽ nào phong ấn cổ mộ phủ bị phá. Cậu phải đi xem mới được, Nghĩ thế cậu bấm nút bên hông áo giáp khởi động che phủ toàn thân. Vừa mặt áo giáp xong các bóng đen bay ngang cậu, tiếng gió rít vù vù thoảng bên tai.

Không nghĩ ngờ gì nữa, những người ở đây phát hiện biến cố liền lập tức lao đến, Tùu cũng không chần chừ lập tức phóng đi.

Cậu nhanh chóng phóng đến chân núi Cổ Mộ Phủ thì phát hiện ở đây tụ tập khá nhiều người. Một lát sau nhóm Linh Đan cũng phóng đến đứng gần cậu quan sát cầm địa.

Một tên đệ tử của Bát quái môn đang phá cấm chế quát lên:

“ở đây ai biết phá giải cấm chế mau phụ một tay, hình như bên trong cấm chế có người cùng phá giải nữa nên nếu có ai giúp đỡ thì cấm chế sẽ mau chóng bị phá”

Nghe nói bên trong có người khiến ai nấy đều chấn động. Nói vậy không lẽ là người từ thời xa xưa mà đến bây giờ còn sống hay sao? Tuy nhiên mọi người do dự chốc lát thì có vài người biết trận pháp lao đến cùng hợp sức phá cấm chế. Lệnh Hồ Xung cũng nhảy vào nhóm tham gia.

Dưới hợp sức của mấy chục người, cuối cùng cấm chế cũng phá xong thì một người mặt áo trắng từ bên trong cấm chế bước ra. Mọi người lui lại phía sau, căng thẳng nhìn người bước ra này. Liệu hắn ta có phải là người còn sống từ thời xưa hay không? liệu ác hay thiện? liệu mạnh hay yếu? không ai dám chắc nên đều căng thẳng. Thậm chí có người đang âm thầm chuẩn bị tẩu thoát nếu có biến.

Người bước ra mặc trang phục của Yêu Thú Sơn khiến mọi người há hốc mồm vì trầm nghĩ vạn nghĩ lại không nghĩ đến kết cục này. Người bước ra thì bon Túy Tùu nhận ra ngay, kẻ này không ai khác ngoài Liễu Hà. Thật ra hắn cũng vừa bực vừa vui, Bực là khi mới vào cấm địa đã bị truyền tông vào

thắng cầm chế bị vây khốn bên trong. Vui là không ngờ tưởng cả đời sẽ chết trong đây nhưng nào ngờ cậu phát hiện bên ngoài hình như có người phá cầm chế nên không do dự cậu bên trong phối hợp phá thêm. Kết quả là như mọi người đã thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Rắc rối của Yêu Thú Sơn

Liễu Hà vừa bước ra thì Đại Trí và các sư huynh đệ của Yêu Thú Sơn chạy đến chào hỏi và hỏi han tin tức. Lúc này một vài tên có tâm địa mưu đồ riêng nên có kẻ lớn tiếng nói:

“Vị huynh đài kia! Mộ phủ là của chung sao huynh lại độc hữu chiếm lấy đồ vật trong đó làm của riêng, mau giao túi trữ vật ra để mọi người cùng phân chia!”

Vài người nghe đến đây thì giật mình nhớ ra Liễu Hà từ mộ phủ đi ra nên ít nhiều đã lấy những thứ tốt trong mộ phủ nên cũng nhao nhao yêu cầu Liễu Hà giao túi trữ vật ra. Liễu Hà vừa ra mới vui vẻ chút, nghe đến đây thì giận tím mặt. Cậu nào có lấy được cái gì, xung quang toàn cầm chế, nào có đồ vật gì như mộ người nói. Hắn ta tức giận quát:

“Ta từ khi truyền tống đến đây thì bị vây hãm trong cầm chế, nào có đồ vật gì như các ngươi nói! Các ngươi nghĩ túi trữ vật ta là cái gì mà muốn bắt ta giao là giao sao?”

Một tên đứng ra, nhìn trang phục hình như là người của gia tộc thạch gia. Hắn ta nói:

“Ai cũng nhìn thấy ngươi từ trong mộ phủ bước ra, ngươi nói ngươi không có lấy cái gì ai mà tin đây!”

Nói xong hắn ta ngông nghênh nhìn thách thức. Liễu Hà nóng máu nhảy đến vùng một chường khiến gã Thạch gia này văng vào sâu trong cầm chế, Cơ thể hắn chạm cầm chế thì như có một lực lượng vô hình xé nát thân thể hắn. Lúc này mọi người xung quanh vương cung bật kiêu nói:

“Ngươi muốn làm gì?”

Người phe Yêu thú sơn cũng không vừa cũng thù thế lườm lườm những người muốn gây chuyện này. Dù sao Liễu Hà cũng là người Yêu thú sơn, nếu mà cậu bị ăn hiếp thì mặt mũi tông phái để đâu. Nên ai cũng chuẩn bị xuất thủ, Đại Trí nói:

“Ai dám động vào người yêu thú sơn chúng ta thì Đại Trí này không thể kẻ đó bất luận là ai!”

Nói đến đây tiên khí trong người cậu gia tăng phút chốc lên đến trúc cơ viên mãn, Túy Tửu nhìn thấy thế thì bội phục vị sư huynh này, mới có vài tháng cậu ta lại thăng tiến. Đừng tưởng từ trúc cơ hậu kỳ lên viên mãn là ít, thật ra cấp độ càng cao thì lên cấp càng khó, nếu không phải túy tửu có trúc cơ đan thì còn lâu cậu mới lên luyện khí cấp chín như hiện giờ.

Lúc này mấy người tông phái chuyên đối đầu Yêu thú sơn thấy đây là cơ hội tốt nên muốn làm cục diện rồi càng thêm rối. Đặc biệt là người của Điều nguyệt tông, xưa nay hai môn phái mình tranh ám đấu tranh hạng nhất tinh châu nên luôn đối đầu với nhau. Thấy có cơ hội nên làm sao bỏ qua chứ! tên nhị đệ tử của Điều nguyệt tông đứng ra nói:

“Các vị tại hạ là Giả Nhân Nghĩa của Điều nguyệt tông xin cho tại hạ có đôi lời!”

Nói đến đây khí thế của hắn tăng lên đến trúc cơ viên mãn, nhiều người thấy hắn có thực lực mạnh lại là người của Điều nguyệt tông nên ít nhiều cho hắn mặt mũi nên âm thầm im lặng nghe ý hắn thế nào.

Thấy mọi người đã lắng nghe Giả Nhân Nghĩa mới gật đầu nói tiếp: “Các vị đã biết, Cổ mộ phủ này có khả năng rất lớn là của cường giả cấp bát thần thoại, để phá được cầm chế ai cũng cực cực khổ khổ cùng nhau mà phá cầm chế, nên ít nhiều đồ vật bên trong cũng có công sức của mọi người bỏ ra nên vật bên trong là của chung. Ai cũng thấy vị huynh đệ đây một mình bên trong đi ra, nếu nói không có lấy gì thì mọi người tuyệt đối không tin. tôi nghĩ nếu huynh đệ trong sạch thì nên giao túi trữ vật ra cho mọi người kiểm tra”

Nghe Giả Nhân Nghĩa nói xong nhiều người kích động mà hô lên:

“Giao túi Trữ vật ra!”

“Giao túi trữ vật ra!”

“Ngươi không được chiếm một mình!”

Thấy tình hình không ổn, Đại sư huynh của Kiếm đạo ở trước khi đi đã nghe sư phụ mình dặn vào bên trong nên ít giao tranh với Yêu thú sơn, tốt nhất là liên kết lại tiêu diệt Điều nguyệt tông, nên đứng ra nói:

“Các vị, tại hạ là Cung Lê đệ tử Kiếm đạo ỏ cũng muốn có đôi lời!”

Nói đến đây khí thế của hắn tăng mạnh lên trúc cơ hậu kỳ, thấy hắn cũng có thực lực nên mọi người cũng kính nể mà nghe hắn nói. Thật ra ở cái tu tiên giới này luôn kính trọng cường giả, kẻ mạnh thì nói đúng là đúng, nói sai là sai, dù trắng cũng có thể nói thành đen mọi người cũng cho là đúng, vì thế nên nếu người không có thực lực mà đứng ra nói chuyện thì mọi người chẳng ai để người vào mắt. Thấy mọi người nhìn mình Cung Lê nói:

“Ai cũng biết mọi người đều cực khổ phá cấm chế mới được, nhưng ai cũng thấy vừa phá xong vị huynh đài này từ bên trong đi ra. Vậy có thể thấy lúc chưa phá cấm chế vị huynh đài này đã ở bên trong rồi, vậy anh ta vào bên trong bằng cách nào? chúng ta có thể nghe vị huynh đài này giải thích xem thử nghe sao!”

Nghe Cung Lê nói có lý nên mọi người cũng tự hỏi và thắc mắc Liễu Hà vào trong bằng cách nào nên mọi ánh mắt đổ dồn vào Liễu Hà. Thấy mọi người nhìn mình thì Liễu Hà lúc này mới đứng ra nói:

“Chẳng giấu gì các vị, ta bị truyền tống từ lúc vào cấm địa đến nay đã ở ngay bên trong cấm địa rồi, thật ra cấm địa này bên trong có rất nhiều cấm chế, ta ở bên trong không thể phá được cấm chế nên bị vây hãm đến nay, nhờ mọi người phá cấm chế ở đây mới may mắn thoát ra! Nếu không tin các vị có thể kiểm tra!”

Nghe đến đây mọi người thấy cũng có lý, Chuyện khi vào cấm địa mỗi người truyền tống mỗi vị trí khác nhau, chuyện này ai ai cũng biết. Lúc này có một người đứng bên trong Mộ Phù lớn tiếng nói:

“Mọi Người xem này, cấm chế ở đây có ba tầng, chúng ta chỉ mới phá một tầng. Như vậy xem ra đồ vật bên trong vẫn chưa có người vào bên trong lấy!”

Lúc này mọi người chạy đến quan sát thì đúng là như vậy. Dù sao người ta cũng là đệ tử của một trong bảy môn phái lớn. Nên ít nhiều mọi người ở đây cũng cho mặt mũi không gây chuyện nữa. Năm môn phái lớn khác thì nghĩ nên để Yêu thú sơn tồn tại để kiểm hãm Điều nguyệt tông, nên cũng có vài người ủng hộ người Yêu thú sơn.

Người của Bát quái môn đứng ra nói:“ Các vị chuyện đã rõ, chúng ta thấy chuyện bây giờ chúng ta nên đoàn kết phá cấm chế, ta nghĩ bên trong không ít nguy hiểm, có nhiều người thì cơ hội chúng ta thành công càng lớn”

Mọi Người bây giờ cùng âm thầm gật đầu đi đến phá cấm chế thứ hai. Lệnh Hồ xung thì cũng giúp mọi người, Đây là cấm chế mạnh nhất cậu từng gặp đến giờ, với một người đam mê trận pháp, cấm chế như cậu không dễ dàng bỏ qua nên hết sức tập trung phá cấm chế.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Quyền trực thần bí

Khi mọi người tập trung phá cấm chế Liễu Hà đi đến bên Đại Trí và Linh Đan cùng nhiều người sư huynh đệ môn phái chào hỏi nhau. Liễu Hà nhìn gật đầu chào Tủy Tuyền. Tủy Tuyền cũng gật đầu chào lại, cậu không ngờ vị sư huynh này của mình lại xui xẻo như thế không ngờ lại bị truyền tống đến một cấm chế mạnh như vậy.

Nghĩ cẩn thận cậu có lẽ nghĩ ra được có lẽ mộ phù chấn động là do vị sư huynh của mình ở bên trong phá cấm chế mới gây ra động tĩnh như vậy. Cậu đi về trước của mình âm thầm quan sát túi trữ vật. Từ khi vào cấm địa thần cốc đến nay cậu chưa xem túi trữ vật của mình lần nào. Bên trong cậu thấy năm túi trữ vật Hai túi là cậu giết hai tên lúc bảo vệ Lệnh Hồ Xung phá cấm chế, một cái là mở hộp sắt trong động phủ, hai cái còn lại là của hai gã tán tu phe Náo Tàn. Ngoài túi trữ vật ra cậu có một đồng vàng bạc kim tệ khoản tương đương năm triệu Nam Tệ (tương đương 50 tỷ việt nam đồng). một gốc Thọ Linh Diễm Thảo, sáu bình dược thảo quý, cùng nhiều loại dược thảo thu nhặt trên đường đi. Một ít da, xương răng yêu thú đa số của yêu thú cấp một, có một ít của cấp hai. Một bộ công pháp Biến hóa tiên thuật: Ứng chi Điều, một cực phẩm tiên thạch hệ ánh sáng. Và cuối cùng là một quyền trực thần bí lấy từ trong xương của người chết. Cậu âm thầm quan sát quyền trực kia thì phát hiện bên trong ghi: Địa giai trung cấp:“ Trí Nhớ siêu phàm”.

Tủy Tuyền cảm thấy khó hiểu, công pháp địa giai đúng là khá quý nhưng mà theo cậu thấy nó cũng đâu đến nỗi mà người kia phải giấu trong xương cẩn thận như vậy chứ! theo cậu thấy nó còn chưa bằng cả ba viên cực phẩm tiên thạch hay đến cả mấy cái công pháp nữa. Địa giai công pháp đa số các trưởng lão môn phái đều có, hơn nữa trong tông phái không ít công pháp địa giai, do cấp bậc cậu chưa tới nên chưa được động đến mà thôi. Có lẽ các đệ tử môn phái ở đây thì Đại Trí sư huynh có lẽ miễn cưỡng có thể có vài công pháp địa giai.

Nghĩ kỹ lại Tủy Tuyền thấy công pháp này không đơn giản nếu công pháp bình thường thì người chết kia cũng không giấu kỹ như vậy. Cậu lập tức quan sát chi tiết hơn địa giai công pháp này, quan sát một lúc thì cậu trợn mắt há mồm, không ngờ lợi ích học cuốn công pháp này lợi hại như vậy. Cậu có thể hiểu như sau:

“Địa giai trung cấp: Trí nhớ siêu phàm là môn công pháp khi ai học xong sẽ nhớ mãi không quên, sẽ có một trí nhớ cực kỳ lợi hại, tuy nó không giúp ích gì cho việc chiến đấu nhưng nó lại là môn công pháp sẽ giúp người có nó học các công pháp khác dễ dàng hơn, ngoài ra nó không yêu cầu cấp bậc phải học nó. như vậy cậu là luyện khí cũng có thể học được dễ dàng. Công pháp chia làm ba tầng, tầng một là trí nhớ thường nhân, khi luyện thành tầng này

thì bất cứ điều gì chỉ cần nhìn qua là không quên, bất cứ ngôn ngữ nào chỉ cần học qua là dễ dàng nhớ được và thành thạo. Tầng hai là Trí nhớ thần tiên khi luyện thành tầng này thì bất cứ công pháp nào cấp độ địa giai trở xuống đều học thành dễ dàng trong thời gian ngắn. tầng ba là Trí nhớ cao cấp khi luyện xong tầng này thì người luyện thành có thể kích hoạt tiềm năng của cơ thể, vận dụng trí nhớ khiến xử lý vấn đề cực nhanh. Ngoài ra chuyện sáng tạo công pháp, vũ kỹ từ trí nhớ của mình thành công pháp mới có thể dễ dàng.”

Đọc đến đây tim cậu đập mạnh liên hồi, không nghĩ đến công pháp này có nhiều lợi ích như vậy, cậu muốn học ngay, nhưng ở đây tình hình phức tạp, không thích hợp tu luyện, có lẽ nên ra khỏi cấm địa sẽ học xem sao.

Từ lúc này truyền âm hỏi chuột tinh:

“Lão Hắc lâu rồi chúng ta không tâm sự nói chuyện, Cậu ngủ chưa chúng ta có thể nói chuyện chút không?”

Chuột tinh lúc này từ túi thú vật nhảy ra đứng trên vai cậu vút vút râu nói:“ Trường ngươi quên ta rồi chứ! he he chuyện gì ta không rành chứ nói về nữ nhi ngươi cứ hỏi ta, ta sẽ chỉ dạy ngươi vài chiêu của gái”

Nghe thế Túy Từ không khỏi bật cười nói:“ xem ra ngươi còn lợi hại hơn cái gã Năm Nổ kia nữa!”

Chuột tinh khinh thường nói:“ Ngươi đừng so sánh ta với gã bốc phét kia, ta nói cho ngươi biết, giống chuột nhà ta tuy là yêu thú bậc thấp nhưng có thể sinh tồn hàng vạn năm qua cũng có lý do của nó!”

Nghe đến đây Túy Từ hứng thú hỏi:“ Ngươi có thể nói rõ hơn không?”

Chuột tinh ưỡn ngực vuốt râu nói:“ chúng ta là chuột tinh nguồn gốc xuất phát từ vùng đất yêu thú, sau đó được người tu tiên thu thập đem đến tu tiên giới sinh sống. không phải khoe chứ phải nói với ngươi giống chuột nhà ta trải rộng khắp cửu châu. từ chỗ phạm nhân các ngươi đến tận toàn thế giới.”

Túy Từ nghe thế kinh ngạc không thôi, không ngờ một loài chuột yêu thú cấp thấp lại lợi hại như vậy, giống nòi trải rộng như thế. Chuột tinh nói tiếp:

“ trong cuốn kinh thánh chuột tinh nhà ta có nói: loài chuột chúng ta có rất nhiều loài, ở nơi phạm nhân thì có chuột nhắt, chuột cống, chuột đồng,... ở tỉnh châu thì có muôn vàng loài chuột khác nhau. tuy nhiên ở tỉnh châu loài chuột tinh chúng ta có hai hệ là hệ chuột đất và hệ chuột hắc ám. loài chuột chúng ta là loài yêu thú cấp một nên phần lớn sống đến cuối đời chỉ có cấp một viên mãn là cùng. tuy nhiên chuyện gì cũng có ngoại lệ, ví như nếu ta có thể ăn thịt nhiều loài yêu thú cấp hai thì cũng có thể đột phá lên yêu thú cấp hai. tuy nhiên xác suất cực thấp. Ngoài ra giống chuột lại giữa chuột hệ đất và hệ hắc ám thì có thể đạt yêu thú cấp hai. Vì giống chuột chúng ta nhỏ yếu nên việc sinh đẻ rất quan trọng, vì thế để sinh tồn chúng ta phải đẻ nhiều, lấy số lượng bù chất lượng. Vì thế việc yêu đương rất quan trọng, chúng ta một con đực có thể yêu cả trăm con cái là bình thường, có thể lấy nó làm hành diện nữa. kẻ nào ít con cái ít vợ sẽ bị khinh thường trong tộc chuột chúng ta!”

Nghe đến đây Túy Từ đã có được khá nhiều kiến thức mà trước đây cậu không nghĩ đến. không ngờ Lão chuột này nói khá nhiều tri thức như vậy, chả trách lão chuột này nói đến gái gú lại có nhiều hứng thú và kinh nghiệm như vậy. trước đây cậu khinh thường nó đê tiện nhưng bây giờ cậu lại nghĩ khác, đây thuộc về văn hóa. tùy văn hóa khác nhau nên có những suy nghĩ khác nhau. Thật ra việc Túy Từ chỉ có một cô bạn gái nên khiến nó khá khinh thường cậu.

Túy Từ nghĩ nghĩ chốc lát rồi hỏi tiếp: “ Ở phạm nhân chúng ta có thuyết ngũ hành lấy kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là chính nhưng khi đến đây ta thấy có khá nhiều hệ quái dị ngoài ngũ hành như hệ tỳ, dung hợp, sét, máu huyết, gió, ánh sáng... cậu có thể giải thích được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiểu Yến Tử

Chuột tinh vuốt vuốt râu ra vẻ uyên bác nói:“ chuyện này lại đơn giản, thực ra phải nói đám phạm nhân các ngươi hiểu biết quá ít. thực ra trên đời có muôn vàng nguyên tố khác nhau, thực ra ngũ hành như ngươi nói chính là đa số những kẻ tu tiên có hệ đó mà thôi đây là năm hệ lớn nên nó là năm hệ phổ thông. nhưng phần lớn có khá nhiều hệ khác nhau. nói đơn giản như hệ hỏa, còn có hệ máu ma hệ Bộc Phá hệ than lửa,...nói hệ nước thì có nhiều hệ khác như hệ băng hệ mây hệ sương hệ mưa,... thật ra đến nay thế giới có bao nhiêu hệ không ai biết được nhưng lúc trước ta nghe Tịnh Lâm nói trong tu tiên thống kê đến nay phát hiện được có 681 hệ khác nhau tuy nhiên con số phát hiện mỗi năm một nhiều hơn.”

Nghe đến đây Túy Từ đã hiểu được phần nào, không nghĩ đến tu tiên lại phức tạp như thế. Chuột tinh thấy Túy Từ ngu ngơ nghe mình nói thì đắc ý lắm, nó nói tiếp:

“ đây chỉ là mới ở tỉnh châu, nếu rộng ra toàn cửu châu, ta không biết còn như thế nào!”

Túy Từ gật gù gật đầu, cậu thấy hôm nay chuột tinh đã cho cậu khá nhiều tri thức quan trọng. Cậu thầm nghĩ sau này phải hỏi nó nhiều hơn.

Chuột tinh nói xong thì nó nói tiếp:“ ngươi này giờ đã được nghe ta nói nhiều nên trả chút thù lao đi, như vậy đi đưa ta công pháp hấp tinh đại pháp cùng nhất kích tất sát, tối thiểu chương của ngươi cho ta làm lộ phí”

Túy Tửu ngẩn ra không nghĩ đến cái bản tính ranh ma của con chuột này vẫn không đổi. Tuy nhiên nghĩ lại giờ đây ba cái công pháp này cũng chẳng mấy tác dụng nữa nên cậu sẵn khoái đưa cho nó. Lão chuột cầm ba cuốn khoái trí chuôi vào túi thú vật cất mấy quyển công pháp.

Túy Tửu nghĩ con chuột này theo Tịnh Lâm đã lâu chắc nó cũng chiếm không ít tiện nghi của lão. Lúc này bỗng có một tiếng nói của một người con gái bên ngoài trướng bông:

“Sur đệ ngủ chưa? ta là Tiểu Yến Tử không biết đệ có thể nói chuyện với ta chút không?”

Túy Tửu cảm thấy kỳ quái, cậu bình thường cũng đâu có giao tình gì với cô. bỗng nhiên hôm nay lại chủ động nói chuyện, tuy nhiên cậu nghĩ đây là cơ hội làm quen với nhiều sư huynh sư tỷ hơn nên nói:

“Sư tỷ đệ vẫn chưa ngủ, đợi đệ chút đệ ra ngay!”

Túy Tửu bước ra thấy Tiểu Yến Tử mặc một chiếc váy ngắn lộ ra đôi chân thon dài, đã thyes lại mặc chiếc áo mỏng khiến ba vòng của cô nổi bậc hơn, cậu không khỏi thán thán, nữ tu tiên quả nhiên đa số đều là gái đẹp. không như ở người phạm kiếm một người đẹp tu không phải không có nhưng đa số là số ít. Cậu thầm so sánh cô với Yến Phụng và Linh Đan cùng với Quách Ngọc Trâm thì thán thở không thôi.

Linh Đan có vẻ đẹp ngây thơ, Yến Phụng có vẻ đẹp thành thực còn cô có vẻ đẹp thanh cao cả ba ngang nhau khó so sánh nhưng đều trên quách Ngọc trâm khá nhiều. Cậu dù sao cũng là thanh niên có dòng máu phạm nhân nên chuyện động tâm không phải không có. Nhưng dù sao những nữ nhân tu tiên này đa số không quan tâm chuyện nam nữ. nguyên nhân là người tu tiên có tuổi thọ hơn xa phạm nhân, hơn nữa đây là thời kỳ quan trọng trong tu luyện nên đa số họ đều tập trung tu luyện, bình thường các nữ nhân này ít nhất tầm 40 mới nghĩ đến yêu đương, tuy nhiên cái gì cũng có ngoại lệ.

Yến Tử thấy Túy Tửu bước ra thì mỉm cười nói: “Sur đệ ta thấy rất tò mò về đệ, ở cuộc thi các đệ tử đệ chỉ là luyện khí cấp sáu nhưng rất lợi hại. ta đã chú ý đệ và khá tò mò. Bây giờ là chút thời gian ngắn ngủi chúng ta có thể tâm sự không?”

Túy Tửu cười nói: “Thật ra đệ cũng có nhiều khúc mắc, đã thế chúng ta có thể trao đổi nhiều hơn!”

Hai người phóng đi đến một cây cổ thụ to cùng ngồi lên nhánh cây to ngắm ánh trăng tròn trên trời. Yến Tử hỏi: “Sur đệ ta thấy tiên thuật của đệ khá kỳ quặc, đệ có thể giải thích cho ta không?”

Túy Tửu vui vẻ kể về thân thế, xuất thân cùng với cuộc sống phạm nhân của mình cho cô nghe. Cô càng nghe càng hứng thú, những chuyện nào là quốc gia, chiến tranh, con người, nhân tình thế thái khiến cô rất mới lạ chưa hề nghe ai nói, càng nghe cô càng hứng thú. Trước đây trong suy nghĩ của cô cũng nghe ít nhiều nơi vùng đất phạm nhân. Đa số trong suy nghĩ mọi người đó là nơi man di, mọi rợ. Nào ăn thịt người, nào dơ dáy bẩn thỉu yếu ớt, đói khát, xấu xí. Nhưng khi nghe Túy Tửu kể thì cô thấy rất khác lạ và hứng thú, càng nghe cô càng nhập thần hơn nữa những gì thắc mắc thì được cậu giải thích tỷ mỉ. cô càng ngày càng nhìn Túy Tửu thuận mắt. Nghe Túy Tửu kể xong cô cũng kể chuyện của mình, chuyện gia tộc, tông môn,...

Túy Tửu cũng hiểu cô nhiều hơn, Yến Tử xuất thân từ gia tộc Hoàng gia. Gia tộc của cô có khá nhiều người vào môn phái khác nhau, Gia tộc cô là một gia tộc lớn, cô thuộc hệ thủy và ánh sáng. Cô còn nói đa số những đệ tử tông môn của mình mỗi người có ít nhất hai yêu thú. Cách khổng chế yêu thú đây là bí mật tông môn, môn phái khác không có được, nguyên nhân vì sao các đệ tử ít dùng yêu thú chiến đấu là vì họ chưa muốn thể hiện toàn thực lực. khi kẻ địch không biết mình mạnh yếu ra sao thì không dám khinh thị, Yêu thú son sỡ dĩ mạnh hơn phần lớn các môn phái khác cũng chings là do có yêu thú. Ví dụ một đệ tử trúc cơ trung kỳ của yêu thú son có khả năng tương đương bằng ba trúc cơ trung kỳ các môn phái khác. Nguyên nhân là họ còn có hai yêu thú nên mới có thực lực như thế. càng nói chuyện với Yến Tử cậu càng có nhiều tri thức hơn. Cậu thầm cảm ơn cô vì những tri thức này có thể giúp cậu khá nhiều.

Yến Tử thì thấy đây là tri thức phổ thông ai cũng biết nên khá thoải mái. Cô cũng có hiểu biết hơn về võ công, với cô đây là một loại thực lực mới khá thú vị. cả hai nói chuyện với nhau cả đêm đến sáng, người tu tiên với họ không ngủ là chuyện bình thường, càng mạnh thì nhu cầu này của họ càng thấp nên cả hai vẫn không mệt mỏi gì. Họ càng cảm thấy thân thiết với nhau hơn. Lúc này Yến Tử nói:

“Đi có lẽ bọn người kia sắp phá cấm chế xong, chúng ta nên đến đó chuẩn bị một chút!”

Túy Tửu gật đầu cùng cô phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tiến vào mộ phủ

Túy Tửu cùng Tiểu Yến Tử phóng đến nơi mọi người tập trung. Yến Tử chạy đến hỏi Yến Phụng: “Sư tỷ, tình hình thế nào rồi?”

Lương Nguyễn Yến Phụng lướt nhìn Yến Tử và Túy Tửu mỉm cười lờ mờ Yến Tử nói:

“Hai người đã hẹn hò ở đâu cả đêm thế?”

Nghe thế Yến Từ đỏ mặt nói:“ Sur Tỷ nói bậy gì thế?!”

Túy Tửu nhú mồm nói:“ hôm qua sư tỷ chỉ hẹn đệ để dạy bảo một chút về tu tiên mà thôi!”

Yến Phụng cười nói:“ Thật không?”

Yến Từ cầm tay Yến Phụng lắc lắc nói:“ Đương nhiên là như thế rồi, muội rất hiếu kỳ về võ công nên hỏi đệ ấy một chút kèm theo dạy đệ ấy một chút tri thức của tu tiên. Sư tỷ mau nói tình hình đi!”

Yến Phụng cười nói:“ Được rồi, ta ghẹo hai người một chút thôi, tình hình là mọi người đã phá được cấm chế thứ hai, chỉ còn một cấm chế cuối cùng, lần này ai cũng đánh giá cao Lệnh Hồ Xung, nhờ có đệ ấy mà cấm chế đã được phá giải nhanh hơn rất nhiều!”

Túy Tửu nhìn vào một góc mộ phủ thấy Lệnh Hồ Xung mồ hôi nhễ nhại, cậu ta đang chuyên tâm phá cấm chế, một góc khác thì có một nhóm đang nghị ngoi dường sức vì phá cấm chế khiến họ mệt mỏi. Một nơi khác mọi người đang hợp sức phá giải.

Bỗng nhiên một người phá giải cấm chế hô to giọng hưng phấn:“ Đã phá xong cấm chế rồi! Đã phá xong cấm chế rồi!”

Quả nhiên Một lúc sau nhiều con chấn động truyền đến hàng loạt cấm chế vỡ vụn. Nhiều tên quá hưng phấn sợ mình vào sau sẽ mất đồ tốt vào tay kẻ khác nên nhào nhào xông vào. Quả nhiên có kẻ đầu tiên dẫn đến hàng loạt mọi người xông vào.

Một góc khuất gần đó một cô gái tàng hình hiện ra, kể cô ta là một nữ tử rất đẹp. Cô kia khom người nói với nữ tử xinh đẹp:“ Sư tỷ bọn họ đã vào chúng ta có nên giết chúng rồi xông vào không?”

Cô sư tỷ khoát tay nói:“ không cần! chúng ta cứ đợi ngoài cửa, kẻ nào đi ra thì giết kẻ đó. Với cuốn sổ thần chết này và đôi mắt thần chết của ta muội nghĩ ai có thể thoát khỏi tay chúng ta. ngoài ra bên trong có nguy hiểm gì hay không còn khó nói, chúng ta cứ để bọn chúng tranh giành. chúng ta ngư ông đắc lợi là được!”

Cô sư muội cười cười gật đầu nói:“ Chỉ có sư tỷ Hường Hường là thông minh nhất!”

Nói đến Túy Tửu cậu cùng người yêu thú sơn cùng vào trong, không vội đi trước mà bám ở phía sau một nhóm người, từ từ mà tiến vào.

Nơi bên trong nàykhông ngờ có khá nhiều xương người, khiến nhóm mọi người cẩn thận hơn.

Sau nhiều năm như vậy trôi qua số lượng người tu tiên chết ở nơi này cũng có tới con số hàng vạn rồi.Túy Tửu cảm thán Bất kể là nguyên nhân gì nhưng đã vào đây tất cả đều giống nhau ở một điểm đó chính là dừng khí của người tu tiên. Vì vậy bọn họ đối với tu vi của mình rất là tự tin, so với tu sĩ cùng cấp thì mình mạnh hơn vài phần. Những người này hầu hết đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. trừ một số người luyện khí mà thôi.

Vài người cấp độ trúc cơ hậu kỳ trở lênthì lại không thèm để ý tới những kẻ cấp thấp này. Cho nên Đại Tridẫn theo đoàn người Túy Tửu khi vào khu vực này đều không cần phòng bị người xung quanh. Toàn bộ khu vực hoangđã này nhìn khắp nơi đều như nhau cả, không khác nhau mấy.

Đại Trí và Phan Vũđi trước dẫn đường, bọn người Lệnh Hồ Xung, Túy Tửu haingười thì đi đoạn hậu. Còn Linh Đanvà những người còn lại phân tán ra phi hành ở chính giữa.

Trên đường đi bọn họ cũng phát hiện vài tên tu sĩ cấp thấp, nhưng mấy người bọn họ cũng không để ý gì tới.

Phan Vũdẫn đường phía trước bỗng nhiên dừng lại.

“Phan đệ, xảy ra chuyện gì vậy!” Đại Trikhông khỏi lo lắng hỏi. Do hắn cùng với Phan Vũthay phiên nhau dò xét khắp bốn phía, cho nên mới có việc hỏi này.

“ Phía trước hình như có một con gió rất mạnh thổi tới, mà nó có chút gì đó không bình thường” Phan Vũhai mắt khép hờ, sắc mặt căng ra.

“ Gió lớn, là việc gì chứ? Nơi này là hang động lại có chút gió, xem ra không phải bình thường?” Đại Tricó chút kỳ quái nói, nói xong liền âm thầm phòng bị. Hắn cũng biết không phải tự nhiên mà Phan Vũlại nói như vậy.

Ở phía sau,Túy Tửu cùng Lệnh Hồ Xungvà những người khác cũng nghe rõ hai người Đại Trínói chuyện, liền nhìn nhau liếc mắt một cái, xem ra cần phải chuẩn bị hành động rồi.

Mặc dù bây giờ còn chưa chính thức tiến sâu vào Mộ Phủ, nhưng phải cẩn thận một chút cũng là chuyện tốt.

“Con gió này có chút không bình thường, khẳng định là có vấn đề. Tuyệt đối không thể tự nhiên mà có ra con gió lớn như vậy” Tiến Minh ở giữa nhóm người sắc mặt âm trầm nói.

Từ nhìn quanh nhóm đệ tử yêu thú sơn thì phát hiện số lượng bây giờ có 93 người xem ra những người còn lại không biết sống chết thế nào. Cậu âm thầm quan sát phát hiện một số người quen như Tiến Minh, Phan Vũ, Vô Tình, Tân Đạt, Họa Mi, Vong Ngử, Đinh La, Quỷ Dạ Hành, Cường Cường, Đỗ Bình. Sam Sam không được vào đội đi vào cấm địa nên không có ở đây, cậu không ngờ trong nhóm lại không gặp Hàn Lập, Tùng Sơn, Sơn Tùng không lẽ họ cũng gặp bất trắc như Diệp Vô Ưu hay sao, họ rất mạnh mà. Nghĩ đến đây cậu càng cẩn thận hơn.

Tuyết Từ cảm giác được hoàng phong thổi thiên cái địa bay đến, cuồng phong gào thét lao đến, những nơi nó đi qua cát bay đá chạy, bụi vàng cuộn cuộn như nghiệt long xuất thế, sát khí âm âm.

Hắn trong lòng cả kinh! Mấy người khác ở phía trước lúc trước tranh đi trước, tất cả đều có chút biến sắc. Tuy nhiên điều này cũng chứng tỏ ở đây có bảo vật, nơi càng nguy hiểm thì thu hoạch càng cao. Tất cả mọi người đều lấy bảo vật ra hộ thân, kẻ thì dùng bùa chú, người dùng pháp bảo, áo giáp,...

Con Gió mạnh quét qua, mọi người vận tiên lực tạo thành một vòng bảo hộ bao bọc mọi người xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tranh Đoạt vật phẩm

Con gió mạnh thổi qua, tuy nhiên những đệ tử đến được đây đều không phải là ăn chay. Họ đều có thủ đoạn riêng để giữ mình. Lúc này bỗng nhiên một làn sương từ sâu bên trong hang đột ngột ập đến.

Làn sương dày đặc khiến tầm nhìn mọi người bị hạn chế. Bỗng chột một tên tán tu râu ria rậm rạp, tuổi tầm 50 bỗng nhiên la hoảng, trong màn sương bỗng như có cái gì đó lòi gãi tán tu vào sâu bên trong. Tiếng la của gã la lên một chốc bỗng im bật. Tuy không biết thứ gì lòi gãi tán tu đó nhưng ai cũng hiểu vật đó không phải thứ tốt đẹp gì.

Một đệ tử mặt trang phục Hỏa Phong Cốc vận công, hắn hít một hơi thật mạnh vào bụng, sau khi hít không khí no nê hắn ta thổi ra một luồng kinh phong cực mạnh, một con gió mạnh xuất phát từ miệng hắn thổi bay hết làn sương đi.

Khi sương tan hết mọi người nhìn vào trong khu ổ chuột thì lúc này Tuyết Từ nhìn thấy một con giun khổng lồ. Không nó chỉ có dáng tựa loài giun thôi, nó có vảy sần sùi có một cái miệng to đang ăn ngấu nghiến gã tán tu.

Đại Trí thốt lên: “Cổ đại yêu thú Mê Vụ Giun Mãng!”

Linh Đan kể bên hỏi: “Sư huynh cổ đại yêu thú mê vụ sương mãng là gì?”

Thấy phần lớn ai cũng nhìn mình, Đại Trí ngưng trọng nói: “Đa số yêu thú hiện nay đều là con cháu của các loài cổ đại yêu thú tiến hóa mà thành, các loài cổ đại yêu thú này đa số đều đã diệt chủng, những loài này hung bạo, tàn nhẫn và mạnh mẽ hơn gấp năm lần yêu thú cùng cấp hiện nay, không ngờ ta chỉ tưởng nó có trong sách mà chính bây giờ ta đã tận mắt nhìn thấy, nghe nói Mê Vụ Giun Mãng này là yêu thú cấp ba.”

Nghe đến đây ai cũng sửng sốt, yêu thú cấp ba tương đương cấp bậc kết đan của nhân loại, đã thế nó còn là yêu thú cổ đại mạnh mẽ hơn nhiều yêu thú bình thường.

Lúc này Năm Nỗ lớn tiếng nói: “Mọi người tất cả chúng ta phải hợp sức giết con súc sinh này, nếu không ai cũng sẽ là thức ăn trong bụng nó!”

Nghe thế ai cũng tung ra những pháp bảo mạnh nhất của mình tùy thời chuẩn bị, ngay cả người yêu thú sơn cũng thả ra hết yêu thú của mình. Yêu thú cấp ba, không phải là bình thường, đứng trước ở đây đông đúc gần hai nghìn người nhưng nên nhớ, một người kết đan sơ kỳ tương đương bằng mười gã trúc cơ viên mãn, một kết đan viên mãn tương đương bằng một ngàn người trúc cơ viên mãn. Đây là nói về người bình thường, chưa nói đến đây là cổ đại yêu thú, nó rất mạnh mẽ. Ở đây phần lớn là trúc cơ sơ kỳ mà thôi, chỉ có một số tinh anh mới là trúc cơ viên mãn. Vì thế ai cũng căng thẳng, thắng thua khó nói trước.

Mọi người tuy hùng hổ nhưng đều không ai ra tay trước, họ đợi có kẻ nào xông lên trước làm pháo hôi rồi mới tiến lên nhằm bảo đảm an toàn. Thấy tình hình căng thẳng, với kinh nghiệm của mình Đại Trí nói với các sư đệ.

- Rút

Các đệ tử yêu thú sơn phân ra khắp nơi bỏ chạy, một ít chạy ra ngoài, nhưng phần lớn chạy sâu vào trong hơn, đến nước này không ai cam lòng bỏ đi mà không thu hoạch gì. Có người đi trước sẽ có người đi sau, hàng loạt mọi người thấy đám yêu thú sơn bỏ chạy thì cũng tán loạn chạy hết. Con giun thấy con mồi bỏ chạy thì giận dữ, hung hăng nuốt người qua lại, những ai bị nó nhắm đến coi như là xui xẻo, không thoát được.

Tuyết Từ lúc này chạy thật sâu vào bên trong, không biết qua bao lâu cuối cùng cậu bị ngưng lại đôi chút vì trước mặt có bảy chỗ rẽ khác nhau, Cậu nhắm một ngã rẽ bên phải rồi phóng vào.

Vừa vào trong cậu đã thấy có mấy chục người, phía bên trong có hai bên vách tường là rất nhiều cánh cửa, trong đó nhiều cánh đã mở toan, những cánh chưa mở thì nhiều người đang hi hục công phá. Tuy rằng nhìn cửa khá rắn chắc nhưng những kẻ phá cửa như phát điên mà điênguồng công kích. Đúng là sự hấp dẫn của tiền bạc sẽ làm con người ta mạnh mẽ hơn.

Tuyết Từ không đến đó mà vào một căn phòng đã mở, bên trong có vài xác người chết, trong phòng có nhiều giá, kệ nhưng đã bị tàn phá, cậu có thể

đoán những đồ vật bên trong có lẽ đã bị những tên phá cửa lấy hết rồi. Cậu kiểm tra cẩn thận nhưng đến một chút đồ cũng không còn nên đi ra. Vừa ra cậu thấy nhiều người cũng mới vào động này, họ nhìn cậu rồi nhìn những tên khác đang phá cửa thì bọn họ vội vàng chạy đến phụ một tay.

Cửa vừa phá xong thì tất cả như ong vỡ tổ ùn ùn tràn vào phòng tranh đoạt đồ vật. Họ sợ chậm tay sẽ bị kẻ khác lấy mất, những tên nào chậm tay thì không ngần ngại giết kẻ bên cạnh đoạt bảo. Những kẻ nào lấy được thì mau chóng tìm cách thoát ra. Có tên lấy được khá nhiều đồ vật bị mọi người nhìn chằm chằm thì hần nói:

- Các vị, còn rất nhiều cánh cửa, ai cũng có phần không nên tranh chấp làm tiện nghi cho kẻ khác.

Bọn chúng nghĩ có lý nên tất cả tán ra chạy đến phá cửa tiếp theo. Túy Tửu không vội tranh đoạt mà cậu lại có ý nghĩ khác. Từ lúc cậu vào đây, cậu có cảm giác nguy hiểm, đây là do kinh nghiệm chiến đấu mấy năm nay cậu tích lũy được. Chưa biết cái gì gây nguy hiểm nên cậu không dám mạnh động.

Chẳng mấy chốc mọi người đã phá nát những cánh cửa, rồi lao vào, có những kẻ luôn chực cơ hội giết người đoạt bảo. Túy Tửu thì lại đi tới những nơi mọi người đã cướp bóc xong mà lũng một lần. Quả nhiên có một vài món đồ trong góc khuất hoặc những nơi ít ai để ý còn sót lại. Vì mọi người vội vàng nên thiếu sót là đương nhiên nên thành tiện nghi cho cậu. Vừa không tốn sức vừa an toàn chính là quá tiện nghi. Cậu tự biết thực lực của mình, nếu ở vùng đất con người thì là người đứng trên đỉnh, nhưng ở vùng tu tiên thì cậu chỉ là tên nhóc con, yếu ớt. Những kẻ vào đây không ai không phải là bản lĩnh, từ thiên tài đến những lão quái giàu kinh nghiệm. Cậu chỉ là một tên luyện khí nên không có tư cách tranh đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Âm toán

Vùng đất tu tiên, bên ngoài Cẩm địa thần cốc

Phan Đông Sy nói với trưởng môn kiếm đạo ồ:

- Tà Mạc huynh, chỉ còn một tháng nữa là cẩm địa đóng lại, huynh nói xem lần này bọn tiểu bối có thu hoạch được gì không?

Tà Mạc cười cười nói:

- huynh nói xem có năm nào đám tiểu bối từ cẩm địa còn sống bước ra có kẻ nào không tiến bộ chứ! chắc bây giờ bên trong đang là lúc tàn khốc nhất. Nhớ năm nào đám chúng ta cạnh tranh thật khốc liệt.

Đông Sy cười nói:

- uhm! hi vọng đám tiểu bối năm nay không làm chúng ta thất vọng!

Cẩm địa thần cốc

Hoàng Thục nhớ rất rõ hình dáng con quái vật tương tự như con giun ấy mạnh khủng khiếp, một quất đuôi của nó là một người chết. Hần ta là một đệ tử của Mê Ga phái, một môn phái hạng trung. Hần ta có tính tình cẩn thận, khi nhìn thấy sự khủng bố của con quái vật thì hần biết bên trong chắc chắn sẽ còn nhiều con khác. Nên không do dự mà trốn ra bên ngoài, Tiền tài thì quý giá đó, nhưng có quý bằng cái mạng của mình không?. Hần ta vừa ra bên ngoài, nhìn bầu không khí ngoài cái cốc thật trong xanh làm sao, hần hít thở dễ chịu. Bỗng hần ta cảm thấy tim của mình bỗng đập nhanh dữ dội. Con đầu xé tận tâm can, hần hai tay nắm chặt ngực từ từ khụy xuống, một lát sau tim của hần ngừng đập. Đôi mắt hần tròn trắng, hần không thể ngờ mình lại chết một cái lẳng xẹt như vậy.

Từ trong bụi rậm gần đó, hai cô gái bước ra, một cô lôi xác hần đi, à lấy túi trữ vật tên đó rồi chạy vào bụi rậm đến bên cô gái còn lại. À vui vẻ nói:

- Sư tỷ thật lợi hại, tên thứ mười lăm rồi.

Hường Hường cười nói:

-đội tiếp, ta tin chắc nữa sẽ càng có nhiều tên ra ngoài này hơn nữa. Ha ha với đôi mắt từ thần và quyền sở thần chết của ta thì trong cái cẩm địa này ai còn là đối thủ của ta được nữa. Các người cứ thu hoạch đi rồi cuối cùng chúng đều lọt vào tay ta hết.

Cô sư muội rất kính nể vị đại tỷ của mình, rồi bỗng cô nói:

- Sư tỷ mình giết nhiều người quá liệu, mấy gã lão quái ngoài kia có trả thù cho đệ tử họ không?

Hường Hường biểu môi nói:

- Sợ quái gì bọn chúng, thiên hạ này có môn phái nào mạnh hơn Điều Nguyệt Tông chúng ta, hừ nội tình phái chúng ta còn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với bên ngoài, muội không nên lo lắng, quyền sở từ thần này chỉ là một đồ vật nhỏ nhỏ của tông phái phát minh ra thôi, còn nhiều thứ còn lợi hại hơn nhiều.

Cô sư muội gật đầu nói:- ừ ừ vậy thì chúng ta cứ giết cho đã tay! ý lại có mấy tên ra nữa kia.

Hường Hường nấp trong bóng tối đôi mắt bỗng đỏ lên, cô nhìn lần lượt hết những gã vừa ra liền lấy bút ghi hết họ tên những gã vừa đi ra vào cuốn sổ. Bốn mươi giây sau những tên nào bị ghi tên vào đều đau tim mà chết.

bên trong thần mộ

Túy Tửu thu nhặt, mót được khá khá đồ vật, lúc này cậu mót được một bình linh đan liền cất vào túi trữ vật. Bỗng cậu có cảm giác nguy hiểm liền né người qua một bên. Một cây kim to sượt qua cổ cậu đâm thẳng vào vách tường thủng một lỗ to. Tửu quay người lại thì phát hiện kẻ đánh lên mình là một tên đệ tử của Thiên Thần bảo.

Tên kia thấy Túy Tửu né được chiêu đánh lên của mình thì cũng khá kinh ngạc, hẳn ta đã để ý Túy Tửu mót đồ đã lâu, hẳn thấy cậu cũng có khá nhiều đồ vật nên chẳng ngần ngại giết người cướp của. Nhưng không nghĩ đến một tên luyện khí lại né được, tuy nhiên gã dù sao cũng là trúc cơ sơ kỳ nên chẳng có gì phải sợ cậu cả. Hắn lạnh lùng nói:

- giao túi trữ vật của ngươi cho ta, ta sẽ tha ngươi một mạng!

Túy Tửu giận run người, cậu tự nhủ mình không thích đi trêu chọc người khác nhưng kẻ trêu chọc mình thì cậu không thể tha. Người ta đã muốn giết cậu thì cậu cũng đã nổi sát tâm nên lập tức bấm nút áo bên hông. Hai sợi dây thép bay ra cực nhanh lao đến tên Thiên thần bảo kia.

Tuy có hơi bất ngờ trước đòn tấn công của Túy Tửu nhưng gã vẫn dễ dàng tránh được hai sợi dây thép, hắn xoay người né tránh rồi vùng kiếm chém đứt hai sợi dây. Hắn ta là một người hệ kim và hệ thủy nên hẳn dễ dàng chém đứt dây thép.

Hắn lập tức phóng hàng loạt kim châm bay đến Túy Tửu, Tửu né tránh cực nhanh nhưng cánh tay vẫn bị trúng một châm, không ngờ cây kim châm lại đâm xuyên qua áo giáp, cũng may chưa vào sâu, bên trong mà bị áo giáp chặn lại bên ngoài.

Tên kia quyền pháp biến đổi, lập tức xung quanh Túy Tửu hơi nước tập trung quanh cậu thành một làng sương mờ ảo. Bỗng các loại kim bay đến, do bị sương che tầm nhìn nên cậu né khá chặc vật. Quả nhiên, tùy tiện một tên thôi đã làm cậu khá vất vả. Túy Tửu nhanh chóng tránh né vận trợ bay chạy thật nhanh sau đó vận công hút tên kia lại gần mình.

Gã kia bất ngờ bị hút lại, Gã thấy Tửu vùng một kiếm đến thì nhanh chóng biến đổi thủ pháp. Kiếm Tửu chém lên thân thể gã nhưng không phải chém gã ra hai khúc như mong đợi mà nó va chạm thân thể gã kia thì tia lửa lóe lên. Đẩy tên kia ra xa, không ngờ thân thể gã đó cứng như sắt thép. Tửu suy nghĩ cẩn thận thì hiểu ra tên đó hệ kim, chỉ có hệ kim mới có thể biến thân thể cứng như sắt thép.

Cậu đứng đối diện gã rồi nói:

- Ta nghĩ hai chúng ta không thù không oán, ta cũng không phải là quả hồng mềm nên mong ngươi nghĩ cho kỹ. ta nghĩ chuyện nên chấm dứt ở đây.

Gã kia cười cười, tuy kinh ngạc thấy nhất kiếm cậu chém khá mạnh, nhưng gã tự tin thân thể mình, cộng với gã là một trúc cơ, nên tự tin đáp:

- Ta nghĩ nếu ngươi không giao đồ ra thì xác ngươi nằm ở đây thôi!

Túy Tửu vận công lên đỉnh điểm, rồi nói:- Vậy chiến thôi!

Gã kia lập tức biến đôi tay mình thành hai con dao sắc bén lập tức phóng đến, Túy Tửu, hai tay nắm chặt kiếm cũng lao đến vận toàn bộ cửu kiếm chân kinh tung ra hàng loạt chiêm kiếm kinh khủng. Gã kia không yếu thế chút nào dùng hai tay như hai con dao bén nhọn chống trả khốc liệt.

Cheng.....

Một Kiếm của Tửu đâm trúng bụng gã nhưng nó không đi sâu vào chút nào mà như chạm vào một khối thép đẩy lùi gã ra sau.

Gã Thiên Thần bảo trụ vững, lập tức vận khí, xung quanh gã có mười con rồng nước bay lượn, cả thân thể gã hoàn toàn biến thành thép, những ngón tay sắt bén như dao. Tửu thì vận cấp tốc toàn lực lên thân kiếm phóng cực nhanh đến

Nhất Kiếm Tất Sát

Cheng.....

một kiếm cực mạnh của cậu chém ngay bụng gã khiến gã bay lên không trung, cậu từ trên lao xuống chém thêm một kiếm khiến gã đâm mạnh xuống đất, mười con rồng nước bị hỗn loạn tan biến, bụi bốc lên mù mịt. Tửu nhẹ nhàng đáp xuống đất, thở hổn hển. chiêu vừa rồi làm cậu tổn khá nhiều sức.

Khi bụi tan dần, gã kia từ khối bụi bước ra, hắn chỉ rách một chút quần áo, da thịt không hư tổn gì. khiến cho Túy Tửu chấn động mạnh, cậu đã vận

công mạnh thế rồi mà không ngờ hấn ta không bị thương chút nào.

Tên đó bước ra lắc lắc người nói:

- Lâu lắm rồi mới có người gài ngựa cho ta. đến đây, có chiêu gì cứ tung hết ra!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chết

Hấn ta tuy miệng nói thế nhưng đã phóng nhanh đến Tuyền tung ra một sét cực nhanh. Tuyền né tránh ngay, cậu nhìn thấy rõ ràng cú sét đầy sức bén của cái chân gài. Tuy sét hụt nhưng gài xoay người lại cực nhanh tung tiếp một sét. Tuyền vùng kiếm đỡ lấy cú sét, hay tay cậu run run vì cú sét quá mạnh. Gài cười cười dùng chân còn lại tung ngang, Tuyền hụp người, phóng lui về sau.

Gài kia không buông tha dùng hai tay chém đến, khiến tuyền dùng kiếm đỡ lấy hay cánh tay sắt bén của đối phương.

Uyng...

Sau lưng Tuyền, vách tường nứt ra hai đường như dao cắt. Tuyền chặt vật chống đỡ hai cánh tay, nhưng gài đó tăng tiền khí lên mạnh đẩy Tuyền bắn ngược về sau đập mạnh vào tường. Áo giáp của tuyền nứt như mạng nhện, miệng cậu chảy ra một ít máu.

Quá Mạnh

Đó là những gì cậu nghĩ đến gài này, Cậu phóng to đến người gài thì gài đứng im, to vừa chạy người thì bị đứt ra dễ dàng. Tuyền tung hàng loạt cú sét lên các viên đá gần đó phóng đến gài. Tuy nhiên gài vùng tay lên là những viên đá nát ra như cám. Nhân cơ hội chút thời gian Tuyền phóng đến dùng tất cả chiêu thức kỹ năng chém gài này mấy trăm chiêu nhanh như gió.

Gài thiên thần bảo này vừa chống đỡ vừa lui về sau, tuy ngạc nhiên trước khả năng chiến đấu của cậu nhưng gài tự tin người chiến thắng sẽ là gài.

Xoẹt....

Một kiếm của Tuyền chém ngang cổ gài, khiến gài bị đẩy lui về sau, kiếm Tuyền vắt ngang cổ gài chân khí truyền vào kiếm, mũi kiếm có thể thấy màu xanh nhạt.

Trảm

Kiếm xẹt ngang cổ lần nữa. Lần này gài bay ngược về sau, hai tay dang ra, gài nằm ngửa bất động. Tuyền thở hổn hển, vai cậu chảy máu cậu đã liều dùng hết chân khí tung ra chiêu này rồi, hi vọng thành công. Lúc này Tuyền ngửa mặt lên thì thấy gài ngồi dậy một tay chống đất, gân xanh nổi lên. Gài đã thực sự tức giận, không ngờ gài bị một tên luyện khí đánh toi bởi như vậy mặt dù không bị thương chút nào.

Gài vận khí, xung quanh gài từ dưới đất mọc lên một cây kiếm to. Gài cầm lên chém mạnh một phát, Tuyền vùng kiếm ngang chống đỡ nhưng nhất kiếm kia chém đứt kiếm cậu làm đôi. chém ban luôn cả cái áo giáp của cậu. Bụng Tuyền có một đường kiếm rõ ràng, máu phun xối xả.

Tuyền cố gắng ngước mặt lên thì tên đó phóng cực nhanh đến cho một đấm đầy sức bén vào bụng cậu.

Bụng Tuyền thịt, máu bắn tung tóe. Cậu bay ra sau bất động không rõ sống chết. gài kia không vội đánh nữa mà từ từ bước đến, Tuyền tử không chết mà cậu dùng tay lết lết đến vách tường dựa lưng thở hổn hển. Gài kia từ từ bước đến nói:

- Đã bảo đưa đồ cho ta lúc đầu thì mạng ngươi đâu có mất.

Nói xong hai tay hấn chéo ngang hình chữ X

Xoẹt....

hấn vùng tay hai đường ngang ngực Tuyền, Bức tường sau lưng cậu lõm hai vết X lún sâu vào trong. Máu Tuyền lóe lên, lúc này tên kia cúi xuống nhặt túi trữ vật.

Tay hấn vừa chạm vào túi thì một bóng đen lóe lên cắn vào cổ gài khiến gài lui về sau, Bóng đen nhanh như gió phóng đến hình zicz zác cắn gài nhiều phát, tuy bắt ngờ bị trúng chiêu nhưng gài vẫn không bị thương mà tập trung tung ra một đá vào bóng đen.

Bốp...

bóng đen bị sút văng vào vách, Gã lúc này nhìn kỹ thì ra bóng đen là một con chuột tinh, bây giờ thân nó bê bết máu.

Túy Tửu giương gao mở mắt ra, hẳn thấy Hắc chuột tinh thân đầy máu nằm một góc vách tường gã bỗng nhớ đến.

“nhóc con quê mùa hết sức, ta đã nghe đừng gọi nữa phiền chết đi được”

Túy Tửu kinh ngạc thấy con chuột khoanh tay dứng đứng rất chánh, thiệt là giống người quá đi. con chuột đứng bằng hai chân một chân chống nạnh, một chân dựa vào tường, mắt nó nhìn Túy Tửu truyền âm nói

“bình thường có việc hãy nhờ ta, còn không việc thì để ta ngủ, cảm quấy rầy”.

Nói xong nó chuôi vào một cái túi có hai quai (giống như ba lô). Tinh lâm cười nói:

“cái con chuột này nó hay vậy đó, người đeo cái nhà của nó trên lưng coi như rèn luyện vậy, bây giờ ta đi đây. hẹn gặp nhau ở linh thú sơn”.

Cậu nhớ đến một hình ảnh khác trong đầu

“cái gì thế, mỹ nữ gì mà xấu thế này, trời cô này chắc nặng cả trăm ký, trời cô này mặt mụn đầy mặt, ây da sao cô này đen thế, ôi ôi vậy là sao? mỹ nữ cái quái gì thế này?”

Túy Tửu cười khỏ truyền âm nói: “mỹ nữ thì bị vua và các quan lớn hưởng hết rồi, họ cho ta hàng dóm mà thôi. giờ người đã hiểu tại sao ta vẫn xử nam chứ?”

”ây, ta nói người biết nữ tu tiên xinh đẹp cực kỳ, bọn mỹ nữ người phạm cũng chỉ là ngọn nến so với mặt trời mà thôi, thôi ta ngủ đây trông thấy họ ta không chịu nổi”

Từ đầu hai tên gia đình lòi cậu ra ngoài, cậu ám ức chưa hiểu mô tê gì thì bị trấn lột hết tiền bạc. cậu đang bức tức thì lão chuột cười khúc khích khoái trá. Nó nói:

”không ngờ người tiền vào kỹ viện cũng hông đủ, ta chưa thấy người tu tiên nào ngốc như người đem tiền cho bọn thuộc hạ hết, à cảm giác lúc nãy thế nào thoải mái không, tuy bà ta hơi đứng tuổi nhưng vòng một đúng là cực phẩm” mặt túy Tửu đỏ lên nói:

“đừng nhắc đến đây nữa, bây giờ làm sao kiếm chỗ qua đêm đây, hết tiền rồi”

”đúng là ngu lâu dốt bền, không có tiền thì ngủ ké, thế cũng không biết!”

”ngủ ké?”

Túy Tửu há mồm, không biết con chuột đề tiện này lại nghĩ ra trò gì mới đây.

”tất nhiên rồi, ta biết có một ngôi nhà còn bỏ trống một phòng trong kinh thành, chủ nhân của nó thường xuyên đi vắng có khi cả tháng mới về một lần.”

Nghe đến đây Túy Tửu cũng động tâm, nhưng lo lắng cái con chuột này giờ trò nên dặn kỹ:

”nếu người lừa ta, thì ta thà ngủ bờ, ngủ bụi ta sẽ tự đi đến yêu thú sơn. hừ”

”ka ka yên tâm, yên tâm”

”Sao người nói với ta phòng đó không người ở, mà sao lại thế kia?”

Thấy túy Tửu đã giận thiệt nên lão chuột cũng nói áy náy

”ta nói là nơi đó gia chủ ít ở, ai mà ngờ lúc người ngủ lại trùng hợp người ta về, mà ta thấy người ôm người ta khoái lắm mà. thiệt ta không biết người là xui xẻo hay là may mắn đây. ha ha lúc nãy mặt người đỏ ra nhìn tếu vãi ra, ta cam đoan với người nữ giới tu tiên đẹp hơn vậy rất nhiều, tuy cô gái kia cũng đẹp nhưng khuôn mặt không tự nhiên, hài hoà nên người đừng tiếc rẻ”

”ta không nói chuyện với người nữa từ giờ trở đi, người muốn ở lại hay đi tùy người”

Lão chuột biết Túy Tửu thật sự giận rồi nên nói:

”được rồi, được rồi người cầm lấy đi, coi như bồi thường vậy”

Túy Tửu nhìn thấy lão chuột giơ ra một quyển sách, trên sách ghi năm chữ “kinh công pháp trợ bầy”. lần này thì cậu kinh ngạc hỏi:

”sao người có được bí kíp này?” lão chuột đất ý nói:

” cuốn này của Tịnh Lâm lão xem rồi vứt đi, ta thấy tiếc nên giữ lại, cất trong nhà chuột của ta”

Từng hình ảnh chuột tinh trong đầu hiện ra, bắt giác cậu cảm thấy đau đớn, Trong đầu cũng hiện lên một tràng cảnh chính mình cùng với Hắc chuột tinh bên nhau, từ cái tính tham lam háo sắc của nó, từng cú gãi cắn chết Hấp yêu lão ma, Giờ đây nó vì cậu mà chết, Đau đớn, đau đớn thật cùng khi mất đi người bạn đồng hành thân thiết. Túy Tửu gào to

AAAAAAAAAAAA

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Từ lúc còn ở nhân giới cho đến bây giờ...

thân thiết nhất của hãnhính là Hắc chuột tinh. Mặc dù có chút cứng đầu, đôi lúc thực lẻo mép, nhưng mà nói cho cùng trong lòng mình đã chiếm một vị trí rất quan trọng.

“A!” Túy Tửu phát ra một tiếng gào giận dữ, ánh mắt bị che kín bởi các đường tơ máu. tốc độ vận chuyển chân khí của Túy Tửu bỗng đạt tới tốc độ trước giờ chưa từng có.

“Chết đi! Chết đi! Mì chết chung với ta đi!”

Trong đầu không ngừng hiện ra các tràng cảnh cùng với Hắc chuột tinh bên nhau, nước mắt Túy Tửu không nhịn được trào ra, đồng thời hãnh bỗng nhiên như quên cả đau đớn nhặt một cây kiếm của một tên xấu số nào đó dưới đất, phóng nhanh đến. chân khí trào dâng bất tri bất giác cậu đột phá lên truyền thuyết trung kỳ lúc nào không hay.

Túy Tửu vận công toàn lực lên thân kiếm, bóng đen của gã cũng bám chặt bao vây quanh kiếm, vận khí cực nhanh phóng đến, trong đầu Túy Tửu bây giờ chỉ là báo thù mà thôi.

Gã kia cũng quá bất ngờ, hãnh không ngờ Túy Tửu còn sống, không những thế lại còn phản công. hãnh chỉ thấy một bóng người phóng vút đến bên gã thì mất gã tối sầm. Ngực gã bị một kiếm chém ngang, máu phun xối xả.

Xoẹt....

Nhất Hắc Cửu Sát

Túy Tửu nhắm mắt, sau khi vung một kiếm. Không ngờ cậu bất tri bất giác kết hợp cửu kiếm chân kinh, nhất kích tất sát cùng hệ hắc ám lại với nhau tạo thành một chiêu hoàn toàn mới Nhất Hắc Cửu Sát. Uy lực của nó mạnh hơn Nhất kích đến chín lần mà chân khí lại ít tiêu hao hơn. Cậu vút kiếm chạy ngay đến xem tình hình của chuột tinh. Khi đến vách tường cậu thấy lưng chuột tinh bị một vết thương sâu, nhưng nó vẫn còn thở. Cậu cảm thấy quá may mắn, may nó chưa chết. cậu lập tức lấy tất cả thảo dược chữa thương thu hoạch trước giờ ra nhai, rồi đút vào miệng nó.

Những thảo dược quả nhiên thần kỳ, chúng đã cầm máu và đang dần tạo lại sinh cơ cho chuột tinh. Túy Tửu cất chuột tinh vào túi thú vật để nó dưỡng thương, cậu cũng ăn những thảo dược còn lại. Khi nuốt thảo dược xuống bụng cậu cảm thấy một dòng khí mát lạnh từ bụng truyền ra, máu huyết bắt đầu sinh sôi, da dẻ không chảy máu nữa, chúng bắt đầu đông vảy khô.

- Quả nhiên thảo dược quý hiếm có khác!

Bỗng đâu hai tên trang phục của một gia tộc nào đó, cấp độ của chúng không ngờ chỉ mới là luyện khí. chúng thấy Túy Tửu thân bê vết máu thì đôi mắt cả hai lóe lên, chúng nhìn nhau như hiểu ý đồng bạn. Hai tên lập tức lao đến muốn giết chết Túy Tửu. Theo như chúng thấy cậu đã lưỡng bại câu thương với tên đã chết kia, bây giờ cậu đang trong thời kỳ suy yếu nhất, không giết Túy Tửu bây giờ để đoạt bảo thì còn đợi đến bao giờ.

Túy Tửu khinh thường nhìn nhìn chúng, đột phá lên truyền thuyết trung cấp làm cậu cảm thấy mình mạnh hơn rất nhiều. Hai tên vừa lao đến thì chỉ nghe hai tiếng vang

xoẹt....xoẹt...

Đầu cả hai lia khỏi cổ, Chúng đến chết cũng không biết vì sao mình chết. Riêng Túy Tửu thì biết vì cậu là người giết chúng. Khi chúng lao đến cậu đã dùng hai tay vung một chiêu Nhất Hắc Cửu Sát khiến cả hai chết tại đương trường. Túy Tửu lấy trang phục hai tên mà thay đổi trang phục của mình, đơn giản vị quần áo cậu bê vết máu, nếu ra ngoài để người khác nhìn thấy sẽ biết cậu bị thương. Thế chẳng phải là cái con mồi cho người khác hay sao. Nhanh chóng thu nhặt hết ba túi trữ vật Túy Tửu phóng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Vòng 1

Từ trên không trung bên trong hang động bỗng lóe lên một ánh sáng vàng nhạt. Những yêu thú bên ngoài dường như chúng rất sợ ánh sáng này nên ngày càng lui về sau. Một số người thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, những yêu thú này có mấy chục con là yêu thú cấp ba, còn lại mấy trăm con là cấp hai, không những thế chúng đều là những quái vật thượng cổ nên không ai dám lấy cứng chọi cứng với chúng cả.

Ánh sáng vàng ngày càng sáng hơn dần dần nó sáng đến cả mắt thường không dám nhìn trực diện vào. Bầu không khí căng thẳng dâng lên, ai cũng không biết cái ánh sáng quái quỷ đó là gì. Thứ mà người ta không biết thì chính là người ta càng bất an.

-Ka Ka Ka ta đã ngủ không biết bao lâu rồi, cảm ơn bọn các ngươi đã phá giấc ngủ của ta!

Ánh sáng tan đi, một ông lão râu tóc trắng xóa, dài lợm thuộm, cao tầm một mét bảy, ông mặc một bộ đồ kỳ cục quái dị. Một tên tán tu bước ra nói:

-Ông già kia ngươi là ai, giả thần giả quỷ!

Ông lão liếc nhìn tên tán tu, Túy Tửu cảm thấy một luồng sát khí vô hình từ đôi mắt của lão. Lão già hô lên:

- Muốn chết!

Lão giơ tay ra nắm chặt bàn tay lại thì gã tán tu bỗng cả cơ thể nổ banh xác. Toàn trường chấn động, lúc này ai cũng đã khẳng định lão già này tuyệt đối là chủ nhân của cái mộ phủ, vậy chẳng phải lão là nhân vật cấp bậc thần thoại hay sao? nghĩ đến đây ai cũng lạnh sống lưng, không ai dám bắt kính nữa.

Lão già cười nói:

- Nề tình tâm tình ta tốt, mới ngủ dậy sau rất nhiều năm. Lần này ta sẽ chọn một trong số các ngươi làm đệ tử của ta, những người không phải đệ tử của ta có thể rời đi.

Nghe được làm đệ tử của một người rất có khả năng là cấp bậc thần thoại thì ai nấy đều phấn khích lên, được làm đệ tử của cấp độ tiên thiên thôi họ đã ước còn không được hưởng chỉ đây là thần thoại. Tuy thế một tên trưởng lão môn phái Thủ Lũ (môn phái hạng trung) đứng ra nói:

- tiền bối thu đệ tử khiến văn bối rất vui mừng, nhưng thiết nghĩ văn bối tuổi tác đã cao, dù có làm đệ tử tiền bối cũng không tiến bộ được nhiều, kính mong tiền bối có thể cho văn bối rời khỏi đây!

Lão già kia cười cười nói:

- Tất nhiên, ai muốn rời khỏi đây ta đều không ngăn cản.

Lão phát tay, gã trưởng lão kia bị thổi bay ra bên ngoài quảng trường. Thấy có người rời khỏi quảng trường các yêu thú lập tức nhào đến cắn xé xác gã đó khiến ai thấy đều dựng tóc gáy.

Lão già nói tiếp:

- còn ai muốn rời khỏi đây không?

Không một âm thanh trả lời, đùa sao muốn rời khỏi xem như làm mồi cho yêu thú. khác nào muốn chết.

thấy không ai muốn rời khỏi lão già nói:

-Tốt lắm ở đây có 1435 người ai có thể vượt qua được tám vòng thi thử thách của ta thì sẽ được làm đệ tử kỷ danh của ta, yên tâm ta không cho các thử thách vượt quá cấp độ trúc cơ đâu.

Biết rằng thử thách sẽ không dễ dàng nhưng không quá cấp độ trúc cơ thì mọi người cũng yên tâm hơn, thậm chí những kẻ có thực lực còn mong đợi thử thách mau đến.

Lão già nói:- Vòng một chính thức bắt đầu!

Túy Tửu cảm thấy đầu óc mình hoa lên, khi tỉnh táo lại thì phát hiện ra mình đứng ở một khu rừng hoang sơ rậm rạp, kế bên là Lệnh Hồ Xung, ngoài ra không còn thấy bất cứ ai nữa.

Một giọng nói oan oan trong não cậu vang lên

- vòng một lượt chơi cực kỳ đơn giản, giết một người được 1 điểm, bắt sống không chế được một người được hai điểm. Ai đủ 20 điểm hoặc là chỉ cần còn sống thì vượt qua vòng 1. thời gian là mười ngày.

Nghe đến đây Từ đã hiểu ý nghĩa, lão già đó muốn những người ở đây tự tàn sát lẫn nhau. Cậu chỉ là luyện khí thì sẽ là con mồi những tên trúc cơ muốn nhất. May mắn ở đây có Lệnh Hồ Xung ít ra cậu ta con ngay cơ hơn cậu, nếu hai người hợp tác thì cơ hội sống sót sẽ cao hơn.

- Huynh cũng đã nghe luật chơi, chúng ta sẽ hợp tác lần nữa chứ?- Từ hỏi

Lệnh Hồ Xung cười nói- Ta còn mong gì hơn thế! trước tiên ta sẽ lập trận pháp sau đó cậu làm mồi dụ chúng vào bẫy thì chúng ta dễ dàng hơn đấy, hoặc không tên nào bén mảng tới đây thì cũng không sao chúng ta chỉ cần sống sót.

1 ngày sau ở một nơi khác tại doanh trại gia tộc Liễu Gia

- chỉ cần 20 điểm thôi à?- Một gã béo ú đang ăn cặm cuội một đùi gà và hỏi

Một người tóc ngắn cao tầm mét bảy, trang phục gọn gàng bên hông đeo kiếm cung kính nói:

- Dạ phải! Một người đủ hai mươi điểm là qua, hoặc chúng ta chỉ cần sống sót!

Vị đang ăn gà chính là người được gia tộc Liễu gia khá kỳ vọng là đệ tử Điều Nguyệt Tông, hẳn có vị trí khá cao trong gia tộc dù còn khá trẻ. Hắn cảm ily rượu nhâm nhi nói:

- Tốt thôi, vậy chỉ cần đợi ở đây đến hết kỳ hạn thôi!

Người vệ sỹ hỏi lại:

- Ngài chỉ cần ngồi đây thôi sao?

Gã béo ú vừa ăn vừa nói:

- chứ còn gì nữa, người nghĩ các tộc người kia sẽ tấn công chúng ta sao, không hiểu sao cả tộc ta lại dịch chuyển chung một chỗ, chúng ta có đến hơn ba mươi người, kẻ nào muốn tấn công chúng ta chính là muốn chết.

Gã vệ sỹ nhíu mày trả lời:

- Có lý, nhưng...

Gã béo cắt ngang- Cứ bảo đám đệ tử gia tộc nghỉ ngơi đi!

Vừa nói Xong một tiếng quát to từ bên ngoài vọng vào

-KẼ ĐỊCH

Gã mập quay ra ngoài nói:- Ý chúng đánh thật!

- Cháu sẽ đi xem xét!- gã vệ sỹ nói

-không cần chính ta sẽ đi- gã mập đáp

HAY hax, cheng cheng

tiếng chém giết bên ngoài đang diễn ra nhưng gã mập vẫn bình tĩnh để cho hai gã văn bối cùng tộc mặt áo khoát giúp gã.

Bên ngoài một đám gia tộc Thiết Gia đang tấn công cùng đám người Liễu gia. Gã mập địa vị khá cao trong Liễu gia thì ngồi ghé từ trên cao nhìn xuống mọi người đánh nhau rồi nói:

- Hồn loạn thật đấy! Chúng là Thiết gia phải không?

Gã vệ sỹ chấp hai tay ra sau lưng đứng ung dung nói:

- Đó là cờ của Thiết gia, chúng đang nhắm vào ngài! nhưng sẽ chẳng nhắm nhò gì nếu chúng đánh từ bên ngoài vào.

Gã mập cười nói: - Chẳng phải chúng ta đang thua sao? Để người tộc ta thực tập thêm một chút rồi người xuống giúp họ.

- Vâng- gã vệ sỹ cung kính trả lời

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chiến đấu

Bên dưới một người tóc trắng, râu đen và dài mặt đồng phục Thiết gia đang ung dung dùng kiếm lấy một địch ba khiến cho gã mập chú ý nên hỏi:

- gã kia là ai thế?

Gã vệ sĩ nói:- Hắn là Râu Đen trưởng lão thứ 12 của Thiết gia! trong gia tộc hắn cũng nắm quyền lớn.

Gã mập nói:- Thú vị đấy, này hắn đang tiến về đây à?

Quả nhiên gã Râu Đen trong thấy tên mập thì dậm chân phóng đến sát khí đằng đằng muốn tiêu diệt cậu ấm Liễu gia này.

- Cháu sẽ lo liệu! -gã vệ sĩ nói

- uhm đi đi!- gã mập chóng cầm trả lời.

Gã vệ sĩ tốc độ cực nhanh phóng xuống dùng kiếm giao tranh với Râu Đen kịch liệt.

Chúu chúu

Hai ám khí từ đâu bay thẳng đến gã mập, khiến hắn lách người né sau đó hướng về sau lưng của mình rồi tự nói:

- Muốn đánh lên à?

Từ dưới đất phía sau lưng gã mập, hai bóng đen từ dưới đất trời lên, thân mặt bộ đồ đen sì, bịt mặt đen giấu kín khuôn mặt, chúng dùng kiếm cực tốc lao đến hết:

- Đi chết đi!

Gã mập cười ngã người về sau tránh hai chém của hai tên áo đen, sau đó hai tay cầm hai lưỡi kiếm đối phương, hai chân giơ cao nhảy lên đập vào mặt hai gã áo đen. Hai tên áo đen bị hai đập khuôn mặt hơi trầy trụa một chút và bị dư chấn đẩy họ lui về sau.

Gã mập đứng ung dung nói:

- Các người ngạc nhiên lắm phải không? không phải ai mập cũng chậm chạp đâu! để ta dùng hành động chứng minh luôn đây.

Một nơi khác

Tùy Tử tung một đám vào mặt một tên trúc cơ khiến gã ta bay mất ba cái răng. Một kẻ địch khác dùng rùi lao đến chém nhưng Tử né dễ dàng và đẩy hắn bật ngã về sau, sau đó tung một chưởng vào gáy tên thứ ba. Gã bị gậy rươi lao đến chém thì Tử lui về sau một bước né dễ dàng sau đó dùng toái thần chưởng, chưởng vào cằm gã khiến gã phun máu nằm bất tỉnh.

Tử vui vẻ nói: - ba mạng liền, hai hôm nay chúng ta tổng cộng có mười tám điểm rồi!

Lệnh Hồ Xung dùng búa đập nát sọ một tên rồi nói:- thêm một tên nữa!

Tử hưng phấn nói: - Trận pháp của Lệnh Hồ sư huynh thật thần kỳ, có thể khiến kẻ địch bị giảm sức mạnh một bậc và tăng sức mạnh chúng ta lên một bậc.

Hồ Xung cười ngao nghể đáp:- ta dùng đến ba trận pháp chồng chéo lên nhau, dù cho Đại Trí đến đây cũng không phải muốn thắng chúng ta là dễ đâu. Bọn chúng thấy chúng ta là luyện khí cử nghĩ bọn ta là quả hồng mềm sao, hừ.

Đang vui vẻ bỗng nhiên Tử cảm giác nguy hiểm lập tức nhảy lên xoay người né tránh ba mũi tên. Ba mũi tên có uy lực cực mạnh chúng đâm xuyên cả cây đại thụ.

- Bọn Đánh lên!- Tử giật dử thốt lên

vừa thốt lên thì một mũi tên đã phóng gần đến trán cậu, Tử bắt ngờ nên lách đầu qua né kịp cái mũi tên trong tích tắc. Chưa kịp thở thì một mũi tên bắn

tiếp vào bụng Túu. Túy Túu vất vả lắm mới kịp dùng hai tay chặn lại mũi tên. Cậu hét lên:

- Tên khốn nào đánh lên, lộ mặt ra đây.

Túu ngược mặt lên cây thì cậu há hốc mồm. Một cô gái cực kỳ xinh đẹp, cô ta cao tầm một mét bảy hai, cơ thể thon thả cân đối, khuôn mặt như tiên thiên, bộ ngực to cực khủng, mông cũng không kém gì. Túy Túu đã gặp qua nhiều người con gái nhưng Linh Đan, Yến Phụng, Yến Tử không thể nào đẹp bằng cô gái này. Túu ngo ngác tự hỏi:

-” hán không phải con trai sao? cô ấy đẹp quá!”

Bỗng Túu hô lên nhất nhô cô gái: - CẦN THẬN

Một cây búa lao đến phía sau cô, nhờ Túu nhắc cô gái lập tức phát hiện ra và dùng cây cung hất cây búa văng ra chỗ khác. Cô nhìn xuống thì thấy người đánh lên cô chính là Lệnh Hồ Xung. Cô gái tức giận vuren cung bắn Hồ Xung, mũi tên đang lap xuống thì bị một cây rui của Túu ném va chạm khiến nó bị gãy làm đôi.

Túy Túu vỗ tay nói:- Không tệ, cô bắn cung rất giỏi

Thấy cô gái nhìn mình thì Túu cười thân thiện với cô. Cô gái trừng mắt rồi xoay người phóng vút đi mất. Túu hô với theo:

- Hẹn gặp lại!

Lệnh Hồ Xung quát lên:- cậu làm cái quái gì thế?

Túy Túu cười nói:- Tôi chỉ báo về cô ấy thôi mà!

Hồ Xung tức giận nói:- Cái gì? bảo vệ? Cô ấy là tộc Tây Lương đó biết chưa?

Túu ngẩn ra nói:- Tộc Tây Lương có phải gia tộc toàn là nữ đó hả?

Hồ Xung rằng dạy: - chúng ta sẽ có thêm một điểm nữa nếu cậu không ngăn đường tôi! Cậu nghĩ cái gì trong đầu vậy hả?

Túu đáp:- Tôi thấy cô ấy xinh, thế thôi!

Hồ Xung lắc đầu nói:- Đại gái là cái tội đấy, chúng ta ở đây không phải chơi, nếu cô ta mời thêm người đến đây nữa thì chúng ta sẽ nguy to.

Túy Túu đáp: - Tôi nghĩ con trai và người tu tiên chúng ta nên giúp đỡ phụ nữ và trẻ nhỏ cùng những người yếu đuối! nếu chúng ta cứ vô tình vô nghĩa thì tu tiên còn ý nghĩa gì nữa. Chẳng khác nào trở thành một tên vô tình vô nghĩa.

Hồ Xung lắc đầu nói:- Vớ vẩn thật, khi nào cậu làm chỉ huy rồi nói, bây giờ chúng ta phải chiến đấu.

Túu gật đầu nói: - Cậu nói phải, tôi hiểu rồi!

Một nơi khác

Một người tu tiên còn khá trẻ, trông như một đứa trẻ tám tuổi, nó đang mặt đồng phục của ám tông. Gã đang ngồi dựa vào gốc cây. Lúc này hai tên đệ tử của kiếm đạo ỏ trông thấy liền lập tức đi đến

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Người rừng

Hai gã Kiếm đạo ỏ nói chuyện với nhau:

- Sao nó lại ở đây nhỉ? một đứa trẻ!

Gã kia lắc đầu đáp:- Không biết!

Gã đệ tử bề ngoài trông như 8 tuổi này lạnh lùng nói:

- Mau đi đi, tâm trạng của ta đang tốt nên các ngươi có thể sống.

Tên kiếm đao ồ cười khinh bỉ nói:

- Mày nói cái khi gì vậy?

Gã ám tông vẫn lạnh lùng nói:

- Các ngươi là người của kiếm đao ồ đi! nếu hiểu luật thì mau đi núp cái xó nào đó để vượt qua vòng, nếu không chết rồi lại đổ thừa do số xui.

Tên vừa khinh bỉ cười nói:

- Mày là người của ám tông?

Cậu nhóc nhú mày nói:- hiểu được thì phăng!

Gã khinh bỉ tức giận nói:- thằng nhóc xác láo, mày....

SHOOP

Gã kể bên hỏi:- Sao thế mày?

Bỗng chốc gã mặt mũi biến sắc, cái đầu của người cùng môn phái bỗng rớt xuống đất, khiến gã giận dữ gầm lên:

- Thằng khốn!

Tên nhóc liếm máu nơi con dao nói:

- Ta đã cảnh báo rồi! ta rất ghét ai gọi ta là thằng nhóc, nên phải lấy mạng hai ngươi vậy!

Tên Kiếm đao ồ tức giận, mặt mũi đỏ hoe cầm kiếm lao đến

_CHẾT ĐI

gã con nít lấy con dao gạt nhẹ dễ dàng làm cây kiếm gã kia trật hướng, sau đó hấn lấy dao chém ngang mặt tên kiếm đao ồ khiến mặt của hắn đứt làm đôi, rơi xuống đất.

Bỗng từ đâu một gã kiếm đao ồ đi ra khi nhìn thấy cảnh tượng hắn quát lên:

- Cái gì thế này? là mày làm sao?

Tên nhóc liếm môi nói: - Bất măng sao? quần nhau vài hiệp nào!

mười ngày nhanh chóng trôi qua, Từ cùng Lệnh Hồ Xung đang ở trong một hang động sâu. Cả hai đang ngồi ăn thì bỗng chốc cả hai biến đến một kết giới khá to. Bên trong kết giới là một khu rừng lớn, nhưng ngoài kết giới lại là có muôn vàng yêu thú từ cấp một đến cấp ba, thậm chí lâu lâu xuất hiện cả yêu thú cấp bốn.

ngay khi nhận ra khá nhiều người đang ở đây thì tiếng nói ở đâu vang vọng vào tai mọi người.

“chúc mừng 415 người may mắn vượt qua vòng một, vòng hai sẽ chính thức bắt đầu, luật lệ rất đơn giản 1) không giết người. 2) lỡ tay giết ai thì phải giết thêm hai người nữa. 3) thời hạn 7 ngày bắt đầu”

Hồ Xung cười nói:- Cái luật gì dễ như thế! ngồi tu luyện 7 ngày là xong hay sao?

Tùy Từ trầm ngâm nói:- ở trong kết giới này ta cảm thấy tiên lực hao tổn cực nhanh, cậu nhìn xem hình như yêu thú không vào được kết giới này nhưng chúng ta lại có thể dễ dàng xuyên ra ngoài kết giới!

mọi người ở đây nhìn nhau và họ luôn có tâm lý đề phòng lẫn nhau. Yến Phụng cùng yến Từ, Liễu Hà, Tiến Minh, Quang Dư và Vô Tình phóng về phía bọn Từ. Thật ra họ đến vì Lệnh Hồ Xung thôi. Quang Dư cười nói:

- Cái tên Hồ Xung ngươi ta cứ lo lắng cho ngươi, không nghĩ đến ngươi vẫn còn sống sót!

Hồ Xung đám một đám vào vai Quang Dư nói:-Ngươi nghĩ rằng thiên tài trận pháp như ta dễ chết như vậy ư?

Cả nhóm tám người cười nói vui vẻ thì một gã Thiên Thần Bảo thốt lên:

- Mọi người mau nhìn, bên ngoài kết giới kia!

Mọi người nhìn ra thì thấy một binh đoàn người thú, hình dáng của chúng tựa như con người nhưng cơ thể ốm hơn, tay dài, chân dài eo hóp, ngực nở nang, chúng đầu tròn mắt to, da thì vàng vàng, có nhiều nơi xanh xao, miệng to có hai răng nanh như răng của rắn, phía dưới có một răng nanh nữa.

Mặt đất chấn động ầm ầm, cây cối biến mất, thay vào đó những gò đất cao nhô lên bên trong kết giới. Thật bất ngờ bọn binh người thú không bị kết giới ngăn cản mà dễ dàng vào thẳng bên trong.

Con giun to từ lúc mọi người gặp lần đầu, nó cũng vào kết giới được tuy nhiên lần này nó dài và to hơn trước nhiều. Nó mạnh mẽ xông vào những ai cản đường nó đều bị hấp văng ra xa dù là người thử thách hay là bọn binh đoàn người thú cũng như thế. Con Giun Mãn xuyên qua cả gò đá.

Lúc này gã mập mập đứng trên gò đất cao của Liễu tộc lập tức cơ thể ốm lại. Cả cơ thể hắn đây leo quần quanh khắp cơ thể, nhìn xa hay gần đều thấy hắn như một người cây, lá, thân hoa quả đều có đủ.

Gã Liễu tộc này từ trên gò đất cao nhảy xuống binh đoàn người thú, đang bay xuống hắn thả ra hơn hai mươi trái cây tựa như quả đào xuống. Khi quả vừa chạm đất lập tức chúng biến thành các dây leo khổng lồ mùa mây trời chặc con mẫn giun lại. Tuy thế con mẫn giun xoay người dễ dàng thoát khỏi đám dây leo khổng lồ. Nó đuổi bắt để ăn gã Liễu tộc này, nhưng gã người cây (gã mập mập lúc trước) dùng bùa chú pháp bảo phóng bay đi né tránh khỏi cái miệng đầy gai nhọn của con giun.

Quang Dur biến thành phụng hoàng lửa, tiến mình biến thành tia chớp vàng tiêu diệt đám người rừng. Xa xa gã tán tu nằm trong tổ chức Ma Sát biến thành người ngựa vằn. Cả cơ thể hắn biến thành ngựa vằn nhưng chân tay linh hoạt đứng bằng hai chân ngực to. Phía khác Vô Tình cả cơ thể biến thành đỏ như máu.

Bỗng từ đâu phóng xuống tên nhóc con như tám tuổi của ám tông hắn cười lên

- he he thú vị rồi đây! hãy xem ta đây lũ yếu ớt kia!

Năm Nổ là người cùng tông phái với tên nhóc hồ lớn:

- Cần thận đó Vô Lực!

Lúc này con giun đã nhìn thấy sự nguy hiểm từ đám người Quang Dur nên phóng đến, gã tám tuổi tên Vô Lực niệm chú thì rất nhiều mảnh đá cực kỳ to bay lên trời, chúng hợp lại thành một người đá cực to. Vô Lực tung một đám thì người đá cử động y chang cũng đám theo, người đá khổng lồ đám một phát cực mạnh ngay mặt con mẫn giun. Con mẫn giun choáng váng gục xuống. Năm Nổ hô lớn:

- Vô Lực hay lắm hãy thể hiện cho đám tông phái khác loát mắt ra xem phái ám tông chúng ta mạnh thế nào.

Vô Lực lớn tiếng nói:- Hãy để con thú thượng cổ đó cho ta!

Lúc này hơn ba ngàn người rừng kỳ quái xông đến bọn người tham gia, nhóm tham gia lúc này ai nấy đều tung toàn lực mình ra, yêu thú sơn thì tung yêu thú, đám khác thì có như người máu (vô tình), người ngựa (gã thuộc tổ chức Ma Sát), người cây (Gã Liễu tộc),....

Không ngờ đám người rừng có hai con người rừng chỉ huy, chúng to tương đương người đá, màu da xanh xao, mặt như mặt cóc. chúng dẫn đám lính xông tới, Túy Tửu cầm một thanh kiếm to bự chẳng nhụt từ đâu đó, cùng Tiến Minh có cả siêu kiếm Phan Vũ nữa cùng những người tinh anh xông lên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Khổ chiến, Lệnh Hồ Xung phát huy sở trường

Từ trên cao Gã nhị đệ từ Hòa phong cốc phóng xuống gã đôi mắt trắng bệt khi nhìn tên người rừng nào là gã đó mất hết năng lực chiến đấu (tên này có đôi mắt xóa bỏ năng lực), hắn bay xuống chém giết khá nhiều. tên người ngựa thì tung rất nhiều củi đá cực mạnh và linh hoạt vào bọn người rừng khiến chúng văng tứ tung. Một tên người rừng cảm thương đám hắn thì hắn dùng tay bẻ gãy cây thương tung một đám xuyên bụng người rừng. Gã người ngựa vằn này đi tới đâu mấy tên người rừng văng tung tóe đến đó.

Phía trên Yên Phụng tung hoành loạt cú đá làm cho đám người rừng hóa đá rồi tung tiếp khiến chúng vỡ tan, Vô Tình thì khiến nhiều tên máu me thoát ly khỏi cơ thể chúng mà chết. Người cây thì lưng đeo một dây trái cây (như là đeo đạn súng b51 vậy đó). Hắn bứt dây trái cây khiến trái cây bắn tung tóe, kỳ lạ các trái cây bay lên cao chúng một biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn thành tám ra đến cả ngàn trái cây khác nhau như mít, bưởi, cà chua, dưa hấu, chuối, táo,....

Người cây kết án cả ngàn trái cây bay thẳng vào binh đoàn người rừng, bọn người rừng thấy trái cây thì chúng chém, cào cào, xé trái cây tan nát ra từng mảnh. Bỗng bọn chúng nhìn kỹ lại thì phát hiện ra trái cây đều có nhiều cái miệng, chúng bám vào người cắn xé đám người rừng. Chuối bỗng tự lột vỏ biến thành rắn thân chuối. Con rắn chuối bỗng dài ra quấn chặt tên người rừng sau đó cắn nát đầu chúng.

Không ngờ từ trên trời một đám người rừng nữa nhưng hình dạng lại khác đám trước, chúng có hai cánh sau lưng, cơ thể thì một màu nâu đất, chúng có những kỹ năng đặc biệt.

Vô Tình đang khống chế hàng chục tên người rừng máu huyết vắng khỏi hốc mắt, miệng, lỗ chân lông ra ngoài cơ thể. Bên ngoài thân thể Vô Tình máu lo lừng, lúc này đoàn người rừng trên trời phóng xuống, bốn con phun ra nước cực mạnh xịt vào người Vô Tình khiến cậu bị mất khả năng khống chế máu, con thứ năm phóng ra hai sợi dây thép rắn chắc trói chặt Vô Tình.

Đám người rừng mới hơn ba mươi tên cùng phóng ra hàng chục khung sắt nhốt khá nhiều đám người tham gia. Hai con tướng người rừng giống tựa như ết đánh tan người đá của Vô Lực, Vô Lực bị phản phệ học máu miệng, nhân cơ hội này nhiều tên người rừng bao vây mập mạp lại.

Người cây đang giao chiến khốc liệt với một tên người thép rừng, thấy người cây không ổn gã người ngựa vằn tung cú sút cực mạnh lên lưng người thép. Cú sút mạnh đến nỗi gã người thép tan nát thành nhiều mảnh. Từ trên không trung ba vòng tròn to đen rơi xuống khóa chặt người ngựa lại. Người cây bị hai sợi dây leo của một tên người rừng mới trói chặt lại.

Tình hình ngày càng nhiều người nguy cấp, đến cả những tinh anh nhóm tham gia cũng bị chế trụ. Lúc này quan sát đã lâu Liễu Hà thả ra hai linh thú tựa như đuôi uoi to tướng bảo vệ mình. Cậu kết án khiến cơ thể to ra, một con quỷ ảo ảnh không lồ sau lưng cậu xuất hiện, Liễu Hà hét lớn:

- Phật Ma Hống

Ảo ảnh sau lưng Liễu Hà khua ra một luồng kinh phong cực mạnh thổi bay tất cả người rừng, kể cả người tham gia. Kinh phong thổi tung và xoáy mạnh, đất đá người bị cuốn vào nó bị xoáy quanh, không cần phân biệt địch ta. Nhờ con kinh phong một số người bị đám người rừng chế trụ thoát được, và giảm được đợt tấn công của chúng.

Túy Tửu hét lớn:

- Mọi người tập hợp vào kết giới chỗ của ta!

Mọi người thấy Túy Tửu đang đứng trong một trận pháp mờ ảo do Lệnh Hồ Xung thi triển, không chần chờ những ai còn khả năng lập tức phóng vào cầu sống sót.

Lệnh Hồ Xung đang ở trên không trung nơi phía dưới là đại trận do mình thiết lập, phân thần cảm ứng rất rõ ràng việc yêu thú của mình bị giết nên có đôi chút tiếc hận nhưng không dám chần chừ mà vẫy tay kêu gọi những người khác trực tiếp hạ xuống đi vào trận pháp phía dưới. Khi vào trận pháp Lệnh Hồ Xung khởi động khiến cho nhiều cây trúc mọc lên xung quanh thành một rừng trúc không lồ bao bọc trận pháp cả trong lẫn ngoài.

Sau khi đám người Lệnh Hồ Xung vừa phóng xuống dưới thì tên người ết ở phía sau phóng vọt tới, hần nhìn thấy rõ ràng tình hình, trong lòng cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi nhưng cũng có chút khó hiểu ngoài ý muốn.

Tới trước mặt rừng trúc, thấy mấy người kia không có ý tứ đi ra, hần cười lạnh một tiếng sau đó lập tức song thủ vung lên, một khối huyết quang nhỏ tách ra.

“Xùy” một tiếng, khối huyết quang kia chợt lóe hướng phía rừng trúc bắn đi, nửa đường đón gió dài lên, trong nháy mắt bành trướng to lớn vô cùng, đem toàn bộ rừng trúc bao phủ bên trong, khiến cho phía dưới đồ rực một mảng, quỷ dị vô cùng.

Mất thấy huyết quang vô thanh vô tức xâm nhập đến trên rừng trúc, con tướng người rừng lộ ra một tia đắc ý, hộ thể ma quang của hần chỉ cần đem mạng rừng trúc này vây khốn chặt chẽ thì hần có thể thúc giục một loại bí pháp, đem hết thảy bên trong tiêu diệt không còn một mống, đối phương đã tự tiến vào tử địa, như vậy cũng không nên trách hần lòng dạ độc ác.

Hai tay hần hoa lên một trận, tự kết thủ ấn, muốn thúc giục bí pháp thì đột nhiên từ trong rừng toát ra một tầng quang mang hai màu trắng xanh, đem cự đại huyết quang đang từ từ hạ xuống nâng lên một cách dễ dàng, làm cho Hai con người ết không lúng túng, sắc mặt lạnh lẽo.

Một lúc sau con giun khổng lồ xông vào cây nát rừng trúc nhưng bọn chúng không thấy người đâu, mà trúc gãy rồi lại mọc lên cực nhanh. Những người rừng lính lách còn lại đều xông vào phá loạn.

Lệnh Hồ Xung cảm cực nhưng tiên khí tiêu hao cực nhanh, Lệnh Hồ Xung hô lên:

- Mau giúp ta một tay!

Mọi người mới được thờ đóc một chút lúc này mọi người chia ra truyền tiên lực vào cho Hồ Xung, một nửa thì nghỉ ngơi đợi khôi phục tiên lực.

Bên ngoài đám thú rừng công phá mạnh mẽ nhưng nhờ có mọi người thay phiên nhau truyền tiên lực cho Hồ Xung nên cũng tạm cầm cự được trận pháp. Duy người mệt mỏi nhất lúc này là Lệnh Hồ Xung, cậu bị nhiều tiên lực khác nhau truyền vào cơ thể, rồi liên tục nhiều ngày không ngủ nghỉ mà cầm cự trận pháp nên khiến hần mệt mỏi rất nhiều.

Thời gian qua đi cuối cùng cũng trôi qua bảy ngày khiến ai nấy đều nhẹ nhõm. Giọng nói từ lão già truyền vào tai mọi người:

-” Rất tốt 102 người sống sót vượt qua vòng hai, vòng ba bắt đầu. Luật lệ rất đơn giản, một giết chết Mê Vụ Giun Mãng cùng hai Người Cốc Tinh. hai là sống sót đến khi trăng lên“.

Chương 82: Năm gã huyết thị và đám hắc y nhân

“ha ha Ta cho các ngươi năm ngày nghỉ ngơi, năm ngày sau các ngươi sẽ được quyết chiến, người sống sót sau khi ba con thú ta chỉ định chết thì sẽ lọt vòng bốn”

Câu nói lão già chấm dứt thì các yêu thú, người rừng đều biến mất không thấy tăm hơi.

Được cơ hội thờ dốc ai nấy đều tập trung đề trạng thái tu luyện, họ muốn cơ thể trong trạng thái đỉnh phong nhất. Rất nhiều người do áp lực chiến đấu nên đã có nhiều người đột phá. Lệnh Hồ Xung tiên khí chấp chôn cậu đang có dấu hiệu đột phá lên luyện khí cấp bảy. Tủy Tửu thì đã cùng cố được truyền thuyết trung kỳ, cậu nhìn qua gã mới biến thành ngựa vằn, hẳn ta không ngờ học được “biến hóa chi thuật” thành ngựa vằn. Không nghĩ đến khi biến thành người thú thì sức mạnh lại tăng kinh khủng như thế. Ngoài ra Chuột Tinh bị thương cũng truyền âm cho cậu rằng trên người gã ta có mùi vị của tổ chức Ma Sát nên Tửu luôn chú ý gã. Gã có thể là manh mối để cậu tìm ra tung tích của chị em Ngọc Trâm.

Năm ngày cuối cùng cũng qua, mọi người biến vào một khu vực hoang vắng sa mạc. Lúc này mọi người thấy năm người đối diện cạnh họ là một đám hắc y nhân, họ mắt liếc mây ngái, trang phục như của người trung quốc xưa. Trong đó gã chính giữa năm người là mặt áo màu đỏ, cảm giác hắc toa ra một áp bức khó hiểu.

Gã đó đến một góc nằm xuống ngủ, để mặt bốn tên cùng đám hắc y nhân (tám chín chục tên) còn lại đối phó hơn trăm người tinh anh tham gia.

Về trấn tĩnh của nhóm Liễu Hắc cũng ảnh hưởng tới mấy người còn lại. Trong lòng bọn họ thoáng yên ổn lại một chút, liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng bay về phía sau Liễu Hà, tạo thành thế giằng co với đám người bí ẩn này.

“Không ngờ trong những người sống sót ở đây lại có hai tên luyện khí chưa đạt Trúc Cơ kỳ, thú vị”

Gã nguy hiểm áo đỏ vừa nhìn rõ mặt Tủy Tửu và Hồ Xung, trong mắt tràn ngập thần sắc kinh ngạc. Mà người gầy gò đứng bên cạnh hẳn tuy không nói gì, nhưng đồng dạng cũng lộ ra ánh mắt cũng ngạc nhiên.

Chỉ có Gã đầu trọc kia trừng mắt, nhìn chăm chăm vào người kẻ bên, mặt lộ vẻ trịnh trọng, đột nhiên mở miệng nói:

“Cẩn thận một chút, đám người này toàn là tu sĩ Trúc Cơ, cảnh giới cao lại đông như thế, có lẽ chúng ta sẽ dùng chiêu biến hình sớm.”

Nghe đầu trọc nói vậy, ba tên còn lại không hề lộ vẻ lo lắng mà ngược lại còn có chút kinh hi, hỏi:

“Huyết Thị đại nhân! Theo lời ngài nói thì hiền kẻ này cho Giáo chủ huyết tế luyện công hẳn sẽ có hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Đại hán nghe thấy vậy, cười hắc hắc đáp:

“Đó là đương nhiên. Trước kia bắt được mấy tên tu sĩ đều chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi. Tinh huyết của kẻ này khẳng định là tốt hơn hẳn so với mấy kẻ trước.”

Được đại hán đầu bóng lưng xác nhận, gã thiếu niên gầy gò quay đầu lại nhìn đám Liễu Hà với vẻ tham lam, đột nhiên cười ha ha.

“Tốt, tốt lắm! Mặc kệ các ngươi ngao ngắc chọc giận cái lão yêu quái kia thế nào nhưng hôm nay đừng hòng ai mong sống sót rồi đi.”

“Bà Hắc Phong trận, động thủ!”

Gã thiếu niên gầy gò vừa cười xong, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, lớn tiếng quát.

Lập tức, những Hắc y nhân này đều rút trên người ra một cây cờ lớn màu đen như mực, bay nhanh tới vây quanh nhóm người Liễu Hà, hơn nữa còn bắt đầu huy động lá cờ trong tay.

“Các ngươi chỉ cần lập vòng phòng hộ là được, việc khác để ta xử lý hết.” Liễu Hà sau khi thân nhiên nói với đám tử hữu một câu, thân ảnh đã trở nên mờ ảo, biến mất trong khoảnh khắc.

“Các ngươi cẩn thận!”

Đại hán đầu bóng lưng thấy Liễu Hà biến mất, đột nhiên biến sắc quát lớn, nhưng đã chậm một chút.

Thân hình Liễu Hà đã lóe lên sau lưng một gã Hắc y nhân, tên đang huy động lá cờ này lập tức dừng ngay động tác, ngơ ngác đứng tại chỗ. Sau đó, cái

đầu chột rơi xuống không một dấu hiệu, thân thể không đầu phun ra máu tươi cao vài thước, rơi ngay xuống đất.

Mà lúc này, đại hán đầu bóng lưng vừa mới nói xong chữ cuối cùng.

Việc vừa diễn ra khiến các tu sĩ múa cờ rung mình, không biết nên làm sao cho ổn. Thân hình Liễu Hà lại lần nữa chột xuất hiện phía sau một tên, lại một cái đầu lâu nữa rơi xuống.

Thấy vậy, những hắc y tu sĩ khác không dám chần chừ, dừng huy động cờ trong tay, vội vàng xuất ra những vòng bảo hộ và các loại hộ thân pháp khí đủ mọi màu sắc.

Trong lúc đó, có hai gã Hắc y nhân chưa kịp mở pháp bảo khí phòng hộ ra lập tức bị Liễu Hà hạ thủ, rơi xuống chết tại chỗ.

“Tiểu tử muốn chết!”

Đại hán đầu bóng lưng thấy vậy, hai mắt và toàn thân bắn ra hào quang màu đỏ quái dị, vọt thẳng tới phía Liễu Hà với tốc độ cực nhanh.

Liễu Hà vẫn lạnh lẽo bình thản, toàn thân bị hào quang màu máu của đại hán bao vây, mắt liếc thấy những Hắc y nhân đều đã xuất ra màn hào quang phòng hộ, đang kinh hãi chăm chú nhìn mình, lúc này liền quyết đoán chớp lóe thân hình đã thấy xuất hiện gần Mông Sơn tứ hữu cách đó vài chục trượng.

Đại hán vội huy, phát ra tiếng rống giận như dã thú, lập tức chuyển hướng không hề do dự, tiếp tục đuổi đánh tới phía Liễu Hà, nhưng vẫn chưa hề xuất ra pháp khí.

Đám Yến Phụng trong lòng vừa động, thấy có chút ưu thế lập tức khoát tay, một cái Tam Lăng thứ (vật nhọn hình tam giác) màu xanh biếc vô thanh vô tức bắn thẳng về phía mặt đại hán.

Đại hán đầu bóng lưng thấy pháp khí bay tới, chỉ nhẹ răng ra cười, chẳng những không hề dừng lại mà còn lao thẳng tới nghênh đỡ.

Lão Nhị cao gầy thấy vậy mừng rỡ, hưng phấn nói:

“Gã này bất hạnh rồi. Pháp khí của ta chính là cực phẩm trong thượng giai pháp khí, khẳng định là hấn sẽ... a, sao có thể như vậy được? Lục mang thú của ta!

Hắn đang nói thì đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ ngây người, thất thanh kêu lên.

Hóa ra pháp khí Tam Lăng thứ này sau khi tiếp xúc với huyết quang trên người đại hán đầu bóng lưng, huyết sắc hào quang như sống động, đột nhiên cường hành cuốn lấy pháp khí vào trong, mặc cho nó gãy giữa toán loạn nhưng đều không thể thoát ra khỏi nửa bước.

“Ha ha, bé như hạt gạo mà cũng mang ra khoe.” Đại hán cười cuồng ngạo một tiếng, xuất ra một bàn tay lớn màu đỏ máu, mạnh mẽ tóm lấy Tam Lăng thứ, sau đó hai tay đập lại, lục quang bắn ra khắp nơi, linh khí trên pháp khí hoàn toàn biến mất, dường như đã triệt để biến thành phế liệu.

Thấy vậy, không riêng gì đám Yến Phụng mặt mày biến sắc mà bản thân Liễu Hà cũng giật mình đánh thụp một cái. Đại hán đầu bóng lưng này khẳng định tu luyện không phải là công pháp bình thường, tám chín phần là đỉnh cấp ma công thất truyền đã lâu.

Đại hán đầu bóng lưng không để cho mấy người Liễu Hà có thời gian suy nghĩ, đảo mắt đã thấy xuất hiện trước mặt mọi người, giơ đại quyền đỏ máu lên, hung hăng tấn công vào màn hào quang mà đám Yến Phụng, Vô Lục xuất ra.

“Oanh!” một tiếng nổ lớn, màn hào quang do bốn mươi tu sĩ trực cồng kềnh liên hợp xuất ra không ngờ chỉ một quyền này đã lõm vào rất sâu, lập tức ảm đạm đi rất nhiều.

đám tinh anh sắc mặt bỗng nhiên đại biến, nếu là phòng ngự pháp khí bình thường, đón đỡ một quyền lợi hại như vậy thì có lẽ sẽ lập tức biến thành phế liệu.

“Tiền bối, người xem...”

Một gã mặt đen cuống quýt quay đầu, muốn xem Liễu Hà có phương pháp gì để ngăn cản đối phương.

Nếu căn cứ theo công kích của đối phương như vậy, vòng bảo hộ của bọn họ không thể chịu nổi vài nhát.

Liễu Hà không nói gì chỉ khoát tay, tiểu thuẫn (chiếc khiên nhỏ) rời khỏi tay, tỏa ra bạch quang chói mắt. Chỉ trong nháy mắt, nó đã phóng to gấp mấy lần, vững vàng che chắn trước vòng bảo hộ, vừa lúc đón được một quyền đỏ máu của đại hán đầu bóng lưng.

“Ầm” một tiếng cực kỳ chói tai vang vọng đất trời, các tu sĩ gần đó không hề phòng liên lảo đảo thân hình, thiếu chút nữa là rơi xuống đất.

đám tinh anh cũng choáng đầu hoa mắt hồi lâu. Giữa trường đấu không thay đổi thân sắc chỉ có Liễu Hà và đại hán đầu bóng lưng mà thôi.

Liễu Hà không lộ vẻ gì, chỉ giương mắt nhìn Bạch Lân thuẫn, chỉ thấy thuẫn này mặc dù tiếp được một quyền của đối phương nhưng bề mặt vốn trơn nhẵn của nó đã thoáng hiện một vết lõm nhỏ, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Bạch Lân thuần rắn chắc thế nào, Liễu Hà là người biết rõ nhất, vì vậy sự kiêng kỵ đối với đại hán không khỏi tăng thêm vài phần.

Nghĩ vậy, Liễu Hà không hề do dự vỗ vào túi trữ vật.

Nhất thời, hai đạo ô quang và sáu đạo kim quang đồng thời bắn ra, không khách khí phóng nhanh về phía đại hán. Các đỉnh cấp pháp khí này tương hổ lẫn nhau, tạo nên khí thế long trời lở đất làm cho đại hán đầu bóng lưng không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Hán diện cuồng hét lớn một tiếng, hào quang huyết sắc trên người đột nhiên bùng lên, bao phủ toàn thân vào trong, biến thành một khối hào quang huyết sắc cao lớn tới hai, ba trượng, lơ lửng giữa không trung không hề nhúc nhích.

Kim nhận của Liễu Hà bay đến, kết quả làm cho hán cảm thấy sự tình quý dị xuất hiện.

Mặc cho pháp khí của hán đâm chém thế nào, bên trong khối hào quang vẫn không hề có động tĩnh. Hơn nữa, một khi pháp khí tiến vào sâu thêm nửa thước liền không thể nào tiến thêm nữa, có thứ giống như vòng phòng hộ đã mạnh mẽ đỡ lấy tất cả công kích.

Liễu Hà cảm thấy sốt ruột, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, vội vàng nhìn xung quanh. Kết quả là khi nhìn thấy hết mọi việc, sát khí của Liễu Hà lập tức bốc lên.

Đám Hắc y nhân được ba gã huyết sát chỉ huy, không ngờ đã tổ chức lại, tiếp tục bao vây lấy bọn họ, thậm chí còn liều mạng múa may những lá cờ đen trong tay, vang lên những tiếng “Ồ ô” như quỷ khóc. Mây mù đen cuộn cuộn tuôn ra, không ngừng chuyển động bao quanh những lá cờ màu đen.

Thấy cảnh đó, Liễu Hà liền nhớ lại một điển tịch cổ, thấy giống với nghi thức triệu hoán “thanh dương ma hỏa” là thứ có thể hủy diệt được tất cả mọi vật. Liễu Hà sao có thể để chúng hoàn thành được.

Nghĩ tới đó, Liễu Hà lập tức phát tay thu Bạch Lân thuần trở về, đặt vào tay Vô Lực, vội vàng nói:

“Tạm cho các ngươi mượn một lúc. Trước hết để ta đi giải quyết những kẻ khác đã.”

Tiếp theo thân hình Liễu Hà nhoáng lên, đã thấy xuất hiện ở ngoài vòng bảo hộ. Đám pháp khí đang vây quanh màn hào quang huyết sắc kia gào thét một tiếng, tự động phi về bên thân Liễu Hà, vừa xoay động không ngừng, vừa rung lên âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Tuý Tửu cùng nhóm Đại Trí thảo luận:

“vòng này thì cần hợp tác nhóm là ổn hơn cả, người đi trước rất có lợi là được đồng đội bảo vệ phía sau, vì thế người đi sau phải là kẻ mạnh. Nếu không, phía sau bị người giết thì người đi trước sẽ gặp nguy hiểm vì không biết rằng sau lưng là kẻ địch. Ta đề nghị, Tuý Tửu cùng Hồ Xung mang Linh Đan đi trước, hai người phải bảo vệ cho tốt mọi người. Kế đến là Quang Dư, Tiến Minh, Vô Tình, Phan Vũ,.... cuối cùng là ta.”

Mọi người gật gù nghe Đại Trí sư huynh an bài rất thoả đáng không một sơ hở. Không được mở miệng nói chuyện, không được quay đầu lại phía sau. Mà chỉ trong tích tắc vị Đại Sư huynh này đã ra được chiến thuật vô cùng hợp lý. Bên xa xa nhiều nhóm cũng đang họp với nhau. Liễu công tử nói chuyện với thuộc hạ mình:

“hừ tộc ta đến vòng này chỉ còn bốn người, ta sẽ đi trước nhất hai người phía sau bảo vệ ta còn hãy đi cuối cùng giết hết những kẻ lợi hại ngại đường”

chàng trai trẻ tuổi ngang vị Liễu công tử nhưng lại xưng là cháu cuối đầu thấp nói:“ Vâng cậu, kẻ nguy hiểm nhất con thấy là tên nhóc tám tuổi bên ám tông. Con sẽ giết hán và đuổi theo sau”

Kết Giới bỗng mở ra, Khu rừng chết chóc trắng đen xuất hiện phía trước.

“Thử thách thứ tu bắt đầu bây giờ, Nó sẽ bắt đầu khi mọi người bước khỏi đây, luật là không được quay đầu lại cho đến khi hết đường, và không được mở miệng phát ra âm thanh nào. chúc mọi người may mắn”

Lệnh Hồ Xung nói: - “sẽ có lợi hơn nhiều nếu đi trước”!

cậu công Linh Đan chạy xuyên kết giới xâm nhập khu rừng đen trắng. Những môn phái trung bình nhìn Hồ Xung đi nhưng không dám vọng động mà đang chờ xem tình hình cụ thể mà tùy cơ ứng biến. Đại Trí vác cây đao dài trên vai nói bọn Quang Dư, tuý Tửu:

“Đi trước đi, tôi sẽ bảo vệ phía sau cho mọi người”

Tuý Tửu không do dự phóng vào trong vì cậu biết mình khả năng không phải đối thủ những tinh anh ở đây.Đám gia tộc cũng nhao nhao nói:

“Đi thôi trước khi bị bỏ lại đằng sau”

Đại Trí cầm mạnh cây trường đao xuống đất, cây đao lún sâu đến ba tấc, bụi bốc mù mịt, đôi mắt Đại Trí đỏ ngầu, khuôn mặt nhẵn lên đầy sát khí:

“Đưa nào ở đây muốn đi trước ta không?”

Đám tán tu, gia tộc lẫn các môn phái vừa nhỏ không dám vọng động. Tuy nhiên một cô gái lại bước lên, cô ta là người bắn lên cung ám sát Tuý Tửu lúc trước. Cô bước vào kết giới và phóng đi, Đại Trí không ngăn trở cô ta vì xưa nay cậu không đánh con gái. (một gã đại gái đây)

Duy những người trong sáu bang phái mạnh không xem lời uy hiếp Đại Trí ra gì, hai đệ tử Hoà Phong Cốc nói chuyện với nhau:

“Rất lợi thế nếu chúng ta đi trước, đi cùng nhé nhị sư đệ”

Gã có đôi mắt trắng bệt nói:“Đi cùng với sư huynh thì đệ còn ngại thằng nào nữa”

Lập tức hai đại đệ tử hoà phong cốc lao vào nhưng Đại Trí không ngăn trở.sau đó đến Năm Nở của ám tông, Kiếm Dao ỏ, bát quái môn, thiên thần bảo. Người của điều nguyệt tông bây giờ chỉ còn bốn người, hai cô nương liếc xéo Đại Trí nói:

“Dù ngươi có mạnh tới đâu, ngươi nghĩ có thể xử hết bọn ta à?”

Đại Trí phóng ra một con trâu to cực khủng và một con hổ trắng to tương đương sau đó nói:“Muốn Thử thì cứ xông lên”

Liễu công tử của Liễu tộc nói:“Cậu là người mạnh nhất đám đệ tử yêu thú sơn, cách của cậu có vẻ khá đấy nhưng nếu cậu thất bại thì an toàn những người kia sẽ không còn đảm bảo nữa, vậy tại sao chúng ta không định chiến lúc này nhỉ.”

Đại Trí đứng im nói:“bằng cách nào?”

Liễu công tử (cũng là đệ tử điều nguyệt tông) nói: “Dù cố gắng tới đâu họ cũng không thể giữ chúng đằng sau cậu mãi, vậy thì sao ta không chia cánh để ra canh? vấn đề chính là bốn đồng môn của ta, họ bốn như một cách đi đứng, ăn uống, nói chuyện và chiến đấu. Ta tuy là người điều nguyệt tông nhưng ta xem trọng gia tộc ta hơn không muốn gây sự bọn sư đệ ngươi, vậy sao ngươi không nhường ta đi trước nhỉ?”

Đại Trí biết không thể chống lại tất cả người ở đây nên nói:“ngươi đi đi chỉ một mình ngươi”

Liễu công tử lại cháu mình nói:“Ta đợi ngươi ở bên kia kết giới”

Gã cháu cuối đầu nói:“Cậu yên tâm”

Liễu công tử đi ngang Đại Trí thì khựng lại và nói:“cẩn thận bốn tên, mỗi một tên là một nguyên tố khác nhau” Nói đến đây liễu công tử phóng đi.

Sau khi Liễu công tử đi vào Đại Trí cùng hai linh thú phóng vào trong, thấy gã ngăn đường đã vào trong lần lược lũ gia tộc cùng môn phái vừa và nhỏ lao nhao xông vào.

Một lúc sau, chỉ còn hai người còn lại chưa qua kết giới là cháu của Liễu công tử và gã Vô Lực trông như tám tuổi. Vô lực cười nói:

“Xem ra ngươi khá lo lắng cho cậu ngươi nhỉ? Nhưng tên béo ấy quên rằng ta có thể giết ngươi ở đây, vậy sao ngươi không lo đi đi.”

Người cháu nói:“Không hề, điều này cũng nằm trong kế hoạch của cậu ta. Nếu ta có thể hạ ngươi thì ta cùng cậu ta sẽ sát cánh bên nhau giết sạch từng tên một”

Vô Lực cười mỉm, tay cậu mọc ra ba lưỡi dao sắt bén, sau lưng đá bay lơ lửng kết hợp lại thành một người đá.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Đại Trí đứng gần nói với Linh Đan:

“Sư Muội bọn người kia chắc muội nên phụ Liễu Hà một tay rồi”

Linh Đan nói:“ Sư Huynh nếu muội sử hết bọn chúng e rằng vòng sau muội không có khả năng bảo vệ mình nữa, huynh cũng biết mỗi khi muội dùng skill của mình thì tác dụng phụ của nó thế nào mà.”

Đại Trí gật đầu nói:“ hiện tại mới vòng ba thôi nhưng số lượng người bên ta đã xuống rất thấp rồi, nếu vòng này bị loại càng nhiều thì vòng sau chúng ta vất vả hơn, phiền muội một lần vậy, vòng sau ta sẽ bảo vệ muội”

Linh Đan cười nói:“ Được sư huynh bảo vệ thì Linh Đan không còn lo lắng nữa rồi”

Đại Trí gác đầu rồi hô lon:“ Liễu Hà mau lui lại để sư muội lên”

Liễu Hà ở chung với hai người đã lâu nên hiểu sư muội lên là làm gì rồi nên đứng im. Đại Trí thủ pháp kết ấn, vị trí Liễu Hà và Linh Đan hoán đổi cho nhau. Liễu Hà cười khổ với Đại Trí sau đó cùng trầm tư nhìn Linh Đan.

Đại Trí thở dài nói:“ Sư muội là một người rất đáng sợ, nếu không vì ta hiểu muội ấy rất rõ và ta cấp bậc trên nàng thì muốn thắng muội ấy cũng là một chuyện xa xỉ”

Liễu Hà gác đầu chăm chú ngắm nhìn vị sư muội của mình.

Linh Đan vừa thay vị trí của Liễu Hà thì kết ấn, giữa trán cô hiện lên hình hoa Từ Đăng, chúng từ trán lan rộng xuống một bên má phải của Linh Đan. Linh Đan nhìn mấy chục người trước mặt, đôi mắt cô trắng bệch, các gân trắng nổi lên chi chít bên lẫn hai con mắt.

“Linh Hồn Tiêu Tán Đại Pháp”

Linh Đan hô lớn hai tay đẩy một luồng gió lạnh phóng đến những kẻ đối địch. Người đàn ông trong mộ phủ đang nhìn hình ảnh mọi người đang chiến đấu qua phản chiếu của một mặt hồ. Khi ông nhìn thấy Linh Đan xuất chiêu thì ông kinh ngạc.

Di

Ông thều thào:“ Đây không phải là linh hồn hệ hay sao, trên thế giới này người có linh hồn hệ ngoài hậu nhân của nàng ra thì không còn ai khác. Xem ra Cửu muội trên trời có linh thiên chắc sẽ rất vui mừng đây, coi như nhận cô bé này làm đệ tử trả lại những ân tình của nàng lúc trước vậy”

Lúc này nơi chiến đấu, hơn chín mươi cao thủ của kẻ địch, linh hồn họ tiêu tán trở thành người thực vật, tất cả cùng ngã gục đôi mắt trắng dã vô hồn. Những người khác trông thấy cảnh này đều hoan hô, reo mừng vui sướng.

Linh Đan lúc này thoát lực, cơ thể cô ồm ồm, da thịt teo rút như người ốm yếu, nhìn thấy sự vui sướng của mọi người Linh Đan để hai tai lên đầu thể hiện hình trái tim. Ôi cô gái xinh đẹp ngày nào giờ như một khúc xương di động khiến ai thấy cũng lắc đầu. Có người còn nghĩ thầm

“ Chắc cô là khúc xương di động”

“ Nạn đói của thường dân”

“Ồm như ma đói”.....

Họ đã quên đi vì chính cô một cô gái xinh đẹp muốn thay mọi người tiêu diệt kẻ thù mà bị phản phệ nên như thế. Mà thôi lúc này cô trở lại nơi Đại Trí vì chuyện này với Linh Đan đã quá quen.

Mọi Người bị dịch chuyển đến một gian phòng, giọng nói của lão quái kia lại vang lên:

“ Vòng bốn sẽ được triển khai sau hai ngày nữa”

Được cơ hội thở dốc, Tiến Minh trò chuyện cùng Phan Vũ:

“Này Tiến Minh ta thấy linh thú nhện của ngươi khá đấy, lúc trước tóm được cả Quang Dư. Sau này cho ta một trứng để ta nuôi a! Hiện tại ta chỉ có một linh thú dạng chó. Đây là chó vàng, cả cơ thể nó vàng óng ánh vừa đẹp lại lợi hại lắm đấy”

Vừa nói Phan Vũ vừa thả một linh thú họ nhà chó ra. Tiến Minh trông thấy thì cũng khen thầm linh thú Phan Vũ là linh thú hiếm. Ngờ đâu gã lão già nhìn qua mặt hồ trông thấy linh thú chó vàng thì nói thầm:“ Thịt chó a, lâu lắm chưa được ăn thềm quá”

Phan Vũ nói tiếp với Tiến Minh:“ Tỷ nữa chó ta đánh hơi, Nhện cậu giăng bẫy chúng ta một đệ nhất kiếm, một tia chớp vàng kết hợp ta nghĩ nơi này không nhiều kẻ đối đầu chúng ta được”

Vừa nói Phan Vũ nhìn lại Linh Thú của mình thì phát hiện con chó bị hai cái cây có rỗng rọc trói miệng và hông lại cuốn đi mất. Phan Vũ ngó người thốt lên:

-” Trời ư”

Giọng ông lão vang lên: “ thả rông linh thú, đặt biệt linh thú hệ chó ở đây là không được phép, Linh thú bị tịch thu sau 72 ngày mới được thả nếu ngươi

còn sống bằng không sẽ bị tiêu hủy”

Phan Vũ tức lắm, Lão già chết tiết ý mạnh mà thích lộng hành nhưng cậu nào dám nói ra, cậu còn chưa có gan chống lại một thần thoại, hay đến cả mấy lão tổ của yêu thú sơn sơn còn miệng tươi cười dăng hiến nữa ấy chứ.

Tiến Minh sợ quá vội thu linh thú mình vào, không dám thả rong, Phan Vũ là một ví dụ tốt. Những đệ tử yêu thú sơn cũng vội vã thu lại linh thú của mình. Đất ý lúc này chính là những người không có linh thú, Đặt biệt người của Điều Nguyệt Tông còn mừng thầm trong bụng.

Tuy Từ ngồi một góc lo dưỡng thương, lúc này cậu khôi phục cũng được chín phần, cũng đảm bảo vòng trong an toàn. Bỗng mọi người bị dịch chuyển đến một căn nhà, phía trước là một kết giới, sau kết giới đó là một khu rừng đen trắng âm u. Nếu ai yếu sinh lý có lẽ sẽ nổi da gà.

“Vòng bốn, luật như sau: 1 không nói chuyện, 2 không được quay đầu lại, 3 ai đến được bờ kết giới bên kia thì qua vòng, 4 không được lùi chỉ được tiến.”

Nghe đến luật chơi quá chi quái dị, nhưng mọi người nghĩ mấy lão già sống không biết bao nhiêu năm này thì tính tình cổ quái đó là chuyện bình thường. Tất cả chuẩn bị tiến vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Vô Lực vừa cười vừa điều khiển người đá nói:“kế hoạch hoàn hảo nhỉ?”

Một nơi khác khi Tiến Minh cả người bao trùm bởi một màu vàng sáng chói cậu nghĩ thầm“Hừ bọn Thiên Thần bảo dám giết chết linh thú của ta các ngươi bỏ mạng tại đây là đáng đời”.

Nghĩ xong Tiến Minh thu nhặt túi trữ vật của bốn xác chết dưới chân, cậu thu luôn một linh thú loài heo đang bị thương vào túi trữ vật và xác linh thú nhận của mình.

quay lại cuộc chiến giữa vô lực và tên tộc họ Liễu

Gã cháu quý hai chân ước đâm máu, tay chóng kiếm, quần áo máu me đầy người. Một mắt cậu ta bị ba vết thương dài cào từ trán xuống tận cằm. Gã cháu mê mang nói thầm

“Tha lỗi cho tôi cậu ơi, xin tộc nhân tha tội lỗi cho con, xem ra người dùng chân ở đây là mình rồi”

Vô Lực liếm con dao ba lưỡi của mình, dưới chân cậu là đồng đồ nát của người đá. Vô Lực cười nói:“Đã đến giờ ăn rồi”

Vừa nói Vô Lực vừa lao đến gã Liễu tộc.

“Tôi cầu mong ngài sẽ chiến....”

Đó là những lời cầu nguyện cuối cùng của gã Liễu tộc. Tại bên trong khu rừng chết chóc, bốn người Điều Nguyệt Tông cùng lao đi như một con gió, họ truyền âm cho nhau (truyền âm chứ không phải nói chuyện nha các đạo hữu):

“Giờ sao, nổi cả da vịt, cái gã Đại Trí ấy rõ ràng đi trước chúng ta nhưng hán bây giờ đang bám sau lưng chúng ta”

“Hừ hán có thuật dịch chuyển nên điều đó cũng không lạ lắm”

Đại Trí đang phía sau tứ tử đệ tử Điều Nguyệt Tông nghĩ thầm“Mình có nên xử lý chúng tại đây, nhưng..bọn này đang chờ điều đó xảy ra”

Quan cảnh bây giờ sau lưng Đại Trí có vài người le que đang lao đi phía sau trong đó có hai đệ tử Hoà Phong Cốc, họ có dám tấn công Đại Trí không thì còn khó nói.

Hai huynh đệ Hoà Phong Cốc truyền âm cho nhau:“hừ nếu không phải cái tên béo ú Điều nguyệt tông phía sau chúng ta thì chúng ta xử lý dễ dàng tên khốn Yêu Thú Sơn rồi”

Gã sư huynh truyền âm:“Đề ta giữ chân hán, đệ lên xoá năng lực tên kia”

Gã sư đệ đáp: “cách đó quá nguy hiểm, hấn ta còn hai con linh thú kia đệ không có thể xoá năng lực linh thú được, nếu qua mười phút không giết được hấn thì đệ sẽ bị giết”

Gã sư huynh gác đầu truyền âm: “Đề đó xem diễn biến”

cách phía trước khu rừng chết chóc, nơi top đầu Phan Vũ phàn nàn:

“Đại Trí sư huynh nói ở phía sau mình mà sao con bé nào phía sau lưng thế kia!”

Nhờ Linh thú còn lại là chim ưng bay trên cao thám thính nên Phan Vũ có thể biết được diễn biến bao quát sau cậu (cậu vàng thì bị tóm đội 72 ngày tiêu hủy).

Cô gái phía sau gương cung bắn liên tục vào Phan Vũ, khiến cậu dựa vào tiến gió mà né tránh từng mũi tên cực mạnh, Phan Vũ nghiêng răng nghĩ: “Đậu má ta mà quay đầu lại được thì dù ngươi là con gái ta cũng bỏ ngươi ra làm hai”

Cô gái bỗng tăng tốc vọt lên Phan Vũ bắn liên tục lên trời cao. Phan Vũ khó hiểu nghĩ: “không đánh mình à, ở phía trên....”

Một nơi khác, Vô Tình đỡ một kiếm của gã tán tu người ngựa (Thật ra là người tổ chức ma sát) đánh lên Vong Ngự. Vô Tình truyền âm: “Vong Ngự ngươi đi trước tên này để ta xử lý”

Vong Ngự gác đầu phóng đi. Gã thuộc tổ chức Ma Sát cười truyền âm: “Ngươi là hệ máu huyết à? cũng khá đấy nhưng mỗi thành viên tổ chức bọn ta được đào tạo kỹ lưỡng không phải là người thường đâu”

Vô Tình kết ấn máu huyết gã Ma Sát bay lên thì gã bỗng biến thành bóng đen biến mất, bóng đen lao lên đặt kiếm sau lưng Vong Ngự rồi truyền âm:

“Tốt hơn là ngươi không nên cử động”

Vô Tình sững sờ nhìn huynh đệ cùng môn phái bị uy hiếp tính mạng mà lo lắng.

“Đâm sâu hơn nữa sẽ không tốt cho cơ thể đâu, ta có thể chẳng?” Vừa truyền âm gã vừa cười nham hiểm chế trụ Vong Ngự.

Sau đó gã truyền âm tiếp: “Đừng giận mà, chỉ cần ngươi giúp ta một tí thôi. Lúc trước ta có giết chết người của ám tông, gã Năm Nổ đang báo thù cho tên đó, hãy xử lý tên kia hộ ta, tên cùi bắp đi nào”

Vong Ngự cảm thấy cơ thể mình kinh mạch như teo lại không sử dụng được pháp thuật, cậu truyền âm giận dữ: “Vô Tình mặt kệ ta, giết hấn đi”

“Tên rác rưởi này chết không sao hả?” Vừa truyền âm, gã Ma Sát càng đâm sâu kiếm vào lưng Vong Ngự.

“Dừng Tay,” Vô Tình giận dữ.

“He he, một trăm bước, cho đến khi chúng ta cách nhau một trăm bước, ta sẽ cho tên rác rưởi này sống.” Gã ma Sát nghiêm nghị

“sao ta phải tin ngươi?” Vô Tình truyền âm.

“ta thế trước danh dự của tổ chức Ma Sát chúng ta”

“Nếu ngươi nuốt lời, thì dù chết ta cũng sẽ giết được ngươi. Những người lừa dối Vô Tình ta chưa có ai còn sống đâu”

“ha ha làm gì tùy ngươi”

“Vong Ngự hãy làm theo hấn đi” vô Tình truyền âm.

.....

Một lát sau Năm Nổ phía sau Vô Tình truyền âm: “Ta không muốn chiến với ngươi, hãy nhường đường đi”

Vô Tình chắn phía trước không quay đầu lại mà truyền âm: “Đội một lát, ta sẽ cho ngươi vượt qua trong danh dự”

Năm Nổ nhăn nhó nói: “Không được ta phải đuổi theo giết tên kia, hấn đã giết sư đệ ta”

Vô Tình cả cơ thể máu bốc hơi mù mịt nói: “Nếu vậy...đến đây”

Chương 86

Gã Năm Nổ nắm chắc hai tay vào nhau truyền âm cho Vô Tình

:“Ta sẽ phải chờ đến bao lâu đây”

Vô Tình:“Chỉ một chút nữa thôi”

Ở cách nơi vô tình một trăm mét

Gã Ma Sát rút cây kiếm đầy máu ra khỏi bụng Vong Ngừ. Sau đó hắn mỉm cười tà dị mà phóng đi. Một lúc sau Vô Tình cùng Năm Nổ chạy đến thì cả hai thấy xác Vong Ngừ đang dựa vào gốc cây.

khuôn mặt Vô Tình nổi lên các gân xanh, cậu nghiêng răng thâm nhủ:“Xem ra hắn đã phá vỡ lời thề danh dự rồi”

Vô Tình vận công đẩy một hồ đất lên chôn xác Vong Ngừ xuống và tự nhủ:“kẻ lừa dối ta chưa ai có thể còn sống trên thế gian này”

Vô Tình phóng đi cực nhanh kể bên cậu là Năm Nổ, xem ra hắn cũng đã hiểu phần nào vì sao tên này lại ngăn cản mình, Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Ở phía sau bốn gã Điều Nguyệt Tông truyền âm với nhau:“Mục tiêu của chúng ta là phải giết được tên thiên tài của Yêu thú sơn, dù cho không vượt qua vòng thi”

Cả bốn chấn Đại Trí lại bốn người quay đầu lại phía sau, sau đó tách ra bốn phía phóng ngược lại sau lưng Đại Trí. Cả bốn phát ra âm thanh mà không cần kiên kỵ:

“Người rất mạnh, người và hai linh thú của người mạnh hơn cả bốn chúng ta gộp lại. Tuy nhiên, thắng mà không quay đầu lại thì hơi khó cho người nhỉ”.

Đại Trí cười mỉm truyền âm cho bốn tên:“Nói Đúng lắm nhưng muốn chấn ta thì phải chấn luôn đằng trước chứ nhỉ?”

Nói rồi Đại Trí thu linh thú trâu vào túi trữ vật và cậu phóng lên lưng bạch hổ phóng nhanh về phía trước. Bốn tên Điều nguyệt tông tức giận

Chết Tiệt

Họ cắn răng dùng bùa chú phi hành cấp cao đuổi theo.

“Đồ ngu, đã là thành viên Ma sát thì làm gì có danh dự mà thề chứ! mấy tên đệ tử môn phái thật là còn non và xanh lắm” Gã ma sát vừa chạy phía trước vừa dất ý lắm. Những người chết dưới tay hắn thì nhiều lắm.

ngay dưới chân gã ma sát bỗng phát nổ khiến gã bị chấn lui về sau:

“trời *** cái quái gì thế”

Bỗng từ trên trời hàng loạt hơn trăm mũi tên lao xuống gã Ma sát như mưa khiến gã bị bất ngờ nên chống đỡ chật vật. cô gái tộc tây lương đứng phía sau chia cung vào lưng tên ma sát, chỉ cần hắn nhúc nhích là mạng hắn sẽ đi châu diêm vương.

Gã Ma Sát tuy không thấy mặt kẻ đánh lén và đang uy hiếp mình nhưng hắn biết người đang uy hiếp hắn là ai, kẻ dùng cung và có thể uy hiếp được hắn chỉ có đại tiểu thư của tộc tây lương. Cô gái truyền âm

:" người nếu tiến lên thì người sẽ chết, người phải đợi hai tên đang đuổi theo người"

Đúng là người tính không bằng trời tính, trăm tính vạn tính nhưng không bằng cái thói lo chuyện bao đồng của đám phụ nữ. Gã ma sát không dám vọng động, một lúc sau Vô Tình và Năm Nổ cuối cùng cũng đuổi đến nơi. Gã MA sát chắc tức điên người lúc này, bây giờ hắn cầu mong cái cô gái mộng to này phảng giùm, ít ra hai tên còn đỡ hơn đánh với ba tên a. Tình thế đang ngàn cân treo sợi tóc, Gã Ma sát tự bạo khiến cả ba người bất ngờ văng ra xa, một bóng đen từ vụ nổ phóng đi nhanh lên phía trước, nhưng nó không qua được đôi mắt của Vô Tình, nên cậu vẫn đuổi theo sau.

Vài Giờ sau

Đại Trícưỡi cùng qua được kết giới xuyên qua khu rừng chết chóc, trước cậu có khá nhiều người như Linh Đan, Lệnh Hồ Xung, Tuý Tửu,.... Bốn Gã điều nguyệt tông cũng vừa phóng ra kết giới.

Dù đã qua kết giới Vô Tình vẫn lao vào với năm móng tay dài sắt bén, đang chuẩn bị giết chết gã ma sát thì một màng chắn vô hình ngăn Vô Tình Lại. giọng nói vang lên:

“Cấm dùng bạo lực khi qua vòng”

Nghe đến đây gã Ma Sát vừa sợ vừa mừng cười lên xung sướng. Một chốc sau tất cả những người phía sau đều vượt qua hết, có cả Liễu công

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

khi tất cả đã qua kết giới, Một thanh niên trẻ tuổi da hơi ngăm, khuôn mặt tuấn tú bước ra và cười nói:

- Kha kha, các ngươi làm tốt lắm nhưng ta đã tìm được đồ đệ rồi. Các ngươi không cần thi thố chi nữa.

Cả toàn trường im re, tìm ai nấy đều đập mạnh, nói gì chứ làm một đệ tử của một thần thoại lão quái thì khắp tinh châu này từ xưa đến nay chưa nghe nói đến, nhưng có thể khẳng định người đó sau này sẽ như cá chép vượt long môn, dưới một người trên vạn người.

-Linh Đan đó có phải là tên của con không?

Linh Đan nghe được người thanh niên đẹp trai gọi mình thì tim cô muốn nhảy ra ngoài vì sung sướng. Cô biết đừng nhìn người thanh niên như 24-25 tuổi nhưng thật chất sống đã rất lâu rồi. Linh Đan chấp tay lại khom người nho nhã đáp:

- Linh Đan là tên của vãn bối.

Lão quái gặc đầu nói:

- Ngươi có muốn làm đệ tử của ta không?

Tất cả mọi người ở nơi đây, hâm mộ Linh Đan có, tiếc rẻ bản thân cũng có, mà ganh ghét cũng có luôn. Nhưng mọi người không biết rằng trong lòng một người rất thân với Linh Đan lại đang cực kỳ căm ghét nàng. Người ấy là Đại Trí

Hai tay Đại Trí nắm chắc vào nhau, máu từ móng tay cậu ta đâm vào thịt lòng bàn tay chảy ra. Đại Trí trong lòng như muốn hét to

“Tại sao? Tại sao lại chọn cô ta, sư muội có cái gì hơn ta chứ, ta mới chính là thiên tài. Chỉ có Đại Trí ta mới xứng làm đệ tử của ông”

đấy chỉ là lời oán thán trong bụng thôi nhưng về mặt bên ngoài của Đại Trí thì vẫn bình thường. Người vui cho nàng lúc này là Tuý Tửu, Liễu Hà và vài huynh đệ Yêu Thú Sơn, ai nấy cũng vui vẻ. nhưng vẫn im lặng nghe câu trả lời của Linh Đan.

Linh Đan tai cô như ù đi vì không nghĩ rằng mình vẫn chưa có biểu hiện gì xuất sắc nhưng lại được chọn, cô có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Linh Đan quỳ xuống đập đầu mạnh mà thốt lên:

- Đệ tử bái kiến sư phụ!

Người thanh niên vui vẻ gặc đầu sau đó nhìn quanh toàn trường nói:

- Tất cả gặp ta coi như có duyên, không vì các ngươi xông loạn phá vỡ cấm chế thì ta vẫn còn ngủ say. Hôm nay ta sẽ tặng mỗi người một lễ vật xem như là có duyên. Còn thu hoạch được nhiều hay ít đó là toạ hoá của các ngươi.

Nói rồi tất cả mọi người biến mất chỉ còn lại hai người Linh Đan và người thanh niên. Người thanh niên lúc này mới nói:

- Ngươi có lẽ có họ hàng với sư muội cũng là vợ ta, nên ngươi sẽ được thu nhận sau này ngươi không còn là đệ tử yêu thú sơn nữa mà là đệ tử của Linh Hồn giáo. ta tự giới thiệu trước, ta là Kateshi quê hương của ta là Thần châu. Có lẽ con cùng ta quay về thăm quê hương một chuyến rồi, Thần châu là một châu đứng đầu cửu châu, so với cái tinh châu nhỏ bé này thì như thành phố đối với nông thôn (tựa như Sài Gòn đối với Đắk Nông). Trong Cửu châu thì tinh châu xếp hạng thứ sáu, thứ tự của các châu là một khái niệm sau này con cần phải nắm rõ vì chúng sẽ giúp ích cho con khi lên cấp kết đan.

Linh Đan tuy đã từng nghe thế giới có cửu châu nhưng cô vẫn rất tò mò vì vốn không phải chuyện này ai cũng biết rõ và nói cho cô biết. Nên Linh Đan chăm chú lắng nghe sư phụ giảng dạy:

- Trước kia nơi chúng ta sống vốn không có cái gì là cửu châu cả, nhưng sau này đó là chuyện cách đây khoảng năm triệu năm trước. Lúc bấy giờ cả cửu châu được gọi là Đẩu Trường đại lục, nơi mà thực lực vi tôn, cả đại lục khắp nơi toàn chủ tâm tu luyện. Lúc đó có rất nhiều chủng tộc và loài vật mạnh, người mạnh nhất thời bấy giờ có ngũ đại thiên vương cấp bậc là Ngạo Du. Cho đến một hôm, Đẩu trường đại lục bị xâm lăng bởi một tộc ngoài hành tinh được gọi là Thần tộc, thực lực thần tộc cực kỳ mạnh mẽ, họ có đội binh xâm lăng yếu nhất là cấp bậc tiên thiên, mạnh nhất là mười hai đại Ngạo Du. Hai bên giao tranh khốc liệt cuối cùng Đẩu trường đại lục tứ đại vương trụ hi sinh, một đại vương trụ bị trọng thương rồi khỏi đại lục sang hành tinh khác. Thần tộc tồn thất ba vị tướng còn lại chín tướng. Họ phân chia đẩu trường đại lục thành chín phần do chín tướng này làm lãnh thổ, từ đó mới phân chia ra cửu châu như ngày nay.

Linh Đan nghe mà thần thức không thôi, chuyện này cô chưa nghe ai nói qua cũng chưa thấy sách cổ nào đề cập đến. Nhưng một người là sư phụ tương lai và có thực lực siêu mạnh thì không có lý gì đi lừa một cô gái yếu như kiến nài. Linh Đan hỏi:

- Thế sau này cửu châu ra sao?

Người thanh niên gác đầu nói tiếp:

- Trải qua thời gian chín ranh giới sau này được giao lại cho hậu bối chín tướng này cai quản, và phân chia ranh giới với nhau. theo thời gian có châu lục cực kỳ phồn vinh phát triển nhưng cũng có châu lục cực kỳ lạc hậu. Cuối cùng cửu châu sau này được xếp hạng như sau. Đứng đầu là Thần Châu, sau đó đến Đan Châu, MA châu, Tiên Châu, Hoả Châu, Tinh Châu, Hắc ám châu, Thủy Châu và cuối cùng là Tử Châu. Thần châu, Đan Châu và Ma Châu là ba châu lục cực kỳ phát triển và mạnh mẽ, cao thủ như mây. còn Như Tinh Châu con đang sống thì cao thủ có hạn, theo ta biết thì nơi đây mạnh nhất chỉ có hai Thần thoại cai quản, chuyện này rất phức tạp, sau này cấp bậc con cao lên ta sẽ nói rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Cả nhóm toàn bộ số người gồm 72 người được đưa vào một nơi vô cùng kỳ lạ, đây là một vùng bằng phẳng, dưới chân là một vùng đất cứng như sắt thép, vùng đất này bay lơ lửng trên không trung, phía bên dưới là một dung nham rực lửa. Chỉ cần sơ sẩy chân rơi xuống thì có tài cỡ nào cũng đi chầu diêm vương mà thôi. Mọi người đang nháo nhào đi về phía đồng đội của mình, bên cạnh đó Người thanh niên hiện ra với nụ cười bí ẩn hẳn nói:

“Ta có phần thưởng rất hùng hậu cho các ngươi, nhưng đáng tiếc chỉ có năm phần, và chỉ năm người sống sót cuối cùng mới được hưởng điều đó, chuyện về ta không thể cho nhiều người biết nên ta phải hạn chế số lượng các ngươi lại, à mà ta cũng còn một số yêu thú và người bị nhốt nơi đây, ta sẽ thả chúng ra chơi chung với các ngươi vậy. Nên nhớ chỉ có năm người còn sống cuối cùng mới ra được khỏi nơi đây”

Nói xong thì thanh niên biến mất, trên mặt đất xuất hiện thêm nhiều quái vật mạnh tổng cộng là 72 quái vật. Các quái vật không cần nhiều lời chúng xông thẳng một lúc đến từng người. Tuý Tửu lúc này phải chiến đấu với một con thú màu trắng, đôi mắt nó có hai cây kim chuyển động từng nhíp.

Tuý Tửu xông đến vùng kiếm chém con thú thì con thú né tránh sau đó phun ra một quả cầu màu trắng trong suốt. Không hiểu sao Tửu cảm thấy mình trở nên vô cùng chậm chạp khi quả cầu đến gần.

BÙm

Khi quả cầu chạm vào Tuý Tửu thì cậu bất động, đôi mắt trắng dã. Quái thú không ngần ngại nuốt chửng Tửu vào trong bụng. Lúc này trong bụng linh thú, Tuý Tửu cảm giác mình rơi vào một không gian im lặng, xung quanh đầy trắng xoá. Tửu không biết rằng linh thú vừa chiến đấu với cậu là linh thú thời gian. Nó có thể điều chỉnh thời gian theo ý mình. Có thể cậu là người xui xẻo nên gặp trúng nó. Bên ngoài Phan Vũ vùng kiếm chém chết một con quái thú tấn công mình và sẵn tiện trăm bay đầu con linh thú thời gian. Tuy thời gian lúc bên ngoài nhanh như thế nhưng Phan Vũ không biết rằng bây giờ Tuý Tửu đã sống trong bụng con thú đã là một năm thời gian, nếu chậm tay một chút thôi, Tuý Tửu có thể chết già trong bụng linh thú sau một tiếng đồng hồ đấy. Nhưng Phan Vũ không biết rằng trong một khoảnh khắc chừng vài phút đó chính là một năm biến hoá long trời lở đất của một cao thủ chính thức xuất thế.

Nói Đến Tuý Tửu, từ khi vào bụng linh thú nuốt vào bụng, cậu tuy dùng mọi cách nhưng không cách nào ra khỏi được cái vùng đất quái quỷ này.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Túy Tửu sau khi dùng đủ mọi cách thì lấy một vật hộp từ lúc lấy ở hang động với Lệnh Hồ Xung ra.

Bùm mmmm

Cái hộp gây ra một vụ nổ lớn. Đây chính là bước ngoặt lớn sau này của Túy Tửu.

Đại Trí gầm lên: "Lũ khốn kiếp tại sao một thiên tài như ta lại không được chọn"

Đại Trí dùng một tay đập nát sọ một con yêu thú, sau đó hắn nhìn thấy Vô Tình, đúng giờ này hắn gét tất cả mọi thứ, đặc biệt là lũ khốn cùng môn phái.

Đại Trí chính là con trai ruột của đại trưởng lão Thiên Thần Bảo, hắn đã được sắp đặt để xâm nhập Yêu thú sơn nhằm sau này không chế, trong ứng ngoại hợp tiêu diệt môn phái. Hắn vốn có những kỹ năng pháp thuật của tận hai môn phái. Đại Trí là người có tâm cơ, hắn không bao giờ để lộ hành tung của mình. Đến cả Phan Đông Sy chỉ tưởng hắn là một cô nhi mà thôi. Vốn kế hoạch rất hoàn hảo nhưng không ngờ lại đầu ra một kẻ cấp bậc thần thoại. Đại Trí mừng lắm, hắn biết hắn sẽ được chọn bởi vốn dĩ hắn là một thiên tài mấy trăm năm mới xuất hiện một lần. Nào ngờ cái con nhỏ sư muội Linh Đan lại cướp mất, hắn hận, hắn phải giết sạch người yêu thú sơn.

Đại Trí đến gần Vô Tình tung một chưởng xuyên tim. Vô Tình không thể nào ngờ được rằng một người gần như là đáng tin tưởng nhất ở đây. Vô Tình trợn mắt ngã nhào ra chết. Con linh thú xông đến Đại Trí tung một cước chấn động không khí như nứt ra vào mặt con thú khiến nó vỡ sọ mà chết.

Cả toàn trường gần như ngây dại. Đại Trí rút một cây quạt ra phe phẩy thì hàng trăm phi tiêu bay đến đâm trúng ngực của Liễu Hà. Liễu Hà miệng chảy máu, hắn thều thào:

"Đại sư huynh, tại sao?"

Đại Trí cười hung ác mắng: "Tại vì ngươi chính là người yêu thú sơn, nên ngươi đáng chết. Chính bọn yêu thú sơn các ngươi đã giết hại mẹ ta. Ta đã nhịn nhục bao lâu nay nằm vùng rồi, ta không thể kìm được nữa ta muốn phát tiết"

Liễu Hà ngã xuống, có lẽ đến hắn cũng không ngờ người ngày ngày nói cười với hắn lại là một con sói đội lớp người. Trước khi mất đi những ký ức ủa về

"nh Đankêu "á",vội hỏi: "Là chuyện gì, sư huynh?"

Đại Trí mỉm cười: "Tại nơi diễn ra đại thí hội võ, giữa lớp lớp đồng môn vây quanh để đông tới hàng trăm, người thắng cuộc đứng trên đài cao tiếng vỗ tay như sấm động, tất nhiên là rất đắc ý rồi, nhưng nếu có vài vị sư muội trẻ tuổi xinh đẹp ở chi phái khác tiến đến tỏ vẻ hoàn toàn bị chinh phục trước đại sư huynh, rồi cất tiếng hoan hô, thế chẳng phải càng là một chuyện sung sướng lớn của đời người ư?" Nói đến đây, y lấy vẻ mặt đứng đắn nghiêm trang quay sang nhủ sư đệ Liễu Hà, hỏi: "nhị đệ, đệ bảo có phải không?"

Liễu Hà cười cười đắc ý nói: "Đại hội năm nay đệ phải thi triển thần uy kiếm một nàng sư muội dễ thương hơn Linh Đan sư muội mới thôi."

Liễu Hà nhìn thấy bóng tối dần dần ập đến.....

" Liễu Hà sư huynh....."- Phan Vũ và nhiều đồng môn hét lên nước mắt họ đỏ lên.

"Tên phản bội sư môn ta sẽ giết ngươi"- Phan vũ cầm kiếm chém đến tung ra hàng loạt chiêu thức mạnh mẽ nhất của hắn tiến đến Đại Trí.

Đại Trí cười mỉm rồi hô lên:" Tóc biến chi thuật"

Hàng loạt ánh kiếm xanh lè lao đến nơi Đại Trí nổ tung trời lở đất, những ai đứng gần có tên bị vạ lây chết tức tưởi. Vài yêu thú kinh sợ mà tránh xa ra.

Vụ nổ qua đi nhưng không còn thân thể hay dấu vết nào của Đại Trí. Phan Vũ cười nói

"Đây là kết cục của kẻ kinh sư diệt tổ, phản bội sư môn"

" Sư huynh cẩn thận"- Yến Phụng cất lên nhưng đã quá muộn.

Đại Trí đã ở sau lưng Phan Vũ từ lúc nào. Đại Trí cười ghê rợn tung một đả cực mạnh đến...

Phan Vũ nghe được tiếng cảnh báo của Yến Phụng nên quanh nhanh qua nâng kiếm lên đỡ lấy cú đả muốn nứt cả không khí ra như mạng nhện.

Ầm mmmmmmmmmmm

Thanh kiếm của Phan Vũ tan nát từng mảnh nhỏ, cú đả của Đại Trí xuyên qua cây kiếm đâm thẳng vào bụng Phan Vũ khiến cả lưng cậu áo nứt toát, những làn da sau lưng bị nứt ra. Miệng Phan Vũ phun một ngụm máu lớn, cả thân thể bay ra sau đập mạnh vào một yêu thú khiến cả người và yêu thú đều trọng thương cực nặng.

Yến Phụng nhảy đến tung một sút thì Đại Trí dùng tay đỡ. Tay hắn đỡ cú sút thì từ từ bị đông thành đá. Đại Trí cười nói:

"Trò con nít"

Hắn vận công cả tay đánh bay các vết đá biến thành mà trở về như cũ. Một tay đâm vào bụng nàng khiến nàng phun một ngụm máu vào mặt Đại Trí. Đại Trí dùng một tay bóp cổ Yến Phụng từ từ nâng lên hắn nói:

"Xưa nay ta ẩn giấu thực lực lâu lắm rồi, nay mới có cơ hội phát tiết thật là đã quá đi"

Nói xong hắn bẻ gãy cổ Yến Phụng rồi vứt xác nàng lăn lóc.

"Đại Tỷ....."- Tiểu yến Từ nước mắt nhạt nhòa chạy đến ôm xác Yến Phụng khóc lên từng cơn đau đớn tận tâm can.

Những đệ tử môn phái khác họ đều lạnh sống lưng. Năm Nỗ cùng vô Lực nói:

"Hắn ta đã tẩu hỏa nhập ma, nếu chúng ta không hành động có lẽ tất cả chúng ta sẽ chết, sức mạnh hắn tăng nhanh một cách đáng sợ có lẽ hắn đã đạt trạng thái giả kết đan rồi"

"Giả kết đan"

Ba từ thôi khiến mọi người sùng sốt, đừng khinh thường cái chữ giả này, tuy nó chưa phải là cấp bậc kết đan nhưng nó có thể đủ sang bằng mọi người nơi đây. Tất cả đều tung pháp bảo, ngay cả yêu thú cũng bắt đầu liên kết nhắm đến Đại Trí.

Đại Trí đôi mắt đỏ hoe, tóc tai bù xù tay cầm quạt dính đầy máu hét lên:

"Đến đây, tất cả đến đây, ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là thiên tài thật sự."

Một cuộc chiến giữa một thiên tài và cả một rừng người và yêu thú bắt đầu....

"Đây là đâu? là trong bụng con thú hay đã ở bên ngoài rồi"- Giọng Từ run run tự hỏi.

Hắn ta bây giờ bị mù một mắt, cả thân hình khóa thân đầy cơ bắp, một con chuột đen đứng kế bên nói:

"Hình như bên ngoài, mà xem ra hình như tình hình không ổn thì phải"

Từ nhìn xung quanh, xác người và yêu thú nằm la liệt, một góc kia một người hình như là Đại Trí sư huynh bị cụt một tay đang đánh với bốn người Từ nhân ra ngay một trong bốn người là Quang Dur, chính là đồng môn. Còn lại ba người môn phái khác hắn cũng không rõ lắm hình như là có cả tên Năm Nỗ.

Hắn nhìn qua một người đang hấp hối chính là Tiểu Yến Từ, Túy Từ vội lập tức chạy đến,.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Túy Từ-Đại Trí

Từ nâng Yến Từ khóc nói:"Ai? ai đã làm sư tỷ thế này? "

Yến Từ một tay đầy máu giờ lên sờ mặt Túy Từ nói:"Chính là đại sư huynh Đại Trí, hắn vốn phát điên giết tất cả sư huynh đệ, ta cũng bị một đám của hắn chấn nát lục phủ ngũ tạng rồi. Từ đệ đệ giúp ta điều này được không?"

Từ khóc nước mắt chảy dài gục gặc đầu.

Yến Từ lấy một túi thú vật bỏ vào tay Từ nói:

"Hãy giúp ta nuôi nó, nó là món quà của mẹ ta tặng ta lúc mới gia nhập sư môn."

Từ khóc nước mắt lăn chả rơi gục đầu, Yến Từ mỉm cười nhắm mắt chính thức chết. Túy Từ la hoảng lên nói:

" Chuột tinh, chuột tinh, người cứu nàng được không?"

Chuột tinh buồn bã lắc đầu nói:" Cô ấy bên trong đã tan nát, gượng được đến đây đã là kỳ tích rồi"

Từ từ từ đặt nhẹ xác Yên Từ xuống, hần nhìn quanh thì thấy nhiều người quen đã chết, Liễu Hà, Vô Tình, Yên Phụng, Tiến Minh,Lệnh Hồ Xung cũng đã chết. Từ chạy đến nhìn xác hồ xung nước mắt rơi xuống sau đó nhìn bốn người kia bị trọng thương Đại Trí đánh bay.

Túy Từ mặc nhanh một chiếc quần từ túi trữ vật rồi như một tia chớp phóng đến đỡ một đám của Đại Trí cứu kịp thời cho Quang Dur.

Cả năm người đều kinh ngạc, tất cả không ngờ Túy Từ tưởng chừng đã chết nay lại xuất hiện. Chính mắt của Quang Dur thấy Từ bị yêu thú ăn thịt, hần cứ tưởng cậu đã chết rồi.

Thật ra sự việc là thế này

Từ sau khi bị yêu thú thời gian ăn thịt thì vô tình kích hoạt một pháp bảo trong túi trữ vật, nó đã nổ tung khiến cho Từ lúc đó đứng gần bị mù một mắt. Nhưng hần đã có một phát hiện không ngờ, sau vụ nổ, dường như pháp bảo đã kích hoạt một loại năng lượng gì đấy khiến tiềm năng Từ kích hoạt, hần đột phá lên Trúc cơ. Rồi nhờ đó sau một năm trong bụng thú tu luyện " Trí nhớ Siêu phàm" nên hần nhanh chóng thành thạo nhiều loại võ công lúc trước học. Nói chung chỉ một khoảng khắc bé nhỏ bên ngoài nhưng nó là một năm lột xác của Túy Từ. Hần bây giờ đã khác xưa.

Từ cầm tay Đại Trí nói:

" Hãy cho ta biết tại sao?"

Đôi mắt Đại Trí lúc này đã trở lại bình thường, năng lực giảm xuống còn Trúc cơ trung phẩm đỉnh. Thật ra hần lúc này đã gần như cạn kiệt tiên lực. Hần cảm thấy nên kéo dài thời gian nên bắt đầu nói:

" Ta vì sao làm thế ư? chỉ vì báo thù!"

Hần kể rằng lúc trước khi cha hần chỉ mới là chấp sự tại Thiên Thần Bảo thì mẹ hần bị cưỡng bức và giết hại. Sau khi điều tra thì cha hần biết được là do người yêu thú Sơn làm. Nhưng do không có chứng cứ nên không làm được gì. Lúc đó Đại Trí đã bỏ nhà ra đi cố tình thể hiện tài năng trước mặt Phan Đông Sy hòng nhằm có cơ hội lật đổ cả môn phái.

Khi hần vừa kể vừa thấy Từ chăm chú thì tung một đám cực mạnh đến, không khí nứt ra nhưng vết nứt ít hơn đình phong nhiều. Túy Từ mỉm cười, dùng một tay đỡ lấy, trước con mắt kinh ngạc của bao người.

Từ sau khi đã hiểu mọi chuyện liền nói:" Vì kính trọng huynh cùng ta từng là đồng môn, ta sẽ giết huynh với chiêu mạnh nhất của ta"

Túy Từ vận công khiến không khí xung quanh xao động tóc của Từ dựng đứng và dài ra thêm 10cm. Hai răng nanh Từ dài ra và lông lá bắt đầu mọc xung quanh. Sau lưng xuất hiện một đôi cánh nhỏ. Từ biến thành nửa người nửa chim, với bàn tay đầy móng vuốt Từ tung một đám với tất cả chân tiên khí.

Đại Trí dùng một tay vận tiên khí đâm lại (tay kia đã bị cụt).

Ầmmmmm

Bụi bốc mù mịt, cả bốn người Quang Dur hồi hộp xem diễn biến.

Bụi đã tan, mọi người chỉ nhìn thấy một người chim tay cầm một quả tim còn đập sau đó hần bóp nát quả tim. Đại Trí vốn đã chết gục xuống....

Từ quay qua nhìn ba người hỏi:

" Có ai muốn giết tại hạ không?"

Cả ba lắc đầu liên hồi, tất cả đã chứng kiến một ác nhân thật sự.

Chuột Tinh chạy đến nó cầm một con mắt nói:

" MÀy cho người tên này vừa mới chết nên mắt hần còn dùng được. Hần ta có con mắt khá đặc biệt nhé, hần có thể xóa năng lực người khác trong 10 giây."

Từ gác gác đầu., Chuột tinh nói:" Ta bắt đầu ghép mắt cho người đấy"

Chuột tinh vốn lông màu đen bỗng nó gồng lên khiến cả thân thể một màu vàng óng, sức mạnh tăng lên yêu thú cấp hai. Chuột tinh dùng chân mọc ra trăm ngàn sợi chỉ nhỏ bắt đầu may vá ghép mắt cho Túy Từ. Cuộc ghép mắt diễn ra khá nhanh.

Túy Từ mở đôi mắt ra chớp chớp, hần nhìn thấy cảnh vật xung quanh tiên khí lượn lờ. Con mắt này thật kỳ diệu, Từ bây giờ có thể nhìn thấy xa hơn bình thường rất nhiều. Hần thử kích hoạt năng lực xóa bỏ nhưng không thành công. Có lẽ cái gì cũng cần có thời gian thích nghi.

Một thanh niên xuất hiện ra hần cười nói:

"Chúc mừng cả năm người các người vượt qua thử thách"

Ông giơ một tay lên trời bắn ra vô số bông tuyết, chúng rơi xuống khiến mọi vết thương tất cả lành hẳn và trở về trạng thái đỉnh phong. Cả Từ cũng thấy con mắt kia bây giờ cứ như thân thuật vốn nó là của mình vậy. Thanh niên cười nói:

"Đó là món quà đầu tiên, đây mỗi người được thưởng một túi trữ vật. Khi ra bên ngoài hãy mở nó ra"

Tất cả đều khom người cảm ơn, sau đó thanh niên biến mất, bốn người thay nhau thu thập túi trữ vật cả cả xác thú, yêu đan của chúng. Tất cả đều rất quý khi ra bên ngoài. Cả bốn bắt đầu bước ra khỏi động phủ. Bên ngoài Hường Hường cảm quyền sở thần chết đang chực sẵn.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Lệnh Hồ Xung thiên tài trận pháp

Tại chiến trường với những xác chết ngổn ngang đang nằm vất vưởng, một thanh niên và một cô gái từ không gian bỗng hiện ra. Người thanh niên nói:

"Linh Đan con thấy sao về cuộc chiến này?"

Linh Đan đôi mắt đỏ hoe chạy đến nâng niu chôn từng xác huynh đệ đồng môn. Nàng ảm ức nói:" Tại sao đại sư huynh lại tàn nhẫn như thế, hu hu Tiểu Yến Từ, Yến Phụng muội muội."

Thanh niên nói:" đôi khi tu tiên chúng ta phải có một cái đầu lạnh, nếu con muốn đạt đến cấp bậc như ta thì còn ngại thơ thì bây giờ đã là xác do sư huynh con giết rồi!"

Linh Đan bế từng xác đem chôn, đến khi chôn Liễu Hà thì ngồi khóc nức nỏ, Cô với nhị sư huynh rất thân a. Thật ra nếu không bị Đại Trí đánh lên thì Liễu Hà và Vô Tình cũng không phải chết dễ dàng như vậy.

Bỗng Linh Đan nhìn qua một góc, nơi này trên không trung hội tụ 1 ánh sáng, ánh sáng tròn này từ từ hội tụ lại tụ ngày càng to hơn. Linh Đan ngỡ ngàng nhìn qua người thanh niên. Người thanh niên cười khổ nói:

"Quả thật ta sống đã lâu nhưng một thiên tài như thế nếu bỏ phí thì thật có lỗi với thiên đạo"

Nói xong ông im lặng không nói gì để Linh Đan ngỡ ngàng, nàng nhớ đó là nơi chết của Lệnh Hồ Xung sư đệ.

Tia sáng ngày càng to ra, từ từ một trận pháp khởi động các tia sáng nhập thể hết vào Xác của Lệnh Hồ Xung

Một ánh sáng cực trắng tán ra làm Linh Đan phải nhắm mắt lại vì quá chói, duy người thanh niên đứng mỉm cười. Khi ánh sáng tán đi Linh Đan nhìn thấy Lệnh Hồ Xung đã thờ thờ lại thì mừng quýnh chạy đến la to:

"Sư phụ, sư đệ con còn sống, hần ta còn sống!"

Thanh niên cười nói:"Hồi Sinh trận pháp, một trận pháp cực khó nhưng lại thực hiện bởi một người mới luyện khí cấp 7, thiên tài quả là thiên tài, ngay cả thần châu muốn gặp một thiên tài thể này cũng khó"

Lệnh Hồ Xung từ từ mở mắt ra, cậu nhìn thấy Linh Đan thì biết mình đã thành công trận pháp, cậu cũng không dám chắc nhưng có lẽ may mắn đã nghiêng về phía hần.

Thanh niên đi đến búng một bông tuyết nhập thể vào người Hồ Xung, khi bông tuyết này xâm nhập thân thể, Hồ Xung thấy mình trở thành trạng thái đỉnh phong, các vết thương từ từ lành hẳn, hần bỗng cảm thấy tiên khí dồi dào. Ngay lập tức Hồ Xung ngồi khoay chân bắt đầu vận tiên khí.

Linh Đan đứng kế bên hồi hợp xem diễn biến...

Uỳnh nhhhh

Hồ Xung đột phá lên luyện khí cấp 8, nhưng chưa dừng lại tiên khí bắt đầu dâng cao khiến hần đột phá đến cấp chín, rồi đến cấp chín đỉnh mới dừng lại. Sau khi cảm thấy thân thể mạnh mẽ hơn bao giờ hết Hồ Xung vội quỳ xuống nói:

" Văn bói Lệnh Hồ Xung đa tạ tiền bối đã giúp đỡ"

Thanh niên cười nói:" Ta thấy ngươi là một thiên tài, cái đó coi như quà gấp mặt, ngươi có muốn làm ký danh đệ tử của ta không?"

Lệnh Hồ Xung như không tin vào tai mình lập tức khấu đầu nói lớn như sợ người thanh niên kia đổi ý:" Văn bói đồng ý, không đệ tử đồng ý!"

" Ha ha ha, được rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi, ta muốn dẫn các ngươi đi Thần châu du ngoạn, cũng để các ngươi rèn luyện lịch lãm, cái tinh châu này quá bé nhỏ để ta tung hoành"

Túy Tửu cùng Quang Dur đi chung với nhau, ba người kia thì đã tách ra đi riêng vì sợ bị ám toán. Họ đã thấy sức mạnh của Túy Tửu nên sợ cậu giết người đoạt bảo. Quang Dur hỏi:

" Đây, lúc kia ta thấy ngươi ghép mắt là sao? thật quái dị"

Tửu cười nói:" Chỉ là một chút công phu của yêu thú của đệ thôi"

" Yêu thú mà có thể làm phẫu thuật như thế ta mới biết lần đầu, mà theo ta biết loài chuột tinh không có con nào có dị năng thể này a"

Chuột Tinh nghe thế không vui nó truyền âm Túy Tửu:" Hừ, hừn xem gia gia ngươi là ai chứ, ta là Đại gia chuột tinh há có thể giống với mấy con chuột cù bấp kia"

Tửu cười nhưng không đáp khiến Quang Dur hiểu được, rằng cậu không muốn nói, ai cũng có bí mật riêng mình. Thật ra mọi chuyện Tửu cũng không rõ, từ sau cái pháp bảo thần bí nổ thì cậu cảm thấy cơ thể mình thay đổi, và Hắc chuột Tinh cũng thế, Chuột tinh đã kích hoạt được dòng máu cổ xưa của loài chuột cổ đại đó là khả năng chữa trị và khả năng tăng sức mạnh đột biến. Tất nhiên nó vẫn là yêu thú cấp một nhưng nó có thể biến đổi lên lông vàng cấp hai tùy thích, do không biết cái này là hiện tượng gì nên Tửu tạm gọi nó Supper Chuột Tinh. Còn cậu từ đó cậu cảm thấy ba dòng Chân khí, yêu khí và tiên khí dung hòa lại với nhau làm một,cơ thể cậu lại có thể ghép với cơ thể khác dù không cùng chủng loại, đây là một cảm giác mà quả thật từ vụ ghép mắt đã nói lên phần nào. Hừn ta nhớ có bí kỹ Trí Nhớ Siêu phàm mà đã học xong bí kỹ hệ hắc ám, biến hóa chi thuật thành người chim. Tửu tin cho cậu thêm thời gian cậu sẽ có phát triển không ngờ.

NÓI đến ba người kia, gã thuộc phái Ma sát lúc này bị thương nặng nên biến hóa thành người ngựa phóng nhanh phía trước, bỗng hừn ta khựng lại nhớ đến nghĩ thầm:

" Ta quên mất còn con ả Hường Hường có quyền sở thần chết, Hừn nếu ta không bị trọng thương thì ngươi không còn sống đến giờ, cũng may được tặng một túi trữ vật toàn của quý, nhiều đây đủ để tổ chức trọng thương rồi. Thôi ta tạm tha cho ngươi vậy"

Nghĩ xong hừn đeo mặt nạ vào vào dán bùa tàn hình từ từ biến mất, Nói đến Năm Nổ hừn ta chạy nhanh ra ngoài thì hít thở không khí cười lớn nói:

" Ha ha ha thiệt là sản khoái, ta cứ tưởng sẽ chết nơi quỷ quái đó rồi, A A A tìm ta...."

Năm Nổ nằm ôm ngực đau đớn quần quai, Hường Hường cùng một cô sư muội hiện ra với vẻ mặt cười cười. Hường Hường nói:

" Không nghĩ đến đã bị ghi tên trong quyền sở thần chết mà ngươi còn sống dai như vậy, đáng tiếc mạng ngươi đến đây thôi!"

Hường Hường chém một kiếm khiến đầu Năm Nổ lăn lóc lia khỏi cổ. Một bóng đen phóng vút qua hai người hường Hường phóng đi mất. Người này chính là kẻ còn lại trong Năm người Túy Tửu.

Hường Hường do phản ứng không kịp nên đã để gã kia chạy mất. Nàng cùng sư muội thu túi trữ vật rồi Hường Hường nói:

" Chúng ta vào thôi, ta thấy có cái gì đó không đúng"

Cô sư muội gác đầu cùng đi vào,.....

Một cuộc chiến giữa Hường Hường bí ẩn và Túy Tửu sắp diễn ra.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chạm trán- Hường Hường đích thực lực

Hường Hướng liếc mắt nhìn sư muội nói: "Nói càng nguy hiểm nơi càng có nhiều bảo tàng, chẳng phải đã có đám đi trước làm đá dò đường cho chúng ta rồi hay sao, sợ gì?"

Cả hai càng đi sâu vào thì thấy bên trong càng có nhiều dấu vết đánh nhau, cô sư muội hơi sợ trong tay lúc nào cũng thủ sẵn bùa chú phòng thủ. Khi cả hai mở cửa một phòng thì bên trong trống rỗng, ngổn ngang xác chết mấy người đệ tử. Sau đó họ đi kiểm tra từng nơi một.

"Ý, tại sao chỗ này có một phòng đóng cửa?"

Hường Hướng nghe sư muội mình lên tiếng cũng hiếu kỳ chường bay cánh cửa. Khi nhìn vào trong thì thấy một thanh niên đeo mặt nạ, xung quanh hình chim phượng hoàng là một ngọn lửa xanh bao bọc cơ thể, hằn đàng khoanh chân đã tọa. Hướng Hướng liếc mắt cho sư muội, hiểu ý cô sư muội rút một lá bùa phóng đến.

Bùa chưa kịp bay đến thì một bóng đen lao đến cô sư muội, quá bất ngờ khiến Hướng Hướng và cô sư muội không kịp trở tay.

UỲnh nhhhhhh

Một chém cực mạnh của bóng đen khiến nàng sư muội bay đập mạnh vào tường, bụi bốc mù mịt. Bóng đen dừng Lại thì Hướng Hướng thấy một người đeo mặt nạ, tay cầm một cây kiếm dài. Người này không ai khác chính là Túy Tửu. Nhờ con mắt mới cây ghép cậu có thể nhìn thấy một không khí nguy hiểm đang đến gần, do đó Quang Dư sau khi nghe xong Tửu trình bày đã phỏng đoán người đang đến trong tay mang một pháp bảo phòng chế "Quyển sổ thần chết" Nhờ đó cả hai đã giáng bầy tung một chiêu đánh lên hồng giết được một người phe địch.

Bụi tan đi, tất cả tập trung nhìn về phía vách tường thì cô sư muội vẫn còn sống, chẳng qua bùa phòng thủ của cô đã bị hỏng. Cô nghiêng răng nói:

"Sư tỷ nhường em tên đánh lên, một tên trúc cơ sơ kỳ mà dám hỗn xược, may mà ta luôn phòng bị sẵn không thì chết rồi"

Hường Hướng cũng nhận ra Túy Tửu cấp bậc chỉ là trúc cơ sơ kỳ còn sư muội mình lại trúc cơ trung kỳ nên không lo, nàng nói: "Cũng được, còn gã có lửa phụng hoàng xanh kia để ta, lâu rồi chưa dùng tay chân đánh ai"

Nói xong nàng lao đến Quang Dư tung hàng loạt cú đâm mãnh liệt, Quang dư với con phụng hoàng lửa xanh bao bọc bên ngoài vất vả chống đỡ. Cô sư muội thì tung liên hoàn mấy chục bùa nổ đến Túy Tửu.

Túy Tửu vận Trợ Bấy cực hạn vừa né vừa áp sát đến cô gái, phía sau lưng là hàng loạt vụ nổ kinh hoàng. Khi đến gần, thanh kiếm Tửu bốc lên một màu đen xanh pha lẫn đỏ cuộn quanh kiếm như con rắn Tửu tung một chém cực mạnh:

"nhất hắc cửu sát"

Cheng engggg

Một nhất cực mạnh khiến cho vòng tròn bảo vệ cô gái nứt ra vỡ tan tành, cô gái không nao núng mà ném ngay một bùa chú xung kích, nó kích nổ ra một làn sóng mạnh đẩy văng Tửu Lui lại. Hai chân Tửu đập tường vận nhất kê chi bộ, uốn éo chạy đến hồng chém đến.

Cô gái do tiên lực mạnh hơn nên không e dè mà hai tay nắm lại vận một loạt ký hiệu kỳ lạ khiến cho một con lốc xoáy cuốn Tửu vào trong. Thấy pháp thuật thành công cô gái mỉm cười mãn nguyện. Bỗng sau lưng cô một bóng vàng từ đâu bay đến cắn "phật một cái đứt lia một tay của nàng"

AAAAA

Cô sư muội đau đón ôm tay la hoảng:

"tay của ta, aa"

"Sư Muội"- Hướng Hướng đang đập Quang Dư te tua quay lại nhìn thấy sư muội bị một con chuột lông vàng cắn đứt một tay, miệng con chuột còn nhai cái tay ấy. Thấy mọi người nhìn mình, chuột tinh sau khi tiến hóa thành supper chuột thì đứng dậy bằng hai chân, nó dùng hai chân trước công lên thể hiện một cú gồng lực sỹ khoe cơ bắp. Sau đó nó đổi các tư thế khoe cơ bắp khác nhau dường như là thỏa mãn lắm.

Hường Hướng định tung một chiêu giết chuột tinh thì do sơ xuất, Quang Dư tung một cước khiến nàng bay đập xuống đất, Quang Dư miệng cười nói: "Đối thủ của ngươi là ta, phải chú ý chứ!"

Túy Tửu từ trong lốc xoáy phóng ra hết lớn:

"Biến hóa tiên thuật: Ứng chi Điều"

Cơ thể cậu vừa lao đến cô gái vừa biến thành nửa người nửa chim, lông đen mọc khắp người, đôi chân có thêm vẩy như chân gà, miệng thì nhọn hơn. Cậu tung một cước vào bụng cô sư muội, chuột tinh lao đến cắn vào cổ cô gái.

Phập.....

Cô sư muội bị liên hoàn hai người Tửu cùng chuột tinh đã chết tức tưởi, đầu lia khỏi xác.

"Sur Muội" - Hường Hường đôi mắt đỏ hoe muốn liều mạng rồi.

Quang Dur cắn nuốt một viên tăng tiên đan khiến cậu nhanh chóng tiên khí tăng lên với cấp bậc hậu kỳ.

Hường Hường lao đến tung một đấm vào chuột tinh khiến nó phun máu văng rớt xuống đất, cơ thể trở lại màu đen. máu me đầy đất,..

"Chuột Tinh"- Từ tức giận vỗ cánh bay đến cực nhanh tung một sút.

Bụp

Cú sút của cậu bị Hường Hường nắm dễ dàng, cô cầm chân Từ quay vòng vòng ném mạnh vào tường. Quang Dur bay đến tung một chưởng thì bị cô uyển chuyển đẩy cú chưởng của Dur lệch qua một bên sau đó xoay người dùng cùi chỏ đập vào bụng Dur một cú như trời giáng khiến hân nước miếng từ miệng chảy ra ngoài vì bị quá đau.

Ngay lúc này Hường tung thêm một đấm ngay cằm Dur khiến cậu bị đánh bay lên không trung, chưa dừng lại ở đó Hường phóng lên hai tay cháp lại đập xuống một đấm vào bụng Dur khiến hân đau mà mắt như muốn lòi ra. Cơ thể Dur bay đập mạnh xuống đất, lửa phừng hoàng bao quanh cơ thể tan biến sống chết không rõ.

Từ ở đầu phóng ra tung một chém, nhưng chỉ với bàn tay không tất sát Hường Hường nắm chắc dễ dàng thanh kiếm sau đó bẻ gãy vụn, tung một đấm vào Từ

Huyền giai trung cấp Bóng Thể Chi Thuật

Một bàn tay màu đen to từ bụng Từ mọc ra đỡ lấy cú đấm Hường Hường. Đây là chiêu ngày trước Từ học ở môn phái nhưng nhờ một năm trong bụng thú đã thành thạo. Hường Hường xoay cú đấm khiến bàn tay màu đen bị tụt ra. Cô dùng chân đá vào chỗ hiểm giữa Hân của Từ khiến cậu đau như heo bị thiến không thể nói nên lời.

Hường Hường phóng ba lá bùa vào Người Tủy Từ đẩy cậu văng vào chân tường nổ lên ba vụ nổ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Trở về

Hường Hường đứng khoanh tay nhìn vụ nổ, sau đó nàng nhìn qua chuột tinh và Quang dur, cả hai vẫn chưa chết như cũng đã trọng thương. Hường Hường nghiêng răng nói:

"Giết sư muội ta, ta sẽ giết con chuột này trước!"

Nàng phóng đến nắm đầu chuột tinh xách lên, tay cầm con dao chuẩn bị đâm thì Từ lộ lách bị một con mắt lại, con mắt cây ghép tỏa ra một luồng dị lực đẩy tan các tiên khí xung quanh cơ thể Hường Hường đi khiến cô đột ngột bị mất đi năng lực.

"Chính là lúc này!"- Tủy Từ hét to

Quang Dur liều mạng bay đến vùng một chảo, kèm theo chuột tinh cổ vấy ra cắn ngay tay nàng ta một cái"

Do bị mất năng lực nhưng Hường Hường không phải hạng nghiệp dư nhanh chóng kích hoạt bùa phòng thủ. Còn chuột tinh do ở quá gần nên nàng bị cắn đau buồn chuột tinh ra.

Ầm mmmmmm

Nàng bị một chảo của QUang Dur đập mạnh vào tường. Nhưng nhờ kích hoạt bùa nên Hường Hường không sao. Cảm thấy cơ thể vô lực nên cô đành cắn răng bỏ qua cho hai người mà kích hoạt pháp bảo phóng bay đi mất.

Quang Dur chạy đến dìu Tủy Từ cùng chuột Tinh đem cả hai phóng nhanh ra ngoài.

Bên ngoài cấm địa những môn phái vừa và nhỏ đang ngồi tụ họp giao hảo với nhau, Thời gian cấm địa sắp đóng lại nên đây là thời gian hội họp nhất, quyết định thu hoạch của những môn phái đó, gia tộc đó.

Lúc này các trưởng môn ban phái lớn đã từ xa bay đến đông đủ chuẩn bị đón đệ tử của mình. Đông Sy đang cùng trưởng môn Kiếm Dao Ô là Chính Khí cả hai cười đùa vô cùng vui vẻ:

"Đông Sy huynh nghe nói năm nay huynh có ba đệ tử giỏi, ta nghĩ Điều Nguyệt Tông chắc thua huynh rồi!"

Nghe Chính Khí tâm bốc Đông Sy cười nói: "Đâu có, đâu có, nghe nói lứa đệ tử năm nay của huynh cũng khá lắm a!"

Chính Khí lắc đầu nói: "Lứa đệ tử của tôi đều dạng sợ chết, không có mạnh mẽ như môn phái của huynh"

Lúc này nhiều người Ô lên" mở rồi, không gian mở rồi!"

Lần lượt nhiều người ngồi trên ghế khoan có hơn trăm cái đáp xuống, khiến cho mọi người trở mắt ra chính là phần đông những người này lại thuộc những người các gia tộc, và những môn phái nhỏ, càng là môn phái lớn càng ít người trở về. Điều Nguyệt Tông năm người, Yêu Thú Sơn ba người, Kiếm Dao Ô không người, bát quái môn một người, Âm Tông không người, Thiên Thần Bảo hai người, Phong Hỏa Cốc bốn người. Đáng chú ý là những người này đều là những người phần lớn là không được trọng thị.

Thật ra đây là chủ yếu những người sợ chết, hoặc nghi ngờ trong mộ phủ có nguy hiểm nên không vào mà ở bên ngoài lẫn lộn truy tìm bảo vật, vì thế những ban phái nhỏ kèm những gia tộc lại trở về nhiều hơn cả, những ai mạnh mẽ tự tin vào chính mình phần lớn đều phơi bày ở động phủ.

Đông Sy cùng nhiều trưởng môn khác đều chờ đợi nhưng không có một ai trở về nữa thì ông gần xanh nổi lên, ba đệ tử yêu quý không một ai trở về, cả môn phái giờ này chỉ có ba đệ tử, đứng đầu là Quang Dư sau đó là Túy Tửu cuối cùng là một đệ tử vô danh tiểu tốt Hoài Nam. Đông Sy mở một kết giới cách âm rồi nói:

"Hãy nói cho ta biết có chuyện gì?"

Hoài Nam nhìn thấy trưởng môn tựa như con thú sắp bùng nổ thì run cầm cập nói: "Dạ đệ Tử vì sợ chết nên lúc vào đã trốn một góc chờ ngày trở ra, chuyện bên ngoài đệ tử không hề hay biết."

Quang Dư nhìn trưởng môn kể lại toàn bộ sự thật về mộ phủ và cả sự phản bội của Đại Trí. Túy Tửu cũng phụ họa những tình tiết thiếu sót.

Sau khi kể xong Đông Sy diệu lại nói: "Đều do ta, ta vốn đã biết thân phận của Đại Trí nhưng cứ nghĩ ta dùng tình cảm sẽ cảm hóa được hắn nhưng đáng tiếc, uổng cho một thiên tài. Linh Đan được làm đệ tử của một tiền bối Thần thoại là phúc cho môn phái ta chuyện này ta sẽ báo cáo cho các lão tổ, còn Liễu Hà và những người khác e rằng họ chính là những người làm đá lót đường cho những người tu tiên khác."

Sau khi kiểm tra các tuổi trừ vật cả hai thì Đông Sy nói: "Ta tạm thời thu giữ túi trừ vật các người điều tra."

Dù rằng có rất nhiều đồ vật không muốn đưa nhưng trước một lão quái kết đan và ông ta có cả yêu thú người mùi, nếu giấu túi trừ vật ông sẽ biết ngay vì thế Túy Tửu không dám vọng động mà giao tất cả, Dù sao chuyện này liên hệ rất lớn nếu có ai đồ lỗi cho hắn thì có trăm cái mạng chết cũng không hết.

Đông Sy sau khi thu xong nói: "Các người yên tâm sau này sẽ được đền bù xứng đáng, môn phái không phụ các người"

Nói xong ông phát mọi người bay đi, ông không còn hứng thú nhắc đến vụ cá cược.

Nhiều môn phái không còn đệ tử trở về thì không biết chuyện gì phải đi hỏi các môn phái khác. Có lẽ Túy Tửu không biết rằng sau này cả toàn tu tiên giới Tinh châu đều biết đến tên của hắn, một trong bốn người rời khỏi động phủ (đáng lẽ năm mà gã Năm Nổ bị Hường Hường giết nên còn bốn). Và Yêu Thú Sơn có một đệ tử của một thần thoại thì dù ông ta có liên quan hay không mọi người cũng không dám gây hấn Yêu Thú Sơn. Đó là thời gian dài sau này. Còn bây giờ Túy Tửu cùng Đông Sy và hai người Quang Dư đứng trên lưng Đại bàng bay về môn phái.

Các môn phái khác thì bắt đầu điều tra nguyên nhân, nhưng có lẽ đau khổ nhất vẫn là Kiếm Dao Ô và Âm Tông hơn trăm đệ tử tham gia nhưng không một ai trở về, đây là trần thảm nhất thảm hiểm cấm địa trong lịch sử Tinh châu.

Gió thổi vù vù bên tai Túy Tửu nhớ chỉ mới tháng trước hắn còn luyện khí mà giờ đây đã là trúc cơ, nghĩ đến bao huynh đệ tài cao hơn hắn rất nhiều nhưng trở về chỉ còn hai người, một người vô danh yếu nhất lại còn sống trở về khiến cho Túy Tửu hiểu hơn về con đường tu tiên đầy gian khổ, đôi khi nó không chỉ dựa vào sức mạnh mà còn vào mưu trí và may mắn nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Lão Tổ tụ họp

Đến sơn môn cả ba được đưa vào phòng tu luyện đặt biệt dành cho những chấp sự. Hoài Nam sung sướng nhanh chóng tu luyện, Tửu nhú mảy, cậu nghĩ đây rõ ràng là giam lỏng đúng hơn vì bên ngoài có người canh gác, lâu lâu đều liếc mắt để ý đến ba người bọn họ. Quang Dư là người thông minh cũng không vọng động mà ngồi xuống thổ nạp. Tửu cũng tranh thủ, có lẽ tông phái cũng chưa tin lời ba người cho lắm, dù sao vụ Đại Trí là nội gián là một ví dụ đi.

Tại một mật thất nơi nghị sự của các cấp cao, nơi đây phía trên có bốn người ngồi, một nữ, một nam và hai ông già râu ria rậm rạp. Phía dưới là hàng loạt những người trưởng lão và có cả trưởng môn. Sau khi nghe xong Đông Sy trình bày, tất cả các trưởng lão nhao nhao thảo luận.

Cô gái trẻ đẹp ngồi phía trên nói: "ba sư huynh nghĩ sao?"

Người già nhất râu tóc trắng xóa nói: "có thể lắm, lúc trước khi còn là trúc cơ do công lực không đủ phá mở kết giới đó, không ngờ sống sau xô sóng trước lớp trẻ bây giờ có thể mở được. Việc thực hư cụ thể phải nhờ đến tam sư đệ dùng pháp bảo mới biết được"

Người già thứ hai râu ria cũng rậm rạp nhưng màu đen, lão ta vung một chiếc gương lớn bay ra giữa đại sảnh sau đó kết ấn, chiếc gương to bắt đầu chiếu cảnh mọi người tham gia thí luyện, từ lúc chém giết nhau đến lúc gặp mộ phủ Thần thoại, lúc gặp giun măn. Duy đến lúc người thanh niên (Nghị văn là thần thoại) xuất hiện thì chiếc gương cảnh đó bị nhòe đi không thể thấy rõ hình dáng, duy chỉ có những đệ tử khác thì vẫn rõ như thường. cuộc chiến các đệ tử môn phái bắt đầu và từ từ chiếc gương phản chiếu hết mọi việc. Xem xong các trưởng lão và Đông Sy im ra nghe bốn người kia đang ngẫm nghĩ. Bốn người này chính là bốn lão tổ tiên thiên mà không ai trong họ dám bắt kính.

Lão tổ thanh niên cười nói: "chiếc gương bị mờ chứng tỏ kẻ đó một là Tiên Thiên có nội lực cực mạnh hoặc là một thần thoại, duy tên đệ Tử Túy Tửu đột biến từ khi bị yêu thú thời gian ăn thịt đến thoát ra, khoảnh khắc ấy tính sơ sơ bằng một năm rồi, trong một năm từ luyện khí đỉnh đến trúc cơ thì cũng không có gì lạ lắm, ta thích cậu nhóc Quang Dư, rất có tiềm năng, có lẽ ta sẽ nhận hắn làm ký danh đệ tử xem sao!"

Nghe được đích thân lão tổ nhận làm đệ tử mà mấy trưởng lão ở bên dưới rung động, dù chỉ là ký danh thôi nhưng tiền đồ bất hạn lượng a. Ai cũng thầm nhủ sau này quan hệ tốt với Dư chút.

Cô gái lão Tổ nói: "Duy vụ chuột tinh tiến hóa và vụ ghép mắt thật khó hiểu, ba sư huynh có ý kiến gì không?"

Người râu trắng nói: "Nói đến chuột mà tiến hóa trong sử sách có nhất đến một loài đó là loài chuột cổ, có từ thời cực kỳ xa xưa, có lẽ con chuột này vô tình kích hoạt cũng nên, đáng tiếc con chuột này cấp bậc quá thấp, dù tiến hóa cũng chẳng giúp gì"

Người râu đen vuốt vuốt hàm râu nói: "Cái khúc ghép mắt có lẽ may mắn ngẫu nhiên thôi, theo ta biết người bị mù ở nhân giới cũng từng có một đại phu ghép mắt sáng lại được, nên chuyện này cũng không có gì lạ"

cả bốn cứ thể thao luận huyền truyền và kiểm tra túi trữ vật của ba người bị tịch thu, có lẽ đối với cấp bậc của Tửu thì những món trong đó cậu phải xuyết xoa nhưng với bốn lão quái đây chỉ là đồ bình thường. Nhưng mấy người trưởng lão trông thấy nhiều bảo vật có ích cho họ mà xuyết xoa không thôi.

Bốn người bảo Đông Sy dẫn Quang Dư cùng Túy Tửu đến tham gia hội nghị, lần này thì các trưởng lão biết cả hai chắc chắn sẽ được ban thưởng hậu hĩnh. Nghĩ đến mà mấy trưởng lão hâm mộ không thôi.

Tửu đang ngồi thiền hấp nạp tiên khí từ từ, nơi này tiên khí dày đặc hơn chỗ lúc trước phía sau khu dành cho đệ tử lĩnh việc nhiều. Đang thổ nạp thì Đông Sy bước vào nhìn Quang Dư nói: "Người đi theo ta"

Quang Dư đi theo trưởng môn, Túy Tửu nhìn thấy thì biết rằng hắn cũng sẽ đến lược nhanh thôi. Khi liếc qua gã Hoài Nam thì tên này ngay thơ không biết gì vẫn cứ vô tư hấp nạp tiên khí. Tửu cười nghĩ thầm "Đôi khi nhất gan cũng là một loại thực lực đi."

Nửa tiếng sau trưởng môn xuất hiện trước mặt Tửu nói: "Người đi theo ta"

Tửu biết chuyện mình đã đến nên vội đi theo sau, cả hai bay qua nhiều dãy núi nơi cư ngụ của mấy trưởng lão, rồi đến một ngọn núi cấm, đây là nơi cấm bất cứ người không phận sự bước vào, nếu vi phạm sẽ giết không tha bất kể là ai. Đông Sy dẫn cậu xuyên xuống một đường hầm trong lòng núi, sau khi đi vòng vèo phức tạp như mê cung thì cuối cùng cậu cũng thấy đại sảnh phía trước, một nơi sáng lóa, linh thiên đầy oai nghiêm, những con thú kỳ lạ được trạm khắc quanh các cây cột, vách đá, giữa phòng có rất nhiều trưởng lão đang đứng. Tất cả nhìn tửu mà đôi mắt không giấu nổi sự hâm mộ đồ kỳ kèm chúc mừng. Phía trên thì có sáu chiếc ghế nhưng hai cái thì trống chỉ có bốn người ngồi, hai ông già một thanh niên và một cô gái xinh đẹp.

Đông Sy khom người: "bái kiến các lão tổ"

Nhìn thấy cử chỉ của trưởng môn thì Tửu biết hôm nay cậu đã gặp ai nên vội cúi xuống nói theo: "văn bái Túy Tửu tham kiến bốn vị lão tổ"

Thấy Túy Tửu lanh lợi cả bốn rất hài lòng, người già nhất râu trắng nói: "Người đã lập công lớn cho môn phái khi mang rất nhiều pháp bảo, thuốc quý, linh đan diệu dược, kèm theo sự cố gắng không làm nhục sư môn khi tham gia thí luyện, vì các vật phẩm cũng rất trọng yếu cho các trưởng lão cấp bậc kết đan dùng thì sẽ có ích hơn. Nên môn phái giữ lại những vật đó nhưng sẽ đền bù xứng đáng cho người. Túy Tửu nghe đây..."

Tửu quỳ một chân xuống hai tay chấp lại như báo hiệu cậu đã sẵn sàng lắng nghe:

"Do đệ tử Túy Tửu có nhiều công lớn nay tặng một pháp bảo phòng ngự viễn cổ, một thanh kiếm viễn cổ, mười tinh hạch yêu thú cấp ba, một trăm linh thạch cấp cao, một ngàn linh thạch cấp trung, một vạn linh thạch cấp thấp kèm theo ba viên kết đan hoàn, cộng với ba điều kiện theo yêu cầu."

Túy Tửu nghe đọc xong hô lớn: "Văn bái tạ ơn các lão tổ"

Sau đó một túi trữ vật bay đến nên Tửu vội chụp nhanh lấy, lão râu trắng nói tiếp:" Hãy đưa ra ba yêu cầu đi"

Tửu mừng quá nói luôn:" Xin các Lão tổ giúp sư phụ vẫn bối là Tinh Lâm kéo dài tuổi thọ hoạt có thể đột phá kết đan, tuổi thọ của sư phụ đã gần hết."

" Quả là một người có tình có nghĩa, chúng ta đồng ý sẽ giúp hấn đột phá kết đan"- Lão tổ nói-" tiếp điều thứ hai đi"

" Vẫn bối có một người yêu mất tích tên Quách Ngọc Trâm, mong Lão tổ giúp vẫn bối tìm ra tung tích"

Nghe đến đây các trưởng lão bàn tán xôn xao vì cái yêu cầu quá lãng phí. Không phải muốn được yêu cầu Lão tổ là được đâu, họ có muốn sợ cả đời cũng không có mà tên ngu này lại yêu cầu đi tìm tung tích một người MÀ LẠI LÀ NGƯỜI YÊU NỮA CHỨ, con trai tam thế tử thiếp là chuyện thường thể mà lại phung phí nên ai cũng tiếc rẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Sam Sam

Một lão tổ nói: " Người tự xem đi"

Một chiếc gương phản chiếu ảnh từ lúc Tửu chia tay chị em Quách Ngọc Trâm, sau đó hai chị em trên đường trở về vô tình gặp một nhóm người, sau khi thấy được thực lực khủng và chàng thiếu niên đẹp trai trong nhóm tán tỉnh nhiều ngày cuối cùng Ngọc Trâm và cậu em theo họ trở về gia nhập tổ chức Ma Sát, Hiện nay Ngọc Trâm đã cưới chàng thiếu niên kia, hấn ta có chức vụ khá lớn trong Ma Sát nên nàng cũng sống sung sướng ở đó. Đến đây hình ảnh biến mất, tìm Tửu Tửu như thức lại, cậu không tin đó là sự thật, người với người tình yêu nào dễ dàng thay đổi như thế. Cậu định mở lời thì Lão tổ nữ ném một tờ giấy nói:

"địa chỉ cô ta ở đó, người muốn đến hay không thì tùy nhưng nếu có mất mạng thì môn phái không chịu trách nhiệm"

Tửu Tửu nắm chắc tờ giấy cậu vẫn không tin mọi chuyện là sự thật, cậu phải đi gặp nàng trực tiếp, đưa nàng đi một nơi thật xa sống hạnh phúc. Nghĩ xong Tửu cắt tờ giấy vào túi trữ vật nói tiếp:

" yêu cầu cuối là mong các Lão tổ giúp gia đình con có thể sống lại"

Bốn lão tổ lắc đầu nói:" Cứu người chết đã lâu sống lại chúng ta không làm được, cả cái tinh châu cũng không thể, người đưa yêu cầu khác đi!"

Lão tổ tuổi trẻ ngẫm nghĩ rồi nói:" Nghe nói ở ma châu có một loại công pháp cứu sống người chết thì phải, năm xưa ta từng lịch lãm qua có nghe thế nhưng điều này không dám khẳng định lắm"

Đang tuyệt vọng thì nghe nói ở cái ma châu nào đó có thể có hi vọng giúp gia đình sống lại Tửu vui mừng quá đôi liền nói:

" Vậy mong Lão Tổ giúp con đến ma châu"

Lão tổ râu trắng nói: " Thời gian giữa tinh châu và ma châu giao nhau là mười năm một lần, bây giờ đến lúc đó còn một năm nữa, vậy người hãy chuẩn bị chu đáo một năm sau ta sẽ đưa người đến Ma châu"

Tửu Tửu quý xuống cảm tạ, riêng mấy trưởng lão nhìn Tửu Tửu như nhìn một thằng ngu. Ba yêu cầu với các lão tổ quá dễ, trong khi gã Quang Dư không yêu cầu ba cái hay ho biết bao nhiêu thì tên này yêu cầu ngu bấy nhiêu, có người sáng khoái có người tiếc rẻ.

_____ -

Tửu Tửu giờ đây vì đã lên chức nên được thăng làm chấp sự, cậu đi đến tìm gặp vị bằng hữu lúc kia mới vào sơn môn đã quen là Thập Tam. Thập Tam vừa gặp Tửu Tửu thì mừng rơi nước mắt, cả hai cùng ngồi uống rượu dưới trăng đêm dài vãn vật:

" Thập Tam huynh theo tôi đi, chúng ta sẽ đi thám hiểm thế giới này!"- Tửu nâng từng ly vừa uống vừa nói:-" không lẽ huynh cứ muốn sống với thân phận đệ tử mà như người ở thế này hoài sao?"

Thập Tam ứa nước mắt nói:" tôi đã ở đây gần mười năm nhưng chưa bao giờ được tu luyện một cách đàng hoàng, đến bây giờ mới chỉ là luyện khí cấp ba, tôi nghe lời Tửu Huỳnh, tôi sẽ theo cậu nếu cậu không chê tôi vớ tay, vớ chân." - Thập Tam chép miệng nói tiếp:" chỉ là trước lúc xông pha tôi muốn về thăm quê hương một lần"

Túy Tửu gật đầu, cậu cũng đã xa quê hương lâu lắm rồi, năm sau cậu sẽ đến Ma Châu nên bây giờ tranh thủ về thăm quê hương luôn vậy. Nhưng trước tiên cậu phải đến nơi đó để gặp Ngọc Trâm cậu muốn biết lý do, Dù tận mắt trong thấy hình ảnh nhưng trong tận sâu thăm cậu vẫn mong đó không phải sự thật.

Cả hai uống rượu mê say, đáng tiếc sự phụ Tịnh Lâm đang được các Lão tổ cho bế quang nhằm đột phá kết đan nên cả hai không gặp nhau được, lúc này một bóng đen từ từ áp sát từ phía sau Túy Tửu. Thập Tam đã quá say, trong cơn say hần chỉ nói lên hai từ rồi gục xuống ngủ "đẹp quá".

_ Túy Tửu ca ca

Nghe thanh âm ai như gọi mình, Tửu quay lại phía sau nhìn nhận ra đây là Sam Sam, nàng hôm nay trông rất đẹp, có thể nói ngọc trâm còn xa mới bì kịp. Con say có lẽ đã quá lớn nên đôi mắt Túy Tửu nhìn lại thì thấy "ngọc trâm" trước mặt, quá thương nhớ cậu ôm lấy Sam Sam nói: "Đừng rời bỏ ta nữa, ta sẽ không rời nàng nữa".

Sam Sam bất ngờ bị ôm chặt nhưng vốn thích Tửu từ trước nên lòng đầy rạo rức khoái chí nhưng vẫn tỏ ra nhu lệ nói: "Chàng say rồi để muội dẫn huynh đi nghỉ!"

Vừa dìu Túy Tửu đến giường nằm, nàng đắp chăn lại cho Túy Tửu thì hần bỗng nắm chặt cánh tay nàng, lời mạnh khiến nàng ngã nhào vào lòng hần. Miệng đầy hơi rượu nhưng Túy Tửu đã có chút thanh tỉnh, hần thả thề thì thăm vào tai Sam Sam: "Hãy ở lại đây với ta"

Sam Sam nghe xong thì đôi má ửng hồng thẹn thùng, nàng không biết phải trả lời thế nào, thì như một thói quen Túy Tửu hai tay KÈ vào hai má của Sam, đôi môi áp lấy đôi môi như hoa của nàng mà mạnh mẽ nút lấy.

Sam Sam từ nhỏ đến lớn chưa biết mùi vị của nam nhân càng chưa nắm tay nữa nói chỉ là hôn nhau. Cả cơ thể cô cứng đờ rồi mềm nhũn ra tùy ý cho cái lưỡi như con giun của Tửu tùy ý khám phá. Bỗng thân thể nàng cứng đờ vì bị một bàn tay thọc vào áo xoa bóp vùng đôi núi. Do bị bất ngờ và nhột, nàng tỉnh dậy vùng dậy Túy Tửu ra nói:

" Xin chàng đừng, muội không phải con gái dễ dãi"

Túy Tửu lúc này tỉnh rượu hần nhìn rõ đây là Sam Sam chứ không phải Ngọc Trâm, hần biết mình không phải định xin lỗi thì nghe một giọng truyền âm của chuột tinh.

" Thăng ngu đừng cho nàng ta thoát, mờ đến miệng mà bỏ qua thì sau này đừng gặp mặt ta nữa. Đứng lên kéo nàng xuống nằm cùng nhanh, ta ra ngoài canh gác cho người."

Chưa cho Tửu kịp phản ứng Chuột tinh phóng ra ngoài mất dạng, con chuột trước khi đi phóng một làn hương kích thích xông thẳng vào mũi Túy Tửu khiến hần huyết khí cương dương.

Không nhận được nữa mà lại có gái đẹp trước mắt, quần áo nàng lại bị hở một phần do lúc này cậu xọc tay vào, nhớ lại cái mềm mại lúc này mà sướng mê cả người, cái này còn cảm xúc hơn cả trăm lần cái lần bị cưỡng bức bóp ngực của mụ tú bà lúc xưa.

Từ mạnh dạn nắm lấy tay nàng kéo nàng ngã xuống giường mắt nhìn thẳng sam sam nói: "nàng không thích ta sao?"

Sam Sam áp a áp úng.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Mất hứng

Sam Sam áp úng chưa định mở lời thì Tửu liền áp môi mình vào môi của Sam Sam, hần không nhận nổi khi thấy một bờ môi mọng nước như thế trước mặt. Sam Sam định chống cự nhưng lại một lần nữa mất đi sự phản kháng. Từ Từ nàng ôm lấy Túy Tửu hôn đáp trả.

Lúc này cái tay không chịu yên kia lại một lần nữa tiến đến hai quả đồi, bàn tay nắm ngón để trước lên một quả. Sam Sam lúc này hơi khựng lại thì Tửu liền hôn mạnh khiến nàng mềm nhũn ra không có sức chống cự. Tay Hần bắt đầu xoa bóp, tuy cách một lớp áo mỏng và một đồ lót nhưng hần cảm thấy cảm giác dê mê lắm. Chưa thỏa Mẫn Tửu ôm chặt Sam Sam xoay người lại, hần đè lên thân cô. Khuôn mặt bắt đầu áp xuống hôn tiếp, Sam Sam lấy hai tay ôm cổ hần mà hôn đáp trả. Tay hần nhanh chóng len vào trong áo sờ được một lớp đồ lót mềm mại, phía dưới đồ lót là sự bóng bẩy căng mịn khiến hần xòe bàn tay nắm ngón nhưng cũng không bao hết.

" To hơn của Ngọc Trâm nhiều a"- Hần thăm nhủ trong lòng

Xoa bóp bên ngoài chưa thỏa mẫn hần dùng tay xuyên qua cả áo lót chạm đến một hạt châu nhỏ.

"A"

Sam Sam mặt đỏ ửng nàng lắc đầu nói:" Đừng chàng, thiếp không muốn"

Nàng dùng tay lấy tay Từ ra.

Chuột Tinh bên ngoài lấp ló nhìn vào mắng thầm:" Thằng ngu, con gái nói không là muốn, chắc thuốc kích thích chưa đủ, ta phải cho hấn thêm hương Khôa Thân đại đâm tán kích thích nữa mới được"

Chuột tinh lấy một chai lọ ra, miệng nó cười đều liền phóng bột rải khắp phòng.

Lúc Này Túy Từ cơ thể như bùng phát, hấn thấy Sam Sam hình như cơ thể cũng nóng ran. Nàng nói khẽ:

"Nóng quá, sao nóng quá"

Bên ngoài chuột tinh cười nói thầm:" Trúng khóa thân đại đâm tán của ta mà chịu đựng được mới là lạ, nhóc con hưởng thụ đi, phải có nhiều gái mới xứng làm bạn đại gia ta"

Từ bên ngoài nhìn vào thấy hai bóng người đang xé áo nhau, từ từ cả hai quấn nhau như hai con rắn không rời.

"Ây da đau mắt quá, không xem không xem nữa"- Chuột tinh miệng nói thế nhưng mắt thì vẫn chăm chăm nhìn vào phòng. Sau đó nó phóng phi tiêu cho tắt lửa phòng rồi chạy ra bên ngoài canh gác, bỗng nó thấy từ đằng xa có hai đệ tử đang đi đến hình như nói chuyện gì đó:

"Không biết tại sao trường môn đêm khuya thế này lại muốn gặp Từ chấp sự nhỉ?"

"ai mà biết, lo đi nhanh cho xong việc rồi còn về ngủ"

Nghe hai người nói chuyện đằng xa chuột tinh nghĩ bụng" Chết rồi hai tên phá đám, ta phải nhanh chóng báo lại cho nhóc Từ không thì nguy to!"

Chuột tinh phóng nhanh về phòng, nó thấy Từ đang từ từ lột đồ Sam Sam ra, thấy cảnh này con chuột tiếc mãi không thôi. Nó liền rắc hương thuốc mê cho Sam Sam ngủ rồi rải thuốc giải cho Túy Từ, xong nói:

"Có người đang đến đây, ngươi mau thu xếp lên"

Nghe đến đây Từ tỉnh hấn liền vội đắp chăn nhanh cho Sam Sam sau đó chỉnh tề quần áo ra đứng chặn trước cửa, lúc này hai tên kia cũng đang vừa đến. Thấy Túy Từ cả hai khom người chào rồi nói:

"Từ chấp sự, trường môn cần gặp ngài!"

"Ừm ta biết rồi, mau dẫn đường"-hấn cố ra vẻ thanh cao nói, sau đó truyền âm cho chuột tinh:-" Ngươi ở lại bảo vệ Sam Sam giúp ta.!"

Sau đó hấn cùng hai tên đệ tử dẫn đi vòng vèo qua các hành lang đến ngọn núi trường môn nhân ở, chúng dẫn Túy Từ lên thì một chấp sự đang đứng canh gát cản lại nói:

"Các ngươi là ai muốn làm gì?"

hai đệ tử cung kính cúi chào đáp:

"Đệ tử được trường môn sai đi mời chấp sự mới nhận chức Túy Từ đến gặp trường môn nhân, đây là lệnh bài."

Gác chấp sự nhìn nhìn hai lệnh bài rồi nói:" các ngươi có lệnh bài được qua duy chấp Sự Từ không có lệnh bài không thể thông qua."

"chuyện này..."- hai gã đệ tử nhìn nhau không biết đáp như thế nào, họ không biết rằng người gác cửa này là Chấp sự Ngoa, hấn ta từ khi thấy một tên đệ tử quen như Từ phát triển thần tốc hấn đã ganh tỵ rồi, lại còn kèm thêm ba điều kiện nhưng lại yêu cầu những cái ngu ngốc khiến hấn rất là ghét Túy Từ, một tên phí của. Nay có dịp làm khó dễ há sao hấn có thể bỏ qua.

"hay là Từ chấp sự lấy lệnh bài của đệ tử rồi qua, đệ tử ở lại cũng được"- một gã đệ tử đưa ra sáng kiến.

Gã Ngoa chấp sự nghe thế cười mím nói:" không được, của ai người nấy dùng, nếu Từ huynh không có lệnh bài thì thứ lỗi tôi không thể cho qua"

Túy Từ đang bực cái vụ bị ngắt quãng giữa chừng khi sắp gạo nấu thành cơm, nay lại bị tên hề này quấy phá tốn thời gian nên chẳng nhiều lời nhảy lên tung một đám trời giáng vào bụng hấn khiến hấn ta đau đớn không thốt nên lời, những đệ tử khác cùng canh gát thấy thế giật mình hốt hoảng nói:

"Chấp sự người muốn làm gì?"

Từ ung dung nhìn gã bị mình đâm bất tỉnh nhân sự thì nói:" tên này trái lệnh trường môn, đây là ta thay trường môn dạy dỗ, các ngươi cũng muốn trái lệnh trường môn chăng?"

Một chấp sự đường đường là một trức cơ lại bị một đám chịu không nổi thì bọn họ vốn là luyện khí cũng không dám gây chiến, hơn nữa lại là lệnh của trưởng môn nên bọn họ không dám ý kiến sợ bị liên lụy. Túy Tửu ngẩn cao đầu nhìn hai gã đệ tử dẫn đường đang run rẩy hần nói: "Đi!"

"Dạ, dạ đi hướng này!"- hai tên nhanh nhẩu đáp sợ phạt ý Túy Tửu.

Túy Tửu cười nghĩ: "thế giới này vốn thực lực vi tôn, nếu người mềm yếu kẻ khác sẽ khinh người, nếu người mạnh mẽ, người ta sẽ kính sợ người."

Đi lên đỉnh núi có một căn nhà lớn, xung quanh là khuôn viên trồng nhiều cây thảo dược, mùi hương chúng tỏa khắp cả ngọn núi. Hít một hơi, Túy Tửu cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn cả. Đi thêm một lúc qua các vườn thảo dược là đến một hồ nước rộng, cả ba đi lên cầu xuyên qua giữa lòng hồ, bên dưới thấp thoáng thấy nhiều loài rắn to đang bơi lội tung tăng. Có con chỉ nhìn bóng của nó thôi đã to bằng cơ thể con người, chiều dài thì không rõ nhưng Túy Tửu đoán chắc cũng khá dài.

Qua cây cầu đi thêm một lúc là đến căn nhà, cả ba đi vược qua nhiều phòng đóng kín đến thẳng một căn phòng, phía trên cánh cửa đề ba chữ "Phòng Trưởng môn" một đệ tử đốt bùa liên lạc ném lên. Chiếc bùa bay vòng vèo lọt vào phòng. Một lúc sau một lá bùa khác bay ra phát ra âm thanh: "Túy Tửu vào trong, các người về đi"

"Dạ rõ trưởng môn"- cả hai đồng thanh cúi gập người đáp.

Túy Tửu mở cửa đi vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Bức tranh kỳ quái

Phòng của trưởng môn trống rỗng khiến Túy Tửu kinh ngạc, trong lòng hần cứ nghĩ nơi đây phải trang trí cái gì đó ghê gớm lắm. Vật duy nhất là một cái lư hương to đặt giữa phòng và một bức tranh treo trên tường. Đông Sy đang đứng ngắm nhìn bức tranh, hai tay chấp sau lưng, khi Tửu vào thì ông mới nhìn và nói giọng ân cần:

"Cậu là một người tôi đánh giá rất cao, về nhân cách và có cả sự ưu ái may mắn. Cậu nghĩ sao khi nhìn bức tranh này?"

Túy Tửu nhìn bức tranh, bức tranh vẽ một không gian huyền ảo, giữa bức tranh là một yêu thú một con rồng đen cực to, mắt nó vàng khè đang cuộn nhỏ đầu lên, nó đang nhìn một thanh niên khôi ngô mặt áo trắng đánh đàn. chàng trai đánh đàn này cũng nhìn con rồng. Càng nhìn Tửu thấy không khí trong tranh như đang chuyển động cuộn tròn lên một đỉnh núi.

Một tiếng đồn văng vẳng bên tai, Túy Tửu nhắm mắt lại cảm nhận...

"Đây là..."- Đông Sy giật mình khi nhìn thấy trạng thái của Túy Tửu: "Không lẽ nó đạt đến trạng thái đó sao? không thể nào..."

Đông Sy nhìn thấy tiên khí xung quanh đang bắt đầu tụ hợp lại xung quanh thân thể Túy Tửu, từ từ tiên khí khắp ngọn núi như dòng nước chảy ủa vào tập trung nơi căn phòng, chúng bắt đầu từ từ lên lõi xâm nhập vào thân thể Thanh niên đang nhắm mắt cảm nhận bức tranh bí ẩn.

Túy Tửu nghe tiếng nhạc du dương, một tiếng gầm của rồng, thanh niên quay lại nhìn Túy Tửu mỉm cười rồi nói:

"khá lắm có thể đạt trạng thái vô cực nhìn thấy ta khi mới trức cơ, có tiềm năng. Ta tặng người một món quà như quà gặp mặt, nhớ sau này đến thần châu làm giúp ta một chuyện, đến nơi nó sẽ tự kích hoạt chỉ đường cho người."

Nói xong thanh niên bắn một tia sáng vào người Túy Tửu, không khí lần tiên khí xung quanh dao động mạnh chúng điên cuồng cuộn vào trong thân thể Túy Tửu, chúng duy chuyển nhanh tàn phá mọi kinh mạch, sau đó một luồng tiên khí bao bọc cách kinh mạch bị đứt chúng nối các kinh mạch lại. Khi các kinh mạch được nối xong, tiên khí lại điên cuồng tràn vào cơ thể, chúng như những dòng máu mạnh mẽ duy chuyển, nhưng gân mạch tuy to hơn nhưng vẫn không trụ vững dòng tiên khí như thác lũ chúng lại vỡ ra. Khi các kinh mạch vỡ hết chúng lại được chữa trị, cứ thế chữa rồi phá, phá rồi chữa khiến cho kinh mạch trong cơ thể ngày càng to, tiên khí ngày càng thuần khiết.

Đông Sy bên ngoài nhìn cảnh tượng này lấp bắp không thôi: "truyền thuyết là có thật, truyền thuyết là có thật, thiên tài đây chính là thiên tài."

Túy Tửu khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp, ngay đan điền như một lốc xoáy, xoáy mạnh tiên khí vào cơ thể, các chất bẩn trong cơ thể được đẩy ra ngoài, từ da hần các chất màu đen hôi thối bị đẩy ra ngày càng nhiều,...

Hự

Từ Từ mở mắt cậu cảm thấy mình có một sức mạnh không lồ hơn rất nhiều hơn trước, tuy bây giờ chỉ là trúc cơ sơ kỳ nhưng nếu một trúc cơ trung kỳ giao chiến Túy Từ từ tin trong trăm chiêu đã bại đối thủ. Đông Sy vỗ tay nói:

"Tây tùy gân cốt khi mới cấp bậc trúc cơ, tương lai rộng mở, tương lai rộng mở a! Người đi tắm đi rồi tỷ nói chuyện với ta sau."

Túy Từ ngược ngửa nhìn thân thể hôi hám của mình vội cuối đầu chào trưởng môn liền đi vội qua một phòng tắm riêng do một con rối của Đông Sy dẫn đường, quả nhiên cấp cao có khác, một con rối mà nó cứ y như con người thật. Tắm rửa kỳ cọ hết các chất bẩn trên người Túy Từ cảm nhận kinh mạch hẳn chảy một loại khí kỳ lạ không biết tên, hẳn đặt tên loại này là linh khí.

Linh khí mạnh hơn tiên khí nhiều, nó là kết hợp của Chân-Yêu-Tiên khí mà thành bình thường người cùng cấp độ có linh khí mạnh hơn người có tiên khí gấp ba lần, hơn nữa linh khí này rất thuần khiết khiến cho cậu mạnh càng thêm mạnh. Túy Từ cảm thấy cho cậu thêm hai tháng tu luyện cậu sẽ dễ dàng đột phá lên trúc cơ trung kỳ. Tắm xong hẳn mặc vội một bộ quần áo từ trong túi trữ vật ra rồi đến gặp trưởng môn.

Đông Sy nhìn thấy Túy Từ trạng thái rất hài lòng. Ông ôn tồn hỏi: "Người nhìn thấy gì qua bức tranh?"

Túy Từ thật thà kể hết diễn biến không dám dấu diếm điều gì, Đông Sy nghe xong trầm ngâm không nói, ông đứng ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi thở dài nói:

"Người đánh đàn trong bức tranh là tổ sư sáng lập ra Yêu Thú Sơn, con rồng là yêu thú của ông ấy, ông là sư phụ của 6 lão tổ bây giờ. Thời đỉnh cao ông đạt đến thần thoại sau đó đã biến mất không tung tích, bức tranh này là một trong 20 kỷ vật còn lại của ông lưu truyền trong môn phái. Mỗi kỷ vật đều có một kỳ ngộ riêng, đến nay Cả toàn môn phái chỉ có 8 người ngộ được từ các kỷ vật, ta từng một lần kỳ ngộ một kỷ vật thanh kiếm của ông. Người kỳ ngộ được bức tranh là cơ duyên của người."

Túy Từ chậm rãi lắng nghe sợ bỏ sót một chi tiết nào đó, Đông Sy sau đó nhìn hắn cười đưa ra một lệnh bài nói:

"Từ nay người là chấp sự nên được tùy ý lên tàn kinh các tầng hai, hơn nữa được ngồi đọc là bốn tiếng, một tháng chỉ được đến tầng kinh các bốn lần là tối đa, ngoài ra người được phép thu nhận đệ tử cho môn phái, được tùy ý chọn ba đệ tử lĩnh việc làm tùy từng sai vật. Người được tự do vào tu luyện tràn tu luyện tối đa 8 ngày một tháng. Bù lại người phải chấp hành nhiệm vụ môn phái đưa ra."

Túy Từ nghe xong lợi ích mà sung sướng cúi người xuống: "Vâng đệ tử nhớ kỹ thừa trưởng môn!"

"Uhm Người lui được rồi!" Đông Sy phát tay, hắn thấy từ lui ra bỗng nhớ ra điều gì dặn tiếp-: "à này, cẩn thận đừng thân cận cô bé Sam Sam quá, ca ca ruột cô ấy là Độc trưởng lão, hiện hẳn đang ra ngoài làm nhiệm vụ nếu người ức hiếp Sam Sam coi chừng đến ta cũng không giúp được người đâu!"

Nghe lời dặn của trưởng môn mà Túy Từ lạnh sống lưng, lúc này hắn còn đòi định XXX con người ta a, may mà chưa có gì nếu không họa chăng bị ca ca gì đó theo là tiêu đời trai. Từ sợ quá mồ hôi hột chảy khắp lưng vội chào trưởng môn rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Kiểm tra đồ nghề

Túy Từ đi xuống chân núi, lúc này Ngọa chấp sự nhìn thấy Túy Từ đằng xa thì cảm tức. Hắn thầm nghĩ: "tên khốn mới lên trúc cơ mà đã không biết tôn ty trật tự. Lần trước do người đánh lên ta chưa chuẩn bị thời, Hừ lần này ta đánh lên lại xem người sẽ bề mặt như thế nào."

Ngọa chấp sự liền ần nấp đợi Túy Từ đến gần thì với cú đấm đã dấn sẵn bùa tăng sức mạnh. Ngọa chấp sự nhào đến tung một đấm hết sức lực.

Bụp...

Túy Từ nhanh gọn dùng tay chụp được cú đấm của Ngọa chấp sự xong cười nói: "Chắc lần trước người chưa hiểu, xem ra phải thêm một lần nữa mới xong"

Ngọa chấp sự khuôn mặt nhăn nhó, hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Túy Từ đỡ dễ dàng cú đấm của hắn như vậy. Đang ngẫm nghĩ thì một bàn tay bóng đen từ bụng Từ thò ra đấm một phát cực mạnh khiến Ngọa chấp sự đau đớn tột cùng, miệng chảy nước miếng lum la, đôi mắt tròn to gục xiu bất động.

Những đệ tử đứng gần đó giờ lúc này nhìn thấy Túy Từ như ngọn núi cao. Họ sùng kính thật sự, tất cả cuối đầu chào Túy Từ.

Từ đi một mạch thẳng đến tu luyện tràn. Vừa đến nơi một người râu tóc bạc phơ tỏa ra một uy áp nhìn Túy Từ nói: "Lệnh bài"

Túy Từ hiểu người này cấp bậc ít nhất là kết đan, không ngờ một trưởng lão lại j canh gác nơi này, cậu đưa lệnh bài chấp sự của mình ra. Lão ta ngẫm

ngĩa rồi trả lại nói." Phòng 110, đi thẳng rẽ trái"- nói rồi ông ngồi xuống nhắm mắt khoanh chân tu luyện. Túy Tửu đi theo chỉ dẫn đến nơi thì mở cửa bước vào. Đây là một loại cửa đá khá nặng, cậu đóng cửa lại chốt khóa rồi nhìn xung quanh khắp phòng.

Trong phòng khá rộng tầm 200 mét vuông, một nửa phòng trống trơn không có đồ vật gì, một nửa phòng còn lại có nhiều thứ để luyện tập như bao cát, người gỗ, các cục tạ nặng,...

Vách tường trong phòng có các loại nút điều chỉnh khác nhau, có nút chỉnh lưu lượng gió thông khí trong phòng nhiều hoặc ít, có nút điều chỉnh nhiệt độ trong phòng, có nút điều chỉnh áp suất, trọng lực, có nút thì điều chỉnh cả môi trường trong phòng,...

Túy Tửu nhìn thôi mà hoa cả mắt, đúng là quá chuyên nghiệp, cậu không vội tập luyện mà lấy túi trữ vật ra kiểm kê. Túi này khá rộng rộng hơn nhiều túi trữ vật lúc trước đeo. Hắn xem kỹ thì thấy bên trong có 100 linh thạch cấp cao, 1000 linh thạch cấp trung, một vạn linh thạch cấp thấp ngoài ra có vài pháp bảo như một phòng ngự viên cổ gì đấy. Túy Tửu lấy nó ra nhìn ngắm, nó trông như một cái ống tay áo dài khoản một gang tay, Tửu xoay quanh ngắm nghía đủ kiểu nghĩ thầm:

" Cái ống tay áo ngăn ngừa thế này thì phòng thủ được cái gì trời, không lẽ đường đường bốn lão tổ đi lừa gạt ta sao?"

Tửu nghĩ mãi không ra bèn đeo thử cái ống tay áo lên cánh tay mình. Một luồng khí màu xanh da trời từ ống tay bắt đầu lang ra bao bọc cơ thể Túy Tửu, luồng khí này như một bộ quần áo mỏng bao bọc xung quanh cậu. Một con muỗi vo ve bay đến nhìn thấy những gân mạch đầy máu nó thềm thườn thử sấn kim tim bay đến định hút máu thỏa thê. Khi con muỗi chạm vào lớp khí xanh này thì cơ thể nó bị bốc cháy tan biến. Cảnh tượng này Túy Tửu trông thấy nhưng hắn lại nghĩ.

" Tương gì phòng thủ vậy lẽ người ta chém một phát chắc chết, chắc cái này chỉ có lợi khi ngủ trong rừng không sợ muỗi đốt."

Lắc lắc đầu chê bai Túy Tửu định gỡ pháp bảo phòng ngự viên cổ gì đấy ra thì bỗng chừng lại vì thấy trên nó có ba con số, số không số một và số hai. Túy Tửu ần ần thử số một thì cái lớp khí xung quanh bỗng hút nhiều linh khí cơ thể Túy Tửu ra biến lớn nó từ từ hình thành một con quỷ cầm kiếm to bự chàng (tạm hình dung tựa như susanno của sasuke đi). Túy Tửu thì đứng bên trong cơ thể nó ngay phần ngực. Hắn giờ một tay lên thì cái con yêu quái khí này giờ một tay theo. Túy Tửu thấy hứng thú, hắn nhắm đến bao cát so sánh độ dài của tay con quỷ khí bên ngoài cơ thể hắn sau đó hắn suy nghĩ sẽ bước đến hai bước thì có lẽ sẽ tới. Bỗng người quỷ này tự động bước đến hai bước, Túy Tửu cảm thấy vô cùng hứng thú, chưa bao giờ hắn chơi trò gì thú vị như thế. Hắn suy nghĩ sẽ tung một đá đá bay bao cát, thì người quỷ này đá một phát bao cát tan nát.

" không ngờ cái lớp khí này có thể chiến đấu nữa quả là một loại pháp bảo lợi hại"- hắn ấn vào số hai thì linh khí cậu bị hút mạnh, con Quỷ khí từ từ biến đổi nhưng nó cứ hút linh khí trong cơ thể Túy Tửu cực nhanh khiến hắn từ từ suy cạn linh khí, sợ quá Túy Tửu không biết nó muốn hút bao nhiêu mới chịu dừng nên bấm đại qua số không thì con quỷ biến mất thành lớp khí bao bọc cơ thể cậu.

Túy Tửu thử không truyền linh khí cho cái pháp bảo thì lớp khí xanh biến mất. Quá tuyệt vời, một pháp bảo tuyệt vời, Túy Tửu sung sướng đến mê người, hắn thử tìm thí nghiệm công dụng mấy pháp bảo khác hắn thấy một thanh kiếm viên cô. Hắn lấy ra bắt đầu xem xét tỉ mỉ thanh kiếm.

Đây là một thanh kiếm to cực to rộng bằng ba gang tay dài hai mét, quả là một thanh kiếm có vẻ bề ngoài khủng. thanh kiếm tựa như hình chữ nhật, tay cầm dài đủ để cầm bằng hai tay, ngoài ra giữa thanh kiếm có một lỗ tròn vo, giữa lỗ này là một tay cầm. Túy Tửu cầm thử ở giữa thì nghĩ" cây kiếm này to thế vừa làm binh khí vừa làm khiên quả là nhất cử lưỡng tiện bất quá nó to quá và nặng nữa, chắc cũng hơn 500 ký chứ chẳng ít. Hắn xem xét một lúc thì cầm thử cây kiếm lên (trúc cơ nên nâng vật nặng 500 ký là bình thường, còn nhẹ nữa đấy). quơ quơ vài cái thì những luồng khí bắn ra từ thanh kiếm, khi các luồng khí này chạm vào tường thì khiến vách tường bị khoét một vết kiếm dài...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương đặc biệt- Kỷ niệm hoàn thành 100 chương- Cuộc chiến giữa cấp độ kết đan

Nhìn thấy ngay tay cầm có mười số từ số 1 đến số 10. hắn thấy cái này giống như cái vòng bao quanh tay cầm, hắn vận thử lên số hai thì cây kiếm nặng gấp đôi. Do trọng lượng thay đổi đột ngột nên Túy Tửu tay trầm xuống, tuy nhiên hắn cảm thấy vẫn còn nhẹ nên xoay tiếp số 3. Lúc này trọng lượng thanh kiếm tăng lên đến sức nặng của nó là hai tấn, vận tiếp số bốn thì cây kiếm nặng bốn tấn. Lúc này hắn thấy hơi hơi nhưng vẫn chưa đủ vừa tay, hắn vận lên số 5 thì thanh kiếm bây giờ là tám tấn. Tuy lúc này hắn cầm được thanh kiếm nhưng khá gắng gượng, nếu dễ thành thạo thì hắn phải luyện tập dài dài. Hắn thử chém một phát thì lớp khí bắn ra chạm vào tường. Sau khi so sánh hắn có thể nhận định mỗi khi tăng số ngoài trọng lực thanh kiếm tăng mà uy lực và nhiều thứ khác tăng theo.

Hắn sung sướng lắm bắt đầu xem xét tiếp túi trữ vật thì thấy có ba viên tinh thạch yêu thú cấp ba.

" mấy cái viên bi này làm gì nhỉ?"

Hắn vo vo dùng đủ kiểu nhưng mấy tinh thạch yêu thú này không phản ứng, hắn cất đi nghĩ" Chắc phải hỏi con chuột tinh xem sao!"

Hắn xem tiếp thì thấy có ba viên kết đan hoàn, cái này thì hắn khỏi cần kiểm tra cũng biết đây là đan dược nhằm để trực cơ thăng cấp lên kết đan thì đúng. Hắn biết tư chất mình có hạn nên nghĩ phải để giành sau này sử dụng. Sau khi xem xét thì không còn gì nữa, mấy công pháp của hắn bị tịch thu hết rồi. May mà hắn vẫn nhớ rõ những nội dung trong đó vì hắn đã luyện thành từng một Trí nhớ thường nhân nên một khi nhìn một lần là hắn không quên.

Hắn bắt đầu luyện tập sử dụng hai vũ khí mới cho thành thạo....

Một nơi xa xôi tại một khu nghiên cứu bí mật trời lúc này đang về đêm, xung quanh đều có kiến trúc cao tầng

Một người cao lớn mặc đồ đen trùm kín toàn thân đang bước đi, sau lưng người này hai nhà máy nghiên cứu nổ tung từng mảnh nhỏ.

Người bí ẩn lấy một cục đất sét màu xanh dương nặn nặn thành một con chim lớn rồi ông ngồi lên cơ thể con chim bằng đất sét này. Con chim vỗ cánh bay lên, gã bí ẩn lấy tay hất mũi trùn mật xuống thì hiện rõ là một khuôn mặt khá điển trai, mũi cao lông mày ngang và đậm, râu quai nón nhưng không rậm lắm. Ông mỉm cười nói:

"Đã hoàn thành nhiệm vụ phá hủy hai công trình nghiên cứu bí mật của Âm Tông, về thăm muối muối Sam Sam thôi!"

Nếu có người quen ở Yêu Thú Sơn ở đây thì mọi người sẽ nhận ra đây là Độc trưởng Lão Độc Cô Cầu Bại, cũng chính là anh trai của Sam Sam. Vài tháng trước Độc Cô rời sơn môn làm nhiệm vụ.

Con chim bằng đất sét bay rất nhanh nhưng bỗng một bàn tay bằng đất cát bay đến đuổi theo như muốn hạ gục Độc trưởng lão, tuy nhiên con chim rất nhanh nhẹn né tránh hết những đòn tấn công của bàn tay đất.

Trước sự truy đuổi quyết liệt, Độc cô buộc điều khiển con chim bay thấp xuống mặt đất nơi có những căn nhà xây dựng để nghiên cứu của Âm Tông. Bàn tay bỗng tách ra làm bốn mũi tên nhọn chia ra đuổi theo không buồn bỏ, dù Độc Cô lạng lách con chim khá là điêu luyện.

Phía dưới mặt đất một người tóc xanh râu miệng nhọn răng hơi hô, mặc quần áo gọn gàng (tựa như trang phục võ sĩ ngày nay nhưng gọn hơn không luộm thuộm) đang đứng phía dưới mặt đất khoanh tay dùng ý chí điều khiển những mũi tên đất cát như những sợi dây bám riết không buông.

Cảm thấy bốn sợi dây mũi tên đất cát đuổi theo không đủ, người này tạo ra thêm một sợi dây đất cát đẩy hắn ta bay lên hướng Theo Độc Cô Cầu Bại đuổi theo.

Độc Cô ngồi trên con chim đang lạng lách cười lớn nói: " Văn Hào* người nghĩ có thể bắt được ta sao?"

*Người đàn ông tên Văn Hào (chính là kẻ Lạm Tinh nhờ Túy Tửu trả thù giùm, chương 20 của truyện)

Văn Hào cười đều nói:" Nghe danh độc cô cầu bại của Yêu Thú Sơn đã lâu nay lão hủ với danh nghĩa đại trưởng lão của Âm Tông mượn phép bắt người về môn phái vì dám phá hủy nhiều nghiên cứu tông giáo ta."

Nói xong Văn Hào từ từ giơ hai tay lên trời thì bỗng nhiên đất cát từ dưới khu nghiên cứu bốc lên trên trời thành một mảnh cát to lơ lửng không trung vây quanh Văn Hào. Ông tiếp tục vận khí khiến nó to dần dần lên như một ngọn núi nhỏ bắt đầu bao trùm hướng thẳng đến Độc Cô.

Độc Cô Cầu Bại cười sau đó nện nhanh ra hơn chục con chim nhỏ, những con chim bay thẳng đến cánh tay, chúng lao đến như thiêu thân sau đó phát nổ mạnh khiến cát tán loạn bét. Khi cát kéo đến bao nhiêu thì các con chim này lao đến nhiều bấy nhiêu gây ra liên hoàn vụ nổ nhưng so ra bàn tay cát ưu thế về số lượng nên dần dần thắng thế. Nó hình thành một bàn tay, cánh tay dài như rắn uốn éo lao đến chụp thẳng vào Độc trưởng lão.

Độc Cô Cầu Bại cười hi hi nhìn hai con chim đất sét nhỏ trong lòng bàn tay, sau đó ông nắm chặt lại điều khiển con chim dưới chân né cú chụp cực nhanh của bàn tay đất cát.Chụp vô hệt bảy tám lần khiến Văn Hào giận sôi máu, hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Độc Cô thả những con chim trong tay ra, chúng lao đến cánh tay nổ tung nhằm cắt đứt cái tay dài ngoằn này.Vài con lao thẳng đến Văn Hào, khiến cho Đại trưởng lão của Âm Tông chụp mấy con chim bóp nát khiến lòng bàn tay đất nổ lụp bụp.

Chưa Dừng lại Độc Cô thả tiếp hai con chim, hai con này lao mạnh đến...

-Biến hình

trước lời thầm hô hai con chim biến thành hai con chim to hơn chúng vỗ cánh vờn quanh Văn Hào chờ cơ hội phản kích.

Văn Hào xung quanh ông là hai luồng cát xoáy quanh xua đuổi hai con chim, nhưng hai con này rất khôn khéo né liên tục. Cảm thấy độ gần đã đủ độc cô kết ấn

Nổ

Hai con chim kết hợp nổ to tự sát khiến không trung bụi bốc mù mịt đất cát rơi bắn tứ tung. Vụ nổ tan đi thì Độc Cô nhìn thấy một cục đất tròn to hiện ra sau vụ nổ, thì ra Văn Hào đã kịp cho đất bao bọc quanh hắn bảo vệ quanh cơ thể.

Lúc này bỗng nhiên một bàn tay to từ phía sau đang chuẩn bị chụp Độc Cô lại, vì không nghĩ đến Văn Hào lại có thể phản kháng nên Độc trưởng lão bị bất ngờ khiến cho bàn tay này kịp thời cuốn bao phủ bởi bàn tay. Lúc này cát xung quanh bay đến bù đắp thêm trở thành một cục tròn vo to như quả đồi

trên không trung, bên trong bị bao bọc Độc Cô cho nổ con chim dưới chân mình thành vụn nổ mạnh từ đó có một kẻ hấn ông nhanh chóng lao ra ngoài.

Tuy nhiên một sợi dây bằng đất nhanh chóng bám theo, nó như một sợi dây leo cuốn lấy một chân Độc Cô sợi dây đất này xoay Độc Cô trường lão vòng vòng sau đó ném thẳng ông vào cục đất tròn trên không trung. Trước tình thế cấp bách, Độc Cô nặng nhanh ra hai con chim lao đến cục đất gây nổ tạo phản xạ để lùi lại. Sau đó cần răn rút túi trữ vật cực nhanh một con chim to trong như chim cú mèo đã chuẩn bị từ từ trước. Ông ôm chặt cổ nó phóng vụt đi, Không trung lúc đầy gồm hàng trăm đất cát như những sợi dây chúng lao đến, vô đến Độc Cô nhiều như mưa khiến ông điều khiển con chim bay né tránh khá vất vả.

Một Sợi dây bám cuốn được vào chân ông. Trước tình thế nguy cấp Độc Cô cho nổ tung ống quần đầy vụn lớp đất này ra ngoài cơ thể, chân ông bị thương nặng máu chảy ròng ròng. Bị đau và tức giận sôi máu, Độc Cô ném từ túi trữ vật ra một con voi to bằng đất sét lao mạnh xuống mặt đất hòng phá nát cái căn cứ.

Văn Hảo định thừa cơ lao đến nhưng thấy được ý định phá hoại toàn khu Nghiên cứu của môn phái, nếu căn cứ bị hủy thì hấn sẽ bị các lão tổ trừng trị, nghĩ đến đây thôi hấn cần răn tiêu tốn một lượng tiên khí điều khiển đất phía dưới mọc lên như một cái chén to úp xuống bảo vệ căn cứ.

Con Voi nổ tung, một vụn nổ cực mạnh, nhưng nó không phá hủy xuyên lớp đất để phá hủy khu căn cứ được. Nhận thấy Văn Hảo đã tiêu hao nhiều tiên khí này giờ nên Độc cô mỉm cười, kết án hô:

-Chui ra nổ

Những con kiến nhỏ bằng đất sét trộn lẫn trong cát đất của Văn Hảo từ lúc nào, nó đồng loạt nổ tung khiến Văn Hảo cơ thể quần áo tan nát, bây giờ nhìn ông còn hơn một người ăn xin. Văn Hảo thấy cơ thể tàn tạ của mình cười lớn nói:

"Hay lắm, hay lắm quả xứng danh Độc Cô Cầu Bại, đi ta muốn một trận sinh tử chiến với ngươi, ta không muốn chiến nơi này làm hỏng căn cứ"

Độc cô nhìn xuống căn cứ có khá nhiều trúc cơ đang ở phía dưới, ngoài ra nếu ở đây lâu thì viện binh Âm Tông sẽ đến, Nên đồng ý Đi đến một nơi hoang vắng sinh tử chiến. Văn Hảo nhìn bộ dạng rách của mình lại thấy hàng trăm con mắt vẫn bối phía dưới, sĩ diện đã làm hấn mất đi lý trí nên mới đề ra một yêu cầu như thế.

Cả hai bay đến một khu rừng rậm, gần bờ sông có một bãi đất khá trống trải cả hai đáp xuống đất. Văn Hảo rút một thanh kiếm dài từ túi trữ vật ra thay một bộ đồ khác rồi nói:

"Kêu yêu thú của ngươi ra luôn đi"

Độc Cô lắc đầu hơi buồn nói:"Yêu thú của ta đã chết trong một lần làm nhiệm vụ, ta hiện bây giờ không có yêu thú phụ trợ và sau này cũng không"

Văn Hảo nói:"Tốt lắm lúc này do sợ bị ảnh hưởng xung quanh ta không tung hết thực lực, nay ngươi chết ở đây dưới tay ta coi như là điều khiếu hãnh của ngươi."

Vừa nói Văn Hảo ăn một nắm đan dược khác nhau, khiến cho vết thương quanh hấn biến mất, tiên lực hấn tăng mạnh không khí xung quanh dao động mạnh, sấm sét vờn quanh cơ thể.

Độc Cô cũng ăn vài đan dược chữa thương cùng vài loại đan chiến đấu, cơ thể ông thu liễm nhìn không có vẻ gì là nguy hiểm. Ông xuất ra một con khủng long bạo chúa có cánh bay lên trời, Độc Cô nói:"Ngươi sẵn sàng chết chưa?"

Văn Hảo cười nói:"Mạnh Miện lắm xem ra hôm nay yêu thú sơn các ngươi mất đi thêm một trường lão nữa dưới tay ta."

Cả hai nhìn nhau một lúc khá lâu,...

Văn Hảo bỗng cười bí hiểm hai con mắt bỗng lòng trắng biến thành đen, lòng đen biến thành trắng.

Độc Cô nhìn vào đôi mắt khiến tim ông đập mạnh ông hô:"Nguy Hiểm"

Ông liền nhảy nhanh ra khỏi con khủng long chim. Không ngờ nhanh như một tia chớp Văn Hảo chém một nhát con chim chia ra làm hai nửa. Độc cô tung ra hàng ngàn con nhện đất sét lao đến đối thủ, Văn Hảo thì trong tay phóng ra hàng ngàn cây kim nhỏ găm xuyên bụng những con nhện găm chúng lên các thân cây.

Độc Cô trong tí tắc không thấy Văn Hảo đâu nhìn ngược lên thấy Văn Hảo đang phía sau lao từ trên xuống tay cầm kiếm muốn chém ông. Độc cô thả nhanh một con nhện to ra sau đó nhảy khỏi cành cây. Con nhện nổ tung, cả Văn Hảo lẫn Độc Cô cùng đáp xuống đất cách nhau mười mét.

Độc Cô móc túi Trữ vật ra hai cục đất sét to, chúng biến thành hai con bọ ngựa to bằng bốn người trưởng thành, sau lưng nó là sợi dây đất sét Độc Cô cầm lấy điều khiển hai con thú lao đến Văn Hảo.

Văn Hảo chém một con thì cây kiếm bị dính chặt lên thân thể con bọ ngựa không cách nào rút ra kịp, mà hai con thú lao đến, hai cái cang của chúng sắt bén hơn cả dao kiếm chúng liên thủ chém tới tấp. Văn Hảo phải né tránh dữ dội sau đó tay ông dùng đất và sét quy tụ nhanh thành kiếm chống đỡ bốn cái cang bọ ngựa này.

Đánh nhau mấy trăm hiệp, Văn Hảo nhanh chóng cơ hội rút thanh kiếm kia từ bụng con bọ ngựa ra

Xoẹt

Con bọ ngựa bị đứt làm đôi, nhưng chúng lại biến thành bốn thành nhiều con khác nhau tuy rằng thể thích nhỏ hơn trước.

Hàng trăm con rối nhỏ như những con chó con lao đến, Văn Hảo chém chúng đứt làm đôi thì chúng biến ra nhiều hơn. Khi biết không chém chết được hần phóng nhanh lên một thân cây. Trăm con thú bay lên cây đuổi theo, dường như Văn Hảo lao đến cây nào là các con rối lao đến cây đó và những cái cây bị nổ banh chành.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lựa chọn công pháp

Yêu Thú Sơn

Túy Tửu đã tu luyện liên tục tám ngày nay, cả cơ thể hần mệt mỏi rồi, Hần biết tháng này môn phái chỉ cho hần tám ngày tu luyện trong thí luyện tràng nên bây giờ buộc phải đi ra ngoài.

Ra trước cửa hần lưu luyện nhìn chỗ tập luyện mà luyện tiếc không thôi. Chỉ tám ngày hần đã tu luyện thần tốc, Túy Tửu cảm thấy sung sướng lắm. Hần vội đến Tầng thư các tầng hai, lần trước do cấp bậc không đủ nên hần chỉ dừng lại học mấy loại công pháp tầng một. Nhưng mấy công pháp đó khi còn là cấp độ thí luyện thì còn dùng được chứ khi lên trúc cơ thì nó không có tác dụng nhiều lắm.

Túy Tửu vừa bước vào tầng thư các hần nhìn thấy nhiều đệ tử luyện khí đang đọc sách. Một số người nhận ra Túy Tửu vội khom người chào:

"Văn bối Hoa Lai kính chào Tửu chấp sự"

Túy Tửu gật đầu đáp lại, xem ra là người có quyền thế nó cũng khác xưa. Hần nhìn thấy lão già râu tóc bạc phơ đang kiểm tra một đệ tử mới đến. Già đệ tử này đang đặt tay lên quả cầu để kiểm tra hệ, Túy Tửu nhớ đến lúc lần đầu đến đây hần cũng y chang.

Lão già nhìn qua Túy Tửu, Cậu vội gật đầu chào nhưng lão già không nói năng và phản ứng gì mà tiếp tục kiểm tra gã người mới rồi nói với đệ tử:

"“hệ hỏa và hệ mộc”"

"“Mỗi hệ người được chọn một công pháp để học, một tháng sau phải đem trả lại. Người được ở trong tầng thư các một tiếng, sau một tiếng phải rời đi, nếu không sẽ bị phạt”"

Gã đệ tử vâng dạ rồi lập tức đi tìm công pháp.

Túy Tửu nhìn đến đây hần mỉm cười nhận ra khi xưa mình cũng ngỡ ngáo như gã đệ tử này. Lúc đầu Tửu bước tới cầu thang chuẩn bị lên lầu hai thì một người đứng gác lầu hai cản lại nói:“Đứng lại, người có lệnh bài không?”"

Túy Tửu định lời lệnh bài ra thì lúc này có hai đệ tử từ trên tầng hai đi xuống. Chỉ liếc mắt sơ qua Túy Tửu nhận ra đây là hai người lần trước cậu lên lầu hai bị cản lại thì hai người này chăm chọc mình. Hai người đó cũng nhận ra Túy Tửu là người hơn tháng trước ngộ nghệ què mùa lên tầng hai bị cản lại.

Một gã cất tiếng nói to để mọi người trong phòng đều nghe:

" Sư huynh à, anh biết không trên đời này có kẻ hèn mọn không biết nhục, thân phận hèn kém mà cứ thích tỏ ra cao sang, cùi bắp mà cứ thích đòi lên tầng hai như những đệ tử cao cấp chúng ta."

" Ha ha đệ nói đúng, ây da lần trước lên không được không biết nhục mà bây giờ còn học đòi đệ tử cấp cao chúng ta."

Túy Tửu nắm chặt tay, lần trước hần không chấp mấy tên này rồi, nhưng giờ cậu khác trước. Hần không còn là Túy Tửu ngộ nghệ mới vào môn phái mà là một người đã trải qua những thăng sinh tử. Hần bây giờ hiểu biết nhiều hơn xưa và cũng đã luyện hơn nhiều. Đối với mấy kẻ này tuy ngoài miệng thì mạnh mẽ nhưng thực ra chỉ là đám thùng rỗng kêu to, ý có chút quan hệ với người cấp bậc cao là tự kiêu tự đại xem thường người khác. Với chúng chỉ cần dạy dỗ một lần thì lần sau chúng sẽ không dám quấy nhiễu ta nữa.

Từ cười nhìn hai tên kênh kiệu hỏi:"Hai người đang hỏi ta chẳng?"

Hai tên cười khinh bỉ nói:" Đúng nói người đây tên đệ tử lĩnh việc kia!"

"Đệ Tử Linh việc?"- Tửu thức mặc nhìn quần áo thì quả nhiên cậu đang mặc đồng phục lúc còn là đệ tử.

Tửu mới nhớ là do lúc tập luyện mồ hôi nhiều nên hắn thay đồ mấy lần, do quần áo chấp sự bẩn hết nên lúc đó đành mặc tạm quần áo đệ tử lúc trước. Do mãi mê tập luyện nên hắn cũng quên mất việc này. Cậu biết trong phòng không được phép đánh nhau nếu không Tửu chẳng nề hà dạy cho hai tên một bài học. Tửu nhìn kỹ mặt hai tên sau đó không thèm để ý chúng nữa mà đưa lệnh bài cho người gác cửa tầng hai.

Người gác cửa xem lệnh bài xong liền nói:

"Chấp sự được phép lên tầng hai"

Túy Tửu nhận lệnh bài cười cảm ơn rồi bước lên trước sự ngỡ ngàng của hai tên đệ tử. Một đệ tử lúc này từng chào Túy Tửu nói nhỏ mấy người khác:

"Ha Ha xem ra hai huynh đệ Cù Nhảy lần này khổ rồi, chúng hống hách đã quen chọc ai không chọc lại chọc Túy Tửu chấp sự, một trong ba người của môn phái còn sống trong thí luyện trở về, nghe nói đến Ngoa chấp sự còn từng bị Tửu chấp sự giáo huấn một lần"

"Thì ra đây là Tửu chấp sự phung phí ba điều kiện của các lão tổ nổi tiếng đây sao, ta cũng muốn một ngày được có ba điều kiện như thế a"

Nghe mọi người xì xầm to nhỏ hai huynh đệ Cù Nhảy biết họ đã chọc đến ai. Cả hai đều đổ mồ hôi hột, đến cả Ngoa chấp sự còn bị giáo huấn thì hai tên đệ tử nhỏ nhỏ như chúng thế nào cũng thâm đây. Cả hai nhìn nhau, người sư huynh nói:

"Nhanh đến gặp Tà trưởng lão nhờ người giải vây ta không tin hắn dám không nể mặt trưởng lão"

"Đúng đi nhanh"

Cả hai nhanh chóng ra ngoài trước sự chế giễu và những ánh mắt khinh bỉ xung quanh.

Túy Tửu vừa bước lên tầng hai, nơi đây toàn tuyệt học huyền giai trở lên. Cao cấp nhất là công pháp địa giai trung cấp. Lướt xem một vòng công pháp hệ to:

Chu Ty Giảng Bẫy- huyền giai trung cấp

Triền Chu Lưới- huyền giai sơ cấp

Tơ Lòng chim - huyền giai cao cấp

....

Xem một loạt các công pháp Túy Tửu bỗng dừng lại trước một công pháp với bốn chữ to

"Địa Giai trung cấp"

Đây là công pháp bậc cao cấp nhất hệ to nên Túy tửu liền chú ý và xem cái tên "Công Pháp Đô La Min Gô". á! tên nghe thôi đã thấy sự quái dị của nó, điều này khiến Túy Tửu cảm thấy tò mò vô cùng, hắn nhanh tay lấy cuốn sách đọc nội dung.

Công Pháp Đô La Min Gô là một công pháp do hai thiên tài là Đô La và Min Gô sáng tạo ra cách đây hơn 500 năm. Hai người đều là người hệ to nhưng do thời bấy giờ công pháp hệ to rất ít nên cả hai sau khi lên Tiên Thiên đã cùng nhau nghiên cứu cùng kết hợp tạo ra công pháp này. Công pháp này gồm công thủ vẹn toàn gồm bốn tầng.

Tầng một là Con Rối, người học được công pháp này có thể tạo ra tơ từ năm ngón tay và các sợi tơ bám vào mục tiêu điều khiển họ như những con rối, người sử dụng có thể điều khiển hành động của họ theo ý mình. Tuy Nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương phải yếu hơn ta một cấp bậc, ví dụ: Người điều khiển là cấp độ Trúc Cơ thì chỉ điều khiển được mục tiêu là Luyện khí. Ngoài ra một lần chỉ điều khiển được một người duy nhất.

Tầng hai là Chiến Đấu, Người học có thể tạo ra thành các hình dạng tùy thích và các sợi tơ cứng rắn hơn cả sắt thép, sắc bén hơn dao. Chúng có thể dùng làm vũ khí chiến đấu vô cùng linh hoạt.

Tầng ba Phân Thân, Người dùng có thể tạo ra các con rối bằng tơ giống y người sử dụng và chúng hoạt động dựa trên ý chí của người sử dụng, sức mạnh của con rối phân thân bằng tương đương một nửa người tạo ra nó. Tùy theo Tiên khí người sử dụng nhiều hay ít mà có thể tạo ra nhiều hoạt ít phân thân. Thời đỉnh cao hai tiền bối mỗi người tạo được ba phân thân.

Tầng bốn Thức Tỉnh, đây là một tầng vô cùng cao thâm, người có thể học được tới tầng bốn có thể thức tỉnh hệ to của mình thành trạng thái mới. Lúc này người sử dụng sẽ ở một cấp độ hoàn toàn khác, ở đây không nói rõ sự thức tỉnh này, chỉ có thể do người luyện được tự cảm nhận.

Đây là một công pháp vô cùng ưng ý, Túy Tửu nhanh chóng đọc qua để ghi nhớ.

Chương 102: Bế quan

Tại Một rừng núi

Bùm

Một vụ nổ lớn bán kính lang dài cả hàng trăm mét. Lúc Này Độc Cô Cầu Bại đang đứng trên một con chim ưng to trên không trung, ông đắm đắm nhìn xuống mặt đất và nói lớn:

" Văn Hảo ra đi ta biết ngươi sẽ không si nhê gì với vụ nổ đó"

Khi khói bụi tan dần đi thì một lốc xoáy màu đen cao hơn cả trăm mét xoáy mạnh cuốn sạch lửa cùng tất cả bán kính trăm mét vào bên trong và biến mất. Văn Hảo đứng trên một con chim bằng đất trên không trung cười nói:

" Ngươi biết tại sao môn phái chúng ta gọi là Âm Tông không? Tại vì chúng ta bất kỳ ai cũng phải có hệ hắc ám, chúng ta chuyên ám sát, đánh lén. Hừ tuy rằng đánh chính diện chúng ta sẽ kém hơn nhưng không có nghĩa chúng ta yếu, bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh thật sự của Hắc ám là thế nào."

Dứt lời sau lưng Văn Hảo là bóng tối lang mạnh ra xung quanh, chúng như dòng lũ lang dài ra cả trăm mét. Bóng tối bao quanh, Văn Hảo giờ tay phải lên, một lực hút bóng tối lang đến hút mạnh Độc Cô lại.

Độc Cô Cầu Bại mạnh mẽ phản kháng nhưng lực hút quá mạnh khiến ông không điều khiển được con chim nên cả người và chim bay đến cánh tay của Văn Hảo. Văn Hảo nắm chắc vai Độc Cô cười tung một đám cự mạnh khiến Độc Cô văng vào vách núi.

Máu miệng Độc Cô trào ra, Văn Hảo cười nói:

" Ngạc Nhiên Lắm phải không? Ha ha hệ bóng tối của ta có thể khóa năng lực người khác lại trong phạm vi của nó khiến bất kỳ ai cũng trở nên vô dụng trong một khoản thời gian nhất định."

Nói Xong Văn Hảo tiếp tục hút Độc Cô bay lại mình, tay ông bóp chặt Cổ Độc Cô. Độc Cô giấu hai con chim đất sét trong tay ném mạnh vào thân thể Văn Hảo khiến nó nổ mạnh.

Bùm Bùm

Vì bị đau do cú đánh lén nên Văn Hảo cắn răng ném mạnh Độc Cô vào vách núi. Ông vội ăn nhanh đan dược chữa thương.

Độc Cô từ vách núi bê bết máu đi ra, Văn Hảo thì vai bị lủng một lỗ to xuyên cả vai. Cả hai đang trọng thương.

Văn Hảo cho bóng tối bao trùm biến thành một con ác ma to lớn bao trùm không gian xung quanh ông ở phía sau lưng. Bóng tối bao trùm bán kính cả hàng trăm mét ở phía sau.

Độc Cô tạo ra một con chim phượng hoàng cả thân thể nó đầy lửa vô cùng to lớn ở phía sau lưng. Con chim lửa này cũng to lớn không kém gì con ác ma.

Lên-giết

Phượng hoàng lửa và con ma to lớn cả hai vật thể to lớn điên cuồng va chạm vào nhau. Khu rừng bán kính một km xung quanh tan nát chia ra làm hai nửa. Một bên bao trùm bóng tối, một bên bao trùm toàn lửa và ánh sáng. Mặt đất rung động dữ dội núi đá sụp đổ, bầu trời mây tan đi hết....

Tại yêu thú sơn

Tủy Tửu tìm được một công pháp hệ Hắc Ám ưng ý

Địa giai sơ cấp- Bóng Ma Nhập Thể

Đây là một công pháp tạo ra một phân thân từ bóng của mình, sau đó cái bóng phân thân này nhập vào cơ thể sẽ khiến người sử dụng tăng gấp đôi sức mạnh, Công pháp này giúp người sử dụng tăng sức mạnh đột biến trong một thời gian dài, rất có lợi trong chiến đấu nên Tửu không ngần ngại bắt đầu chuyên tâm học.

Sau khi có được hai công pháp ưng ý, Tửu tìm đến một vài sách khác đọc thêm để hiểu thêm về tri thức. Như bí kiếp nuôi hai yêu thú phụ trợ, những đặt

tính yêu thú,...

Đây là những tri thức quý báu Tửu nhanh chóng đọc và ghi nhớ trong lòng. Sau khi không tìm thấy thêm các kiến thức bổ ích Túy Tửu liền ra ngoài đi liền một mạch về động phủ. Lúc này khi đến nơi thì Thập Tam chạy đến nói:

" Túy Tửu, cậu có thư của Tà Trường Lão."

Tửu gật đầu cầm lấy lá bùa của Thập Tam đốt lên, lúc này khi lá bùa cháy thì phát ra âm thanh vắng vắng:

" Tửu chấp sự hai đồ tôn của ta vô tình đắc tội với người, tuổi trẻ ngạo mạng vô tri mong người nể mặt ta bỏ qua cho chúng. Lão đây sẽ hậu tạ sau."

Túy Tửu cười lấy một lá bùa ra thì thầm gì đó rồi phóng nó bay đi mất. Tửu nhìn Thập Tam nói:

" Sắp tới ta sẽ bế quan một thời gian dài, cậu canh cửa giúp ta không cho bất cứ ai vào trong. Đây là 10 linh thạch bậc trung và 200 linh thạch cấp thấp. Cậu cầm lấy mà tu luyện nhanh chóng đột phá lên luyện khí cấp 4 cấp 5."

Thập Tam cầm túi trữ vật mà nước mắt rung rung, đây là một tài sản quá lớn. Xưa nay không ai đối xử tốt với hắn như vậy, Thập Tam thầm nhủ cả đời này cậu sẽ đi theo Túy Tửu cả đời. Tửu gọi hắn đánh đu dây tây hắn không dám đi đu đu.

Túy Tửu rất hài lòng biểu hiện của người bạn thân, hắn liền đi nhanh vào động phủ bế quan tu luyện.

Thời gian dài đằng đằng nhanh chóng trôi nhanh, mới đó đã một năm. Lúc này Sam Sam đang đứng hỏi chuyện với Thập Tam:

" Túy ca ca vẫn chưa ra sao? Đã một năm rồi, huynh ấy có nói bao giờ ra không?"

Thập Tam lắc đầu nói:

" Không, lúc đó cậu ta chỉ nói là bế quan lâu mà thôi. Sam Sam tỷ đã đến đây sáu bảy lần rồi, tỷ yên tâm khi nào Tửu huynh đi ra thì ta sẽ thông báo cho người."

Sam Sam gật đầu buồn thiu đi mất. Thập Tam nhìn theo lawcs đầu than thở:

" Mị lực sát gái của Tửu huynh công nhận cao cường, ước gì mình cũng mong có một ngày kiếm được một lão bà xinh đẹp và nhu mì như thế. Nhờ mấy viên linh thạch mình tu luyện bây giờ đã là luyện khí cấp năm rồi, linh thạch chỉ còn một nữa. Hi vọng ta sẽ nhanh chóng đột phá để không làm vướn chân Tửu huynh."

Một năm nữa trôi qua Yêu Thú Sơn trong khoảng hai năm này có vài rắc rối với Âm Tông nhưng đều được các lão quái thu xếp ổn thỏa, lớp người đệ tử gia nhập trong hai năm này cũng tăng lên nhiều.

Kết ttt

Cánh cửa mở ra Thập Tam liền nhìn vào trong, trong hai năm nay hắn đã dùng hết Linh Thạch tu luyện lên luyện khí cấp sáu, đây là một phát triển thần tốc với người tư chất như hắn, Hắn tin Túy Tửu hai năm bế quan chắc chắn đã lột xác hoàn toàn khác.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nhiệm Vụ đường

Thập Tam nhìn thấy Tửu mặt một bộ đồ đen trên áo thêu ba chữ "Yêu

Thú Sơn". Đôi mắt hắn một con bên trái đen sẫm sảo, một con mắt phải trắng bạch, khoe mắt phải những đường gân nổi lên lên đến tận mang tai.

Thập Tam bỗng lạnh sống lưng, đối diện hắn bây giờ giống như một con dã thú đầy nguy hiểm. Thập Tam tin tưởng Túy Tửu bây giờ có một khí chất uy nghiêm hoàn toàn khác trước đây. Cái áp lực vô hình này giống như hắn đối diện với mấy trường lão trong môn phái vậy.

Túy Tửu liếc nhìn Thập Tam một cái khiến cho tim Thập Tam đập mạnh liên hồi, đôi chân bủn rủn như muốn buồn xui. Lúc này con mắt bên phải của Túy Tửu biến trở lại bình thường, Tửu mỉm cười tóc tung bay nhìn Thập Tam.

Thập Tam trở lại bình thường, áp lực vô hình dường như biến mất. Hắn chạy đến Túy Tửu cười nói:

"Huỳnh đã ra rồi a. Hai năm qua sư tỷ Sam Sam đã rất nhiều lần đến hỏi thăm người đó."

Tửu cười nói: "Ừm, vừa luyện hoàn thành xong mấy cái tuyệt kỹ địa giai, ta có quà cho huynh đây, ta sao chép từ trí nhớ ra mấy công pháp huyền giai cao cấp tặng huynh trong thời gian tu luyện đó, à cảm lấy thêm linh thạch nữa đi để tốc độ tu luyện nhanh hơn."

Từ ném một túi trữ vật cho Thập Tam nói tiếp: "Tôi đi gặp Sam Sam đây, cậu chuẩn bị thu xếp chúng ta sắp xếp rời sơn môn. đã mấy năm rồi tôi chưa thăm mộ gia đình. Tôi muốn cúng viếng họ"

Thập Tam cảm lấy túi trữ vật gác đầu, nhìn Tửu Từ như con gió lướt đi mất. Lúc này Thập Tam tò mò nhìn ơ qua túi trữ vật thì hoảng hồn khi bên trong túi có đến hàng chục linh thạch cao cấp và nhiều linh thạch trung giai khác, kèm theo rất nhiều công pháp huyền giai mà trước đây nó chỉ xuất hiện trong mơ của hắn mà thôi, nay không những hắn sở hữu một bộ mà có tới hàng chục quyển.

Tỷ Từ phóng nhanh đi lúc này chuột tinh truyền âm: "Này nhóc lần này nhớ ghé nhà ta nhé, ta cũng nhớ mấy lão bà ở quê nhà lắm. Không biết chín mươi mấy lão bà có nhớ ta không?"

Từ cười truyền âm "Yên tâm, khi qua vùng đất yêu thú ta sẽ ghé thăm nhà người để người hủ hí với mấy lão bà"

Chuột tinh cười hi hi nói: "hay lắm phải vậy chứ."

Lúc này thoán chóc Từ đến nơi cư ngụ của Sam Sam. Hắn rút một lá bùa ném vào trong kết giới. Lá bùa bay vòng vào vào trong rồi mất hút.

Một lát sau Sam Sam đi ra với một bộ đồ thật là đẹp, chắc nàng trang điểm kỹ lắm nên hôm nay nhìn đẹp hơn hẳn mọi khi. Sam Sam vừa thấy Từ liền nhảy bổ đến ôm người hắn mà khóc hu hu:

"Ta nhớ huynh lắm, hai năm không gặp cứ như là thiên thu, ta phải đi tu luyện để giết thời gian đó huynh biết không?"

Tỷ Từ ôm nàng nói: "Nàng có biết ta còn một người yêu không? ta..."

Chưa nói dứt lời thì Sam Sam để tay lên miệng Từ nói: "Là nam nhi thì tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, ta chỉ cần huynh trong tim có ta là được."

Tỷ Từ nhìn Sam Sam đầy trù mến ôm chặt nàng hơn. Cậu thủ thi: "đội ta giải quyết chuyện Ngọc Trâm ta sẽ trở lại tìm nàng."

Sam Sam ôm chặt Tỷ Từ khóc lóc, nước mắt tuôn chảy như mưa nói: "Huỳnh không được đi, Tỷ ấy ở tận hang ổ tổ chức Ma Sát. Huỳnh đi sẽ rất nguy hiểm, ta rất lo."

Tỷ Từ nâng khuôn mặt nàng lên, đôi môi áp lấy đôi môi nàng hôn lấy. Một lúc sau Từ nói: "Là nam nhi có chuyện nhất định phải làm, ít nhất ta cũng muốn biết lý do. Nàng yên tâm ta sẽ không sao đâu"

Tửu và Sam Sam tâm sự cả ngày xong cậu đi thẳng đến nhiệm vụ đường nhận nhiệm vụ tông môn. Vì tông môn có quy định chỉ khi nào người trong tông môn đi làm nhiệm vụ mới được rời núi.

Lúc này nơi nhận nhiệm vụ có nhiều tốp chấp sự đang đến nhận và nhiều người đến làm thủ tục hoàn thành. Từ đến một chấp sự quản lý nhiệm vụ. Vị chấp sự này nhìn một chốc đã nhận ra Từ muốn tìm nhiệm vụ cười Tươi nói:

"Sư Huỳnh muốn nhận nhiệm vụ gì?"

Tửu đáp: "trong sơn môn có những nhiệm vụ gì?"

Vị chấp sự cười nói: "Rất nhiều loại nhiệm vụ, ví như quản lý nhiệm vụ vệ sinh trong các phân khu tông môn, hay như nhận nhiệm vụ trông trọt linh dược. Luyện đan, bắt ác tặc, săn yêu thú, kiếm đệ tử, rất nhiều nhiệm vụ nha. Huỳnh Muốn loại nào"

Từ sờ cằm phân vân rồi nói: "Có nhiệm vụ nào đến thế giới phàm nhân không?"

"đến thế giới phàm nhân hiện nay chỉ còn ba nhiệm vụ, một là đến đó tìm người có tiên căn làm đệ tử đem về sơn môn. Hai là đến vùng đất yêu thú săn tìm linh thú về sơn môn. Ba là làm bảo tiêu cho một nhóm thương gia vận chuyển hàng hóa."

Từ ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: "Ta chọn nhiệm vụ thứ hai"

Người quản lý đưa một huy chương và một tờ giấy cho Từ nói: "đây danh sách linh thú nhiệm vụ và huy chương sự sống. Người hãy cắt máu nhỏ màu huy chương đi"

Tỷ Từ như một giọt máu lên huy chương thì giọt máu bị huy chương hấp thu hết, lúc này vị quản lý giải thích.

"Khi người nhỏ máu vào huy chương thì tông môn sẽ xác định vị trí của người, và biết người còn sống hay đã chết, hàng năm có nhiều chấp sự chết khi làm nhiệm vụ lắm."

Từ gác đầu đã hiểu cậu cáo từ đi về chuẩn bị cùng Thập Tam đi làm nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thăng Long Thành

Cam Châu là châu phủ có diện tích lớn thứ tám trong số mười ba châu của vùng đất bị bỏ rơi (Vùng đất dành cho người không có tiên khí sinh sống ở vùng đất tu tiên), nhưng nói về sự sung túc thì đứng hàng thứ hai chỉ sau Tim Châu. Nó nằm ở phía nam của vùng đất bị bỏ rơi, đất đai phì nhiêu, bên trong phạm vi cai quản có rất nhiều thủy đạo, bến thuyền và các tuyến vận chuyển đường sông, lại thêm mưa thuận gió hoà, cho nên cực kỳ thích hợp với các loại thực vật, là khu vực sản xuất ra lương thực đứng đầu toàn vùng đất.

Còn về Thăng Long Thành ở trung bộ của Cam Châu, tuy không phải là phủ thành của Cam Châu, nhưng đúng là đệ nhất đại thành của Cam Châu. Con đường buôn bán thông từ Nam tới Bắc của vùng đất chính là đi qua trung tâm của thành này, lại thêm một vài con đường thủy và bộ khác cũng đi ngang qua đây, cho nên giao thông cực kỳ phát đạt, có thể xưng là nút giao thông vận chuyển đường thủy, nơi quan trọng cho việc buôn bán. Hàng năm số thương hộ, lữ khách qua đây tính không nổi, kéo theo sự phát triển của các hoạt động buôn bán làm ăn ở đây, cho nên Thăng Long thành trở thành toàn châu đệ nhất đại thành cũng không phải là sự kiện ngạc nhiên.

Tại Thăng Long thành, các loại xe, bến đò, thuyền cực kỳ nhiều, trải khắp toàn thành. Từ đó dạng như xa phu, cửu vạn, thuyền công lại càng nhiều như trâu ngựa, có hơn vài vạn người, Lú Văn Trọng chính là một trong những người dựa vào bến đò mà sống.

Lú Văn Trọng, mắt lé mi lệch, bộ dáng rách rưới như lê hồng táo thối, nhưng do giỏi việc nắm bắt lòng người, nịnh nọt tốt, trái lại khiến cho hắn thành một tiểu đầu mục của một bang phái ở bến đò, thủ hạ dưới tay có khoảng chục tên cửu vạn lao động chân tay, dựa vào việc vận chuyển hàng hoá và hành lý cho các thương khách qua lại mà sống.

Bởi vậy vào buổi sáng hôm nay, khi Lú Văn Trọng đến bến đò, mấy tên thuộc hạ của hắn vội vàng đi lại gần, cung kính xưng hô:

" Chào buổi sáng, Nhị gia! "

" Nhị gia đã đến! "

Lú Văn Trọng nghe được những lời xưng hô như vậy, người không khỏi có chút lảng lảng, dù sao cũng đã có thể được người ta xưng hô một tiếng " gia ", điều này nói rõ ở đây hắn cũng được xem như một nhân vật có thân phận. Cho nên hắn phải ra vẻ một chút, từ mũi hờ ra vài cái, coi như là đáp lại sự ân cần thăm hỏi của đám thuộc hạ.

" Nhị gia cái gì, không phải là Nhị Lú đó sao? "

" Chính xác, cũng là một con chó có hai chân, con chó bắt chước dáng người! "

" Ha ha! Ha ha! "

Một trận cười mang ý trào phúng, không hề có ý che dấu truyền vào trong tai Lú Văn Trọng.

Lú Văn Trọng nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, tâm tình đang vui trong phút chốc biến thành xấu.

Hắn từ từ quay đầu lại, mắt nhìn về phía hơn chục người đang đứng ở một bên của bến đò, đem mục quang rơi vào một vị hắc đại hán vai to lưng rộng, trong mắt loé lên vài phần đố kị và hận thù.

Nhắc tới người mà Lú Văn Trọng thống hận nhất ở Thăng Long thành, hắc đại hán này tuyệt đối có thể xếp trong ba người hắn thống hận nhất. Nếu như có người nói với hắn, dùng toàn bộ gia tài của hắn để đổi lại sự biến mất hoàn toàn của hắc đại hán trên thế gian này, Lú Văn Trọng có lẽ còn chút do dự, nhưng nếu đổi thành chỉ cần một nửa tài sản của hắn, hắn lập tức đồng ý không chút do dự, đương nhiên do hắn ăn chơi trác táng, cho nên toàn bộ gia tài thực sự là chả còn bao nhiêu.

Tên thật của hắc đại hán này là gì, mọi người sớm đã quên mất, người ở bến đò hoặc gọi là "Hắc gia", hoặc gọi thẳng một cách thoải mái là "Hắc Đen". Hắn là một tiểu đầu mục của "Châu Phi hội", địa vị của hắn cùng Lú Văn Trọng ở bang hội không khác nhau là mấy, do vậy hắn cũng bị phái đến bến đò này quản lý một nhóm cửu vạn khác.

Một núi không thể có hai hổ, nói chi đến một bến đò nhỏ nhỏ này. Bởi vậy người của hai bang từ lúc bắt đầu đã đối đầu nhau, lại thêm trải qua vài lần xung đột tranh giành thương khách, quan hệ của bọn họ càng thêm ác liệt. Bây giờ mỗi khi bọn họ gặp nhau, người của hai bang nếu không cười đùa mỉa mai nhau, thì cũng là xô đẩy gạt bỏ tranh giành lẫn nhau, nói chung là chỉ còn thiếu mỗi nước đánh nhau to mà thôi.

Thủ hạ mà đã như thế, vậy không cần nói đến những người kiếm được lợi ích nhiều nhất ở đây, Lú Văn Trọng và Hắc Đen. Hai người cùng coi đối

phương cực kỳ không vừa mắt. Nhưng là tiểu đầu mục của bang hội, có chút địa vị và thân phận, bọn họ đều biết hai bang phái vốn là bang phái đồng minh, đang liên kết để đối kháng với một bang phái khác mạnh hơn, đó là "Độc Nhãn bang". Do đó hai người tuy muốn trục xuất đối phương rời khỏi nơi đây, độc chiếm bến đò, nhưng cũng chỉ còn cách nhẫn nại chịu đựng mà thôi. Nhưng những bất mãn và lửa giận dồn nén trong lòng của bọn họ, lại thông qua xung đột giữa bọn thủ hạ mà phát tiết ra ngoài, điều này đã thành thói quen phải làm vào buổi sáng hàng ngày của hai người.

Lần này cũng vậy, thủ hạ của Lú Văn Trọng không cần đợi chỉ thị của hắn, mấy gã nhanh nhẹn nhanh miệng, không chút khách khí phản kích ngay lại.

"Người có biết ngu ngốc nhất trong con người là loại da nào không?"

"Da đen a!"

"Haha"

Lúc đầu nghe thủ hạ của mình trào phúng đối phương, khuôn mặt Hắc Đen lộ rõ vẻ đắc ý, nghe xong mấy câu này, chỉ một lát mặt mũi tối sầm lại. Còn Lú Văn Trọng thì nở nụ cười, hân hân lòng vỗ vỗ bả vai của mấy tên thủ hạ, như biểu thị ý cổ vũ.

Thủ hạ của Hắc Đen không can tâm chịu yếu thế, các loại ngôn từ dơ bẩn không chịu nổi thành chuỗi phát ra. Lú Văn Trọng bên kia cũng không khách khí, tất cả đều là đại lão gia, ai sợ ai ah! Tự nhiên những gì nghe không tốt, những gì khó nghe, liền được chọn lựa ra để phản kích.

Lú Văn Trọng và Hắc Hùng hai lão đại của bọn họ thì đứng một bên lạnh nhạt quan sát, bọn họ là những người có địa vị, tự nhiên không thể gia nhập vào cái đám chửi nhau như đàn bà này.

Đang lúc hai đám người nói đến nổi mồm miệng khô khốc, nước bọt bay tung toé, đột nhiên một thủ hạ của Lú Văn Trọng kinh hô một tiếng "Có thuyền đang tới!"

Câu nói này lập tức khiến cho gần trăm đại hán đang mắng chửi một cách cao hứng, kêu a một cái, toàn bộ đều ngừng nói, đồng thời quay đầu nhìn ra phía bờ sông. Dù sao thì bạc trắng tinh cũng có sức dụ hoặc hơn nhiều so với sự thống khoái nhất thời của miệng lưỡi.

Nhưng khi đám đại hán nhìn cho rõ chiếc thuyền ghé vào bến đò, thì lại có chút thất vọng nổi lên, đó chỉ là một con thuyền lá nhỏ đẹp, xem tình hình nhiều lắm chỉ có thể ngồi đủ cho ba tới năm vị khách thương, chắc chắn không phải vụ làm ăn lớn.

Điều này cũng không lạ, bến đò này vừa rách nát vừa bé, hơn nữa vị trí rất hẻo lánh, bình thường không mấy khi có thuyền lớn đến đây. Chỉ khi nào việc làm ăn buôn bán hưng vượng, mới có những thuyền lớn do không đậu được ở các bến đò khác, mới bắt buộc đi lên bờ ở chỗ này.

Chiếc thuyền nhỏ này, sau khi dừng lại tại bến đò, từ trên thuyền bước xuống chỉ có một người. Một người xem ra chừng hai mốt, hai hai tuổi, tướng mạo bình thường.

Người trẻ tuổi mặc chiếc áo xanh bình thường, đầu trên vai là một con chuột to bằng một con chó con màu đen, vừa mới xuống thuyền đã nhìn lung tung khắp nơi, đúng là bộ dạng của một hạ nhân vừa mới vào thành.

Thiếu niên nhân và con chuột chính là Túy Tửu và Hắc Chuột tinh sau khi bốn ba mươi ngày từ Yêu Thú Sơn đến đây. Vì đây giáp ranh vùng đất yêu thú nên phải đi qua nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Túy Tửu xuất phát từ quê nhà, hướng Đông Nam mà đi thẳng đến Cam Châu

Trên đường đi, có lúc hắn cùng chấp sự khác kết thành bạn đường cùng vượt qua các thành thị đông đúc, cũng có khi vì muốn rút ngắn quãng đường, một mình đi qua nơi hoang sơn dã địa. Nửa đường, cũng chưa có việc nguy hiểm gì phát sinh, chỉ duy nhất một lần ngoài ý muốn, khi trú đêm ở một nơi hoang dã, gặp phải mấy con sư tử hoang đói đến đỏ mắt, kết quả chúng biến thành bữa cơm tối trong bụng Túy Tửu.

Lần đi đường này, hắn ngàn dặm phong trần, liên tiếp đi qua hai châu khác du ngoạn mới tới được Cam Châu.

Vừa vào tới địa giới của Cam Châu, Túy Tửu rất kinh ngạc với sự phát đạt của giao thông đường thủy ở đây. Nên biết rằng, gã vốn ở Yêu Thú Sơn, nơi mà hơn phân nửa đều là hoang sơn dã lĩnh, đa phần sống trên sơn môn tu luyện, chưa cần nói đến kênh đào lớn, ngay cả những con sông nhỏ cũng chẳng có bao nhiêu, nước ăn đa phần là nước giếng và nước suối là chính.

Cho nên, Túy Tửu rất hứng thú với việc nhiều loại thuyền đi lại như con thoi trên mặt nước, cuối cùng không nhịn được hiếu kỳ, gã đã bao lần con

thuyền nhỏ này, lần đầu tiên thưởng thức hương vị của việc đi thuyền.

Kết quả sau mười mấy ngày, Túy Tửu thuận buồm xuôi gió đến được thành Thăng Long. Nơi vừa giáp vùng đất yêu thú vừa là hang ổ của tổ chức Ma Sát.

Ấn tượng đầu tiên của Túy Tửu đối với bến đò này là nó quá cũ nát.

Toàn bộ bến đò đều là dùng loại gỗ tạp để dựng lên, địa phương này không những nhỏ bé thô lậu, mà nhìn đông nhìn tây trông nó như một cái giò rách nát, như một cái túi thủng, rõ vẻ hỗn loạn và bần thủ. Hơn nữa bên trong hai toà nhà dựng bằng trúc ở trên bến đò có khoảng chục gã đại hán khoẻ mạnh đang đứng, tay trần, trên mình chỉ khoác một chiếc áo cộc, tất cả đều để lộ ra một vẻ khoẻ mạnh hung hãn.

Lúc này đám đại hán đang nhìn chăm chăm Túy Tửu, có người trong ánh mắt lộ rõ thần tình khẩn trương.

Túy Tửu sững sốt một lúc, nhưng lập tức mỉm cười.

Trước lúc rời thuyền để lên bến, thuyền phu chèo thuyền đã nhiệt tình cảnh báo gã, ở bến đò của thành Thăng Long có một quy định bất thành văn, không cần biết khách thương khi lên bờ mang theo bao nhiêu vật phẩm, đều phải dùng tiền thuê một gã khổ lực mang vác đồ giùm. Nếu không làm như thế, liền gặp phải sự đối xử dã man của khổ lực và kiệu phu, có khi còn bị đánh cho một trận không chừng.

Túy Tửu lần đầu tới đây, gã không hề có ý nghĩ phá hỏng các quy định đã có ở đây, mà đồ đạc thì đựng trong túi trữ vật hết nên chỉ có thanh kiếm to đeo sau lưng cho họ phụ mà thôi, cho nên hiền lành nói một câu:

"Ta muốn thuê kiệu phu, có người đến không!"

Lúc này Lú Văn Trọng đã thu ánh mắt của mình lại. Thông qua một phen vừa thẩm tra, trong lòng hắn đã nhận định thiếu niên nhân vừa lên bờ, quả nửa là một thiếu gia của một địa chủ, còn con chuột kia là con thú cưng. Sở thích nuôi thú cưng quái lạ như thế này, hàng năm tại Thăng Long thành xuất hiện rất nhiều, bọn họ đến đây để đại khai nhãn giới, xài chút tiền, sau đó oai phong rực rỡ đi về, cho nên không cần phải để ý.

Bất quá dạng người này rất thích oai phong, là con mồi ngon lành! Chỉ cần hỏi cung kính nói với bọn họ vài câu dễ nghe, mấy lão già nhà quê này ngoài việc trả tiền vận chuyển đã nói từ trước ra, thông thường còn không hạn chế số tiền thưởng thêm. Cho nên đối với những người được thuê mà nói, cũng là việc làm ăn rất tốt đẹp.

Nhưng, lần làm ăn này, lại không đến được bên hắn. Do hắn và Hắc Đen đã ước định trước, song phương luân phiên tiếp nhận việc làm ăn, ai cũng không được phép tranh đoạt, việc làm ăn cho dù là tốt xấu hay lớn nhỏ, đều dựa vào vận khí của hai bên mà quyết định, mà hôm qua bọn hắn mới tiếp nhận một chuyến xong, cho nên lần này nên do người bên Hắc Đen tiếp nhận.

Nghĩ tới đây, Lú Văn Trọng nhìn sang phía bên kia một cái, chỉ thấy Hắc Đen đang đối mặt với thủ hạ vây bốn phía xung quanh, thấp giọng nói vài câu, sau đó một đại hán hưng phấn chạy ra khỏi đám người đang đứng, phóng về phía thanh niên nhân kia.

"Không được, một mình ngươi không chuyển được đồ đâu, tốt nhất là tìm thêm ba người nữa" Túy Tửu nhìn đại hán nói.

"Vị thiếu gia này, chỉ là một cây kiếm hơi to một chút, ta chỉ cầm một tay cũng nhấc lên được, không cần gọi thêm người đâu" Đại hán không muốn có thêm người đến để phải chia số tiền công của mình, hơn nữa hắn cũng không cho rằng cái cây kiếm vuông vuông kia quá nặng tới mức bản thân mình vác không được.

Nói xong, đại hán đi tới trước mặt, không nói năng gì liền giật lấy cây kiếm.

Túy Tửu thờ dãi một hồi, cây kiếm này nó là báu vật mấy lão tổ thường lúc đi thí luyện về, bình thường nó nặng tận năm trăm ký, người bình thường căn bản không thể chịu đựng được.

Nhưng gã nhìn người nọ nhiệt tình như vậy, bắt đắc dĩ chỉ còn cách lấy một tay nâng kiếm đưa cho người đó.

Quả nhiên, đại hán vừa tiếp nhận chuôi kiếm, lập tức sắc mặt đại biến, hắn cố sức nâng chuôi kiếm kéo lê đi chưa được vài bước, mặt đã đỏ tới mang tai, thở hồng hộc, chỉ còn cách xấu hổ đặt cây kiếm xuống đất, chạy về gọi thêm ba người nữa.

Túy Tửu nhìn thấy bốn người dùng đòn gánh rớt cục cũng có thể khiên thanh kiếm lên, mới hài lòng gật đầu, bước nhanh rời khỏi bến đò, dọc theo con đường mà đi vào trong thành.

Túy Tửu tịnh không biết, gã vì kinh nghiệm gian hồ chưa đủ, đã khiến cho hai ánh mắt tham lam chú ý tới mình, sắp gặp phải những phiền phức không đáng gặp.

Lú Văn Trọng nhìn bóng lưng của người tuổi trẻ nọ dần dần đi xa, cuối cùng cũng đã thu lại ánh mắt đang thèm thuồng, hắn giữ chặt sự vui mừng và sợ hãi ở trong lòng, không nhìn được quay sang đầu lểch nhìn Hắc Đen đang đứng đối diện bên kia. Hắn biết rõ, đây chắc là một thanh kiếm quý rất đáng giá, chắc chắn cũng không qua được mắt của đối phương.

Quả nhiên, gương mặt của Hắc Đen cũng có sự vui mừng và sợ hãi, lúc này hắn do dự một lúc, sắc mặt giống như Lú Văn Trọng. Lú Văn Trọng lập tức lĩnh hội được, liền đi tới phía sau một đồng rác gần đó. Đứng trước một thanh kiếm quý giá như vậy, cướp kiếm của một kiếm khách khác sát phụ đoạt thế, Trọng tự nhiên biết nên cùng hợp tác với đối phương, nói cho cùng là "Người chết vì tài, chim chết vì ăn".

"Năm năm! " Trọng thấp giọng vào thẳng chủ đề.

"Ba bảy, đây vốn dĩ là vụ làm ăn của bên ta" Hắc Đen cự tuyệt không chút khách khí.

"Bốn sáu, không thể ít hơn được nữa, ngươi nên biết, lý do ngươi vừa mới nói không hề vững" Trọng nghiêm mặt, lời nói phảng phất mùi máu.

"Vây..." Hắc Đen bắt đầu do dự, hiển nhiên hắn vẫn còn tham không muốn chia mất một phần lợi ích.

"Hừ! Ngươi cứ nghĩ một lúc đi, chỉ sợ người của bang phái khác, lại trợn mắt nhìn dè dặt này" Hừ lên một tiếng, Trọng lạnh lùng nói.

"Được rồi! Quyết định như vậy đi, chúng ta vỗ tay để thể" Hắc Đen rõ ràng đã bị những lời nói kia làm rung động, cuối cùng đã đáp ứng.

"Bốp" "Bốp" "Bốp" Trọng và Đen cùng nhả một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, cũng nhau vỗ ba cái, tạm thời kết thành minh ước. (Má chơi dơ)

"Tốt lắm, chúng ta nhanh đuổi theo đối phương, không tiểu tử này lại đi vào chỗ đông người mất" Trọng vội vàng thúc giục.

"Hắc hắc! Ngươi cứ yên tâm, ta đã cho hai tên thủ hạ, dẫn bọn chúng tới hẻm Hắc Thủy rồi, hiện giờ đuổi theo, vừa lúc tóm được bọn chúng" Hắc Đen đột nhiên lộ ra nụ cười gian xảo không hề tương xứng với tướng mạo của hắn.

"Thật tốt rồi, kế hoạch tốt, lão đệ! " Mặt ngoài Trọng lộ ra sự kinh hỉ, trong lòng thì lại rùng mình, càng gia tăng thêm sự đề phòng đối với Hắc Đen.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Bị cướp giữa đường

Vừa ra khỏi bến đò, Túy Tửu liền cho bốn tên kị phu đi đằng trước, để bọn chúng dẫn mình tới khách sạn gần đó, dự định nghỉ ngơi một lát, rồi mới lo lắng tới các việc khác.

Hai gã đại hán lớn giọng đáp ứng, dẫn Túy Tửu đi vào trong thành, nhưng trên đường đi đổi hướng liên tục, mãi vẫn chưa thấy bóng dáng của khách sạn nào cả.

Túy Tửu tuy vẫn đi theo sau hai tên kị phu, nhưng nhìn thấy trên đường đi, càng ngày càng vắng vẻ, người qua lại cũng càng ngày càng ít, cũng khẽ nhíu mày.

Cho dù gã chưa có kinh nghiệm dừng chân nghỉ ngơi ở những đại thành trấn, nhưng cũng biết, một khách sạn không thể nào xây ở khu vực yên tĩnh, ở nơi này làm gì có khách nào đến.

Bởi vậy khi bị dẫn tới một chỗ cái hẻm hết sức dơ bẩn, bên trong đen đúa, Túy Tửu cười khò, cảm thấy thú vị bên xem chúng rút cuộc là có ý đồ gì.

Đúng lúc Túy Tửu định ra tay, sâu bên trong hẻm ở phía trước, bỗng xuất hiện mười mấy đại hán, đám người này trông rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy chúng tại bến đò.

Đám đại hán này, cầm trong tay đủ các loại đao nhọn, gậy sắt, lúc này đang nhìn Túy Tửu và Chuột tinh với ý đồ xấu xa, còn bốn tên kị phu đang vác bao đồ, trong nháy mắt đã chạy vọt vào trong đám người đó, quay đầu hướng về phía Túy Tửu cười hắc hắc gian tà.

Túy Tửu thờ dãi, xem ra liếc mắt một cái cũng đã biết mục đích của đối phương rồi.

"Tiểu tử, đừng trách chúng ta độc ác, ai bảo ngươi giàu có lắm chi, muốn trách thì trách số ngươi không tốt!" Một âm thanh thô hào từ phía sau truyền lại.

Túy Tửu xoay người nhìn, đằng sau cũng xuất hiện bảy tám tên tráng hán, cầm đầu bởi hai tên, một tên vai to lưng rộng da đen xanh, một tên đầu méo mắt chuột đáng gờm, đó chính là Đen và Trọng.

Cái việc mưu tài đoạt mệnh, sát nhân đoạt tài này, hai người bọn chúng cũng không phải lần đầu làm. Nên bọn chúng đều biết, chỉ cần đem việc này làm cho gọn gàng sạch sẽ, không lưu lại một người nào, nó sẽ giống như việc một người không ở nơi này mất tích, cho dù có người đi báo án, quan phủ chắc chắn sẽ không để ý tới. Dù sao ở đây, số người mất tích hàng năm rất nhiều, không thể nào ai ai cũng đi tìm cả.

Vì vậy sau khi Hắc Đen nói xong, cũng không chần chừ, đưa ánh mắt về phía mười mấy tên đại hán kia, đám người kia liền huy động hung khí trong tay, hung hăng vọt lên vây quanh Túy Tửu và Chuột tinh.

Từ nhìn bộ dáng hung ác muốn giết người của bọn chúng, trong mắt không khỏi loé lên một tia sát khí, gã nhìn ra rằng đây không phải là lần đầu đám người này làm như vậy, không thì người của bọn chúng đã không toát ra mùi máu tươi như vậy.

"Giết bọn chúng, không cần lưu tay! " Từ lạnh lùng ra lệnh cho chuột Tinh.

" Tiểu tử ta không phải lính nguoi nên không có quyền sai khiến ta nhé tuy nhiên ta thích."

Chuột tinh vừa nghe xong lời của Từ, thấp giọng rống lên vài tiếng, trong tiếng rống có mang theo vài tia hung phấn, đâm đầu xông vào đám người đang đến.

"Hô" một tiếng, nhanh như thiểm điện, Chuột tinh cắn vào đầu của một tên đại hán, tên đại hán đó lập tức giống như một bao cát, bay thẳng vào tường đá, máu tươi và não tương chảy xuống đất, cái đầu chỉ còn dư lại một bên não.

Mà lúc này, một thanh đao nhọn và một cây thiết bồng, thừa dịp giáng vào sau lưng chuột tinh.

Chuột Tinh không thèm quay đầu, một chân vung về phía sau, hoa lên nửa vòng, "phành" "phành" hai tiếng, binh khí của hai tên đại hán kia vừa tiếp xúc với tay hắn liền bay lên không trung, hồ khẩu của hai tên liền chảy máu.

Ngay sau đó một chân chuột tinh chống đất, chân kia như liềm đao, hướng ra sau quét nhanh một cái, hai tên đại hán kia lập tức bị đá ngay vào bụng, bay ra xa hơn một trượng, nằm bất động trên mặt đất.

Một màn này, khiến cho người ngoài chứng kiến đều hít vào một ngụm khí lạnh, còn những tên đại hán đang vây quanh hắn thì càng lộ vẻ sợ hãi, có chút chân chừ không dám tiến lên.

Nhưng cho dù bọn chúng đã dừng tay, chuột tinh vẫn không khách khí, lại cào nát đầu của hai tên bên cạnh, không có mệnh lệnh của Từ, nó sẽ không chủ động dừng tay.

Mặt của Trọng và Hắc Đen rất khó coi, rõ ràng là bọn chúng đã nhìn nhầm, con này không phải là thú cưng bình thường mà là một yêu thú.

"Giết con yu quái này, mỗi người được thưởng hai mươi lượng!" Trong lòng Trọng chợt có dự cảm bất thường, vội vàng xông đến bên cạnh mấy vị "cao thủ", ban ra trọng thưởng.

Người bên cạnh hắn và Hắc Đen vừa nghe những lời ấy, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Những người này đều mới biết một chút công phu thô thiển bên ngoài, tự nhiên không nhận ra được cách biệt như trời và đất giữa bọn chúng và chuột tinh, lại cho rằng chuột tinh là yêu thú tầm thường vì nó khá nhỏ, thân thủ chỉ hơn mình một chút mà thôi, cho nên tịnh không hề sợ hãi gì cả, bây giờ dưới sự kích thích của trọng kim, đều xông về phía chuột tinh.

Hắc Đen nghe mấy lời của Lú Văn Trọng xong, cơ nhục trên mặt co rút một lúc, liền trầm mặt không nói năng gì, chỉ là mục quang phiêu hốt bất định lờm đi lờm lại trên người Tủy Từ.

Hắc Đen lúc này, chính là đang không ngớt kêu khổ trong lòng.

Hắn và Trọng không giống nhau, để có thể đạt đến địa vị ngày hôm nay, hắn toàn dựa vào sự dám liều dám giết của mình, đao thật thương thật để đổi lấy, cho nên hắn không những thân thủ không tồi, công phu của bản thân miễn cưỡng có thể gia nhập hàng cao thủ hạng ba, mà nhân lực cũng cực kỳ tốt.

Bởi vậy khi hắn nhìn thấy chuột tinh xuất thủ, tim liền lạng đi một lúc, lạng đến tận cùng. Hắn nhìn một cái liền nhận ra thân thủ chuột tinh rất cao và lợi hại ít nhất là lĩnh thú cấp một cao cấp, cho dù bang chủ của hắn có tới, cũng không nhất định có thể giành được phần thắng, càng không cần nói đến đám tiểu miếu tiểu cầu bọn hắn. Nhưng hắn cũng không dám quay người bỏ chạy, bởi vì biết rõ con chuột này vẫn chưa xuất hết toàn lực, nếu như hắn nhìn ra được ý muốn chạy trốn của mình, sợ là cái chết lại đến sớm hơn.

Vì để giữ lại cái mạng mình, xem ra chỉ còn cách đánh thanh niên đáng về nhà quê kia thôi, rất hiển nhiên là thân phận của thiếu niên nhân này cao hơn nhiều so với chuột tinh, chỉ đem người này ra uy hiếp, mới có khả năng chạy trốn. Còn về cây kiếm kia, có nói gì đi nữa hắn cũng không dám cướp nữa, có thú cưng lợi hại như vậy ở bên cạnh, sao có thể là một vị thiếu gia con nhà địa chủ gì đó, rõ ràng là công tử của một thế gia đại tộc, nhân rồi giả trang ra ngoài đi dạo. Ngày hôm nay có thể chạy trốn, coi như dựa vào thần Phật phù hộ, nếu như còn đem theo bao đồ nặng như thế đi, vậy thì đừng có nghĩ gì nữa.

Hắc Đen nghĩ đến đây, liền nhân cơ hội mấy tên thủ hạ đang xông lên, hướng về Trọng nháy mắt xong, nhẹ nhàng tới sát giữa sân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Thu phục

Túy Tửu đứng thẳng quay lưng về phía Hắc Đen, mặt hướng về phía đám người đang đánh nhau, Hắc Đen mặc dù cước bộ rất nhẹ, nhưng làm sao có thể qua được tai mắt của Túy Tửu.

Cho nên khi Hắc Đen chỉ còn cách Túy Tửu vài bước chân, bắt đầu với bộ dáng hung thần mãnh liệt xông tới, thân Túy Tửu khẽ động một cái, toàn thân người đột nhiên biến thành quỷ dị đứng đối mặt với Hắc Đen, nhìn Hắc Đen đang xông tới mà cười.

Hắc Đen thất kinh, nhưng người đã nhào tới, căn bản không cách nào quay lại, chỉ còn cách hét lớn một tiếng, vươn đôi tay dài đầy lông đen, hung hăng chụp lấy đối phương, trong lòng hắc cầu khản thanh niên này tốt nhất là không có kinh nghiệm gì về việc đánh nhau, sẽ bị bộ dáng hung ác của hắn chế trụ, để hắn đắc thủ trong nháy mắt.

Túy Tửu nhìn tên đại hán không biết sống chết dám ra tay với mình, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, "bụp" một cái, người đang trước mặt Hắc Đen đột nhiên biến mất.

Hắc Đen thảm kêu không hay, vội vàng dừng bước, muốn quay đầu lại để bỏ chạy, nhưng đột nhiên thấy sau cổ lạnh toát, một mũi kiếm sáng như tuyết từ trong yết hầu của hắn lòi ra, rồi đột nhiên không thấy đâu, Hắc Đen vội vàng lấy tay che kín yết hầu đang phun máu phì phì, muốn nói điều gì đó, nhưng từ trong cổ họng chỉ phát ra vài tiếng khô khốc, rồi chân tay tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Sắc mặt Lú Văn Trọng cũng biến thành vàng như sáp, hắn tận mắt thấy thanh niên kia, như u linh chuyển tới phía sau Hắc Đen, sau đó rút từ tay ra một chùm sợi tơ biến thành nhuyễn kiếm, thanh kiếm dễ dàng đâm xuyên qua yết hầu của Hắc Đen.

Thanh niên này tựa hồ như cảm thấy sự chú ý của Lú Văn Trọng, hắn ngẩng đầu, hướng về phía Lú Văn Trọng cười một cái.

Lú Văn Trọng lập tức giống như nhìn thấy rắn độc, vội vàng thu ánh mắt lại, hôm nay hắn đối với cái chết của Hắc Đen, không những không có chút cao hứng, mà ngược lại trong lòng tràn ngập cái cảm giác "thò chết cáo buồn".

Hắn hiện tại cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, thanh niên nhân này đâu phải là con dê béo, rõ ràng là đoạt mệnh diêm vương. Mà đám tiểu quỷ bọn hắn, tự nhiên lại tự mình hồ đồ đâm đầu vào tay của Diêm vương gia này, thật đúng là tự đi tìm chết.

Lúc này cái duy nhất mà Lú Văn Trọng trông chờ vào đó là đám thủ hạ kia có thể chế phục được con chuột khát máu, như thế thì còn có đường mà liều mạng, có thể đàm phán điều kiện với đối phương, bảo trụ được tiểu mệnh của mình.

Nhưng khi Lú Văn Trọng chú ý đến tình hình bên phía chuột tinh, liền ngây người như con gà gồ.

Hơn hai mươi đại hán, toàn thân đầy máu đang nằm bất động trên mặt đất, còn con chuột đang khoanh chân đứng thẳng ở đó trông không khác nào con người cả, thấy Lú Văn Trọng nhìn mình, Chuột Tinh ngẩng cao cái mặt đầy râu ria liền lạnh lùng cùng hắn đối nhãn.

Tuy chuột tinh biểu hiện khuôn mặt khó đoán cảm xúc của nó, nhưng Lú Văn Trọng vẫn cảm nhận một cỗ ý nghĩ đầy máu tươi của dã thú nọ đang xông đến, khiến cho khuôn mặt hắn đang từ vàng như sáp chuyển thành tái nhợt.

Túy Tửu vẫn lạnh lùng theo dõi thần tình biến hoá của Lú Văn Trọng, gã nhìn ra đám người này không biết một chút võ công, hơn nữa hiện tại đang cực kỳ sợ hãi, nên không có chút hứng thú với việc tự mình ra tay đối phó với đám người này.

"Chuột tinh, giết hắn đi!" Cuối cùng Túy Tửu đã quay đầu nói.

"Đừng! Ta đầu hàng, ta tình nguyện hiến dâng toàn bộ gia tài cho công tử, ta nguyện làm trâu ngựa cho công tử, ta biết hết thảy tin tức lớn nhỏ tại Thăng Long thành, có thể vì công tử mà ra sức khuyến mãi..." Lú Văn Trọng thấy chuột tinh cơ thể dính đầy máu người giống hệt ác ma đang từng bước tiến tới gần mình, sợ đến nổi bần rùn ngã lún xuống đất, mồm miệng vì hoảng sợ quá mà nói ra đủ lời cầu xin.

"Ồ!" Tửu vốn dĩ không để ý tới mấy lời của Lú Văn Trọng, nhưng khi nghe thấy đối phương thông hiểu tin tức lớn nhỏ của Thăng Long thành, trong lòng chợt động, có vài phần hứng thú. Nếu thế thì lợi dụng tên này Tửu đỡ tốn sức tìm ra tổ chức Ma Sát.

"Tạm thời dừng tay" Tửu truyền âm hô lên để ngăn Chuột tinh.

"Người rất quen thuộc Thăng Long thành sao? " tửu cười hỏi, bộ dạng rất chi là lương thiện.

Vừa mới nhìn thấy sự lạt thủ vô tình của Túy Tửu, Lú Văn Trọng nào dám có chút chậm trễ, hắn run rẩy nói liên tục: "Rất quen, cực kỳ quen, tiểu nhân vốn lớn lên ở Thăng Long thành, đối với mỗi ngọn cây ngọn cỏ ở đây, đều như trong lòng bàn tay!"

Giờ phút này hắn như túm được cành cây cứu mạng, hận không thể đem những lời vừa nói khoa trương thêm mười phần, để đối phương thấy mình hữu dụng.

Túy Tửu nghe câu trả lời xong, sờ sờ mũi mình, rồi nghiêng đầu suy nghĩ, tiếp theo truyền âm chuột tinh hỏi:

"Chuột tinh cậu có thuốc nào độc được mà uống vào không chết liền, phải một thời gian sau mới chết nhưng chỉ người có thuốc giải không?"

Chuột tinh vuốt vuốt râu nói:"He he lâu lắm rồi mới có trận giết người đã tay như vậy. À nói về thuốc giúp người thì ta không có nhưng thuốc độc thì gia gia ngươi đây có cả. Nể tình trong hai năm qua ngươi tặng ta nhiều công pháp ngươi tặng ta từ sao chép tông môn nên ta không tính toán mấy cái này.

Đây là Sịt Tinh Hoàn công dụng y như người yêu cầu"

Chuột tinh đưa một bình sứ bên trong có một đan dược cho Tuyền. Tuyền Tuyền Tuyền trong bình, gãi lấy ra một dược hoàn màu trắng to như long nhãn, đưa cho Trọng.

"Hoặc uống nó, hoặc là chết!" Tuyền nói rất dứt khoát.

Trọng tay cầm dược hoàn, có chút run rẩy. Hắn nhìn vật trong tay, có chút do dự không quyết, nhưng khi mục quang tiếp xúc với nhãn thần lạnh như băng phía đối diện, run rẩy vài cái, rồi ngửa đầu người người thấy mùi viên đan dược rất khó ngửi nhưng cũng rán nuốt trôi dược hoàn.

"Tốt, có vậy ta mới tin tưởng người" Tuyền hài lòng gật gật đầu.

"Viên thuốc này là độc môn bí dược chế từ cốt cùng nhiều loại thảo dược độc tố khác nhau của ta, một tháng phải dùng giải dược một lần, không thì lục phủ ngũ tạng nát như mà chết." Chuột tinh truyền âm cho Tuyền Tuyền.

Nghe chuột tinh nói viên đan dược làm từ phần của nó Tuyền muốn sắc máu, không ngờ những gì từ con chuột này đưa không có gì là bình thường cả. Tuyền cố gắng nhịn cười truyền đạt lại như lời chuột tinh cho Lữ Văn Trọng nghe.

Tuy Trọng đã sớm có chuẩn bị trong lòng, nhưng nghe xong dược tính sau khi sử dụng dược hoàn, mặt như có tang, cúi đầu ủ rũ.

"Người yên tâm, chỉ cần giúp ta hoàn thành việc ở Thăng Long thành, ta sẽ giải độc, trả lại tự do cho người. Dựa vào thân thủ của người, ở nơi khác ta không thêm dùng " Tuyền quá biết tác dụng của cây gậy và củ cà rốt, mới có thể khiến cho người khác dốc lòng làm việc cho mình, nên cho Trọng một hi vọng có thể giải thoát.

"Thật sao, công tử!" Trọng vừa nghe lời ấy, tinh thần chấn chỉnh lên một ít.

"Số bạc trắng này để lại cho người đi làm việc, trước tiên giải quyết việc ở đây một chút, ta không muốn người khác biết hết thảy những gì phát sinh tại đây, hiểu chưa?" Tuyền Tuyền ném cho Trọng một túi bạc vụn, nhẹ nhàng ra lệnh.

Trọng tiếp lấy túi bạc, nhắc nhẹ xem cân nặng, hơi nặng nề, sợ rằng trong đó có hơn trăm lượng bạc vụn. Hắn kinh ngạc không hiểu vị đại nhân này từ đâu biến ra một đống bạc như thế, hắn bỗng nhớ đến tin đồn nơi đây lâu lâu có vài vị tu tiên hằng năm ghé thăm, hắn càng nghĩ càng tin tưởng Tuyền là người tu tiên.

Hắn lộ rõ vẻ mặt vui sướng, đột nhiên cảm thấy làm việc cho vị thanh niên nhân cực kỳ hào phóng này, cũng không hẳn là một việc xấu.

"Công tử gia yên tâm, ta tuyệt đối đem sự việc ở đây xử lý thỏa đáng, sẽ không mang lại phiền phức cho người đâu!" Hắn ta cười nịnh nọt, vỗ ngực nói.

"Tốt lắm, ta đi trước, tìm khách sạn nghỉ ngơi một chút. Sáng mai, người lại tìm ta, chắc hẳn thân là địa đầu xà ở đây, người sẽ dễ dàng tìm ra" Tuyền Tuyền không chút khách khí phân phó.

"Vâng! Vâng! Sáng mai, ta nhất định tới đúng giờ, nghe theo sai khiến của công tử!" Trọng đi đến bước thế này, cũng rất thông minh mà tiến vào làm thủ hạ dưới trướng Tuyền Tuyền.

Tuyền Tuyền hài lòng chậm rãi rời khỏi, đi được một đoạn dài, Tuyền Tuyền quay đầu nhìn Tôn nhị cầu một cái, thấy hắn vẫn ngoan ngoãn đứng tại chỗ, dung mặt đưa tiễn mình, bộ dáng rất là trung tâm xích đu.

"Có ý tứ! " Tuyền Tuyền đột nhiên cảm thấy người này thập phần thú vị, rất có mắt nhìn, không biết chừng có thể dùng được vào nhiều việc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Suy tính

"Thập Tam thì đang thăm nhà chắc bây giờ cũng đã đến Thăng Long Thành"

"Ngọc Trâm tuy mấy trưởng lão nói thế nhưng mình vẫn tin là nàng bị oan khuất gì đó, mình rất nhớ nàng. Mình tin tình yêu không phải dễ dàng thay đổi phản bội"

"Cái hội Ma sát ẩn nấp trong bóng tối chắc chắn người thường không biết được tin tức nhưng nó thế nào cũng đứng sau lưng bang phái mạnh nhất nơi đây không chế nên có thể điều tra manh mối từ đây"

"Nghe Sam Sam nói tổ chức này người đứng đầu tổ chức là một kết đan hậu kỳ, còn kẻ trẻ tuổi theo đuổi Ngọc Trâm là một hậu bối một người có địa vị trong tổ chức, gã trai trẻ này cấp bậc Trúc cơ sơ kỳ, mình hiện là trúc cơ trung kỳ nhưng có thể đánh ngang tay trúc cơ đỉnh phong. Kết đan chắc mình chưa thấy chiến đấu cấp độ này bao giờ nên không thể biết được mạnh yếu nhưng tốt nhất thấy kết đan chạy là thượng sách."

"Gã mới bị mình thu phục có thể lợi dụng được nhiều thứ, ta có thể tiết kiệm được nhiều thời gian hơn, tên này ta cần quan sát thêm một thời gian"

Túy Tửu đang đi qua đi lại lăm bằm tính toán, đang suy tính thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Vào đi!" Túy Tửu lạnh lùng nói.

Cửa phòng khe khẽ được mở ra, Lú Văn Trọng cúi đầu bước vào, vừa nhìn thấy Túy Tửu liền thi lễ, sau đó cung kính nói:

"Công tử khỏe không! Lú Văn Trọng đến xin nghe theo sự điều khiển của lão nhân gia người".

"Không tồi, nhanh như vậy đã tìm được ta, thật là có chút bản lĩnh!" Túy Tửu hài lòng nói, tiếp theo gã chấp tay sau lưng đi tới trước mặt Lú Văn Trọng.

"Công tử gia quá khen, nếu việc nhỏ như thế này mà không làm được, thì công tử gia lưu lại tính mệnh của tiểu nhân có tác dụng gì?" Trên mặt Lú Văn Trọng hiện lên vẻ trung thành tuyệt đối.

Hôm đó lúc đi về, Lú Văn Trọng không phải không nghĩ qua sẽ đem sự việc của Túy Tửu báo lên cấp trên, sau đó dẫn theo cao thủ đến báo thù. Nhưng nghĩ đến việc mình đã nuốt "Sĩ Tinh Hoàn", toàn bộ dũng khí liền biến mất không còn một tẹo.

Trải qua cả một đêm suy nghĩ thấu đáo, hắn vẫn không có cách nào, chỉ còn cách ngoan ngoãn đến gặp Túy Tửu, hy vọng sau khi giúp đỡ đối phương, đối phương sẽ thật sự cấp cho giải dược, giải trừ được "Sĩ Tinh Hoàn".

"Hãy nói về thân phận của ngươi trước! Nhìn bộ dáng hôm đó của ngươi, tựa hồ như là một tiểu đầu mục" Túy Tửu thân nhiên nói.

"Tại hạ là quân sự ở bến đò của Tây thành Bắc Băng bang, thuộc hạ có khoảng bốn năm mươi tên, cũng có thể coi là một đầu mục" Lú Văn Trọng cung kính trả lời.

"Bắc Băng bang?" Hàn Lập lãnh đạm hỏi.

"Đúng vậy, Bắc Băng bang đứng đầu trong ba mươi ba tiểu bang ở phía tây Thăng Long thành, có gần một nghìn bang chúng, quá nửa là kiêu phu khô lực ở bến đò, bang chủ là Viên tí Đào Giang Bình, thủ hạ có ba vị đại hộ pháp" Lú Văn Trọng lập tức nói hết những gì mình hiểu biết, mặc dù khai báo với người ngoài về tình hình của bang phái, nhưng trên mặt hắn không có chút gì là xấu hổ cả.

"Gã đen đen cùng ta động thủ ngày hôm qua, cũng là người của Bắc Băng bang sao?"

"Không phải, người đó gọi là Hắc Đen, là đầu mục của Châu Phi hội - một trong ba mươi ba bang phái ở tây thành, là đối thủ của ta" Lú Văn Trọng cười nhỉnh trả lời.

"Chỉ mỗi Tây thành mà đã có nhiều bang phái đến thế, vậy toàn bộ Thăng Long thành, số lượng bang phái khẳng định là không ít?" Túy Tửu chấp tay ra sau lưng, từ từ quay về bên giường.

"Đúng vậy, cả Thăng Long thành, tiểu bang phái từ hơn một ngàn người trở xuống có bốn mươi mấy bang, trung đẳng bang phái hai ba ngàn người có bảy tám bang, còn đại bang từ vạn người trở lên có hơn ba bang" Lú Văn Trọng đứng tại chỗ, thật thà nói.

"Vậy nghe nói cho ta nghe về tình hình của đại bang, trung đẳng bang phái, tiểu bang thì không cần nói!" Túy Tửu vén vạt áo, ngồi xuống mép giường, sau đó yên lặng đợi Lú Văn Trọng giảng giải.

"Thăng Long thành tam đại bang hội bao gồm Ngưu Ma Vương, Sát Thủ hội, Thiên Phách môn, những bang phái nhỏ hơn một chút thì có châu phi hội, Kết nghĩa xã, Thanh Y bang, Xuân Vũ lâu, Kim Kiếm môn, Thương hà thuyền bang, Kim Cương môn, Lạc Nhật phái các phương thế lực."

Lú Văn Trọng một hơi đem tất cả tên các bang phái nói ra, sau đó thở hổn hển, lại tiếp tục nói:

"Trong ba đại môn phái thì Sát Thủ hội thế lực cực mạnh, cùng với Kim Kiếm môn, Thanh Y bang liên thủ với nhau, chiếm cứ khu vực Đông thành giàu có, đứng thứ hai là Ngưu Ma Vương, kết nghĩa liên minh với châu phi hội, thương hà bang thuyền, chiếm lấy khu Bắc thành, yếu nhất là thiên phách hội chiếm lấy khu Nam thành, nhưng là cùng chia phần với Xuân Vũ lâu, Kim Cương môn cùng Lạc Nhật phái. Còn lại cuối cùng là khu hỗn loạn tây thành, do đa số các tiểu bang chiếm cứ. Những tiểu bang phái đó tuy nội đấu liên miên, nhưng trước sự lấn lè chiếm đoạt của các bang phái khác vào khu Tây thành liền lập tức đình chỉ can qua, cùng nhau đoàn kết chống lại các bang phái bên ngoài. Chính vì vậy mà Thăng Long thành mới hình thành thế đình bốn chân như hiện nay." Lú Văn Trọng lưu loát đem tình huống Thăng Long thành nói rõ ràng lại cho Túy Tửu nghe.

Túy Tửu sau khi nghe xong những điều này, trầm ngâm một lúc, sau đó như có điều gì nghĩ đến lăm bằm "Ma Sát-Sát Thủ", liền mở miệng hỏi:

"Ngươi Hãy nói chi tiết cho ta về Sát Thủ hội"

"Công tử, Sát Thủ hội thật sự rất lợi hại, thế lực cơ hồ trải rộng khắp Cam Châu. Sát Thủ hội là một siêu cấp thế lực, tổng đà tại Thăng Long thành không

hề cho phép những thế lực khác vào đây chiếm cứ mà một mình độc chiếm Thăng Long thành, tại Thăng Long thành độc bá. Những bang phái khác, dưới uy áp của Sát Thủ hội, ngay cả bóng dáng cũng không dám xuất hiện. Sau này, không biết tại sao, Sát Thủ hội suy yếu dần đại bản doanh tại Thăng Long thành co rút lại. Vì vậy những bang phái nhỏ yếu khác mới nhân cơ hội này mà vùng lên. Sau khi trải qua nhiều phen huyết chiến mới hình thành lên cục diện tạm thời như ngày hôm nay." Lú Văn Trọng cẩn thận giải thích.

"Người biết nguyên nhân Sát Thủ hội đột nhiên biến thành yếu kém sao?" Túy Tửu nhíu mày, chậm rãi nhìn Tôn nhị cầu hỏi.

"Cái này... nói thật ra, tiểu nhân trong bang phái không có chức phận gì to tát cả, cho nên những việc này không biết rõ ràng cho lắm, chỉ là nghe nói từ người khác mà thôi. Hình như là do Sát Thủ hội phân liệt từ bên trong, tranh đấu nội bộ, ngoài ra, bên ngoài còn có những thế lực lớn khác chen ép nữa." Lú Văn Trọng lộ ra vài phần khó khăn, chỉ nói ra được đáp án mơ hồ.

"A, ra là vậy!"

"Bây giờ Sát Thủ hội do ai chủ trì, người hẳn là biết rõ chứ?" Túy Tửu hỏi.

"Cái này ta biết, chủ trì Sát Thủ hội bây giờ là một thanh niên trẻ bí ẩn." Tôn nhị cầu vội vàng đáp lời.

"thanh niên bí ẩn?" Túy Tửu cảm thấy kinh ngạc.

"Đúng vậy! Nguyên người sáng lập Sát Thủ hội là Mạc hội chủ đã chết rồi, nên người này thay thế vị trí" Lú Văn Trọng mở to mắt, có chút chần chừ, không biết vừa rồi mình có nói sai gì không.

"Người này tầm hai mươi tuổi, nghe nói đã học được chân truyền của Mạc cư nhân, có một thân võ công cao cường vô cùng." Lú Văn Trọng cẩn thận nói, hẳn giờ phút này đoán được người trước mắt này cùng với Sát Thủ hội chắc chắn có nhiều mối liên hệ.

"Hơn nữa..." Lú Văn Trọng lộ ra vẻ muốn nói nhưng lại không dám nói.

"Có cái gì thì cứ nói thẳng đi, không cần phải ấp a ấp úng như thế! Nếu tin tức có giá trị, ta sẽ trọng thưởng!" Túy Tửu lạnh lùng nhìn đối phương, nhặt nhều nói:

"Ta nghe người ta nói, vị này hình như cùng với một tiểu thư tên Ngọc Trâm nào đó không rõ mặt mũi và lai lịch đã có đính ước rồi, nghe nói sắp tới sẽ thành hôn." Lú Văn Trọng nghe thấy có tiền, lập tức mặt nở hoa, tươi cười nói rõ.

"Ngọc Trâm- Thành hôn!" Túy Tửu đột nhiên đứng phắt dậy, liệu cô gái này trùng tên hay là Ngọc Trâm mà Tửu đang tìm kiếm.

Hắn bước vài bước trong phòng, sau đó ngửa đầu lên nhìn nóc nhà, vẫn lặng yên đứng, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

"Người hãy nghe cho kỹ đây, nhiệm vụ của người rất đơn giản, từ hôm nay trở đi, người lặng lẽ đi thu thập tin tức tình báo về Sát Thủ hội cho ta, đặc biệt là tin tức của vị công tử kia và cô gái Ngọc Trâm, càng rõ ràng càng tốt." Túy Tửu rót cuộc cũng mở miệng, phân phó Lú Văn Trọng.

"Số bạc này đưa cho người trước, nếu như làm tốt, sẽ có trọng thưởng! Đi làm việc đi." Túy Tửu rất hào phóng, đưa cho đối phương một túi bạc nhỏ.

"Tuân mệnh, công tử ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt việc này! Tiểu nhân xin lui trước." Lú Văn Trọng tay cầm bạc, mặt mũi hớn hờ lui ra ngoài, trước khi đi vẫn cung kính đóng cửa lại.

"Vị công tử này thật hào phóng, mà việc chỉ là thu thập ít tin tức tình báo mà thôi. Xem ra đi theo người này, thật đúng là không có lựa chọn sai lầm." TLú Văn Trọng hưng phấn nghĩ thầm, trong khoảng thời gian này, mối đe dọa từ "Sít Tinh hoàn" cũng bị hắn quên mất rồi.

Túy Tửu nhìn đối phương về mặt vui mừng rồi đi, thở dài một hơi. Đột nhiên hắn cảm thấy đau lòng hẳn vừa hi vọng sớm tìm được Ngọc Trâm nhưng lại vừa mong cô gái kia chỉ là trùng tên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Vạn Bảo lâu

Hai ngày trôi qua, Túy Tửu sau khi hấp nạp tiên khí từ linh thạch, cậu suy nghĩ và so sánh lại giữa tiên khí và linh khí:

"Linh khí hiện tại trong cơ thể của mình sau hai năm tu luyện không mạnh hơn so với tiên khí là mấy, nguyên nhân do sự chênh lệch giữa tiên- chân- yêu khí. Trong khi tiên khí quá nhiều đạt đến tận trúc cơ trung kỳ nhưng chân khí hiện tại là truyền thuyết trung cấp vẫn còn chênh lệch, bên cạnh đó yêu khí lại quá mỏng manh. Bình thường chỉ khi nào cân bằng được ba dòng khí thì sức mạnh linh khí mới bằng gấp ba lần tiên khí, có lẽ trong thời gian về thăm

quê mình tập trung tu luyện hai dòng khí này."

Nghĩ xong Túy Tửu ra khỏi quán đi ra ngoài thành.

"Ồ, tuyết rơi!"

Đây là lần đầu tiên Túy Tửu thấy tuyết, tuyết rơi dày một lớp trắng xóa, người đi đường thưa hơn hai ngày trước nhiều. Túy Tửu thu linh khí lại để cảm nhận cái lạnh của mùa đông. Với người tu tiên, bình thường họ không sợ đói khát, lạnh nóng vì họ hấp thu các dòng khí năng lượng bên ngoài vào cơ thể, tiên khí có thể giúp họ hộ thể, cung cấp năng lượng duy trì hoạt động nên nhờ đó bình thường ăn uống chỉ là cho vui thôi chứ không ăn cũng không sao. Thời tiết mùa đông này Túy Tửu cảm nhận một cái lạnh thật tuyệt vời.

"Tuyết à!"

Từ nắm một cục tuyết lên vo vo, lúc bé cậu ao ước nơi cậu sống có tuyết. Nhưng giờ đây khi có tuyết cậu chỉ hơi tức cảnh mà nhớ chút về cố hương mà thôi.

"Lạnh thế này không biết nàng có mặt áo ấm không?"

Túy Tửu nhớ đến Ngọc Trâm, trên đời này mối tình đầu là mối tình sâu nặng nhất. Túy Tửu cũng không ngoại lệ, lúc lên tông môn, nhiều cô gái đẹp hơn Ngọc Trâm nhiều cũng không khiến hắn động lòng đơn giản bởi vì lòng hắn chỉ có một. Nhưng Sam Sam lại khác nàng ta the đuổi cậu một cách mù quáng và nồng nhiệt vô bờ bến, mà hắn thì lại không có kinh nghiệm từ chối tình cảm người khác, đâm ra hắn bị bối rồi và cảm động trước tình cảm chân thật của Sam Sam mà đáp ứng. Nhưng còn Ngọc Trâm Tửu vẫn nhớ đến vẻ đẹp hiền dịu, cậu tin Ngọc Trâm chắc chắn bị bọn Ma Sát ép buộc.

"Hừ, nếu Ngọc Trâm có bề gì thì ta thế dù có chết cũng sẽ huyết tẩy tổ chức các ngươi!"

Túy Tửu đi dạo thì thấy một cửa tiệm khá lớn, bên ngoài cửa hàng có một kết giới, người bình thường không thể vào được. Hứng thú và tò mò Túy Tửu đi vào trong dạo một vòng xem các vật phẩm. Có lẽ nơi đây là cửa hàng dành riêng cho những người tu tiên như Túy Tửu đến đây!

Vừa vào bên trong, Túy Tửu đã nao nao.

Đại sảnh sáng ngời có thể dung nạp hơn mấy chục người vẫn không có cảm giác đông đúc, dùng gỗ hồng đồng có tiếng quý giá kiến tạo một dãy quầy hàng rất dài, cùng với bảy tám tên người hầu mặc quần áo xanh thong nhất, toàn bộ điều này cũng làm cho người ta tuyệt đối có một loại cảm giác sức ép chấn động.

Mà ở bên trong sảnh có hai tên người hầu áo xanh, đang chia nhau giảng giải gì đó cho mấy vị khách nhìn bộ dạng như người tu tiên.

Ở bên trong quầy thì bày biện rất nhiều vật phẩm đủ loại, từ trên kiểu cách mà nhìn chắc hẳn cũng là một số món đồ gì đó là người tu tiên mới có thể dùng được, từ các loại nguyên liệu cấp thấp nhất đến phù lục pháp khí thường dùng nhất cần có tất cả đều có.

Túy Tửu mỉm cười, xem ra hắn cũng đã tìm được đúng chỗ.

Đúng lúc đó, một người mặc quần áo đáng vẻ người hầu tiến lên nghênh đón, trên mặt tươi cười nói: "Khách quan này muốn xem gì vậy, có cần tiểu nhân giới thiệu giúp một chút hay không! Món gì của bản điểm tuyệt đối sẽ làm toàn bộ khách nhân hài lòng mà về!"

"Ta muốn xem một vài pháp khí và phù lục, có điều ta chỉ cần đồ tốt nhất, những đồ thứ phẩm này thì chớ nên lấy ra cho ta xem nữa!" Túy Tửu cất cây kiếm bự chảng sau lưng vào túi trữ vật thân nhiên buông lời.

Người hầu áo xanh nghe thấy lời ấy hơi có chút nao nao, nhưng cẩn thận đánh giá khí thế của Túy Tửu, sau khi xác định đối phương không phải đang nói đùa, trên mặt vẻ tươi cười lại càng hiện rõ hơn nữa, hắn biết chắc là đã gặp được khách hàng lớn, bởi vậy vội vàng đưa Túy Tửu tiến vào bên trong phòng, cũng tự mình dẫn lên phòng khách quý trên lầu hai.

Bài biện trên lầu lại khác với đại sảnh bên dưới, chẳng những diện tích nhỏ đi rất nhiều, nhưng lại bày thêm một ít bàn ghế cổ, bố trí thanh nhã khoáng đạt, ấm cúng an nhàn. Khiến cho người ngạc nhiên chính là trong góc phòng còn có một cái lư hương quý, bên trong lư đang có một bó hương đang cháy chậm, làm cho bên trong phòng tràn ngập mùi đàn hương thơm nhàn nhạt.

Một người đàn ông trung niên thanh cao nho nhã, đang cầm trong tay một quyển cổ thư, đứng ở trong phòng đọc văng vẳng, nhìn qua không có chút pháp lực nào, hoàn toàn là một người bình thường mà thôi.

Túy Tửu có chút tức cười, nơi này không giống địa điểm buôn bán chút nào, ngược lại giống hệt như phòng ở nhà phú hộ.

Người đọc sách nhìn thấy Túy Tửu lên tới nơi, không hoảng hốt không vội vàng đem sách gấp lại, mà người hầu đi cùng Túy Tửu thì bước nhanh tiến lên, ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Người đàn ông trung niên sau khi nghe xong, liền chấp tay nghênh đón, mặt mỉm cười nói:

"Tại hạ Vạn Bảo các Chương quỹ Sầu By, không biết các hạ như xưng hô thế nào!"

"Vinh Thanh Hải" Túy Tửu không chút khách khí lấy tên của bạn tốt mượn dùng một chút.

"Là Vinh huynh sao, huynh đài mời ngồi!"

"Đi, pha bình Bích Vân trà âm mùi tám độ thượng hạng tới đây!" Người trung niên dẫn Túy Tửu ngồi xuống, sau đó hướng gã sai vặt dặn dò.

"Vinh huynh là lần đầu tiên tới bản lâu sao!" Người trung niên sau khi đợi Túy Tửu ngồi yên ổn, bắt đầu hỏi khách khí.

"Hắc hắc! Nhân lực của Sầu chương quý thật sự là tinh tường, ta đích thật là lần đầu tiên tới quý lâu" Túy Tửu cố ý cải biến giọng nói, khiến người nghe thấy tựa hồ là một hán tử giọng nói ồm ồm

"Có phải lần đầu tiên tới bản lâu hay không cũng không sao! Chỉ cần các hạ chịu tới nơi này, điều này đã là vinh dự đối với Vạn Bảo lâu chúng ta, bản lâu nhất định sẽ làm huynh đài hài lòng!" Sầu chương quý nói rất tự tin.

"Có thể tại một nhà tìm được món đồ cần thiết, tại hạ cũng không muốn tự tìm phiền toái đi nhiều hơn hai nhà! Hy vọng món đồ của quý lâu thực sự không tệ" Túy Tửu nói có vẻ nửa tin nửa ngờ.

"Ha ha! Điểm ấy xin Vinh huynh cứ yên tâm, danh tiếng của bản lâu trên con đường này tuyệt đối chính là số một số hai, nếu như bản điểm cũng không thể làm cho huynh đài hài lòng, như vậy cửa hàng khác thì càng không cần đi xem nữa!" Vị chương quý này nói không nhanh không chậm, bộ dạng có vẻ đã định liệu trước.

Lúc này, có một người mặc trang phục tỷ nữ bưng một ấm trà và mấy cái chén uống trà đi lên lầu. Còn chưa đợi tới gần hai người, một mùi hương trà thanh nhả đã lan khắp phòng. Xung quanh phòng nhiệt độ dường như giảm xuống đột ngột, một cỗ không khí lạnh tràn khắp phòng kèm theo.

"Đây là trà thơm bản lâu đặc chế, địa phương khác cũng không dễ dàng thấy được, chẳng những mới ngửi mùi thơm ngát vô cùng, lạnh giá vô cùng mà công dụng còn có thể khiến cho người uống sáng khoái tinh thần gấp trăm lần, Vinh huynh có thể thưởng thức trước một chút" Sầu chương quý đợi sau khi tỷ nữ đem dụng cụ uống trà dọn xong đã xuống lầu, trước hết khẽ nhếch mép tự đắc, mỉm cười nói.

Túy Tửu nhìn trà thơm nước trà không lạnh đóng băng mà là một loại nước trà đặt lỏng, trên mép ly nước vết đóng băng một số chỗ hiện lên trước mắt một chút, khẽ lắc đầu, nói hơi có chút không kiên nhẫn:

"Sầu chương quý, trà có thể từ từ rồi uống, còn bây giờ làm việc chính đi!"

"Không nghĩ tới huynh đài còn là một người nóng vội! Được thôi, xin chờ một lát, tại hạ đi một chút sẽ quay lại!" Sầu chương quý đứng dậy mang theo tiếu nuối, hướng về Túy Tửu chấp tay, rồi để lại hán một mình trước tiên đi xuống lầu.

Ước chừng sau khoảng một chén trà nhỏ, Sầu chương quý lại xuất hiện trước mặt Túy Tửu lần nữa, chỉ là trong lòng hán nhiều hơn mấy cái hộp gấm lớn nhỏ không đồng nhất.

"Nghe gã sai vặt bên dưới nói, Vinh huynh muốn pháp khí và phù lục tốt nhất, cho nên tại hạ đặc biệt đi xuống tầng thất bên dưới, đem vài món bảo vật trân quý lâu năm, cầm tới cho huynh đài xem thử, hy vọng có thể lọt vào mắt thần của Vinh huynh!" Sầu chương quý vỗ vỗ mấy cái hộp gấm, cười hi hi nói.

Túy Tửu vừa nghe xong mắt sáng ngời, lòng hiếu kỳ với những món bên trong những hộp gấm này nổi lên, không biết có thể được đối phương gọi là bảo vật rốt cuộc sẽ là cái gì vật gì hiếm có, có khả năng ở trên kỳ vọng của hán hay không.

Sầu chương quý đã đem mấy cái hộp gấm nhất nhất bày lên trên bàn, cũng lần lượt mở ra để cho hán tiến lên quan sát. Nhưng Túy Tửu phát giác được, theo sự mở ra của hộp gấm, không biết từ đâu toát ra hai luồng pháp lực tuyệt đối áp trên linh hồn hán, sít sao khóa chặt nhất cử nhất động của hán.

Túy Tửu đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra đây là biện pháp bảo vệ an toàn của Vạn Bảo lâu, là ngón dự phòng làm ra vì những bảo vật này, để phòng ngừa hán bất chợt đột nhiên cướp đi món đồ bên trong hộp, vì vậy người lại thả lỏng, nhưng đối với thực lực của Vạn Bảo lâu lại có thêm một chút hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Bảo vật trấn lâu

Lúc này, Sầu chương quý bắt đầu đưa ra giới thiệu những món đồ bên trong các hộp gấm cho Túy Tửu,

"Một bộ Kim ác ma đao, ác đao hai thanh, ma đao bốn thanh, dùng vàng và sắt nguyên chất cùng nhiều khoáng vật cao cấp làm nguyên liệu, do cao thủ

kết đan kỳ luyện chế bảy ngày bảy đêm mà thành, chỉ cần cầm hai ác đao trong tay thì có thể đồng thời không chế bốn thanh ma đao công kích địch nhân, làm cho đối thủ khó lòng phòng bị, sắc bén vô cùng." Hắn chỉ vào một bộ quái đao màu vàng nhạt bên trong một cái hộp giới thiệu nói.

Túy Tửu không nói gì, đưa tay cầm lấy một thanh ma đao tỉ mỉ nhìn một lát, sau đó khẽ gật đầu nhưng lại đặt nó xuống.

"Huyền thép độn địa thuần, pháp khí tính phòng ngự phi thường hiếm thấy, dùng khối lớn khoáng thạch protium nơi âm hàn tinh luyện mà thành, chẳng những vô cùng kiên cố, vững chắc không thể phá, hơn nữa một khi khởi động làm phép, thì có thể bao quanh bốn phía tự động phòng ngự." Lúc này, Sầu chương quỹ bắt đầu đưa ra giới thiệu những món đồ bên trong các hộp gắm cho Túy Tửu,

"Một bộ Kim phù tử mẫu đao, mẫu đao một thanh, tử đao tám thanh, dùng vàng và sắt nguyên chất làm nguyên liệu, do cao thủ Trúc cơ kỳ luyện chế ba ngày ba đêm mà thành, chỉ cần cầm mẫu đao trong tay thì có thể đồng thời không chế tám thanh tử đao công kích địch nhân, làm cho đối thủ khó lòng phòng bị, sắc bén vô cùng." Hắn chỉ vào một bộ quái đao màu vàng nhạt bên trong một cái hộp giới thiệu nói.

Túy Tửu không nói gì, đưa tay cầm lấy một thanh tử đao tỉ mỉ nhìn một lát, sau đó khẽ gật đầu nhưng lại đặt nó xuống.

Sầu chương quỹ vẫn đề cử rất nhiệt tình vật phẩm kế tiếp, một hạt châu màu lam bé như một viên thuốc.

"Điện lôi tử, mấy trăm năm trước, có một tu sĩ thần bí trong lúc vô ý sau khi lấy lôi điện của trời đất ngưng luyện mà thành, mỗi một hạt đều có uy lực rất lớn, nghe nói cho dù tu sĩ kết Đan kỳ chính diện đối kháng sét này cũng sẽ tan thành tro bụi. Nguyên là lúc đầu tổng cộng có năm mươi bốn hạt, nhưng về sau này không còn lại mấy nữa, một viên này cũng là bản lâu hao tổn lượng lớn tài lực mới lấy được về tay đó."

Sầu chương quỹ sau khi nói xong lời này, vẻ mặt không nhịn được lộ ra vài phần đắc ý, có thể thấy được sự quý hiếm thế nào của lôi châu này.

Túy Tửu nghe vậy trở nên động dung, có thể đánh chết tu sĩ kết đan kỳ, món đồ uy lực lớn như thế thật sự là có thể gặp mà không thể cầu rồi! Có thể thu vào trong túi mà nói, vậy đi lại trên gian hồ đã tương đương với có sát thủ gần. Chỉ là giá của nó sợ rằng đắt đến dọa người mất, nếu không cũng sẽ không còn cho tới hôm nay mà không thể bán được.

Sầu chương quỹ sau khi giới thiệu viên lôi châu màu lam thì không hề mở miệng nói chuyện nữa, ngược lại nhìn Túy Tửu một cái rất có thâm ý, sau đó bưng một chén trà thơm lên, bắt đầu chậm rãi thưởng thức, mặc dù trên bàn vẫn còn một cái hộp gắm chắc hẳn là chưa từng giới thiệu, nhưng hắn một từ cũng không đề cập tới.

Túy Tửu mỉm cười, biết rõ dụng ý của vị Sầu chương quỹ này, hiểu rằng đã đến lúc mình nên cho đối phương thấy một chút thực lực rồi, nếu không bảo vật trong cái hộp gắm cuối cùng kia đúng là sẽ không dễ dàng để cho hắn nhìn thấy được.

còn đem toàn bộ linh thạch mang theo trên người, cả trăm linh thạch bậc cao và mấy trăm linh thạch bậc trung nhiều đây dư sức mua hàng hóa rồi.

Túy Tửu lấy năm trăm linh thạch bậc trung ra cho đối phương xem. Sầu chương quỹ khinh thường nói:

"Đạo hữu đùa chăng? riêng bộ phi kiếm giá cũng đã tầm năm linh thạch bậc cao, cùng ba trăm linh thạch bậc trung rồi!"

Túy Tửu cười nói: "Tại hạ chưa đem ra hết mà!"

Tửu đem một trăm linh thạch bậc cao bày biện trước mặt, lúc này "Sầu chương quỹ, người ta hai người có phải nên nói về việc giao dịch hay không!" Túy Tửu thấy việc đối phương tựa hồ đã gác gù đôi mắt sáng lấp lánh trước đống linh thạch, không nhịn được buông lời nhắc nhở một câu.

"Ồ... ồ! ... Tại hạ thật hồ đồ, mong rằng Vinh huynh thứ lỗi!" Sầu chương quỹ sau khi hơi sững sờ, da mặt hơi đỏ lên.

"Ha ha, việc này không có gì! Có điều các hạ định giao dịch như thế nào, thấy Sầu chương quỹ đối với linh thạch cấp cao yêu thích như thế, chắc hẳn sẽ không để cho tại hạ thất vọng chứ!"

Lúc này, thần sắc của Sầu chương quỹ đã khôi phục bình thường, cũng cầm vật trong tay đặt lại trên bàn, rồi mới nói

"Vinh huynh đã có thể lấy ra trăm linh thạch bậc cao, vài trăm linh thạch bậc trung, nói vậy cũng không phải tu tiên giả bình thường. Ta đây cũng không cần dùng thói buôn bán lừa bịp huynh đài nữa, mà nói cho các hạ một giá công bằng!"

Hắn nói tới đây, hơi suy nghĩ một chút, rồi dùng ngữ khí rất thành khẩn nói tiếp: "đồng tiền này có thể tùy ý đổi lại hai kiện bảo vật trong hộp gắm ta đã cho Vinh huynh xem qua, hoặc là một mình đổi lại món đồ bên trong hộp cuối cùng. Nếu vẫn còn chưa thấy xác đáng, Vinh huynh, ý tứ thế nào?"

Túy Tửu cảm giác được sự thành ý trong lời nói của đối phương, sau khi trong lòng suy đi tính lại vài lần, cũng hiểu được giá này coi như hợp lý, không vượt quá đáy giới hạn của mình, thì y từ âm thầm đã có bảy tám phần đáp ứng. Có điều trước tiên tại đây, hắn vẫn muốn xem xét rốt cuộc chứa đựng bên trong hộp gắm cuối cùng là vật gì?

Nhưng Sầu chương quỹ chưa chờ cho Túy Tửu mở miệng, đã rào bước tới mở nắp hộp gắm cuối cùng, rồi đẩy đến trước mặt Túy Tửu, mỉm cười nói: "Chứa đựng bên trong cái hộp này, chính là trấn lâu chi bảo (bảo vật trấn lâu) của bản lâu. Có điều, chính là xem huynh đài có nhận biết là gì hay không thôi!"

Túy Tửu lòng hiếu kỳ nổi lên, ánh mắt hướng vào bên trong hộp nhìn lại, nhất thời trở nên trợn mắt há hốc mồm, bên trong hộp gắm không ngờ đặt độc

một tấm phù lục, mặt trên còn vẽ một khối đồ án màu vàng dài loằng ngoằng, kim quang lấp lờ, trông rất sống động.

Sau khi nhìn rõ vật ấy, Túy Tửu tâm tư chuyển động không ngừng.

"Phù bảo?" Túy Tửu hít một hơi thật sâu, không dám chắc mở miệng hỏi.

Sầu chương quỹ về mặt thoáng ngạc nhiên, theo sau kinh ngạc nói:

"Thực không nghĩ tới, Vinh huynh có thể nhận ra vật ấy! Theo lý mà nói, bảo vật này hẳn là có rất ít người tu tiên biết mới phải. Huynh đài kiến thức thực sâu rộng, tại hạ bội phục!"

Túy Tửu sau khi nghe xong, cười khò vài tiếng, tiếp đó lắc đầu, thờ dài nói:

"Các hạ quá xem trọng Lệ mẫu rồi, phù bảo này tại hạ cũng chỉ nghe tiếng mà thôi, hiểu biết về nó thực sự quá ít. Có điều Sầu chương quỹ đã có thể đưa ra vật ấy, vậy chắc hẳn đối với phù bảo có lẽ hiểu rõ đầu đuôi, mong được chỉ giáo!"

Những lời này của Túy Tửu toàn bộ là lời nói thực tâm, hẳn đích xác muốn nhân cơ hội, hoàn toàn hiểu rõ một chút về nguyên nhân và hiệu quả của "Phù bảo", cũng tình ngộ ra mà bỏ xuống được sự mờ mịt trong đầu.

Sầu chương quỹ nhìn Túy Tửu có chút ngoài ý muốn, cảm thấy chuyện này không phải cần giữ bí mật gì, chỉ là ít người biết mà thôi, cũng không đáng vì thế mà phải đắc tội vị khách hàng lớn trước mắt, liền đáp ứng phi thường sáng khoái, cũng nhất nhất nói ra hết thấy những gì có liên quan đến "Phù bảo".

"Phù bảo" vật ấy thật đúng là có lai lịch lớn, lại là một loại vật phẩm kỳ lạ do tu sĩ Kết đan kỳ trở lên mới có thể chế tạo.

Nó là do cao giai tu sĩ luyện ra pháp bảo, đem bộ phận uy lực của pháp bảo gói vào trong lá bùa đặc chế, để cho tu tiên giả khác cũng có thể tạm thời sử dụng một loại đặc chế phù lục có pháp bảo uy năng, khiến cho đồng thời có cả hai đặc tính phù lục và pháp bảo, được tu tiên giả biết được sự tồn tại đó đồn là "Ngụy pháp bảo", rất được bọn họ theo đuổi tán tụng.

Loại "Ngụy pháp bảo" này phi thường đặc thù, làm ra nó cần phải tu sĩ Kết đan kỳ trở lên mới được, nhưng tu tiên giả bất kỳ cấp bậc nào cũng sử dụng nó được.

Chỉ có điều, tu tiên giả chưa tiến vào Trúc cơ kỳ pháp thuật sẽ chưa ngưng tụ, sử dụng phù bảo chỉ có thể phát huy ra một hai phần mười uy lực của phù bảo, so sánh với pháp khí đứng đầu, tựa hồ không cao hơn bao nhiêu.

Mà tu tiên giả sau khi Trúc cơ thì lại có thể vận dụng phương pháp ngưng luyện tâm thần, có thể đem uy lực "Phù bảo" toàn bộ phát huy ra không thiếu chút nào, uy lực đó mặc dù không thể giống như pháp bảo chân chính kinh thiên động địa, long trời lở đất, nhưng cũng đủ để miệt thị toàn bộ những loại pháp khí khác. Bởi vậy tu sĩ sau Trúc cơ kỳ, ai ai cũng hy vọng có được một kiện "Phù bảo", điều này sẽ khiến cho bọn họ trong tranh đấu đại chiếm thượng phong, có thể ngạo thị người khác.

Uy lực của "Phù bảo" mặc dù kinh người, nhưng bắt đầu sử dụng sẽ phải tiêu hao pháp bảo uy năng tồn tại bên trong nó, nếu như uy năng tiêu hao hầu như không còn, vậy phù bảo đó cũng đã hoàn toàn coi là hỏng rồi. Bởi vậy không chế uy lực của pháp bảo sử dụng như thế nào, điều này cũng là một vấn đề không thể coi thường.

Mặt khác chế tạo "Phù bảo", cũng không phải là một việc đơn giản.

Bởi vì pháp bảo nguyên bản chính là vật Kết đan kỳ tu sĩ mới có thể luyện chế, chẳng những số lượng rất khan hiếm, hơn nữa từ đầu chí cuối phải tôi luyện đêm ngày trong chân nguyên của tu sĩ để gia tăng uy lực của nó, sẽ không dễ dàng lấy ra cho người khác, cho nên càng đừng nói dùng nó để chế tạo "Phù bảo" gì.

Phải biết rằng chế tác "Phù bảo", chính là tương đương với hành vi tự hủy hoại đem pháp bảo uy năng chia ra một bộ phận, mỗi một tấm "Phù bảo" làm ra, chủ nhân pháp bảo đều phải tôi luyện lại từ đầu rất lâu nữa mới có thể đem uy năng luyện trở lại lần nữa, đây chính là điển hình của hành vi lợi người hại mình. Bởi vậy, dưới tình huống thông thường đúng là không có vị tu sĩ Kết đan kỳ trở lên nào sẽ làm kiểu việc ngớ ngẩn này.

Nhưng dân gian có câu rất hay "Thế sự vô thường". Loại hành động luyện chế "Phù bảo" xem như ngu xuẩn này, phần lớn cao giai tu sĩ trước khi lâm đại hạn, cũng sẽ điên cuồng đi làm. Chỉ là vì có thể để cho hậu nhân hoặc văn bối, lưu lại một món tiền trợ giúp không nhỏ.

Phải biết rằng pháp bảo người trước lưu lại, sau khi trải qua thời gian dài ngưng luyện lại một lần nữa được người của họ kế thừa, chủ nhân mới đúng là không cách nào làm được tâm thần cùng pháp bảo hoàn toàn hợp nhất, uy lực vốn có trong pháp bảo sẽ tổn thất hơn phân nửa, vậy vẫn còn yêu cầu người này cũng phải đạt tới Kết đan kỳ mới được. Nếu không chỉ có thể trọn mắt gắng gượng thu lấy pháp bảo, mà không cách nào vận dụng mây may. Bởi thế, so với đem pháp bảo lưu lại đầy đủ, chính là luyện chế "Phù bảo" đối với hậu bối của bọn họ thích hợp hơn.

Nhưng luyện chế "Phù bảo", hạn chế của nó cũng rất nhiều.

Đầu tiên uy lực của pháp bảo mà mỗi tấm "Phù bảo" có thể phong ấn, nhiều nhất chỉ có thể là một phần mười pháp bảo uy năng mà thôi, chỉ có thể giảm bớt chứ không thể tăng thêm. Bởi vậy, cho dù căn cứ cùng một kiện pháp bảo mà phong ấn "Phù bảo", uy lực của nó cũng không đều, mỗi cái một khác.

Tiếp theo, luyện chế phù bảo, chẳng những sẽ làm uy lực của pháp bảo giảm xuống, mà còn sẽ làm nguyên khí của chủ nhân pháp bảo tổn thất rất nhiều, cho nên tình cảnh luyện chế "Phù bảo" kéo dài đúng là không có khả năng xuất hiện được. Mỗi một lần luyện chế phù bảo, chủ nhân pháp bảo đều phải

ngôi năm ba năm mới có thể khôi phục nguyên khí, điều này còn tùy thuộc có lãng phí chân nguyên hay không, nếu không dưới tình huống lại lần nữa định tôi luyện pháp bảo, thời gian còn có thể càng thêm lâu dài.

Bởi vậy tu tiên giới thường thường sẽ xuất hiện tình cảnh như thế này.

Cao giai tu sĩ trước khi lâm đại hạn, sau khi chuẩn bị trước lúc thông qua tọa hóa (ngồi hóa), lưu lại những món đồ giá trị nhất sau khi họ qua đời, thường thường chính là một món pháp bảo uy lực đại giảm, và mấy tấm "phù bảo" phong ấn đồng dạng uy năng, việc này không thể không nói là một việc rất bất đắc dĩ!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Châu Phi hội

Túy Tử suy tính lợi hại, tiền cậu tuy nhiều nhưng lại không đủ mua lại tất cả, Tử ngẫm nghĩ một lúc móc ra hai viên yêu thú cấp ba rồi nói:

"cộng thêm hai viên này và tất cả đồng tiền này ta muốn tất cả"

Sầu chương quỹ cảm hai viên tinh thạch yêu thú, ông kinh ngạc khi biết đây là tinh thạch yêu thú cấp ba. Sau khi đắn đo suy nghĩ ông nói: "Đạo hữu giỡn chăng? tuy hai viên tinh hạch yêu thú này quý giá nhưng nó cùng với tất cả số tiền này đủ để đổi viên điện lôi tử và lá phù bảo này."

Tử cảm thấy như thế cũng được không lỗ lắm thì gật đầu đồng ý. Hai bên giao dịch xong xuôi Tử đi cáo từ rồi đi Vạn bảo lâu, lập tức bay khỏi nơi đây.

Lúc này ở Vạn Bảo Lâu Sầu Bi ngồi trầm ngâm quay mặt vào một bức tranh trên tường nói:

"Ngài thấy người này như thế nào?"

Bỗng nhiên bức tranh xoay lại, bên trong lộ ra một thông đạo. Một người râu tóc trắng xóa khuôn mặt hiền từ đi thông thả ra, người tóc trắng ngồi xuống ghé nhấp từng ngụm trà âm mưu tám độ rồi nói:

"Người này khá cẩn thận nhưng kinh nghiệm giang hồ vẫn còn non kém. Đặt biệt khá giàu so với những trúc cơ bình thường. Hẳn tám chín phần là chấp sự của một trong bảy môn phái lớn. Tuy thế chấp sự bình thường không thể nào có đủ dũng khí và hào sảng trao đổi như thế, xem ra hẳn ta còn chưa biết công dụng của tinh hạch yêu thú. ta nghĩ hẳn là một trong những người từ thí luyện đi ra và được tặng các vật phẩm"

Sầu chương quỹ nghe thế ồ lên nói tiếp: "Nghe nói thí luyện lần này hơn ba ngàn người khách nơi tham gia nhưng chỉ còn hơn một trăm người sống sót trở về. xác suất sống còn chỉ có hơn ba phần trăm mà thôi a. Xem ra hẳn cũng khá lợi hại vậy chúng ta không nên dụng vào"

Người tóc bạc cười nói: "Không! như thế chúng ta càng phải dụng vào vì chắc chắn hẳn ta có khá nhiều báu vật trên người. Ta đã quan sát hẳn từ lúc hẳn bên ngoài đi vào, xem ra hẳn đi một mình. Chỉ cần chúng ta làm cho sạch sẽ một chút thì có quý mới biết chúng ta làm"

Nhìn nụ cười gian tà của người tóc trắng, Sầu chương quỹ cũng gục gù đồng ý. Lúc này ông nói: "Vậy như lần trước cho A Tam đi làm việc này nhé! Hẳn ta là trúc cơ hậu kỳ, ta tin dù hẳn lợi hại cỡ nào thì một trúc cơ trung kỳ cũng không thể nào thoát khỏi bàn tay A Tam."

Lão tóc trắng gục đầu bổ sung thêm: "Cho A Nhất và A Nhị đi cùng nữa cho chắc ăn. À kèm thêm mười người thực lực trúc cơ trung kỳ nữa. Ta không muốn bị lật thuyền trong mương."

Sầu trưởng quỹ gục gù nói: "Quả nhiên chỉ có ông chủ luôn luôn cẩn thận trong mọi việc, ba trúc cơ hậu kỳ cùng mười trúc cơ trung kỳ đi đối phó một kẻ là trúc cơ trung kỳ thì quả là dùng dao giết trâu đi mổ bụng gà."

Cả hai cùng cười vui vẻ.

Tuys Tử không biết rằng cậu lúc này đang bị người ta tính toán mưu kế tính mạng của mình. Cậu đi thẳng một mạch về khách sạn thì bất ngờ khi trước cửa là một đám hơn ba mươi người da đen đang bao vây trước cửa quán, kẻ bên là Lú Văn Trọng đang bị trói lại.

Một tên da đen nhìn thấy Túy Tử, hẳn lật tay nhìn vào một bức vẽ chân dung giống na ná Túy Tử, kẻ kia hô lên:

- Đại Ka, chính là tên kia giống tên giết Hắc Đen như đức!

Một người da đen thân hình to lớn gấp đôi người bình thường, hẳn ta nhìn vào chỗ thuộc hạ chỉ trỏ thì nhìn thấy Túy Tử. Lúc này Lú Văn Trọng cũng đã nhìn thấy Túy Tử từ xa thì hét lớn:

- Ông chủ, đây là Châu Phi hội, bọn chúng đã dùng cực hình tra tấn tôi nên tôi...

Túy Tửu phát tay ra hiệu cho Trọng không cần nói thêm, nhìn sơ qua cũng biết đây là bang phái Châu Phi hội đến trả thù việc mình giết Hắc Đen, Tửu nhìn đám phàm bang phái kia mà mỉm cười. Cậu nhìn ra trong đó kẻ cao to kia thực lực chân khí cũng đạt đến cao thủ cấp tám.

Lúc này Chuột tinh truyền âm: cần ta ra tay cho chúng lên tây thiên cực lạc không?

Túy Tửu cười truyền âm: "không cần đâu, tôi đang ngửa tay nên để chúng làm khởi động cũng tốt mà.

Túy Tửu từ từ tiến đến đám da đen.

Lúc này hơn ba mươi tên giang hồ tay cầm kiếm sáng loáng ngó nghiêng nhìn Túy Tửu như nhìn một người chết.

Lú Văn Trọng căng thẳng nhìn theo dõi diễn biến, trong lòng hắn có muôn vàng xung đột mâu thuẫn. Hắn rất muốn Tửu thua nhưng trực giác mách bảo hắn rằng người thanh niên trước mắt đây là thâm tàng bất lộ.

Rất nhiều người đi đường cũng cảm nhận được bầu không khí căng thẳng xung quanh nên không dám ai nói cũng tự động đi vòng đường khác, có vài người thì đứng ở xa xa nhìn hiếu kỳ theo dõi diễn biến. Trên các tửu điểm xung quanh nhiều người ngó ra cửa sổ để xem. Hiếu kỳ vốn là bản tính sẵn có của con người.

Túy Tửu từ từ bước đến khuôn mặt lạnh lùng nói:

"Hình như các người đang cản lối vào khách sạn của ta thì phải? Ta khuyên các người thật lòng là nên thả người ra và tránh qua một bên thì sẽ tốt cho các người nhiều hơn là đứng ở nơi đây cản trở giao thông đó"

Lú Văn Trọng nghe Túy Tửu đòi bọn Châu Phi hội thả mình thì trong lòng chợt động, hắn bỗng nhiên vui vẻ vì người kia còn nhớ đến bản thân hắn.

Hơn ba mươi tên đại hán da đen, cơ bắp cuộn cuộn cười to, một tên rút kiếm chạy đến chém thẳng từ trên xuống. Hắn muốn một kiếm chém Túy Tửu ra làm đôi.

Nhanh như một con sóc, Túy Tửu hai tay bắt chéo đỡ ngay cổ tay cầm kiếm đối phương, cậu tính toán đỡ ngay đúng thời điểm đối thủ chưa chém xuống chưa kịp dụng lực. Cú đỡ nhanh và bất ngờ chuẩn xác khiến nhiều tên Châu Phi hội bối rối.

Chưa cho đối thủ kịp suy nghĩ hóa giải thì Túy Tửu xoay cổ tay nắm lấy kiếm cùng tay đối phương kéo mạnh về phía mình. Tên trấn hán da đen bị mất đà bị kéo đến, khuôn mặt hắn bị đập mạnh vào vai Túy Tửu. Trấn hán bị choáng váng chưa kịp định thần thì lại bị Tửu đẩy mạnh hất bay về phía sau.

Châu Phi hội là một bang hội dày dặn kinh nghiệm nên chúng cả bọn ủa vào chém Túy Tửu.

Một gã da đen đứng gần thấy đồng bọn bị tên thanh niên nhẹ nhàng đánh bay thì hắn lao đến hùng hổ Túy Tửu không kịp phản ứng mà bị chém chết.

Túy Tửu vừa đẩy văng gã trấn hán xong thì lập tức nhanh nhẹn phóng ra sau lưng tên muốn chém mình. Một tay vòng ra sau ôm cổ đối phương vật xuống, khiến cho đối thủ thuận thế mất đà bị té lộn nhào xuống đất.

Tửu lạnh lùng nghiêng đầu hai tay nhanh như gió chụp lấy hai tay một tên thứ ba muốn chém cậu. Tửu nhẹ nhàng lật tay khiến gã này cũng lộn vòng bị vật xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Túy Tửu Vs Châu Phi hội

Một gã trấn hán lao đến dùng hai tay toàn lực vung một chém

Túy Tửu xoay người nhẹ nhàng né tránh cú chém trong gang tấc. Vô cùng bình tĩnh, Túy Tửu lấy bàn tay bóp mặt đối phương đè mạnh xuống.

Đối phương bị một lực đè mạnh giữa mặt, thân thì đang lao về phía trước nên bị phản lực tiếp tục tương tự ba gã trước, hắn cũng lộn nhào nhưng lần này đầu hắn đập mạnh xuống đất, sống chết không rõ.

Lần này thì Túy Tửu tung một đấm vào mặt một tên khiến đối phương bật ngửa ra sau gục xuống đất.

chưa tới một giây Túy Từ xoay chân tung một cước hất văng kiếm trên tay một tên khác, hai tay đâm vào mặt gã này hai cú cực nhanh và mạnh như trời giáng.

Một gã lúc trước bị vật ngã thì đang lò mò muốn đứng dậy thì Túy Từ chạy đến ôm đầu hắn xoay hắn hai vòng ném mạnh gã đó trước mặt tên thủ lĩnh.

Trước sự uy mãnh mà lại nhẹ nhàng hạ gục thủ hạ của mình, Tên thủ lĩnh cùng những người còn lại đã biết chúng đã đá ngay thiết bảng. Mặt mày tên thủ lĩnh tái mét.

Túy Từ ung dung tiến về phía khách sạn. Đám người châu phi hội lo sợ lùi dần về phía sau.

Khi đi đến bất thình lữ Túy Từ dừng lại, dùng hai chân chà lên tấm thảm của Từ điểm cho sạch bụi đất rồi mới bước đi tiếp. Dáng vẻ của Túy Từ nếu có một người khác nhìn thấy họ còn tưởng rằng ở đây không có đánh nhau.

Túy Từ bước vào khách sạn, cúi chào ông chủ đang co ro run cầm cập nấp dưới gầm bàn. Túy Từ chậm rãi nói:

" Ông thanh toán giúp tôi tiền ăn ở những ngày qua!"

Ông chủ lúc này nào có tâm trạng mà thanh toán chứ, hắn có mười cái mạng cũng không dám chọc ghẹo đám hung thần, mà Túy Từ lại là hung của hung thần. Lấy tiền của Đại hung thần ư? đùa chắc! Ông chủ tiem run rẩy không dám nhìn mà nói:

" Miễn... Miễn phí hết!"

Lúc này đám người bị Từ hạ gục lúc trước đều đã đứng lên hết. Một tên trong đám chạy đến vùng kiếm chém liên tiếp ba phát vào Túy Từ.

Túy Từ nhẹ nhàng lùi-xoay-nghiêng người né nhẹ nhàng ba chém.

Chưa dừng lại ở đó hơn mười ấy trán hắn chạy đến chém liên tục, nhưng Túy Từ lại né tránh dễ dàng. Cậu như một con lươn mà luồn lách những kẻ hờ khiến cho đám người càng hăng tiết mà chém liên tục.

Túy Từ chạy mạnh đập lên tường ba cái né cú chém ngang một tên da đen, sau đó lộn vòng chụp ngay một thanh gỗ gần đó đập mạnh vào đầu gã mới chém mình.

Như rằng có con mắt thứ ba, Túy Từ đều đánh những trán háng này vào những chỗ yếu hại sợ hãi. Liên tiếp mỗi cú là một người gục xuống. Đến khi còn tên cuối cùng thì Từ vận mạnh lực hơn bình thường một týt, đập mạnh thanh gỗ ngay má đối phương khiến cây gỗ gãy làm đôi.

Đối thủ lùi về sau rồi bất tỉnh gã xuống.

Toàn trường chấn động, mọi người theo dõi trận chiến từ đầu đến giờ đều há hốc mồm, không ai có thể nghĩ đến cảnh tượng ngược đời như thế, mạnh mẽ như thế. Đường như những người giang hồ châu phi hội là đám người nộm cho gã thiếu niên kia luyện võ vậy.

Túy Từ thả khúc gỗ bị gãy xuống đất, nhắm mắt một chút rồi bình thần nói:

" Ta tôn trọng ngươi cũng là một cao thủ kiếm khách, với một sự tôn trọng ta sẽ dùng thanh kiếm của ta đánh với ngươi!"

Túy Từ lấy thanh kiếm từ trong túi trữ vật ra, Thanh kiếm hình chữ nhật to dài. Nhìn sơ là biết thanh kiếm khá nặng nhưng với thanh niên hung thần thì dường như nó rất nhẹ.

Túy Từ hướng mũi kiếm về gã thủ lĩnh. Gã thủ lĩnh tuy hắn là cao thủ cấp tám nhưng với kinh nghiệm của hắn đối phương thực lực ít nhất là siêu cao thủ. Hắn tự biết mình không phải đối thủ, hắn sợ nếu chẳng may bị thanh kiếm quái dị kia chém một phát thì hắn không dám tưởng tượng cảnh tiếp theo.

" Ra tay đi"- Túy Từ lạnh lùng thốt lên.

Lú Văn Trọng trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, cái cảnh tượng hùng dũng uy nghi ngày hôm nay mãi mãi hắn cả đời không bao giờ quên.

Lúc này những người vô can bên trong từ điểm cũng nín lặng hết lo sợ mà nhìn cảnh tượng này.

" Giết hắn"- Gã thủ lĩnh run sợ thốt lên với hai gã thủ hạ đất lực bên cạnh mình.

Hai Gã thủ hạ cầm chắc kiếm lao đến. Túy Từ xoay kiếm dùng chuôi kiếm đâm bụng một tên, sau đó xoay kiếm chắn ngang trước mặt tên còn lại.

Vài sợi tóc bị chém đứt tung bay, gã thủ hạ còn lại sợ tím mặt quỳ gục xuống không dám vọng động.

Gã Thủ lĩnh liều mạng dùng toàn lực lao đến, trong lòng hắn thầm cầu xin rằng tên thanh niên kia đánh đám này giờ bị mệt mà xuống sức.

Túy Từ lắc đầu vùng kiếm chém xuống, thanh kiếm túy Từ búa gãy làm đôi người và kiếm tên thủ lĩnh làm hai khúc. Túy Từ lạnh nhạt nói:

" Ngươi không xứng làm một kiếm khách"

Nói xong Từ chém đứt dây trói Lú Văn Trọng. Trọng nước mắt rung rung, nước mắt chảy dài thấm ướt cả vạt áo. Hắn quỳ xuống hô to:

"Thuộc hạ tham kiến chủ nhân"

Từ mỉm cười nói: "Đi thôi, đi gặp huynh đệ của ta"

Lúc đánh nhau Tủy Từ đã phát hiện ra ký hiệu của Thập Tam, hắn biết Thập Tam ở gần đây và chắc cũng đã theo dõi trận đánh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Nguy hiểm ngầm

Tủy Từ cùng Lú Văn Trọng đi vòng vèo qua các con hẻm trên phố, sau đó Từ nói với Trọng:

"Xem ra chúng ta có rắc rối rồi, ngại tạm thời về nhà sắp xếp công việc đi, ta giải quyết rắc rối xong sẽ tìm ngươi"- Tủy Từ nói với giọng khe khẽ.

Trọng nhìn quanh không thấy ai, tuy trong lòng cũng thắc mắc nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều nên "ạ" Một tiếng rồi rẽ qua con đường khác đi mất.

Lúc này phía trên không trung, trên tầng mây trắng dày đặt trên trời, bên trong nó là một con tàu pháp bảo, trong con tàu này có mười ba trăn hán. Trong đó có ba người nổi bật với làn da ngăm đen và các cơ bắp cuộn cuộn. Cả nhóm người này đang ở phía trên lặng lẽ quan sát theo dõi nhất cử nhất động của Tủy Từ. Khi thấy Từ và Trọng tách ra một tên trong nhóm nói:

"Có một tên dân thường tách ra, có cần tôi giải quyết hắn không?"

Người trung niên cầm đầu nhóm cười nói: "Không cần thiết đâu, chúng ta không nên quá phận giết dân thường làm mất mặt giới tu tiên chúng ta"

Trong giới tu tiên vốn có quy định ngầm là người tu tiên không nên xen vào chuyện thế tục, nguyên nhân chủ yếu là họ cảm thấy làm vậy thật mất thân phận cao quý của giới tu tiên. Cũng tương tự, bình thường những người tu tiên cấp bậc cao họ cũng không mất thân phận đi ra tay với một vài tiểu bối.

Tủy Từ đi ra khỏi thành thị thì lúc này cậu lần nhanh vào một khu rừng gần đó.

Nhìn thấy cảnh này ba tên cầm đầu phi thuyền cười nói: "Ha HA không ngờ đã phát hiện ra chúng ta, nhưng dù có trốn cũng vô ích mà thôi, xưa nay Huỳnh đệ Vô Tinh chúng ta nhắm đến ai thì kẻ đó không còn sống quá ba ngày. Cứ để hắn ẩn sâu vào rừng một chút đi, lúc đó chúng ta đùa giỡn với hắn một phen"

Tủy Từ từ lúc rời Từ điểm lúc nào cũng dùng thám tở thuật theo dõi động tĩnh xung quanh, nhờ đó hắn biết luôn có một đám người luôn theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Sau khi ngầm nghĩ Từ đoán đám người này có hai khả năng là người cấp trên của bang hội hắn vừa đánh hoặc là người của Vạn Bảo Lâu. Nhưng khả năng cao nhất là người của Vạn Bảo Lâu vì chúng vốn sẵn là người tu tiên. Dù cho kẻ địch là ai, chỉ cần không vượt qua kết đàn kỳ thì Tủy Từ tự tin dù không đánh lại nhưng vẫn có thể dễ dàng trốn thoát. Dù sao từ lúc bế quan đến nay chưa có ai đủ tầm để hắn hiển lộ hết sức mạnh, vì thế hắn cần một đối thủ thật mạnh để hắn biết hắn đang ở đâu.

Sau khi đi vào rừng khá sâu Từ dừng lại lớn tiếng nói:

"Các Đạo Hữu theo dõi tại hạ lâu như vậy không thấy mệt hay sao?"

var adtrue_tags=window.adtrue_tags||[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});

Lúc này từ đám mây trên trời, một phi thuyền pháp bảo bay xuống, mười ba người từ đó bước ra, kẻ yếu nhất trong đó tu vi là Trúc Cơ trung kỳ, mạnh nhất là Trúc Cơ hậu kỳ. Xem ra đề giết cậu đoạt bảo, vạn bảo lâu cũng đánh giá hắn cao quá. Ba Trúc Cơ hậu kỳ cùng mười Trúc Cơ trung kỳ đi đối phó một Trúc Cơ trung kỳ như hắn.

Lúc này người trung niên bước đến trước hai bước chấp tay lại nói:

"Tại hạ là A Tam còn đây là A Nhị và A Nhất mười huynh đệ đây và ba chúng tôi là nhóm huynh đệ Vô Tinh, rất hân hạnh được gặp đạo hữu"

Từ cười nhếch mép nói: "Không lẽ chỉ chào hỏi nhau thôi mà có cần hoành tráng và thập thò như thế không? Nói mục đích các người đi!"

A Nhất cười sáng khoái nói: "Đạo Hữu thật là thẳng thắn, ta cũng nói thẳng luôn, chúng ta chỉ muốn xin đạo hữu cái túi trữ vật mà thôi, đổi lại chúng ta

sẽ cho các hạ một bộ huyền giai cao cấp công pháp, thế nào?"

Từ cười nói "Đạo hữu nói đùa chăng? huyền giai cao cấp dường như với cấp bậc trúc cơ chúng ta cũng không có quý hiếm lắm a!"

Lúc này A Nhất sầm mặt lại nói nghiêm nghị: "Đạo Hữu không muốn đổi sao?"

Túy Từ cũng nghiêm giọng nói: "nếu tạ hạ trả lời không?"

A Tam cười khẽ nói: "Vậy thì Nhóm Huynh Đệ Vô Tình chúng tôi xin đất tội rồi, LẠI Vồ Sâm!"

A Tam quay mặt hô tên một người trung niên gần đó. Nghe đọc tên gã Sâm vui sướng bóp bóp bàn tay khiến các ngón tay kêu răng rắc. Sâm cười nói: "Nhóc con chúng ta vui vẻ một chút nào!"

Lúc này mười hai người còn lại nhảy lên một cành cây gần đó ngồi hoặc đứng xem diễn biến.

"Ồ"

Hoi ngạc nhiên vì bọn chúng không đánh hội đồng nhưng như vậy càng tốt, thế thì Túy Từ càng có cơ hội tiêu diệt đám tôm tép trước.

Lại Vồ Sâm với cái má trái có một đám sẹo lồi lõm trông khá đáng sợ, lúc này hắn ta đứng dạng hai chân, hai tay bấm pháp quyết, một tay chưởng xuống mặt đất, trông khá là rườm rà.

Mặt đất xung quanh Túy Từ chấn động, chúng rung động dữ dội, sau đó một ngôi nhà to lớn từ dưới đất mọc lên bao bọc hai người Túy Từ cùng hắn.

Túy Từ khá kinh ngạc trước pháp thuật đối phương nhưng vẫn đứng im chưa vọng động gì, hắn muốn xem thử đối thủ của hắn thực lực ra sao.

Sâm gơ bàn tay trái lên, bỗng nhiên một pháp bảo ngắn tầm mười centimet hiện ra từ lòng bàn tay trái của hắn. Túy Từ kinh ngạc vì xưa nay cậu chưa nhìn thấy ai dùng vũ khí ngắn như thế đánh nhau nên khá hiếu kỳ.

Đang chăm chú nhìn pháp bảo ngắn cùn của đối phương thì lúc này một sợi dây mọc ra từ tay phải của Sâm phóng ra cuốn lấy chân phải Túy Từ.

Túy Từ bị bất ngờ nên sợi dây trói chân cậu kéo thẳng cậu lên trần nhà.

Khuôn mặt LẠI Vồ Sâm không buồn không vui hai tay dùng vũ khí ngắn bắn ra những tia lửa cực nhanh và mạnh hướng đến Túy Từ. (Tạm gọi nó là đạn)

Những tia lửa này (đạn) vận tốc còn nhanh hơn cả âm thanh, nhưng sau một giây bất ngờ, Từ đã kịp phản ứng lác người đứng đưa né tránh các viên đạn không để một viên nào trúng người mình.

Sau đó Từ lấy ra thanh kiếm ra làm khiến chấn lại.

Các viên đạn va chạm vào kiếm khiến chúng tóe lên những tia lửa rồi chệch hướng văng đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chân Khí đối Tiên Khí

Sau khi chớp lấy một khoảnh khắc nhờ đối phương ngừng bắn 1 chút. Túy Từ chặt đứt sợi dây trói chân hắn. Từ rút xuống hành lang tầng hai trên tòa nhà.

Không buông tha, Sâm bắn nhiều phát đạn hướng đến Từ. Tuy nhiên, Trọ Bảy được Từ vận dụng lên cực hạn. Cậu chạy nhanh về phía trước tránh những viên đạn sọt qua trong gan tát.

Đoàn..đoàn..đoàn..đoàn...

Nhiều phát đạn ngày càng mạnh và nhanh hơn từ cái pháp bảo ngắn cùn của Sâm bắn ra. Sâm vừa đi vừa bắn nhiều phát.

Gỗ vụn tung bay khắp nơi, những nơi Từ chạy qua là hàng loạt phát đạn đeo bám phía sau. Đi cùng với nó là những mảnh gỗ vụn bay tung tóe.

mười hai người nhóm Vô Tình ngồi xem vừa run đùi. Ưu thế xem ra nghiêng hẳn về Lại Vồ Sâm.

Bỗng nhiên lúc này Tửu xoay người trên không nhảy xuống. Vừa rơi vừa xoay người như một mũi khoạc. Mặt cho có khá nhiều viên đạn hướng đến nhưng chúng gần như chưa có viên nào chạm vào người cậu.

Tửu vừa đáp xuống đất lập tức vung kiếm chém vào pháp bảo đối phương. Tuy nhiên pháp bảo này khá cứng chắc. Mặc dù Kiếm của Túy Tửu cũng không chém đứt pháp bảo này được.

"Cửu Kiếm chân kinh"

Tửu chém liên hoành các chiêu thức võ công lên đối thủ. Thậm chí Lại Vô Sâm phải dùng cánh tay và bàn tay chặn thanh kiếm của Tửu lại.

"Ồ"

Toàn thân Lại Vô Sâm đều mặc giáp, xem ra phẩm cấp cũng không kém nên có thể giao tranh trực diện với kiếm của Tửu mà không sợ mẻ tý gì.

Sát Đoạt Thiên Mệnh

Lại Vô Sâm sau khi nhiều lần không giết được Tửu lại để cậu có thời gian phản công khiến hắn rất tức giận nên rút dao ngắn giao tranh trực diện với cửu kiếm chân kinh với thanh kiếm to của Tửu nhưng lại không rơi xuống hạ phong.

Cả hai giao chiến với nhau gần cả trăm hiệp trong nháy mắt bất phân thắng bại.

Tửu nắm hai tay cầm kiếm nhảy chém xuống. Lần này Sâm buột dùng hai tay cầm dao cản lại.

Sâm thở ra từng hơi thắm một nói:" Vì sao từ nãy đến giờ ngươi chỉ dùng võ công trần thế, ngươi nghĩ có thể thắng ta với mấy vũ mào cào đó sao?"

Tửu nhìn hắn không nói gì, cả hai chưởng vào nhau lùi ra. `var adtrue_tags=window.adtrue_tags||[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});`

Túy Tửu một tay cầm một thanh kiếm chữ nhật to đứng thủ thế, mồ hôi ướt hết tóc,...

Lại Vô Sâm thì ngược lại cầm một dao ngắn người cũng thắm một và cũng thủ thế cẩn thận.

Tửu cất lời:

" Ta không khinh thường ai cả, ta chỉ muốn biết truyền thuyết trung cấp của ta đủ sức đánh bại trúc cơ trung kỳ hay không mà thôi!"

.....

Gỗ vụn tung bay, căn nhà dần bị sụp đổ, Túy Tửu cùng Sâm bay ra khỏi nóc nhà.

Cả hai đã giao chiến với nhau thêm cả hai trăm hiệp nhưng mặc dù có lợi thế về vũ khí nhưng Túy Tửu vẫn chưa áp đảo được đối thủ.

Cả hai chiến đấu khiến cho mấy tên ngồi trên cây rất hứng thú. Chân khí đầu tiên khí, xưa nay ai cũng biết chân khí luôn mạnh hơn nhưng để hai dòng khí này ngang nhau chiến đấu thì chưa bao giờ xảy ra.

Một bên là dòng khí phải cực khổ tập luyện, một bên là một dòng khí phải tu luyện hấp nạp mới có. Dù tin rằng tiên khí sẽ thắng nhưng cả hai Tửu và Sâm chiến đấu với nhau hơn hai mươi phút bất phân thắng bại khiến cho bọn họ vô cùng hứng thú.

Bất ngờ Sâm dùng tay nắm lấy chân Tửu kéo lấy. Tửu nhanh chóng lùi lại không để đối thủ nắm được chân mình. Sau đó hướng người lên vun ra một chém, chân khí phóng ra làm tan nát đất đá xung quanh.

Sâm dùng tốc độ cực nhanh đánh hơn trăm kiếm nhanh như cắt hướng đến sau lưng Túy Tửu nhưng đều bị cậu dễ kiếm ra sau đỡ hết tất cả.

Một bên chém một bên đỡ rồi phản công, tấn công những đòn đánh vô cùng đẹp mắt.

Lúc này cả hai một lần nữa lùi lại. Túy Tửu một tay để sau lưng, một tay cầm kiếm hướng về đối thủ. Hai chân đi ngang, mắt chăm chú nhìn...

Sâm cúi người chạy hình zig zag tung những đường dao vô cùng hiểm hóc.

Kênh kênh ken...

hơn một ngàn đường kiếm tung ra Túy Tửu mồ hôi nhễ nhại, kiếm đi nhanh như chớp hóa giải mọi thế tấn công.

Sâm lao đến đâm nhưng Tửu né mặt qua kịp khiến cao dao của Sâm đâm vào thân cây phía sau.

Xoẹt...Rầm

Vô Sâm rút dao khiến cái cây to bị ngã xuống.

Sâm tung người nhảy lên đâm một dao xuống.

Ngay khoảnh khắc này, Túy Tửu hơi nhích người lên một chút khiến con dao đâm vào khoảng không. Cổ tay sâm thì chạm vào vai Túy Tửu.

Khoảnh khắc này khiến nhiều tên xem mà kinh ngạc, Sự bình tĩnh và chuẩn xác của Túy Tửu khiến bọn chúng dù là địch thù cũng phải thán phục cậu là một cao thủ võ lâm.

Sau khi cổ tay Sâm chạm vào vai mình thì Tửu lập tức chụp tay của Sâm, một chân đạp đối thủ lùi ra sau.

Bị mất thế nhưng Võ Sâm vẫn lao đến đâm Túy Tửu, lần này Túy tửu chỉ nghiêng người đứng kiếm đỡ lấy một dao đối phương sau đó thuận đà đẩy đối thủ mất đà lao về phía trước.

Tóc ước mồ hôi đã phủ xuống mặt, đôi mắt Túy Tửu nhìn xuống mặt đất, khuôn mặt lạnh lùng không nhìn đối thủ. Lúc này Túy Tửu dường như đã bước thêm một bước về võ đạo. Cậu chỉ dùng đôi tai lắng nghe âm thanh, những tiếng gió, tiếng bước chân, tiếng thở, dường như chúng rất to và chân thật. khoảnh khắc này Tửu dường như biết trước chiêu tiếp theo đối thủ sẽ đánh.

Võ Sâm cầm dao lao đến

Ngay lúc này Túy Tửu để ngang kiếm đỡ dao đối phương sau đó hất kiếm lên. Tay của Sâm bị thuận thế bị hất lên. Túy Tửu xoay mũi dao lại, dùng chuôi kiếm ấn mạnh vào bụng Võ Sâm. Võ Sâm bị chuôi kiếm đâm tuy không bị thương bên ngoài nhưng phủ tạng chấn động mạnh. Hắn lùi mạnh về sau, đôi môi chảy ra một ít máu.

Túy Tửu một tay nắm võ kiếm, một tay cầm kiếm, mũi kiếm hướng xuống đất, cánh tay giơ lên hướng về phía đối phương thủ thế vô cùng kỳ lạ, khuôn mặt hơi nghiêng để lắng nghe âm thanh.

Võ Sâm cười nói: "Ngươi nghĩ ăn rửa do ta bị bất cẩn mà như thế là thắng ta sao?"

Túy Tửu không nhìn đối thủ, không cười nói bất kỳ điều gì.

Võ Sâm đang cười bỗng đột ngột ngưng bật rồi cầm dao lao đến bất ngờ tung ra hơn chục dao hiểm hóc. Nhưng chỉ với một tay, Túy Tửu dường như dùng kiếm đánh vào những điểm yếu nhất trong những ác chiêu của đối phương và hóa giải chúng dễ dàng không tốn mấy sức. Nhưng như những chiêu tiếp theo Võ Sâm đánh như thế nào đều đã được diễn biến trước trong đầu của Túy Tửu.

Một tay vật Võ Sâm ngã xuống, sau đó Võ Sâm chuẩn bị ngồi dậy thì bị một kiếm chém ngang mặt.

Võ Sâm chỉ thấy tối dần lại rồi mất đi ý thức. chính thức khuôn mặt bị đứt làm hai nửa. Hắn chết một cái chết không đau đớn.

Lúc này mười hai người ngồi trên cây kinh ngạc. Tất cả đều nhảy xuống mặt đất, ngoại trừ ba người A Nhất Nhị Tam thì chín kẻ khác đều trong tay có pháp bảo vũ khí hăm he. Sát khí tất cả bao trùm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Túy Tửu tung thực lực

"Không hay rồi, đám người đó muốn liên thủ tấn công! đề ta đi ra, chuẩn bị tiếp chiến cùng người!" - chuột tinh thấp thòm truyền âm.

Túy Tửu trong lòng rung động, sắc mặt trịnh trọng. Cơ thể chuẩn bị tư thế phòng thủ mạnh nhất.

A Tam, A Nhị và A Nhất ba người có thực lực trực cơ hậu kỳ, không có biểu hiện gì trên mặt, cả ba đứng lùi lại để sáu người trực cơ trung kỳ lên. Theo họ thấy Túy Tửu đánh bại Lại Võ Sâm đã là có hết sức rồi, nếu thế sáu người liên thủ thì đã là quá coi trọng cậu rồi.

Nhưng Túy Tửu lại rất rõ ràng, sáu người này thực lực cũng không kém gì người mới đánh lúc này. Trận đánh tiếp theo này, sợ là không phải dễ đánh như vậy đâu!

Cho nên dưới sự tiếp đón của anh em Vô Tinh, Túy Tửu thả Hắc chuột tinh ra ngoài rồi Yên lặng nhìn chăm chú các hành động của địch nhân.

Túy Tửu lúc này mới có thể nhìn kỹ hình dáng của của những tu sĩ cướp bóc này.

"Đối phương phần lớn đều mặc quần áo màu đen và vàng, gồm bốn nam hai nữ.

Đứng đầu chính là một Hồng y nữ tử cũng một Hoàng sam lão già khoảng sáu bảy mươi tuổi. Tu vi của hai người này cũng không hề có gì kinh người, phân biệt tất cả đều trúc cơ trung kỳ mà thôi, đều đang mỉm cười nói với nhau điều gì đó.

"Cẩn thận một chút, những người này đều là tu sĩ của tổ chức Ma Sát" Hắc Chuột Tinh sau khi cảm nhận pháp lực cùng nguyên tố hệ đối phương thì truyền âm.

Túy Tửu nghe chuột tinh nói vậy, lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, càng cẩn thận hơn.

Túy Tửu biết nếu dựa vào với tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà đánh với sáu người mà không rơi vào hạ phong là không thể nào, Lúc này cậu buộc phải xuất ra thêm những con át chủ bài rồi.

Túy Tửu chấp tay kết ấn khiến cho cái bóng của mình biến thành một phân thân màu đen giống cậu như đúc, chỉ là không nhìn rõ bộ dáng mts mũi miệng. Phân thân lập tức bay đến nhập vào cơ thể Túy Tửu. Lúc này tiên khí trong người Tửu tăng vọt lên gấp đôi khiến cho nhóm Vô Tinh Sừng sốt ruột chút.

Nếu để ý kỹ dưới mặt đất thì mọi người sẽ nhận ra Túy Tửu giờ đây là người không có bóng. Nếu một người mê tín thấy cảnh này họ còn tưởng cậu là ma.

Dù tăng tiên lực lên gấp đôi nhưng Tửu thấy vẫn chưa đủ để đánh nhau với sáu người nên lập tức kết ấn khó hiểu.

Cơ thể Túy Tửu nhanh chóng mọc ra đôi cánh đại bàng màu đen, hai chân biến thành hai chân đà điểu to tướng, cơ thể hơi teo nhỏ lại, lông lá sau lưng mọc lên khá nhiều. Khuôn mặt thay đổi chút ít. Miệng cậu bắt đầu dài ra như miệng chim. Đây là một Bán Nhân chim, nửa người nửa chim.

Nhóm Vô Tinh nhìn thấy Túy Tửu biến hình thì hoàn toàn sững sốt sau đó là hưng phấn. Họ đã nhận ra đây là công pháp biến hình tiên thuật, một loại công pháp rất quý. Trong tổ chức của họ chỉ có duy nhất một loại là biến thành ngựa mà thôi, tuy nhiên chỉ những ai có công trạng đủ lớn mới đổi được để học công pháp này. Nghe đâu người nào học được nó sẽ có sức mạnh và thể lực tăng nhiều lắm.

Nhóm vô Tinh vô cùng hưng phấn vì họ nghĩ sẽ học được nó sau khi giết Túy Tửu.

"Dám giết Lại Vô Sâm trước mặt chúng ta. Tới đây ném thử một chút lợi hại của lão phu!" Lão già nhất quát khẽ một tiếng, tay áo vung mạnh lên.

Ánh sáng đỏ lóe lên, một vòng tròn cùng mây theo đó bay ra, hóa thành xiềng xích trùng điệp cuốn tới Túy Tửu.

Năm người còn lại cũng lần lượt lấy ra một kiện bảo vật, thúc giục pháp quyết hóa thành năm đạo công kích màu sắc khác nhau, giáp công từ nhiều phía.

Túy Tửu sớm có chuẩn bị, lúc này vẫy nhẹ hai tay đồng thời thúc giục tiên khí. cái ống tay áo cậu phóng lớn biến thành một người ảo ảnh ma quái màu tím trong suốt tay cầm cây kiếm của Tửu từ từ biến lớn khi to bằng một căn nhà hai tầng thì ngừng lại. Đây chính là một trong hai loại vũ khí của Túy Tửu chuyên về phòng ngự được các lão tổ cho.

Susanno

Oanh long long!

Sáu quang đoàn chói mắt nổ văng tung tóe.

Hào quang bên ngoài người Susanno không hề suy giảm tí nào, xen lẫn âm thanh vỡ nát. Linh quang của chúng âm đậm hơn nữa thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ công kích của sáu người.

Điều này khiến cho đám người anh em Vô Tinh không khỏi giật mình.

"Nơi đây không thích hợp lưu lại quá lâu, phải tốc chiến tốc thắng, chú ý giết tên kia không được để hắn chạy mất."

A Nhất đứng bên ngoài khoanh tay nói:

"Yên tâm ba chúng ta không phải đứng làm cảnh đâu"

Sau khi trầm giọng phân phó một tiếng, hồng y nữ tử lao vào điên cuồng.

sáu gã trúc cơ trung kỳ liên thủ, gia tăng tiên lực cùng tế ra những pháp bảo mạnh hơn tấn công.

Túy Tửu diễm tình giờ tay lên, điều khiển SUSanno cầm kiếm ấn tới số bảy, lúc này thanh kiếm đã nặng đến ba mươi hai tấn.

Con SUSanno Linh quang chớp động, tầng tầng hào quang trắng nõn hiện ra, bao bọc thân ảnh của cô gái này vào đó, như ẩn như hiện.

Đám người anh em Vô Tinh vừa sợ vừa giận, hiển nhiên không ngờ một tu sĩ Trúc cơ trung kỳ lại có nhiều Pháp bảo cùng công pháp đẳng cấp cao như vậy.

Có điều bọn họ không phải lần đầu liên thủ, không hẹn mà cùng gia tăng pháp lực truyền vào Pháp bảo!

Tiếng nổ vang lên sáu phía.

Hào quang màu trắng tím lập tức run rẩy kịch liệt, có điều vẫn chưa có dấu hiệu là sẽ vỡ.

Túy Tửu được bao bọc bên trong SUSanno không hề lo lắng liền phục dụng một khóa đan được sau đó nhanh chóng bấm niệm pháp quyết trong tay. Khuôn mặt hiện lên một tầng sát khí.

Đây là lần đầu tiên Túy Tửu đối mặt với kẻ địch có cùng tu vi và đông như thế.

Lúc này, tiên khí trong người Túy Tửu bị rút nhanh chóng bởi SUSanno, vì thế cậu phải tốc chiến tốc thắng.

Nhất Hắc Cửu Sát cấp ba

Cả người Susanno sáng lên màu tím rực rỡ. Sau đó nó tung ra hàng loạt chiêu kiếm tinh thông bắn ra những kiếm khí màu đen đánh lên sáu người.

Hai tiếng “Phốc phốc” hầu như vang lên đồng thời!

“A, điều này... Đây là cái gì!”

“Không...”

Hai thanh niên trúc cơ kêu gào thêm thảm. Thân thể bị tia kiếm khí màu đen bao bọc trong nháy mắt. Lúc này cơ thể họ teo tóp rồi từ từ tan rã.

Tình huống phát sinh quá mức bất ngờ, khiến cho bốn người còn lại căn bản không kịp phản ứng đã thấy đồng bạn biến thành khói đen, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lại qua một lúc, ánh sáng đen đã lan đến lão già mặt đỏ. Người lão bị kiếm khí đen cắn nuốt khiến cho Linh quang hộ thể cũng không có tác dụng mảy may.

Ba người còn lại thì tránh được những kiếm khí do Susanno đánh ra liền bỏ chạy hết lên:

" Cứu với A Nhất"

Giật mình khi diễn biến quá bất ngờ, thực lực đôi phương tăng nhanh và kèm theo hai pháp bảo lợi hại, ba người a Nhất lập tức đồng loạt ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Phế Tiên Đan

A Nhất hét lên" Tất cả cùng lên, mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát rồi"

Lúc này A Nhất, A Nhị cùng ba người còn lại cũng lao vào trận chiến. Họ đã cảm nhận được tia nguy hiểm từ một người được xem là vô danh tiểu tốt này.

Á Á cô ta

Mọi người đang lao đến thì nghe tiếng kêu thảm thì thấy một đồng bạn, nhóm Vô tình một người cô bị chảy máu ròng ròng sau đó cái đầu rớt xuống. Ai cũng nhìn thấy một bóng màu vàng từ người kẻ chết phóng vụt đi, nó hướng đến một gã trúc cơ trung kỳ khác. Lần này gã còn lại do phòng bị kịp thời nên đỡ được cú tấp đầy sát bén của cái bóng màu vàng.

Khi bóng vàng chạy chậm lại do tấn công không thành mọi người đều thấy rõ đây là con chuột yêu thú cấp một lông đen lúc trước Túy Tửu thả ra, Lúc đó mọi người đều xem nó là yêu thú cấp thấp nên không thêm để ý nhưng nào ngờ nó lại đột ngột thay đổi bộ lông và lên một bậc từ lúc nào. Giờ đây nó lại là yêu thú cấp hai đỉnh long màu vàng rực.

" Tên kia là thần thánh phương nào? hấn còn những cái gì bất ngờ nữa đây," càng nghĩ A Nhất càng toát mồ hôi hột, hấn lập tức hét lên:

" A Nhị đối phó con chuột, để ta cùng A tam và năm người còn lại đối phó tên kia"

A Nhị không nói năng liền lập tức hướng đến Chuột Tinh động Thủ.

Chuột tinh răng dính đầy máu nó nghĩ thầm." He he đến đây, bản thiếu gia sợ các người chắc"

Nhìn thấy năm người lao đến Túy Tửu cắn chặt răng kết án hô:

Đồ LA Min Gô tăng ba

Sau loạt kết án khó hiểu Túy Tửu tạo ra được ba phân thân giống y hần như đúc, cả ba phân thân bán chim này lao đến chọn một tên nào đó trúc cơ trung kỳ cản lại.

Bớt đi ba gã Túy Tửu giảm đi một tầng áp lực nhưng ba người còn lại cũng không phải tay vừa.

Tửu quyết tâm sinh tử chiến với chúng.

Kiểm pháp tung ra, A Nhất cùng A Tam và một trung niên ba phía trước,sau, trên ba hướng khác nhau tung ra ba chiêu mạnh nhất của họ.

Túy Tửu vùng kiếm đỡ được Một kiếm A Tam nhưng lại bị dính hai chiêu cực mạnh từ hai người còn lại. Lúc này Susanno chấn động kịch liệt, nó bắt đầu rạn nứt nhưng vẫn chưa vỡ được.

Túy Tửu bị chấn động bên trong, Tiên khí điên cuồng trong cơ thể bị rút ra, Không do dự Tửu ăn vào một đám đan dược để khôi phục tiên khí. Tuy rằng sự hồi phục rất chậm nhưng có còn hơn không, nếu không chưa cần đến bị đối thủ đánh thì đã bị cái áo giáp Susanno này hút sạch tiên khí rồi.

Gã trung niên còn lại cùng A Nhất A Tam thấy Tửu tựa hồ khuôn mặt xanh xao, biết đã chiếm thượng phong nên cả ba điên cuồng oanh kích những pháp bảo công pháp lợi hại.

Dần dần Susanno cũng vỡ tung, lộ ra thân thể Túy Tửu bán chim ra bên ngoài. Nhìn thấy cảnh này nét mặt cả ba vui mừng.

Chuột tinh do không có kinh nghiệm giao chiến với trúc cơ bao giờ nên nó chỉ đánh ngang tay với tên A Nhị, một thân đầy pháp. bình thường nếu một người tu tiên và một yêu thú cùng cấp bậc giao chiến thì Yêu thú bao giờ cũng chiến thắng, nguyên nhân chúng nhanh nhẹn hơn, thân thể rắn chắc hơn,...

Ba người tởm do Túy Tửu tạo ra đang bị yếu thế hơn so với ba gã trúc cơ kia nhưng nếu để duy trì thêm một thời gian thì chúng có thể kéo được thêm một khoản.

Túy Tửu nhìn quanh cục diện, biết rằng bên cậu đang bị yếu thế nên phải nhanh chóng hạ ba người trước mặt hoặc là phải nhanh chóng tẩu thoát. Dù vậy tất cả ác chủ bài còn chưa ra hết Túy Tửu vẫn chưa muốn bỏ chạy chút nào.

Tửu vận La Yên Bộ một công pháp khinh công học được từ tàng kinh các. Cậu phóng thẳng đến A Nhất, Chỉ khi nào hạ được một gã trúc cơ Hậu kỳ thì áp lực sẽ giảm xuống nhanh chóng.

Gã A Nhất thấy Túy Tửu lao đến không chút hoảng hốt mà còn hưng phấn. Hắn té ra một pháp bảo phòng ngự, tự tin nhìn Túy Tửu lao đến. Đây là pháp bảo hần cực khổ lắm mới mượn được từ tay sư phụ, Nó là một pháp bảo phòng ngự vô cùng kiên cố, nhiều lần tính mạng của hắn nhờ nó nên mới nhất lại sống đến ngày hôm nay.

Túy Tửu thấy đối phương té ra phòng ngự tốc độ không giảm mà tăng lên, con mắt phải bỗng trắng bệch, các đường gân nối tiếp nhau, Tửu nhìn thẳng vào A Nhất.

A Nhất nhìn thấy con mắt trắng xóa của Tửu bỗng nhiên tiên khí trì trệ không vận chuyển, thời khắc này hần như một người thường.

Pháp bảo phòng ngự của A Nhất do đột ngột bị mất tiên khí truyền vào nên mất đi linh tính liền âm đạm xuống, màng chắn biến mất.

Ngay thời khắc này Túy Tửu đã vọt đến.

A Nhất đôi mắt hiện lên vẻ kinh hãi rõ rệt.

Nhất kích tất Sát

Xoẹt

Đầu của A Nhất lăn xuống, máu từ cổ phun ra như nước. Cơ thể hắn ngã xuống đất.

A Tam cùng gã còn lại như không tin vào mắt mình. Họ chỉ thấy Túy Tửu phóng đến thì màng chắn bỗng tan rã và thừa cơ Tửu vùng kiếm một trăm bay đầu A Nhất.

A Tam vô cùng tức giận, mất đi những tên đồng bọn kia hắn không mấy may cảm xúc, đơn giản hắn có thể kiếm người khác. Nhưng A Nhất A Nhị cùng hắn là ba anh em sinh đôi, chúng tình cảm thâm thiết thân như tay chân. Nay A Nhất bị giết hắn vô cùng tức giận liền mất đi lý trí, đôi mắt đỏ rực như máu.

A Tam lập tức không do dự uống vào một viên đan dược đỏ rực. Đây là Phế Tiên Đan, người uống nó vào cấp bậc sẽ tăng lên một bậc nhưng bù lại tiên khí cả đời sẽ bị phế, trở thành thường nhân. Nhưng A Tam giờ này bất chấp tất cả hắn chỉ muốn báo thù.

Cơ bắp A Tam bỗng nhiên to lên nhanh chóng, chúng to lên như muốn nứt toát cả da ra. Tiên khí bên ngoài điên cuồng tràn vào cơ thể A Tam.

Dị biến khiến cho toàn trường đều ngừng chiến nhìn qua cục diện bên này.

A Tam hét lên: "Ngươi phải xuống địa ngục cho ta!"

Túy Tửu sững sốt khi cảm nhận sức mạnh đối phương lúc này mạnh như khi hắn đối mặt với mấy trưởng lão tông môn.

"Hắn ta lên kết đan rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chiến

Nếu cuộc chiến đã đến nước này thì ẩn giấu thực lực cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Túy Tửu hít sâu một hơi, dùng tất cả pháp khí kiếm mới mua ở Vạn Bảo Lâu tế ra toàn bộ, chúng quả nhiên là các vũ khí cao cấp, chỉ cần dụng nhẹ chút tiên lực chúng đã bay lơ lửng trên không theo sự khống chế của Túy Tửu.

"Là vũ khí của BẢO LÂU?"

Sau khi nhìn rõ Túy Tửu tế vũ khí A Tam kêu lên có chút kinh ngạc, hắn không ngờ Túy Tửu lại điều khiển các thanh kiếm dễ dàng như thế.

Tâm tình của Túy Tửu lại theo tiếng kinh hô của đối phương hơi trầm xuống một chút.

Vị "A Tam" này sau khi mất lý trí một lúc đã tỉnh táo hẳn, hơn nữa là hắn ta nhìn vào con mắt trái của Tửu nhưng không bị sao, Tửu không biết rằng con mắt này khi ai nhìn thấy thì tiên khí sẽ bị trì trệ không lưu thông một đoạn thời gian, nhưng lúc này đây lại không thích hợp, nguyên nhân là do A Tam được bổ xung tiên lực liên tục do phế tiên đan gây ra nên tiên khí nhờ thế vẫn lưu chuyển bình thường.

Nhưng vô luận là loại tình huống nào, đối với Túy Tửu mà nói đều không thể coi như một tin tốt được.

Túy Tửu suy tính một hồi cuối cùng quyết định chạy là thượng sách. Cậu truyền âm cho Chuột tinh chuẩn bị.

"Chuột tinh, tình thế có biến mau chuẩn thôi!"

Chuột tinh bị A Nhị đánh bị thương nhiều nơi, hung tính đang cao, nay bị Túy Tửu thúc giục thì âm ỉc nói: "Sao lại chạy, ta phải giết tên này mới hả dạ. Cái viên thuốc nổ gì đó của ngươi đâu, ném nó một quả là xong chứ lo gì!"

Túy Tửu gấp gấp truyền âm nói: "Ta thấy đó là món nên để làm lá bài tẩy, ta chỉ có 1 cái duy nhất thôi a. Với lại cái bảo lâu gì đấy có bày trò gì trên viên này không ta còn chưa biết. Nên nhớ, họ đã biết chúng ta có hàng xịn mà dám ngông nghênh như thế thì coi chừng bị lật thuyền trong mương."

Chuột tinh nghe có lý bèn tìm cách lui về leo lên lưng Túy Tửu. Ngay lập tức Túy Tửu bỏ chạy.

"Muốn chạy ư? Hừ ngươi có chạy đằng trời!"

A Tam cùng mọi người đuổi theo. Dù Túy Tửu vận dụng kinh kong La Yên Bộ lên cực hạn nhưng khoảng cách so với A Tam ngày càng rút ngắn. Khi khoảng cách hai bên còn ba mươi mét, Túy Tửu vẩy cánh bay lên cao.

A Tam khinh bỉ rút một pháp bảo ra, hắn bay lên đuổi theo phía sau. A Nhị cùng vài người còn lại lục đục tế các loại pháp bảo bay lên. Tuy nhiên thanh kiếm của Tửu không phải là pháp bảo bình thường. Nó được các lão tổ tặng thì đến cả mấy trưởng lão còn thêm muốn. Vì thế nó tiến kiệm tiên khí hơn, bay nhanh hơn và dễ điều khiển hơn.

Duy có A Tam là heo sát nút, Hắn ta dù sao bây giờ cũng miêng cường là một kết đan, dù rằng là kết đan yếu nhất trong kết đan.

Túy Tửu chạy quanh co, hắn muốn tách A Tam với nhóm A Nhị ra, so lo với một kết đan để biết giới hạn của mình là đâu. Túy Tửu tuyệt đối không có ý muốn bỏ chạy, hắn còn chưa tung hết thực lực sau khi bế quan ra.

A Tam dù thấy rằng hấn đuổi theo Túy Tửu tuy khoảng cách có giảm lại đôi chút, nhưng khoảng cách giữa hấn và đồng bọn ngày càng xa nhau. Tuy nhiên hấn cũng không lo lắng lắm, Trúc cơ trung kỳ mà muốn thắng kết đan sao? Tuy rằng trên lịch sử tu tiên là có nhưng việc này cực kỳ hiếm.

Một trúc cơ muốn thắng một kết đan cần có các yêu cầu sau đây, thứ nhất hấn phải có đồng bọn, thứ hai vũ khí, pháp bảo phải xịn hơn, thứ ba công pháp tu luyện phải đẳng cấp cao hơn, ngoài ra còn một số yếu tố may mắn khác. Nhưng nếu nói một gã Trúc cơ mà hội tụ đủ những điều đó là vô cùng khó. Nói chung hấn không lo lắng bị Tửu đánh bại. Hấn chỉ sợ Tửu có đồng bọn, và Tửu kéo dài thời gian mà thôi. Vì thứ A Tam sợ bây giờ chỉ là thời gian. Thời gian càng lâu thì thuốc sẽ dần mất đi tác dụng. Đây là một điều A TAM vô cùng không muốn thấy. Hấn chấp nhận phế công lực, không thể thành công cốc được.

Sau một tiếng một đuổi một chạy, lúc này hai người đã tách biệt hoàn toàn với nhóm A Nhị. Lúc này khoảng cách hai bên chỉ còn chín mét.

Tửu thấy phía dưới có một sơn động liền lập tức phóng vào bên trong. A Tam hơi chần chờ một chút nhưng cũng chuôi vào theo. Hấn sợ Tửu có đặt cạm bẫy ở đây, nhưng hấn không tin Tửu có sắp xếp trước như thế được.

Suy luận của hấn vô cùng đúng, Tửu vào đây chủ yếu là muốn một trận sinh tử chiến với A Tam. Hấn chỉ muốn một nơi yên tĩnh để giao chiến mà thôi.

Trong sơn động, tuy bên ngoài miệng động vô cùng hẹp nhưng bên trong lại vô cùng rộng rãi và sâu (Độ rộng và sâu gần bằng động phong nha- kẻ bàng việt nam). Những thạch nhũ lơ lửng trên động, phía dưới là mặt đất gồ ghề, vào sâu hơn hang động ngày càng rộng ra, khi vào đến nơi rộng nhất, nó tương đương ba sân bóng đá cỡ lớn. Dưới mặt đất là hai bộ xương yêu thú vô cùng khổng lồ (tựa như xương khủng long hóa thạch). Tửu đoán có lẽ hai con thú này giao tranh với nhau mà cùng đồng quy âm tẫn.

Nơi này vô cùng thích hợp để chiến đấu Túy Tửu vội đáp xuống, A Tam dừng lại cười lớn: "Nhóc con, hết đường chạy rồi à, xem ra nơi đây chôn xác người vô vùng thích hợp, không! ta phải lấy đầu người tể mộ A Nhất. Lấy thân thể người phanh thây cho chó ăn, như thế mới hả dạ".

Chuột tinh từ vai Tửu phóng xuống, nó xù cái lông vàng lên. Chiến ý của nó đan cao hơn bao giờ hết. Chuột tinh truyền âm: "Túy Tửu, người quen ta đã lâu nhưng ta chưa bao giờ biểu diễn thiên phú thần thông của ta trước mặt người bao giờ, nhưng bây giờ người hãy xem ta dùng đây. Đừng bao giờ khinh thường giống chuột chúng ta, chúng ta đứng đầu mười hai con giáp không phải là tự nhiên mà có đâu. Cầm chân hấn một chút giữ ta, ta muốn vận thần thông cần chút thời gian."

Túy Tửu vô cùng ngạc nhiên, không ngờ con chuột tinh quái này không đơn giản a. Đến bây giờ mới chân chính đánh nhau.

Cả người chuột tinh bỗng tối lại, một luồng khói đen bao bọc thân thể nó, yêu khí của nó đã lên đến đỉnh điểm. Không chần chờ chuột tinh lao đến A Tam với cái miệng đầy răng sắt nhọn cùng những móng vuốt sắt bén.

A Tam cũng hơi kinh ngạc đôi chút nhưng hấn vẫn tự tin tuyệt đối vào thực lực kết đan. Hấn tự tin mình dư sức giết chết cả hai.

Túy Tửu vận khí lên cực hạn, bóng đen nhập thể, biến hình tiên thuật, Đồ LA Min Gò, Thanh kiếm chuyển sang rất cao nhất... Sau đó hấn và A Tam lao đến chiến đấu vô cùng nhanh, chỉ một giây mà cả hai giao chiến với nhau hơn mười hai chiêu. Túy Tửu muốn đánh nhanh thắng nhanh, hấn biết lượng tiên khí để duy trì tình trạng này không kéo dài lâu.

A TAM khi giao thủ thì ó chút kinh ngạc về thực lực của Túy Tửu, với thực lực này đã ngang với Giả Kết Đan rồi. Nhưng hàng giả vẫn là hàng giả, tuy kết đan của A Tam hấn là miễn cưỡng do dùng thuốc nhưng dù sao hàng thật vẫn là hàng thật.

Bên ngoài, chuột tinh há miệng, giữa miệng nó là một loại yêu khí đen sì phát ra (tựa như bóng đèn, nhưng cái khác ở đây là nó màu đen mà thôi), xung quanh nó là bốn cục màu đen xoay tròn ngược kim đồng hồ từ từ tụ lại với cái bóng đen giữa miệng chuột tinh.

"Túy Tửu rút ra xa một chút!"

Túy Tửu nghe từ "rút ra xa" thì muốn đập con chuột này quá, nhưng hấn biết bây giờ né ra là thượng sách. Hấn vội phóng ngược về sau cực nhanh.

Chuột tinh lúc này liền phóng ra tuyệt chiêu (skill).

Thiên phú thần thông kết tinh đại pháp.

Từ miệng chuột tinh phóng ra năm tia sáng màu đen cực mạnh bay đến A Tam. A TAM khinh thường không né mà lao đến chuột tinh vùng kiếm. Lúc này năm tia sáng va chạm A TAM chúng liền xoay tròn bao bọc thân thể A Tam lại, sau đó từ từ khô lại thành pha lê màu đen. A Tam bị một màng bất ngờ vì không nghĩ đến hậu quả như thế. Hấn bắt đầu duy chuyển chậm lại và bị một lớp kết tinh bao bọc lại khiến hấn tựa như bị đông thành băng.

Sau khi kết tinh A Tam xong chuột tinh liền thờ dõc, nó khụy hai chân trước xuống, lông trở lại thành màu đen. Để xuất ra thiên phú này nó đã vận toàn sức rồi, nếu bây giờ có một gã luyện khí ở đây cũng dễ dàng giết chết chuột tinh.

Túy Tửu thờ phào, không ngờ thiên phú chuột tinh cũng ghê ra phết. Hấn giờ ngón cái ngời khen, việc thiên phú chuột tinh có thể đánh bại kết đan hay không Túy Tửu cũng không dám chắc chắn lắm.

Quả nhiên, kết tinh dần dần bị nứt ra từng khe hở và vỡ ra thành nhiều mảnh vụn. A Tam đôi mắt đỏ hoe, hấn đang nhìn chuột tinh đầy căm hận. Không ngờ hấn đã đạt cấp bậc này lại bị một con súc sinh kiềm hãm. Hấn chỉ muốn một kiếm chém chết chuột tinh. Vì vậy hấn lập tức lao đến chuột tinh ngay lập tức.

Túy Tửu biết không xong vội lập tức chạy đến chỗ Chuột Tinh, ổng tay áo biến thành một khiên chắn đỡ một kiếm của A Tam giùm Chuột Tinh. Một kiếm A Tam trúng khiến Susano khiến Túy Tửu bị chấn động văng ngược về sau lộn vài vòng.

Nhưng lập tức Túy Tửu vận khí cho khiến Susano thành một cái khiên to hơn, đỡ lấy một kiếm cực mạnh của A Tam. Lúc này màng khiên bị nứt ra thành bốn khe nứt nhỏ.

Cái tay phải Túy Tửu đã vận sẵn một nửa chân khí dồn nén ở lòng bàn tay, lúc này lập tức ném nó thẳng vào A Tam.

Hấp tinh đại pháp.

A Tam trúng hấp tinh đại pháp của Túy Tửu thì bối rối một chút nhưng lại nhanh chóng ổn định, hấn vẫn mạnh mẽ cầm kiếm lao đến. Lúc này A Tam như đã mất lý trí rồi.

Loạn vũ kiếm mưa.

Túy Tửu một tay dùng khiên đỡ lấy loạn vũ kiếm mưa của A Tam, một tay dùng chân khí còn lại để phản công. Cú chưởng chân khí ngay vào mặt A Tam khiến hấn bị bối rối đôi chút. Tuy nhiên chỉ một chút này thôi Tửu liền lấy bộ kiếm "Kim Dao Ác Ma, phù tử mẫu đao" mới mua ra. Một tay vuốt nhanh lưỡi kiếm mẫu đao, Thanh kiếm sáng lên, bay lơ lửng không trung.

Túy Tửu hai tay dang ra vẽ thành một vòng tròn, lúc này mẫu đao biến ra một loạt phi kiếm gồm kim đao ác ma, tử đao, tất cả mười sáu thanh kiếm lơ lửng trên không thành một vòng tròn sáng loán.

Chuột Tinh biết thời khắc quyết định đã đến lập tức ở phía sau truyền yêu khí đến Túy Tửu. Với một người có hệ dung hợp như Tửu thì lượng yêu khí này vô vùng quý báu, như hạn hán gặp mưa rào. Nếu người thường nếu nhận yêu khí thì kinh mạch không chứa đựng được liền vỡ tung mà chết từ lâu rồi.

Lúc này mười sáu thanh kiếm sáng lóa kết hợp yêu khí đen vây quanh như hổ thêm cánh. Toàn bộ tiền lực, yêu lực, chân khí còn sót lại đều dồn nén cho một chiêu này.

A A ĐI!

Tửu hét lên đẩy mười sáu thanh kiếm lao đến A Tam. Mười sáu thanh lao đến đâm vỡ vụn lớp phòng ngự của A Tam, chúng đâm xuyên thân thể hấn. Túy Tửu rút thanh kiếm bự phóng lên trảm xuống.

Mười sáu thanh kiếm vừa đâm vào cơ thể liền bị A Tam dùng tiên khí đẩy chúng văng ra ngoài. Hai tay cầm kiếm phóng đến. Hấn cũng dồn cực lớn tiên khí vào chiêu này, 1 kiếm phân thắng bại.

(lời tác giả: Nhiều lúc đọc lại truyện thấy mình viết nhiều thứ thiếu sót và có đôi lúc nhầm tên nhân vật, lúc ấy cảm thấy nản ghê gớm, muốn nghỉ viết nữa. Nhưng khi đọc cmt các bạn tại hạ dường như có động lực to lớn, chính các bạn là động lực để tôi viết ra chương này và những chương tiếp theo, cảm ơn Đạo An luôn luôn theo dõi và đọc tác phẩm của Lão, cảm ơn Nguyễn Thành Tiến, Mai Văn Hiếu luôn mong tại hạ viết full, cảm ơn Cò Lười cổ vũ. Cuối cùng cảm ơn các bạn đã ủng hộ Lão trong thời gian qua.)

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ly khai

Túy Tửu cùng A Tam hai người chém nhau một kiếm...

Choang...oang...oang.

Cú chém cực mạnh của cả hai khiến kinh khí hai bên xung kích đẩy nhau ra. Cùng một lúc, Túy Tửu và A Tam mỗi người bị chấn ngược ra sau.

Ầm... ầm

Tửu cùng gã A Tam va chạm vào vách đá.

“Túy Tửu ngươi còn sống không thể?”

Chuột Tinh thấy Tửu va vào vách đá, vết máu trên đá chảy xuống khiến nó vô cùng lo lắng.

Một lúc sau, Tửu truyền âm nói: “Ta không sao, chỉ bị gãy xương sườn, gãy hai xương tay thôi, ta thành phế nhân rồi, ngươi xem tên kia chết chưa, ta bây giờ mờ mắt cũng không nổi nữa rồi.”

Chuột tinh nhìn qua kia thấy gã A Tam vẫn còn thờ, nhưng xem ra cũng không cử động được. Nó muốn nhân cơ hội này giết chết A Tam nhưng nó bây giờ cũng đã hết khí lực. Bao nhiêu sức mạnh nó đã truyền cho Túy Tửu hết rồi, nên nó thấy cũng vô dụng.

Không gian yên lặng một lúc lâu. Bấy giờ bên ngoài bọn A Nhị đang lùng sục khắp nơi, vì đã mất dấu nên chúng không có cách nào truy tung Bọn người A Tam.

“Lão Nhị, Ngươi nói xem A Tam có giết được bọn kia không?”- Một gã trúc cơ trung kỳ trong nhóm lo lắng nói.

“Đồ Ngụ, ngươi có thấy một kết đan mà thua trúc cơ chưa? Tất nhiên là Lão tam thắng rồi, ta chỉ lo là bây giờ lão đã lấy được những bảo vật nhưng lại bị Phế Tiên Đan phản phệ nên không về được!”- A Nhị bức tức mắng.

Cái chết của A Nhất và A Tam sau này trở thành thường nhân khiến hán cảm giận không thôi. Lần này hán muốn ngủ mà phan thây Túy Tửu mới hả được mối giận này. Hán biết, sau này địa vị của hán ở Vạn Bảo Lâu sẽ suy giảm đáng kể.

Bên ngoài thì bọn A Nhị chạy đông chạy tây cực khổ, nhưng bên trong động, bọn Túy Tửu và A Tam sáu mắt nhìn nhau. Cả Hai người một thú lúc này đều không thể cử động được nên chỉ biết trừng mắt nhau. Không gian yên ắng sau một hồi chiến đấu, bây giờ đến cả tiếng con kiến bò cũng nghe được âm thanh nó đi.

Chít...chít...chít

Tiếng chuột vang lên ở trong động. Bình thường chuột kêu thì chẳng ai thèm để ý nhưng trong tình huống này thì tất cả đều chú ý một con chuột cống từ một cái hang chuột lên. Con chuột cống nhìn qua hai nhân loại đầy vết máu, nó không quan tâm nên định đi tiếp thì bỗng nó sáng mắt nhìn chằm chằm vào hắc chuột tinh. Chuột tinh cũng nhìn nó, chuột tinh tỏa ra uy áp của yêu thú khiến cho con chuột cống run sợ mà lập tức chạy trốn vào hang. Chuột tinh nghĩ thầm: “Hừ, chỉ là một con chuột tầm thường mà dám nhìn đại gia ta như vậy!”

Giống yêu thú là một loại vô cùng phân biệt chủng tộc, với chúng gặp loài mạnh thì run sợ, gặp loài yếu thì ngông nghênh, đây là tập tính ăn sâu vào trong máu của chúng rồi. Trong con mắt của yêu thú, chúng thấy động vật bình thường như là rác rưởi, tầm thường, nô lệ. Ngược lại, khi động vật bình thường gặp yêu thú, chúng sẽ cảm thấy yêu thú như thần linh. Đặc biệt là yêu thú cùng giống nòi, chúng sẽ càng tôn thờ kính sợ.

Một lúc sau, con chuột cống lại bò ra khỏi hang, theo sau nó là hàng trăm, hàng ngàn con chuột trong tộc của nó. Những con chuột này vây quanh chuột tinh quỳ lạy và kêu lên chín chít.

Chuột tinh kêu lại và giao tiếp bằng ngôn ngữ loài chuột với chúng. Một lúc sau chuột tinh truyền âm cho Tửu nói: “Túy Tửu ta có một tin vui và một tin buồn, ngươi muốn nghe tin nào trước?”

Túy Tửu bây giờ đau đớn toàn thân, nào có tâm tình tám chuyện phiếm nên chẳng suy nghĩ truyền âm nói: “Vui trước!”

Chuột tinh đắc ý nói: “Tin vui là bọn này đã tôn suy ta làm thủ lĩnh và chúng có thể khiến chúng ta thoát khỏi nơi đây bằng con đường bí mật do tộc bọn chúng đào từ mấy trăm năm nay.”

Nghe thế Tửu vui lắm nói: “Tốt, còn tin buồn?”

Chuột tinh nói: “Tin buồn là tộc chuột này đã phát hiện bọn A Nhị quanh đây, có lẽ không lâu nữa chúng sẽ phát hiện ra hang động mà vào đây.”

Túy Tửu nghe thế cả kinh, nếu chúng mà tìm được nơi đây thì Túy Tửu chết chắc không còn nghi ngờ. Không do dự Tửu nói: “Mau kêu bọn chúng đưa chúng ta rời khỏi đây mau.”

Chuột tinh lập tức kêu cả ngàn con chuột cống cùng khiến nó và Tửu đi. Lập tức bọn chuột liền đưa cả hai vào sâu bên trong hang động.

Càng vào sâu bên trong, hang động càng hẹp, lúc này đã nửa tiếng trôi qua, cả hai đang được bọn chuột đưa vào hang chỉ rộng đủ một con chó chui vào. Qua nhiều khúc cua vòng vèo, thì lúc này hang động ngày càng rộng ra. Lúc này hang động rộng vô cùng, phía trước còn có con sông ngầm.

“Túy Tửu, bọn chuột nói con sông này sẽ đưa chúng ta đến vùng đất yêu thú”

“Vậy kêu chúng đưa chúng ta đi!”

Lúc này bọn chuột đưa cả hai lên một khúc gỗ to, rồi đẩy khúc gỗ trôi đi theo dòng sông. Trên bờ cả ngàn con chuột bái lạy chuột tinh đầy tôn kính. Vùng đất yêu thú đó là nơi của nhiều thần linh loài vật sinh sống, với những loài vật tầm thường nếu muốn vào đó e là muốn chết.

Lúc này Bọn A Nhị đã phát hiện ra hang động và tìm được A Tam.

A Tam lúc này đã nói được, hán cầm tay A Nhị nói: “Nhanh nhanh, bọn chúng ở sâu bên trong, phải mau trả thù cho A Nhất”

A Nhị lập tức cho một người ở lại chăm coi A Tam, còn lại đi sâu vào trong động. Đáng tiếc, Túy Tửu giờ đây đã trôi đi xa

Chương 119: Vùng Đất Yêu Thú - Ma Thú Sơn Mạch

Ở trung tâm của vùng đất yêu thú quanh năm hiếm thấy bóng người, nơi đây người tu tiên còn gọi là Ma Thú Sơn Mạch, nơi này tứ cấp và ngũ cấp ma thú khi có khi không, e ra chỉ có tiên thiên hoặc thần cấp cường giả mới có đủ đảm lược mà đi xuyên qua Ma Thú sơn mạch. Vào lúc này Túy Tửu cũng vừa tới khu vực trung tâm, rồi sau đó đi thẳng theo trục giữa của Ma Thú sơn mạch trực chỉ hướng bắc mà tiến tới. Hành động phi thường như vậy, e rằng ngay cả Kết Đan cường giả bình thường cũng không dám điên rồ đến thế.

Túy Tửu chỉ mặc một chiếc quần vải bố dài rách rưới, nửa thân trên để trần, đi chân đất, trên lưng mang theo trọng kiếm siêu to, bước thoăn thoắt giữa chốn không người qua lại này.

Hắc Chuột Tinh ở trên vai, dòm ngó tứ phía.

"Rắc, rắc..."

Túy Tửu dẫm lên thảm lá khô dày, gương mặt thờ ơ. Hành trang của hắn, bây giờ chỉ còn thanh trọng kiếm, áo giáp susanno cùng cái phù bảo thuốc nổ.

Lúc hắn trôi từ dòng sông ngầm vào thẳng vùng đất này, hắn thân thể rã rời, xương cốt gãy nát, hầu như cơ thể không động đậy được. Nhưng ở đây yêu khí vô cùng nồng đậm, Chuột tinh cơ thể đang cạn kiệt điện cường hấp thu yêu khí. Nhờ đó nó đã hồi phục nhanh chóng rồi công Tửu ẩn nấp vào khu rừng gần đó. Chuột tinh vô cùng thành thạo, nó không bỏ lỡ một giây mà đào hang ẩn nấp cho bọn hắn.

Nhưng như vậy cũng không có gì đáng nói nếu như chuột tinh không làm thêm những hành động thô bỉ khác. Nó lại ị cùng tè nhiều bãi trước hang, sau đó còn lấy phân của nó trảy trét lên người cậu nhân lúc Tửu không cử động được. Đã thế nó còn tè luôn lên người Túy Tửu, cái mặc chuột tinh lúc đó xem ra rất hả hê. Túy Tửu khỏi cần nói, lúc đó như muốn nổi điên, nếu cơ thể hắn không tàn tật thì đã đập con chuột này lên bờ xuống ruộng rồi.

Lúc ấy chuột tinh chỉ rung đùi rồi nói: "Đồ ngu, Người đứng là đại ngốc. Ở đây, yêu thú thính giác vô cùng nhạy bén, ta làm như thế là để nguy trang, dùng phân với nước tiểu của ta mà lẫn át đi cái mùi nhân loại của người. Hừ, ở đây yêu thú vô cùng căm ghét nhân loại, nếu ta không làm thế thì người dùng nói là tàn phế, mà dù lúc đỉnh phong cũng không thể sống sót nổi trong vòng một tiếng!"

Theo như chuột tinh, yêu thú ở đây rất quy củ, nếu chúng phát hiện ra mùi chuột tinh, nếu là loài thú cường đại, chúng khinh thường không thèm đi giết loài yêu thú cấp thấp. Yêu thú ở đây vô cùng phân biệt địa vị, quyền thế và chủng tộc. Chỉ cần không xâm phạm lãnh thổ của chúng thì chúng cũng chẳng thèm đi giết một yêu thú chuột tinh nhỏ nhỏ.

Sau mười ngày ăn đan dược, cùng hấp thu đôi chút yêu khí, Túy Tửu đã nhanh chóng khôi phục thương thế. Bây giờ hắn đang chuẩn bị đi thám hiểm ở cái sơn mạch này.

"Loại thâm sơn lão lâm này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, cò đại, cây leo thực quá dày đặc, xem chừng kể cả có ma thú mai phục ở cách mười thước cũng không thể nhìn ra." Túy Tửu trong lòng bất chợt lo lắng.

Chuột Tinh ở bên cạnh cười nói:

"Đừng nói là ngoài mười thước, không chừng ngay trong đám cò đại trước mặt người cũng có một con đại mãng xà đang ẩn núp ấy chứ."

Túy Tửu không khỏi liếc nhìn đám cò đại xum xuê phải cao đến nửa thân người ở trước mắt, trong đó rất có thể có một con mãng xà đang ẩn náu thực. Hít một hơi thực sâu, Túy Tửu đứng tại chỗ, miệng khẽ niệm.

Bỗng nhiên, một làn tơ dưới đất từ Túy Tửu tỏa ra bốn phương tám hướng theo hình mạng nhện rồi biến mất trong không gian.

Tơ hệ ma pháp - Tham tri chi Tơ!

Thông thường khi đã đạt tới cảnh giới luyện khí cấp năm thì đã có thể thi triển "Tham Tri Chi Tơ", tuy nhiên, thực lực càng mạnh thì cự ly do thám lại càng rộng, "Tham Chi Tri Tơ" luyện khí cấp năm chỉ có thể do thám trong vòng chục thước trong khi trúc cơ trung kỳ có thể quét qua phạm vi hơn ngàn thước.

—Trong phạm vi hai trăm thước, chỉ có một con nhất cấp sơ kỳ ma thú Phao phao thỏ và một con nhất cấp cao cấp ma thú Thổ hạt từ mà thôi." Túy Tửu tự tin nói.

Tham tri chi tơ có thể cảm nhận được hình dạng và hơi thở của sinh vật.

"Đừng quá tự tin như vậy, ma thú cường đại có thể độn thổ, thậm chí một số ngũ giai ma thú còn có khả năng tự nguy trang." Hắc Chuột Tinh nhắc nhở rồi cười nói, "Đương nhiên, đối diện với một tiểu nhân vật như người, ma thú cường đại hoàn toàn không cần nguy trang hay ẩn thân gì cả."

Túy Tửu nghe Hắc Chuột Tinh nói, trong lòng càng thêm phần cẩn trọng. - <http://truyenfull.vn>

"Ân thân? Ngươi trang? Trong sách có nói về những loại ma thú có trí tuệ tiếp cận với loài người, xem ra không phải là giả?" Túy Tửu trầm nghĩ, liếc mắt nhìn tiểu "Chuột Tinh" trên vai, "Tiểu tử thối này trí tuệ cũng đã rất kinh người rồi, không thể khinh thường được."

Túy Tửu lặng lẽ tiến bước trong Ma Thú sơn mạch, cẩn thận chú ý xung quanh, tiểu Ảnh thử trên vai cũng cùng một dạng, quét đôi mắt nhỏ bé về bốn phương, một người, một ma thú cứ như thế dần dần thâm nhập vào Ma Thú sơn mạch.

"Ma Thú sơn mạch dài hơn vạn dặm, rộng khoảng bảy đến tám trăm dặm, tại phạm vi một trăm dặm ngoài cùng, hầu như chỉ có ma thú nhị cấp, đi vào thêm trăm dặm nữa chính là địa bàn cư ngụ của ma thú cấp ba hoặc cấp bốn. Nếu tiếp tục tiến vào, ma thú cấp năm sẽ rất nhiều, thậm chí có thể xuất hiện cả siêu ma thú."

Chuột Tinh quay sang chỉ bảo cho Túy Tửu một chút thông tin về Ma Thú sơn mạch.

"Đương nhiên, điều này không phải là tuyệt đối, nói không chừng, cửu cấp ma thú thấy buồn chán cũng chạy ra ngoài dạo chơi một chuyến." Chuột Tinh đùa cợt, "Cũng có thể vô tình rơi vào giữa bầy Lang hình ma thú số lượng lớn đến hơn vạn con, nếu điều đó thực sự xảy ra, chỉ có thể trách là số người không tốt."

Chuột Tinh nói vậy, Túy Tửu không khỏi bĩu môi.

Nói nhảm!

Ma Thú sơn mạch phạm vi lớn như vậy, chẳng lẽ mình lại đen đủi đến thế sao?" Chuột Tinh gia gia, ta biết rồi, người hãy yên lặng đi, đừng làm ta phân tâm nữa." Túy Tửu bất mãn nói.

Chuột Tinh cười ha hả vuốt ve chòm râu ria, rồi không nói nữa.

Ở giữa chốn thâm sơn lão lâm như Ma Thú sơn mạch này, lá cây cỏ thụ ken dày cơ hồ kể cả mưa rơi cũng không lọt, chỉ có một ít hạt mưa ngẫu nhiên len lỏi rơi được xuống đất. Túy Tửu hành tẩu giữa Ma Thú sơn mạch được một lúc cũng có thể nhận ra vòng ngoài của Ma thú sơn mạch này không được tính là nguy hiểm

Hai chân hần nhẹ nhàng dụng lực, toàn thân liền phiêu dật bay lên một chạc cây cao chừng bảy tám thước, cẩn thận quan sát phía đằng xa.

"Túy Tửu, xa xa đằng sau bên phải có một con dã trư." Tiếng của Chuột Tinh vang lên trong đầu Túy Tửu.

Túy Tửu nghe xong quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy cách khoảng trăm mét có một con dã trư đang chăm chú liếc quanh bốn phía, nếu không phải là hần đang đứng ở trên cao thì căn bản không thể nhìn thấy con dã trư một sừng này.

"Độc giác dã trư, là Địa hệ ma thú cấp một, gần đủ khả năng thi triển Địa đột thương." Trong đầu Túy Tửu lập tức hiện ra thông tin liên quan tới Độc giác dã trư.

Dù Sao đã là đệ tử Yêu Thú Sơn thì kiến thức về yêu thú của đệ tử môn phái cũng khá là rộng hơn phái khác.

"Mặc dù chỉ là một nhất cấp ma thú, "Độc giác dã trư" cũng có thể dùng làm bữa trưa đây, thịt dã trư cũng ngon lắm chứ bộ." Túy Tửu bò rạp xuống ẩn mình giữa núi rừng lặng lẽ tiếp cận dã trư, do có đại cùng những bụi gai quá dày đặc, con dã trư kia căn bản cũng không hề để ý đến hần.

Khi chỉ còn cách Độc giác dã trư gần mười thước, Túy Tửu nấp trong một bụi cỏ, xuyên qua đám cỏ cũng có thể lờ mờ nhìn thấy con Độc giác dã trư ở gần đó.

"Hãy!"

Túy Tửu toàn thân như giao long xuất động, đột nhiên từ giữa đám cỏ đại nhảy phốc ra, đến khi Độc giác dã trư vừa mới cảnh giác quay đầu lại nhìn thì Túy Tửu đã như từ trên trời giáng xuống, mang theo kinh phong mạnh mẽ từ thanh kiếm to bự đánh tới người nó. Con dã trư lập tức rống lên một tiếng điên cuồng, chiếc sừng vừa thô vừa dài trên đỉnh đầu lập tức nhắm Túy Tửu đâm tới.

"Hãy a!" Túy Tửu tay phải nắm lấy sừng dã trư, dùng sức nhấc bổng nó lên.

Con Độc giác dã trư nặng đến mấy trăm cân đã bị Túy Tửu nâng bổng lên tới bảy tám thước, hần nhấc chân lên, chân phải giống như đại trảm đao hung hăng lên gối, chẳng khác nào lôi điện nện thẳng vào vị trí đại não của Độc giác dã trư.

"Àm!" Một âm thanh rợn người vang lên, xương đầu vỡ vụn, Độc giác dã trư bị ném đập thực mạnh vào một gốc cây cổ thụ rồi nặng nề rơi xuống. Ngay cả mặt đất cũng phải rung lên. Chỉ thấy đầu của Độc giác dã trư đã vỡ vụn, não tương từ khe vỡ thối ra, miệng không ngừng thổ máu tươi, tứ chi gãy dựa run rẩy, một lúc sau đã không còn động tĩnh gì nữa.

Chỉ dựa vào thực lực của một truyền thuyết, giết chết tam cấp ma thú đối với Túy Tửu mà nói cũng không có gì là khó. Huống chi là hần chưa dùng đến tiên thuật.

Sau đó, con dao nhỏ trong tay Túy Tửu vô cùng thuần熟 lột da Độc giác dã trư, cắt lấy bốn chân.

Chặt đại một ít nhánh cây, Túy Tửu khẽ vung tay lên phát ra một ngọn lửa, làm qua loa một cái vì nướng đơn giản, hấn bắt đầu nướng chân dã trư.

Chuột Tinh chạy cả nước miếng, hai mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm mấy cái chân giò: "Chân giò lợn ăn là ngon nhất a, Túy Tửu, nhanh lên một chút, người hãy dùng tiên thuật trực tiếp nướng cho mau chín có được không?"

"Tiên thuật dùng để nướng thịt? Tửu há hốc mồm trước suy nghĩ bá đạo của lão chuột này, nếu có một người tu tiên mà nghe thấy lời này của chuột tinh sẽ không chần chừ mà mắng nó té tát rồi." Tửu bĩu môi, đồng thời lấy một ít muối thô rắc lên miếng thịt, tay thì thông dong nước thịt, cứ cho con chuột này thèm chơi.

Nướng chín hai cái chân giò, Túy Tửu và Chuột Tinh mỗi tên một cái, đồng thời lại tiếp tục nướng thêm hai cái nữa.

"Oa, chân giò ngon." Chuột Tinh ở bên cạnh vừa hào hứng ăn, vừa nói chuyện với Túy Tửu, "Chân dã trư này đúng là ngon hơn so với chân lợn nhà a, đương nhiên còn phải kể đến công phu nướng thịt đầy nghệ thuật của ta nữa." Túy Tửu bật cười tự sướng.

Sau khi ăn hết chân giò chur, Túy Tửu cảm nhận một luồng yêu khí từ từ thấm thấu vào kinh mạch. Hấn biết nếu mỗi ngày hấn đều ăn thịt yêu thú thể này thì thực lực của hấn sẽ tăng lên một bước tiến mới. Túy Tửu vừa ăn vừa vô cùng chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Ma Thú Sơn Mạch

Trong Ma Thú sơn mạch liên miên bất tận, các loài thực vật không biết đã sinh trưởng được bao nhiêu năm, đi giữa nơi này thực là phiến toái. Mà bực mình nhất là phải liên tục treo đeo lộ suối, hoặc là phải đi vòng vèo tránh các chướng ngại vật.

"Đi lại trong Ma Thú sơn mạch không được phá hủy các cây gai chắn đường mà phải đi vòng qua." Chuột Tinh giảng giải kinh nghiệm cho Túy Tửu.

Túy Tửu vừa cẩn thận lắng nghe, vừa tiếp tục tiến tới.

"Nhớ cho kỹ, tại Ma Thú sơn mạch, tối kiêng kỵ liên tục phát ra tiếng động, như vậy sẽ khiến cho người bị rất nhiều ma thú phát hiện ra. Nếu đã phát ra âm thanh thì phải lập tức rời khỏi chỗ đó." Chuột Tinh tiếp tục nói, "Chú ý, nếu bị thương thì phải tận lực che giấu vết máu trên người, mùi máu tươi sẽ hấp dẫn rất nhiều ma thú. Khứu giác của ma thú so với chúng ta linh mẫn hơn rất nhiều."

Túy Tửu ngửa mặt lên nhìn trời.

Trong rừng có quá nhiều đại thụ, cơ hồ che kín cả bầu trời, nhìn thấy cảnh này, tại loại địa phương khó có thể nhìn thấy mặt trời này, nhất định phải học cách phân biệt được phương hướng.

Túy Tửu toàn thân linh xảo như viên hầu, nhẹ nhàng lướt qua đám gai mây dày đặc chắn đường, vừa mới đi được chừng hai bước.

"Kít ~" Trông thấy cảnh tượng cách đó không xa, hấn không khỏi hít một hơi dài.

Phía trước hơn mười thước có năm thi thể, ba nam và hai nữ. Năm thi thể này còn chưa thối rữa nhưng lại có những dấu vết rõ ràng cho thấy là đã bị ăn thịt. Năm thi thể đều không còn hoàn chỉnh, một nam nhân bị ăn mất hơn nửa một chân, bụng cũng có một lỗ thủng lớn, giữa đại tràng và tiểu tràng còn nguyên một vết cắt. Đầu của một nữ nhân cũng bị ăn mất hơn phân nửa, xương đầu lâu trắng bệch vẫn còn lại một ít dòi bọ bò ở trên.

Túy Tửu sắc mặt trắng bệch, toàn thân như nín thở.

"Bọn họ hấn là đã chết được hai, ba ngày rồi." Túy Tửu kinh ngạc không thôi, hấn cứ nghĩ là nơi đây không có người nhưng lại không ngờ mới thám hiểm không bao lâu đã gặp năm thi thể con người. Túy Tửu nhìn kỹ, năm thi thể này, trên áo tại vị trí tim đều có vết máu, nếu quan sát không lâm, năm người này hấn là bị người ta giết, hơn nữa còn là do cùng một người hạ thủ.

Túy Tửu cả kinh. Trong Ma Thú sơn mạch này, ma thú với số lượng quá lớn vốn đã áp đảo. Không thể ngờ rằng con người tại nơi đây chẳng những không đoàn kết mà còn muốn sát hại lẫn nhau. - <http://truyenfull.vn>

Nhưng suy nghĩ kỹ Tửu tự hỏi họ vào Ma Thú sơn mạch để làm gì? Tuyệt đại đa số là để tìm kiếm ma tinh hoạch, giết một con ma thú xong mới có thể có được một viên ma tinh hạch. Trong khi đó, nếu giết chết một người, người đó hoàn toàn có thể nắm trong tay một vài ma tinh hạch. Như vậy ta có thể có nhiều ma tinh hạch hơn rồi". Túy Tửu trong lòng đã hiểu.

Lòng tham!

Đều là do lòng tham, vì nơi đây có những người muốn dễ dàng sở hữu nhiều ma tinh hạch, giết người khác trong Ma Thú sơn mạch để cướp đồ chính là biện pháp nhanh nhất.

"Thực lực của kẻ đã giết năm người này là rất kinh người. Nhìn trang phục của họ thì có bốn người là môn phái Yểm Nguyệt Tông, một người là Kiếm Dao O. Thế nhưng tất cả đều bị đâm xuyên tim mà chết, thủ pháp thực lợi hại. Chỉ là không biết 5 người này thực lực như thế nào, nên khó có thể suy đoán được chính xác thực lực của hung thủ. Bất quá năm người này đã dám vào Ma Thú sơn mạch, chắc chắn không phải là kẻ yếu. Bởi vậy có thể đoán thực lực của hung thủ tối thiểu cũng không kém hơn mình." - Từ thâm nghĩ.

Thủ pháp của kẻ sát nhân thực quá lợi hại.

"Bây giờ ta vẫn còn đang ở vòng ngoài Ma Thú sơn mạch thôi mà đã có nguy hiểm rồi. Từ xem xong thì cẩn thận hơn lại tiếp tục xuất phát hướng vào sâu trong Ma Thú sơn mạch. Trên đường đi, liên tục nhìn thấy hài cốt của ma thú và con người, còn có thể phát hiện không ít vũ khí đã hoen rỉ. Bản thân hắn cũng đã chạm trán với vài ma thú có thực lực tương đối yếu.

Trời tối, Túy Từ và Chuột Tinh đều ăn một cái chân giò đã trư rồi chuẩn bị nghỉ ngơi. Hắn ngồi bệt xuống đất trong khi tiểu Chuột Tinh thì cuộn mình nằm bên cạnh. Đôi mắt nó khép hờ nhắc nhở:

"Tại Ma Thú sơn mạch, buổi tối không được đốt lửa

"Biết rồi, Chuột Tinh gia gia." Sau khi vào đây Túy Từ bắt đầu nỗ lực kinh nghiệm quý báu của chuột tinh nhiều lắm. Không có nó bên cạnh, hắn nghĩ có lẽ hắn đã chết từ vòng ngoài rồi.

Ngồi trên mặt đất trong bụi cỏ rậm, trong lòng tĩnh lặng, chậm rãi nhắm mắt lại, đồng thời cảm thụ sự lưu động của yêu khí nổi lên bên dưới cũng như sự dao động ở chung quanh, cảm giác này giống như đang được ở trong vòng tay ấm áp của cha mẹ.

Đối với người có hệ dung hợp như Túy Từ, cảm ứng cũng tương đối rõ ràng.

"Yêu khí thật nồng đậm, xem ra chỉ kém hơn tiên khí ở sơn môn thôi." Túy Từ trên mặt nở nụ cười điềm tĩnh, thân thể tiến vào trạng thái ngủ. Trong trạng thái này, Túy Từ tự tin phi thường, một khi mặt đất gần đó có gì chấn động hay có cái gì tiến nhanh trong phạm vi bao quát của tơ ngằm dưới mặt đất, đều sẽ khiến cho Túy Từ phát hiện mà bừng tỉnh.

Đây chính là một ưu thế của hệ tơ.

Đêm dần trôi, Chuột Tinh cuộn tròn bên cạnh Túy Từ cũng phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, xem ra nó không có lo lắng gì, dù sao đây cũng là quê hương của nó, gió đêm nhẹ nhàng thổi tới. Mùa hè tại Ma Thú sơn mạch như hiện tại, chỉ có ban đêm mới khiến cho người ta cảm thấy sáng khoái, ban ngày thì khiến cho người ta cảm thấy ảm thấp, cả người nhộp nháp mà thôi.

Đêm khuya tối đen như mực.

"Soạt soạt..." Tiếng cơ thể ma sát với cỏ dại khẽ vang lên.

Hai con Phong lang cường tráng với bộ lông toát ra toàn một màu sáng xanh một trước một sau lặng lẽ hành tẩu giữa núi rừng, hai con mắt xám ngất cảnh giác liếc nhìn xung quanh, bốn chân khỏe mạnh bước bước trên đường không hề phát ra lấy một tiếng động.

Hàm răng trắng óng phản xạ hàn quang lấp lóe trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Túy Từ đang ngồi dưới đất chợt mở bừng mắt nhìn về phía nam, nơi có nguyên một vạt cây gai mọc hỗn loạn, cũng là nơi hắn chọn làm chỗ nghỉ chân. Ở giữa các bụi cây tạp hoặc đầy gai góc, những ma thú tầm thường e rằng cũng chẳng thể phát hiện được ra hắn.

"Có hai con ma thú đang ở gần đây, hiện tại cách ta đại khái chừng bốn chục thước." Căn cứ vào ba động của các sợi tơ truyền đến, Túy Từ đã xác định được hai con ma thú ở cách đó không xa.

Không một tiếng động, Túy Từ lần đến bên rìa vạt cây gai. Nhìn xuyên qua đám cành lá, hắn nhìn thấy những cặp mắt phát ra lục quang mờ mờ của hai con phong lang cường tráng đang lặng lẽ di chuyển cách khoảng ngoài ba chục thước, coi lộ tuyến thì chúng sẽ tiến về phía hắn. Túy Từ chợt cảm thấy một bên vai hơi trĩu xuống, thì ra lão đại chuột tinh đã leo lên vai mình.

"Hê hê, đó có phải là là phong lang không? Tại yêu thú sơn chúng ta từng thấy qua thứ đó vài lần rồi." Chuột Tinh thần nhiên dùng ý nghĩ nói chuyện cùng Túy Tửu.

Túy Tửu chăm chú nhìn hai con phong lang không rời mắt: "Phải rồi, đó là phong lang. Lang ma thú cơ bản có thể phân thành ba đại quần tộc là nha lang, phong lang và tuyết lang, trong đó quần tộc tuyết lang có thực lực mạnh nhất, nha lang yếu nhất, còn phong lang đứng giữa. Trong phong lang tộc, đa số là phong lang ma thú nhất cấp, tinh anh có ma thú nhị cấp, tam cấp. Nghe nói đỉnh cấp cường giả của phong lang tộc đạt tới tứ cấp."

Bình thường nhất cũng là ma thú nhất cấp đỉnh, Độc giác đã trư làm sao có thể bì.

"Ta có thực lực Trúc Cơ trung kỳ, nhưng sức chiến đấu miễn cưỡng là giả kết đan. Chỉ dùng lực lượng của chân khí thì không thể đấu lại hai con phong lang này." Trong lòng Túy Tửu rớt cuộc đã có chút hưng phấn, "Tuy nhiên, như vậy mới kích thích được tính chiến đấu a."

Nhìn hai con phong lang lặng lẽ đi tới, Túy Tửu âm thầm để cho Susanno tạo thành một lớp màng mỏng, ngón tay khẽ chinh thanh kiếm sang nấc số sáu. Thanh kiếm sang nấc số sáu nó nặng tám ngàn ký, đó là cực hạn của Túy Tửu có thể sử dụng được thanh kiếm với thực lực bây giờ.

Khi hai con phong lang tiến đến cách Tửu chỉ còn tầm mười mét. Tửu thầm hít một hơi thật sâu, chân-yêu-tiên khí dồn nén ở dưới bàn chân. Lúc này, Tửu bật phóng lên cao, hai tay cầm thanh kiếm to như cái cánh cửa, nặng đến tám ngàn cân mà nện thẳng xuống đầu một con Phong Lang.

Àm..

Cú nện kiếm của Tửu đập mạnh xuống đầu nó. Tuy nhiên, yêu thú quả là đầu cứng da trâu, thanh kiếm không may mắn cắt được miếng da nào của con Phong Lang. Nhưng bù lại, nhờ sức nặng của thanh kiếm đã khiến cho đầu yêu thú đập mạnh xuống đất, não phong lang bị chấn động mạnh mà vỡ ra, sương sọ bị nứt lún xuống. Bị thương ở thân thể, tứ chi thì có thể sống, chứ bị hư não thì con Phong Lang này chết tức khắc không còn nghi ngờ.

Con phong lang còn lại giật mình, nó nhìn thấy đồng bọn đầu bị đập bẹp dí thì tru lên một tiếng thê lương. Đôi mắt nó nhìn Tửu một cách đầy hận thù. Nó lập tức bỏ nhào đến Túy Tửu, cái miệng há to, bên trong là những cặp răng sắc nhọn, thấp thoáng có thể nhìn thấy cả nước dãi hôi thối từ miệng nó.

Tửu vận Susano chuẩn bị chống đỡ cú tấp đầy uy mãnh của con phong lang nhất cấp đỉnh phong này, bỗng đâu chuột tinh với cơ thể ánh kim lao đến cắn đứt cổ con phong lang.

Phong Lang bị chuột tinh tấn công bất ngờ, cộng với sự khó hiểu kinh ngạc. Nó không ngờ rằng một con chuột tinh lại có thể cắn đứt được da ở cổ nó. Nên nhớ Tửu dùng trọng kiếm một chém toàn lực còn chưa đứt miếng da nào của loài phong lang, thì cũng đã hiểu da nó dai và vững chắc như thế nào. Đáng tiếc con phong lang quá khinh thường loài chuột, một con chuột bình thường còn có thể đục khoét cả bê tông cốt thép, huống chi đây lại là một yêu thú họ nhà chuột cấp hai thì con Phong Lang cấp một này là xá gì chứ.

"O, tại sao lại đi giết con mồi của ta thế, tôi đang định dùng nó luyện tay."-Tửu nhú mày nhìn chuột tinh, xem ra hẳn không vừa ý với hành động vừa rồi của Hắc Chuột Tinh.

"Hừ dùng để luyện tay? Ngu ngốc, tí người chạy trốn chết thì dùng có kêu ta cứu."- Chuột Tinh nói rồi nó tha con phong lang vào túi yêu thú.

Tửu thấy hành động của chuột tinh là không đúng, làm vậy thì hẳn sẽ không còn tính khiêu chiến. Như thế vô hình chung hẳn khó tăng lên thực lực. Lắc đầu Tửu đến róc thịt con Phong Lang còn lại. Da, răng, móng vuốt, mật,... của Phong Lang đều là hàng tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Quần lang

Tiếng sói tru trầm trầm vang lên khắp nơi. Bốn phương tám hướng phía nào cũng xuất hiện thứ âm thanh ấy. Mục quang Túy Tửu lướt quanh một vòng. Lúc này những cặp mắt xanh lục mờ mờ đã xuất hiện ở mọi chỗ. Trong màn đêm đen đặc, những cặp đốm sáng xanh ấy đích xác là khiến người ta phải lạnh "Ồi mẹ ơi, Phong Lang... nguyên một bày!"

Tinh thần Túy Tửu căng lên, bây giờ hẳn đã hiểu vì sao chuột tinh churôi hẳn là ngu ngốc. Có lẽ nó biết con hời nầy tru lên là gọi đồng bọn.

Tửu nghĩ thế là đúng phần lớn, đáng lẽ khi nầy chuột tinh giết con Phong Lang xong rồi định kêu Tửu bỏ trốn vì con đó đã tru gọi đồng bọn. Phong Lang vốn là loài yêu thú đi theo bầy, nên nó biết sẽ có bầy đàn ở gần đây. Nhưng Tửu còn ngu ngốc trách nó, nên nó giận nó không thèm nhắc nhở cho bỏ gét.

"Túy Tửu, một bày Phong Lang luôn đấy, tha hồ mà luyện tay hi hi."

Trong Ma Thú son mạch, gặp phải siêu cường ma thú hoặc một bầy phong lang thì hầu như chỉ có chết.

"Luyện tay cái rắm thôi! Ta hi vọng rằng, bọn chúng không biết bay nếu không thì chỉ có chết." Từ nói mặt lại đầy vẻ khổ sở.

Túy Từ trong lòng phát khổ.

"Vài ba chục con phong lang a! Lũ phong lang đó tối thiểu là nhất cấp ma thú, tốc độ cực nhanh, lại biết dùng ma pháp công kích. Ta bắt quá chỉ là trúc cơ trung kỳ mà thôi." Túy Từ cảm thấy một áp lực rất lớn. Lúc này tiếng tru của bầy phong lang xung quanh đột nhiên im bật.

Giữa bầy phong lang xuất hiện hai con cực kỳ cường tráng. Luận về hình thể, so với Túy Từ thậm chí còn to hơn. Bên cạnh chúng.

Chẳng những hình thể to hơn lũ phong lang bình thường, mà cặp mắt xanh lục u ám của chúng cũng lớn hơn, khiến Túy Từ không khỏi giật mình.

"Đúng là tinh anh trong bầy phong lang, tối thiểu cũng phải nhị cấp ma thú. Hy vọng không phải tam cấp!" Trong lòng Túy Từ đã có chút khản trương. Hắn bắt đầu cấp tốc tìm cách đối phó.

Cho dù là nhị cấp ma thú, nhưng bị hai con nhị cấp ma thú dẫn theo cả bầy tứ nhất ma thú cùng công kích thì Túy Từ không còn tự tin lắm. Nhất cấp phong lang nhanh ngang với tốc độ cực hạn của hắn. Với nhị cấp phong lang thì cho dù có sử dụng "khinh công" phụ trợ, tốc độ của Từ sợ rằng vẫn không bằng được đối phương.

Hai con phong lang đầu đàn đưa ánh mắt lạnh lùng u ám nhìn Túy Từ. Trong ánh mắt hiện ra chỉ toàn là sát ý!

"Lần này xem ra phải liều mạng rồi." Bị quần lang bao vây, Túy Từ bất giác từ trán tới lưng mồ hôi đổ ra như tắm, tim như muốn nhảy vọt ra, áo giáp susano biến to hơn.

"Ngao.. ao!"

Một trong hai con phong lang thủ lĩnh đột nhiên rống nhẹ một tiếng, tức thì từ bốn phương tám hướng, hai ba chục con phong lang cường tráng mang theo những đạo kinh phong đồng loạt lao về phía Túy Từ đánh úp lại, những hàm răng trắng nhọn đến lạnh người cùng nhe ra hướng tới Túy Từ mà cắn, hơn trăm đạo lục sắc phong nhận uy lực cực mạnh chen nhau giăng kín trời.

Lúc này, hơn hai chục con phong lang bắt đầu bao vây Túy Từ, trên trăm đạo phong nhận lục sắc quang mang đã gần như bao kín không gian nhỏ hẹp xung quanh hắn.

Muốn né tránh cũng không thể!

Túy Từ đột nhiên chuyển động, một cước đạp mạnh xuống đất, thân hình tựa mũi tên rời dây cung bay về phía cây đại thụ ở phía trước. Mãn phong nhận quả là quá dày đặc, có tới hơn mười đạo đã chém trúng người Túy Từ.

""Àm!"" ""Àm!"" ""Àm!"" ""Àm!""...

Phong nhận tựa như bổ vào một thứ vải bố dày, vừa dai vừa bền. Thân hình Túy Từ cũng bị phong nhận đánh trúng lạng đi trong không trung, hắn vọt vung song trào chụp vào một cành ngang, chuyển hướng vọt lên tán cây bên trên. Mãi miết leo lên cao đến vài ba chục thước, Túy Từ mới dừng lại, nhìn xuống quan sát.

"Quả là nguy hiểm!"

Túy Từ thở phào. Lúc này bên ngoài cơ thể hắn đã xuất hiện một lớp khái giáp lưu động trông giống như một con chiến mã, nhưng lại tỏa ra quang mang mờ mờ màu xanh nhạt.

Những phong nhận vừa rồi chỉ có uy lực luyện khí đỉnh cấp, trúc cơ sơ cấp mà thôi.

"Hồng..." một tiếng gầm khê vang lên.

Từ trên nhìn xuống, Túy Từ thấy hơn hai chục con phong lang phía dưới đột nhiên như cười gió bay lên. Hai con đầu đàn vọt lên cao đến hơn mười thước, tới được một cành to, lang trào mạnh mẽ bầu chặt vào cành cây, leo lên cực kỳ vững vàng.

"Không ổn, bọn chúng tấn công dồn dập khiến hắn không có thời gian để bay."

Ma thú phong lang có khả năng giữ thăng bằng rất tốt. Đối với chúng mà nói, leo trèo trên cây tịnh không phải là việc khó.

"Không sợ các ngươi leo lên cây, chỉ sợ các ngươi không leo thôi." Túy Từ cảm thấy huyết dịch trong thể nội bắt đầu sôi lên. Tình huống càng nguy hiểm, càng mang tính sinh tử, tinh thần hắn ngược lại lại càng hưng phấn. Nhớ ngày xưa là thương nhân, lúc hắn là binh lính, các trận chiến đấu có đến hơn vạn người, nguy hiểm sinh tử còn ghê gớm hơn tình huống thế này nhiều. Chỉ khi sinh tử chiến thì thực lực mới mong tiến triển nhanh chóng.

Luận về kỹ năng leo cây, ma lang sao có thể so sánh với con người. Túy Từ thoăn thoắt leo từ cành này sang cành khác, với người hệ tơ như hắn thì việc này dễ như mây trôi nước chảy mà thôi. Cả bầy phong lang gặm dữ tru rống bám theo truy sát.

Tại khu vực ngoại vi Ma Thú sơn mạch (tên một khu rừng thuộc vùng đất yêu thú), phong lang là quần thể ma thú cường đại nhất. Thông thường, dù là kết đan sơ kỳ, không có thủ đoạn bảo vệ mà gặp phải một bầy phong lang này cũng chỉ có cách tháo chạy. Dầu sao độ cứng rắn của thân thể kết đan cũng chưa thể chịu nổi một trào của loại ma thú này.

Tủy Tửu cùng hơn hai chục con phong lang bắt đầu cuộc rượt đuổi trên độ cao ngoài hai chục thước. Tốc độ của hai con phong lang đầu đàn so ra vẫn cao hơn Tủy Tửu một chút, hẳn chỉ có thể không ngừng đột ngột thay đổi phương hướng trốn tránh. Một trong hai con đột nhiên há miệng phun ra mấy đạo phong nhận khiến Tủy Tửu phải vội vàng lạng đông né tây.

"Roẹt!" Mấy cành cây bị phong nhận tiện đứt lìa rơi xuống đất.

"Phập!"

Móng vuốt bén như dao của một con đầu đàn chộp sượt qua lưng Lâm Lôi, Susano rung lên, quang mang sắc đỏ hoàng lóe sáng.

""Xùy!"" ""Xùy!"" ""Xùy!""...

Con phong lang thủ lĩnh tốc độ quá nhanh, hơn nữa lại linh hoạt đến phát sợ, những chiếc móng vuốt sắc bén của nó liên tiếp mấy lần chụp trúng người, đầu, cổ Tủy Tửu, may mà Susano là pháp bảo cao cấp quý giá, có thể cải biến hình thái, nên có thể lưu chuyển lên trên đầu, hình thành khối trụ bảo hộ. Dưới sự công kích của con phong lang thủ lĩnh, Susano không ngừng chớp chớp phát ra quang mang xanh nước biển nhạt.

"Con phong lang thủ lĩnh này tốc độ nhanh quá đi, Susano khéo chịu không nổi a."

Tủy Tửu nghiêng răng leo lên phía trên, càng lúc càng cao. Luận về thể trọng, người nhẹ hơn sói rất nhiều, vả lại bản lĩnh leo trèo cũng cao hơn. Khi Tửu lên đến độ cao tám mươi thước thì lũ phong lang phía dưới đã không còn dám tiếp tục leo theo nữa, chúng chỉ còn biết phun những đạo phong nhận về phía hắn. Tửu linh hoạt né tránh. Thực ra không né cũng chẳng sao, hẳn có thể trực tiếp dùng Susano để chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Châu Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.